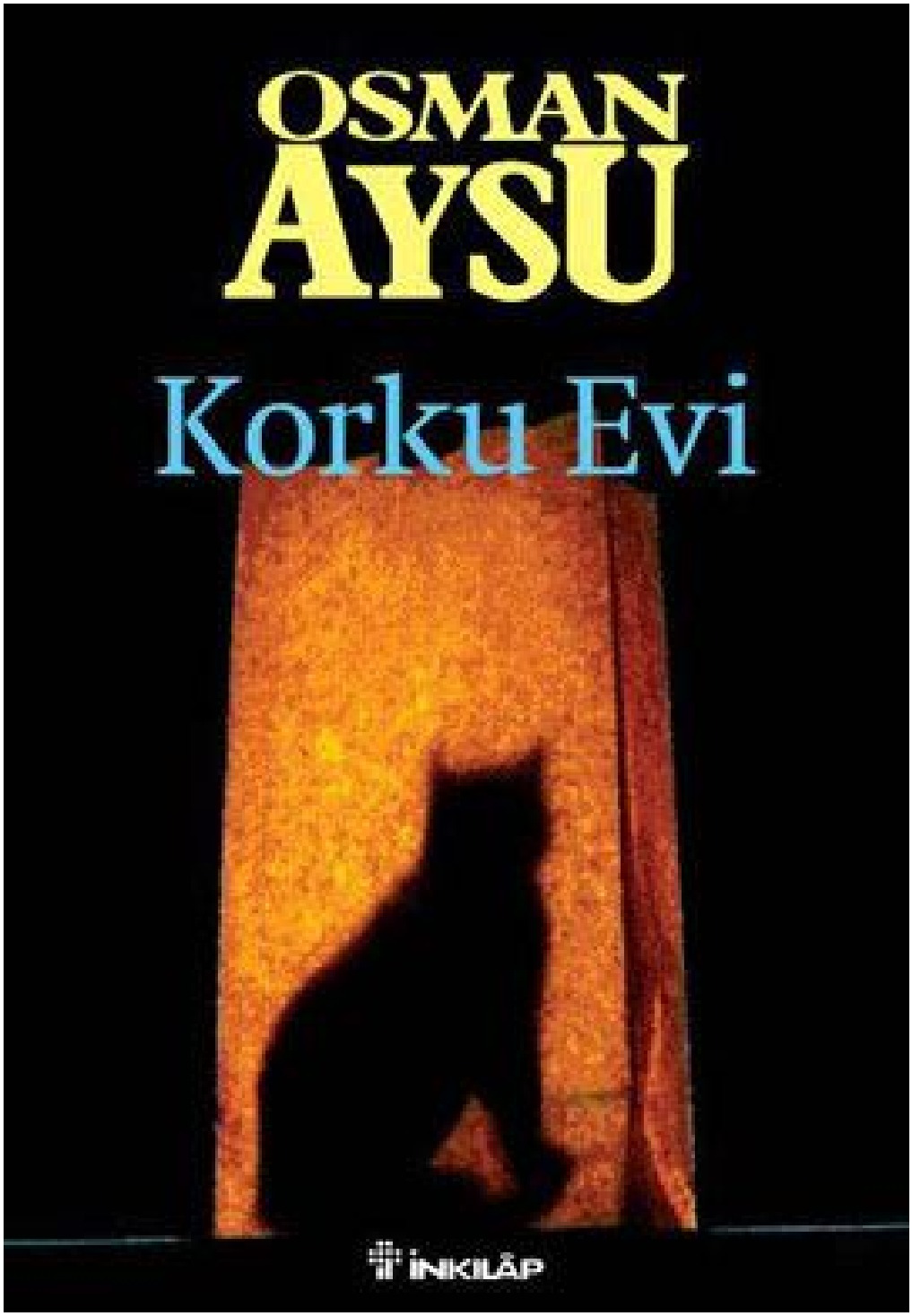

Osman Aysu

KORKU EVİ

birinci bölüm
1

"Minnoş... Minnoş..." diye seslendi yaşlı kadın. Sevgili kedisinin miyavlamasını duymuştu ama çağırmasına rağmen, kendisi kadar yaşlı, siyah beyaz tüylü azman kedisi bir türlü ortaya çıkmıyordu^ Terliklerini sürte sürte, rahmetli kocasının bir zamanlar'yağlıboya resim çalıştığı ve atölye olarak kullandığı küçük odaya doğru yürüdü. Köşkün ufak fakat her zaman güneş alan bu aydınlık odası, artık kullanılmamasına rağmen, zemindeki eskimiş cilalı muşamba üzerine serili beyaz ayı postu, kedisi Minnoş'un en sevdiği yerdi. Kapıyı açık bulduğu her fırsatta odaya dalar, kocaman yaşlı vücudunu postun üzerine sererek hemen uykuya dalardı.
Seksen beş yaşındaki Süreyya Hanım romatizmalı bacaklarının üzerinde sallana salana eski atölye odasına doğru yürüdü. Tembel kedisi mutlaka postun üzerinde uyukluyor olmalıydı. Kapı aralıktı yine. Oraya kadar gitmektense, kendisi kadar yaşlı hayvanın yanına gelmesi için mırıldandı.
"Pisi pisi... Gel Minnoş, gel... Yürütme beni oraya kadar... Hadi, çık ortaya miskin. Mamanı vereceğim."
Kedinin, söylediklerini anlayacağını umarak bekledi.
Sesini duymuş olmalıydı hınzır kedi. Ama romatizmadan sancıyan dizlerine inat, çıkmıyordu ortaya. Aksiliği tutmuştu bugün. Odanın kapısının önüne kadar ağır ağır yürüdü kadın, sonra damarları çıkmış, derisi büzüşmüş eliyle tutunarak kanadı geriye itti.
Hayret! Minnoş çok sevdiği ayı postunun üzerinde yoktu.
Süreyya Hanım irkilerek mırıldandı. "Minnoş!... Minnoş, neredesin kızım?" Kedinin bir insan gibi cevap vermesini, en azından miyavlamasını bekliyordu. Ama kedi görünürlerde yoktu. Sesi de çıkmıyordu. Etrafa bakındı, göremedi. Yaşlı kadının kedisinin de, tıpkı kendisi gibi belirli alışkanlıkları vardı, bu odadan başka yerde yatıp uyumazdı. Heze-ran sırtlı, kuştüyü dolgu kanepenin, minderleri de boştu.
Yaşlı kadının hafifçe kaşları çatıldı.
Minnoş'un miyavladığından emindi. Yanılmış mıydı yoksa? Duyduğu ses kedi miyavlaması değil miydi? Tembel kız ya salonda ayaklarının dibinde uyuklardı ya da burada. O da artık evden çıkamayacak kadar yaşlıydı. Dışarıya kaçmış olamazdı. Kapının önünde durup bekledi bir süre? Hangi cehenneme gitmiş olabilirdi bu hayvan? Yeniden endişeli bir ses tonuyla sadık kedisini çağırdı.
"Minnoş. Minnoş... Neredesin kızım? Hadi çık ortaya, uğraştırma beni."
Yoktu kedisi. Oysa aç olmalıydı. Süreyya Hanım saatin kaç olduğunu hatırlamaya çalıştı; çıkaramadı. Etraf alacakaranlık olduğuna göre güneş batmak üzereydi. Az evvel salonda otururken içinin geçtiğini anımsadı, fakat ne kadar şe-şekerleme yaptığını kestiremedi.
Birden salondaki guguklu duvar saatinin sesiyle irkildi.
8
Sessizce evin boşluğunda yankılar yapan saat sesini dinledi. Beşi işaret etmişti...
Çaresiz, ayaklarını sürüyerek ahşap konağın salonuna döndü. "Hınzır!" diye söylendi içinden; aç olsa mutlaka ortaya çıkardı; boşu boşuna yormuştu kendini. Yanındaki emektar hizmetkârı Sabiha bugün izinliydi, o nedenle de Minnoş'u doyurmak ona düşmüştü bu akşam. Ahlayıp pof-layarak eski kanepeye adeta çöktü. Feri kaçmış gözleriyle salonu taradı, yine göremedi kedisini. Fazla da umursamadı, acıkınca mutlaka ortaya çıkıp siftinirdi...
Az evvelki rehavetin yeniden üstüne bastığını hissetti, ağır ağır yorgun gözkapakları düştü, uyuklamaya başladı. Zaten Süreyya Hanım gününün pek çok saatini böyle yarı uyku ile uyanıklık arasında geçirirdi.
Eski konak garip bir sessizlik içindeydi fakat dışarda esen sert poyraz, adeta zamana meydan okuyan binanın duvarlarını zorluyordu. Yeniden gözlerini açan yaşlı kadın uyandığında yerinden kunıldamadı; kafasındaki karışıklığın dağılacağı umuduyla bekledi. Oturduğu kanepenin üzerinde yan yatıp kıvrıldığını fark etti. Kalın çerçeveli okuma gözlükleri halının üstüne düşmüştü. Gözlerinin içinde titreyen perdeler vardı sanki. En kötüsü serin bir rüzgâr, eski büyük salonun ortasında anaforlar yaratıyordu.
Yüzünü buruşturdu Süreyya Hanım.
Galiba görme duyusunda bir sorun vardı; zira etrafında insan biçimli gölgeler seçiyordu. Bir de tam karşısında sapsarı bir ışık görür gibiydi. Kendisinden biraz ilerde antika berjerde biri oturuyordu, ya da yaşlı kadın öyle sandı.
Ama bu imkânsızdı.
Kocasının vefatından beri yıllardır bu konakta emektar hizmetkârıyla yaşardı ve bugün de onun izin günüydü. Acaba Sabiha mı dönmüştü?
9
"Sabiha!" diye seslendi, cevap alamadı.
ilk defa korkmaya başladı. Zaten yüksek tansiyon hastasıydı, galiba tansiyonu yine fırlamış, başı dönmüş, belki de kendinden geçmişti. Yalnızlıktan ürktü. Kalbi duracak gibi atıyordu. Bir şeyler olmuştu ama ne

olduğunu hatırlaya-mıyor, kendindeki bu değişikliğe bir anlam veremiyordu. Burnuna tanımlayamadığı bir koku çarptı. Hafiften midesi bulandı. Yoksa zayıf kalbinde mi bir sorun vardı? Kalp krizi geçiriyor olabilir miydi? Artık bu yaşta her şey beklenirdi.
Hafifçe inledi.
Gecenin karanlığı iyice bastırmış ve yaşlı kadın uyuyakaldığı için lambaları yakamamıştı. Karşısındaki koltukla arasında kalan boşlukta bir gölge kıpırdadı. Küçük ama parlak yeşil gözler buz gibi bir merakla baktılar kendisine.
Muhakemesi hâlâ yerindeydi. Bu soğuk yeşil gözler Minnoş'a ait olmalıydı. Süreyya Hanım o an evindeki tek canlı varlık olan kedisinden yardım diler gibi, "Minnoş" diye mırıldandı. Ama hain kedi miyavlamayı bile esirgemişti. Kımıldamadan bakıyordu sadece.
"Gel yavrum, gel buraya" diye inler gibi seslendi kediye.
Yaşlı kadın halinden korkarak kanepenin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Romatizmalı bacakları kendisine ihanet ediyordu. Ahladı pofladı. Yeşil gözlü şey de koşarak uzaklaştı yanından. Ayağa kalkmaya çalıştı, tam beceremedi, başı döndü, sendeledi ve tekrar kanepeye çöktü. Bir gariplik olduğunu sezinliyordu ama kavrayamadığı husus, bunun kendisinde mi yoksa bunca yıllık ömrünü geçirdiği konağında mı olduğunu kestirememesiydi.
O soğuk rüzgâr nereden geliyordu? Camlardan biri mi açıktı yoksa? Ama eski zaman tipi, alttan sürmeli pencereyi
10
kimse açamazdı ki! Üstelik evde de kimse yoktu. Geç de olsa elektriği yakması gerektiğini hatırladı. Son bir gayretle yerinden kalkmak istedi. Evin içi zifiri karanlıktı. Neyse ki, eşyaların yerini bildiğinden el yordamıyla elekrik düğmesinin bulunduğu yere kadar ilerleyebilirdi. Umarım, hınzır Minnoş'a takılıp düşmem diye, dua etti içinden.
Bir iki adım attı.
Karşısındaki koltuğun yanından geçti. İyi seçemeyen gözlerini açıp kapattı. "Allah Allah" diye söylendi, sanki bunca yıllık ömrünü geçirdiği salonda hareket halinde olan bir şeyler görüyor gibiydi. Odadaki o acayip rüzgâr da hızını artırmıştı. Ne durumda olduğunu anlayınca öylesine şaşırmıştı ki, bir an soluğu tıkandı kaldı, kalp atışları hızlandı ve soluğunu uzun uzun bıraktı.
İşin kötüsü -belki de iyi yanı- sıhhatinde bir şey yoktu. Vakitsiz uyuyakalmanın sarsıntısı olmalıydı bu. Zaman zaman bu sarsıntıyı yaşardı. Galiba farklı olanı korkusuydu. Sabiha olsa bunlar basınç gelmezdi. O can yoldaşı ve evindeki tek nefesti...
Kendi evinde olmasına rağmen karanlık ve o anlamadığı serinlik ürkütmüştü yaşlı kadını. Yolun ortasında durdu birden. Sanki hemen yanı,başından biri geçmişti. Hızlı fakat sessiz. Bir gölge gibi.
"Kim var orada?" diye sordu.
Cevap alamayacağını biliyordu ama ağzından dökülü-vermişti kelimeler. Ürküntüsü arttı. Yoksa içeriye biri mi girmişti? Ne de olsa bütün çevre bu eski konakta iki yaşlı kadının yaşadığını bilirdi; hırsızlar için mükemmel bir hedefti. Üstelik herkes Şûrayı Devlet'ten emekli müteveffa Sabri Vassaf'ın dul eşi Süreyya Hanım'ın çok zengin olduğunu düşünürdü...
Sorusuna cevap alamamıştı.
11
Şayet evin içinde bir hırsız varsa, herhalde ona karşılık vermeyecekti. Paniğe kapılır gibi oldu. Bir an önce önce elektrik düğmesine kavuşma ve etrafını görme isteğine kapıldı.
Güçlükle duvarın dibindeki komandatöre erişti. El yordamıyla parmaklarını duvarda dolaştırdı ve elektrik düğmesini buldu, mandalı çevirdi. Salonun birden ışığa kavuşacağını ve her tarafın gündüz gibi aydınlanacağını sandı.
Ama hiçbir değişiklik olmadı.
Salonun zifiri karanlığı devam etti. Yaşlı kadın şaşırmıştı. Bilinçsizce düğmeyi birbiri ardına birkaç kere daha çevirdi. Etraf aydınlanmadı.
Yoksa cereyanlar mı kesikti? Süreyya Hanım bunu anlamakta zorlandı; elektrik düğmesini çevirmiş, lakin ışığı ya-kamamıştı. "Lanet olsun, bir bu eksikti" diye homurdandı.
Karanlıkta kalma korkusunu artırdı. Aynı anda şakaklarında bir ağrı hissetti, gittikçe şiddetini çoğaltan, kafa kemiklerini burgu gibi oyan bir ağrı.
Nefesi kesilir gibi oldu. Başına musallat olan şiddetli sancının korkudan mı yoksa artan tansiyonundan mı olduğuna karar vermedi yine. Tutanabileceği bir nesne, evinin aşina olduğu herhangi bir görüntüsünü, aniden yabancılaşan bu karanlık dünyada bir destek arayarak deliler gibi çevresine bakındı. Ancak ömrünü geçirdiği evi kendisine güven verecek bir şey sunmayınca, kendinden medet umdu.
Karanlık, alabildiğine karanlıktı evin içi... Gözleri nedense bu karanlığa uyum sağlayamıyordu. Neden sonra, gözünde daimi kullandığı gözlüklerinin olmadığını anımsadı.
Ani bir esinti döndü yine çevresinde. Sonra, sanki ölü gece canlanmaya çalışıyormuş da sadece bir tek titrek soluk alabilmiş gibi, yine sakinlik çöktü. Bu esintinin kaldırdı-

12
ğı pencerenin beyaz tüllerinin kısa bir an dalgalanırken çıkardığı sesi duyar gibi oldu.
Emin olamadı, ağır işiten kulaklarının o hışırtıyı duyamayacağını kavradı.
Sonra bir esinti daha.
Bu defa yanılmadı. Pencere açıktı. Bu dışardaki sert ve rüzgârlı havanın içeriye dolmasından kaynaklanıyordu.
Pencereyi kim açmış olabilirdi? Koca konakta kendisiyle kedisinden başka kimse yoktu ki... Ağır ağır durduğu yerden pencereye doğru ilerlemeye başladı. Evinde bir şeyler oluyordu ve Süreyya Hanım bu kısa süreli esintilerin, kötü bir kaynağı, kötü bir anlamı olduğunu hissediyordu artık.
Bu evde varlığını duyumsadığı biri vardı. Bir şekilde, içeriye kötü emellerle girmiş bir yabancı. Yaşlı kadın her an bir ağırlık altında ezilecekmiş gibi bir düşünceye saplandı. Salonun karanlığında üzerine doğru inen veya yaklaşan bir şey varsa görememişti. Gece ve karanlık bir soluk daha verdi. Bu kere daha sert. Gecenin soluğu keskin ve nemliydi.
Açık pencereye doğru yaklaştı.
Önce biraz rahatlar gibi oldu. İçeriye dolan sert poyraza rağmen sokağın lambalarının ilk ışıklarını aldı. Önü biraz daha aydınlanmıştı sanki. Cesaretlendi...
Belki de yanılıyordu, bir vesile ile pencereyi açmış, sonra da kapatmayı unutup uykuya dalmış olamaz mıydı? Ama sonra, hayır, diye mırıldandı kendi kendine. Olanaksızdı bu; soğuk kış gününde bu kadar süre pencereyi açık bırakmış olamazdı. Yaşlıydı ve genellikle çok üşürdü. Zaten bu yüzden de Sabiha ile sık sık tartışırlardı; temiz havaya meraklı olan hizmetkârı her vesileyle pencereleri açar, kendisi de söylenir dururdu.
13
Karanlıkta ufak ve dengeli adımlarla yaklaşmaya çalışıyordu pencereye. Tam o sırada terlikli ayağı yerdeki yumuşak bir şeye çarptı. İlk aklına gelen şey, bunun örgü örmeye çok meraklı olan Sabiha'nın yün torbası olduğu ihtimaliydi. Muhtemelen açık pencereden içeriye dolan rüzgârın etkisiyle bulunduğu yerden devrilmişti yün torbası. Önüne baktı fakat ayağına takılan nesneyi seçemedi. Ayağının ucuyla torba sandığı nesneyi biraz daha itti. Hayret, torba kaymamıştı. Yaşlı kadın önündeki nesnenin ayağına takılıp karanlıkta kendisini düşürmemesi için onu yerden kaldırmaya karar verdi. Romatizmaları eğilmesini zorlaştırıyordu ama o yine de eğildi ve el yordamıyla torbayı yerden almak istedi. Kemikleri fırlamış, derisi büzüşmüş deforme parmakları önce sıcak, yapışkan bir ıslaklığa değdi. Ne olduğunu anlayamadı Süreyya Hanım. Parmaklarını ürkerek sıvıdan çekerken aynı anda yoğunluğunu hissetti o şeyin. Ürkmüştü ama merakı üstün geldi, yeniden uzattı elini o acayip yumağa. Bu defa garip ıslak tüylere eli değmişti. Ama o bu tüyleri çok iyi biliyordu.
Boğazından kesik bir feryat çıktı.
Bu Minnoş'tu, sevgili kedisi.
Daha doğrusu öldürülmüş kedisi... Yaşlı kadın dona kaldı. Yerinden bile doğrulamayacaktı, şayet çok yakınından duyduğu o ses olmasa...
"Bağırma cadoloz!" diyordu birisi.
Titremeye başladı Süreyya Hanım. Artık gerçekle yüz yüzeydi. Konakta, bulunduğu salonda, hemen yanı başında birisi vardı. Tanımadığı bir yabancı, kedisini öldürmüş aklından zoru olan bir manyak.
Kendinde bu kadar cesaret bulacağını sanmıyordu yaşlı kadın. Oysa ilk şaşkınlığı geçince, "Kimsin sen?" diye homurdandı. "Ne istiyorsun benden?"
Yanındaki yabancı kıs kıs güldü.
14
"Hâlâ anlamadın mı ne istediğimi?" Yabancının sesi açık pencereden içeriye dolan poyraz rüzgârından bile soğuktu.
Kadın büyük bir tevekkülle, "Canımı mı?" diye sordu.
Esrarengiz yabancı, "Evet" demişti. Yaşadığı paniğe rağmen yaşlı kadın inanılmaz bir soğukkanlılıkla sordu.
"Her kim olursan ol, ama bu garip hayvandan ne istedin? Onu niye öldürdün? Sana ne zararı vardı ki? O üstüne atlayacak, sahibini korumaya kalkışacak bir köpek değildi ki..."
"Kedilerden nefret ederim."
Süreyya Hanım hâlâ konuştuğu adamı göremiyordu. Sesin sağından ya da solundan geldiğini fark edemeyecek kadar da şaşkındı. Evine bir hırsız ya da canına kasteden bir katil girmiş olabilirdi ama kedisinden ne istemişti? Yüreği burkuldu yaşlı kadının; kprktuğu şüphesizdi lakin bu korku canından ziyade gittikçe belirsizleşen içindeki önlenemez hırstan kaynaklanıyordu. Genç ve kendini koruyabilecek çağda olsa, içinde bulunduğu şartlar ne olursa olsun, bu hasta ruhlu adama saldnardı ama şimdi çok âciz ve yaşlıydı. Doğru dürüst yürüyemiyordu bile, nerede kaldı ki bir erkekle mücadele edebilsin.
"Beni de mi öldüreceksin?"
"Evet dedim ya!..."
"Paralı biri mi sanıyorsun beni?"
"Bilmem, bunu hiç düşünmedim. Paralı mısın?"

"İşte şimdi tongaya bastın yabancı. Ben zengin biri değilim."
"Bu husus beni hiç ilgilendirmiyor. Merak ediyorsan söyleyeyim. Hiçbir şeyini çalmayacağım."
15
"O halde neden beni öldürmeye kalkışıyorsun?"
"Şu lanet kedi yüzünden. Bu kadarını bilmek sanırım hakkın."
Süreyya Hanım bu kadar saçma bir cevapla karşılaşacağını ummamıştı.
"Hasta mısın sen?" diye mırıldandı boğuk ve kısık sesiyle.
"İşte bu en nefret ettiğim suallerden biridir" diye homurdandı esrarengiz yabancı birden gerilerek. "Kanını emmek istediğim insanların çoğu bana bunu soruyor. Allah kahretsin, neden beni anlamıyorlar?"
Yaşlı kadın elinde olmayarak yeniden ürperdi. Neler söylüyordu bu kedi katili, ciddi miydi acaba, gerçekten Min-noş'un kanını mı emmişti? Bir tür vampir gibi. Yoksa hâlâ uykuda mıyım, bu bir rüya, daha doğrusu bir tür kâbus mu diye düşündü. Ama değildi, gerçeğin ta kendisiydi; bildiği kadarıyla insanlar rüyalarında rüyada olduklarını anlamazlardı.
Adamın kıs kıs güldüğünü duydu yine.
"Korkma, senin kanını emmeyeceğim. Hatalı seçim yapmışım, fazla yaşlısın ve bana heyecan vermiyorsun."
Yaşlı kadın titremesine engel olamıyordu artık. Bu adam tımarhaneden kaçmış bir deli olmalıydı.
"Sanırım yaşlı bir cadolozla bu kadar yarenlik yeterli, değil mi?"
Süreyya Hanım odanın karanlığında feri kaçmış gözleriyle hemen yakınındaki adamı seçmeye uğraştı. Eşkalini göremiyordu, sadece bir gölge vardı karşısında. Bir de burnuna çarpan pis bir nefes kokusunu duyumsadı. İğrenç bir koku, leş kokusu sanki. Kadıncağız neden sonra bunun kan kokusu olduğunu anladı.
Sevgili kedisi Minnoş'un kanının kokusu olmalıydı.
Donup kaldı. Sokağın içeriye akseden solgun ışıklarında
16
konağın bahçesindeki ağaçların hareketli gölgeleri duvarlara vuruyordu şimdi. Açık pencereden dolan rüzgâr eskisinden de sert esiyordu.
Bu delinin şakası yoktu, öldürecekti kendisini.
Seksen beş yıllık ömrünün böyle bir sonu olmamalıydı. Şerefiyle, namusuyla sürdürmüştü bunca yılı, fazla zengin olmamakla beraber babasından kalan bu eski konağı satmakta ya da kat karşılığı inşaata vermekte direnmiş, kocasının Ankara'da geçen memuriyet hayatının gerektirdiği ayrılık yılları hariç, aile yadigârı olan bu evde, doğup büyümüştü. Bu evde de ölmek isterdi. Ama asla bu şekilde, ne olduğu meşhul, bir deli, sapık veya her neyse, anormal bir kişinin zevki uğruna cinayete kurban gitmek istemiyordu.
O pis ağız kokusunu, ya da kan kokusunu yeniden yakınında hissetti. Sıcak bir nefes yüzünü yaladı. Kedi katili çok yakınında olmalıydı. Kokunun geldiği yönü algılamaya çalıştı.
Aynı anda da boğazına bir çift el uzandı ve gırtlağını kavradı.
Güçlü kalın parmaklar...
Kedi katili eldiven kullanıyordu. Boynunu sıkmaya başlayan parmakların deri bir kılıf içinde olduğunu fark etti yaşlı kadın. Süreyya Hanım sanki balmumundan yapılmış da bir alevle karşı karşıya kalmış gibi erimeye, yavaş yavaş sönmeye başladığını hissetti. Nefes alamıyordu. Bağırmak, çığlıklar atmak, ümitsizce haykırmak istedi beceremedi. Gırtlağından sadece bir hırıltı yükseldi. Gözleri karardı ve ruhunu oracıkta teslim etti.
Katili hâlâ boynunu bir mengene gibi sıkmaya devam ediyordu.
17
Korku Evi / F2
Sonra her şey bitti.
Katil ellerini gırtlağından çektiğinde yaşlı kadının cesedi bir külçe gibi yere serildi...
18
Başkomiser Ekrem Pamir karşısında hıçkırıklarla ağlayan yaşlı kadını ihtiyatla süzdü, meslek yaşamı boyunca ustalıkla rol yapan, masumiyetine inandırmak için gözyaşı döken çok suçlu ile karşılaşmıştı. Gözlerini hizmetkâr Sabi-ha'dan ayırıp yeniden, yerde yatan Süreyya Hanım'ın cesedine ve az ilerisindeki ölü kediye çevirdi. Asayiş Şube'sinin dedektifleri harıl harıl eski konağın salonunda delil toplamaya, parmak izi almaya çalışıyorlardı. Adli Tabip az evvel cesedi inceleyip gitmişti.
Başkomiser yeniden yaşlı hizmetkâra döndü. "Şimdi sorularıma yeniden cevap verin, lütfen" diye mırıldandı. Sabi-ha çantasından çıkardığı mendiliyle gözlerini kurularken, "Tabii, Memur Bey" dedi titrek ve üzüntülü sesiyle.
"Dün izinliydiniz, değil mi?"
"Evet, efendim."
"Bu sabah konağa geldiniz, anahtarınızla kapıyı açtınız, içeriye girdiniz ve yerde cesedi buldunuz. Sonra ilk işiniz polise telefon etmek oldu. Doğru mu?"
19
"Aynen öyle."

"Cesede hiç dokundunuz mu?"
Yaşlı kadın ürkerek Başkomisere baktı.
"Şey efendim... Evet... Paniğe kapıldım. Hâlâ yaşayıp yaşamadığını anlamak istedim. Yanına koşup sırtüstü çevirdim. Nefes almıyordu. Teni buz gibiydi..."
Sabiha yeniden ağlamaya başlamıştı.
"Kaç senedir burada çalışıyorsunuz?" diye sordu Başkomiser.
Kadın hiç duraksamadan cevap verdi.
"On beş senedir. Mart'ta on altıncı yıla gireceğim. Rahmetli Vassaf Bey'in vefatından iki ay sonra işe başlamıştım."
"Süreyya Hanım'ın akrabaları, yakınları var mıdır?"
"Yoktur efendim. Şayet Erol Bey'i saymazsanız."
"Kimdir o zat?"
"Kardeşinin torunu. İzmit'te yaşar. Muhasebecidir."
"Olayı ona da haber verdiniz mi?"
"Evet. Başka kimsesi yoktu ki. Polise telefon ettikten sonra onu da aradım."
"Saat kaçta?"
Yaşlı kadın kısa bir tereddüt geçirdi.
"Emin değilim ama herhalde sekiz buçuk filan olmalıydı."
"Evinden mi aradınız?"
Sabiha yadırgamış gibi Başkomiser'i süzdü.
"Evet. Başka nereden arayabilirdim ki?"
"Mesela işyerinden."
"İşyerinin numarası bizde yazılı değildir, en azından ben bilmiyorum."
"Geleceğini söyledi mi?"
20
"Bir saate kadar orada olurum" dedi.
Başkomiser anlamsız ifadesini bozmadan soğuk bir ses tonuyla sordu yine.
"Nerede otursunuz Sabiha Hanım?"
Yaşlı kadın soruya çok şaşırmış gibi Başkomiser'e bakışlarını dikti.
"Burada" diye mırıldandı.
"Sormak istediğim kanuni ikametgânız neresi?"
Kadın neden sonra suali anlamış gibi buruldu.
"Pendik'te. Kızımın yanında. Ama on beş yıldır bu konağı adeta evim gibi benimsemiştim. Şimdi ne yapacağım, bilemiyorum."
"Ama izin günlerinizde kızınızın yanına gidiyorsunuz, değil mi?"
Sabiha yüzünü ekşiterek homurdandı.
"İzin günü lafı sözün gelişi kullandığım bir kelime Başkomiser Bey, düşündüğünüz gibi her hafta izine çıkmazdım. Bazen aylarca Pendik'e gitmediğim olurdu."
"Neden?"
Yaşlı kadın yine durakladı. Mendiliyle yanaklarına dökülen gözyaşlarını kuruladı.
"Süreyya Hanım'la aramızda bir işçi işveren ilişkisi yoktu. Ben onun can yoldaşıydım, dedim ya, burayı kendi evim gibi benimsemiştim. Beni çok severdi. Yalnız bırakmamı da hiç istemezdi zaten."
"Kızınızdan başka çocuğunuz var mı?"
"Bir oğlum vardı. Yirmi yıl önce rahmetli oldu. Trafik kazasında."
"Torunlarınız var mı?"
"Yok. Oğlum bekârdı zaten. Kızımın da çocuğu olmadı."
Başkomiser tam kadının karşısına geçerek onu süzmeye başladı. Bir iki dakika kadar soru sormadan onu inceledi.
21
"Kızınızla aranız pek iyi değil mi? Neden bu kadar seyrek görüşüyorsunuz?"
Kadın hayıflanmış gibi içini çekti. Hemen cevap vermedi.
"Kızımla aram iyidir de" diye mırıldandı. "Damadımla açıktır. Pek geçinemeyiz."
"Neden?"
Sabiha sinirlenmiş gibi yaşlı gözlerini Başkomiser'e çevirdi.
"Niçin soruyorsunuz bunları? Yaşanan olayla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Yoksa benden mi şüpheleniyorsunuz?"
Ekrem Pamir gayet sakin bir şekilde cevap verdi.
"Mesele aydınlanıncaya kadar herkes nazarımda şüpheli olabilir. Siz lütfen sorularıma cevap verin şimdi."
Yaşlı kadın umulmayan bir şekilde başını salladı.

"Haklısınız. Ben de şüpheli kişi olabilirim. Çok doğru. Siz polissiniz ve olayla ilgili gördüğünüz her kişiden kuşkulanacaksınız. Ve ben on beş yıldır bu evde yaşıyorum. Ama inanın, Süreyya Hanım benim işverenim değil, bir abla gibi yakın gördüğüm insandı."
"Soruma cevap vermediniz."
"Haa, damadım... Onu sevmem, içkiye, kumara, düşkündür, zamparadır. Evine iyi bakmaz, karısını ihmal eder. Onu sevmekliğim için hiçbir neden yok."
"Ama anladığım kadarıyla kızınıza da pek ilgi göstermi-yorsunuz."
Sabiha tekrar içini çekti.
"O bana ilgi göstermez Memur Bey. Ben anayım, kızımı severim tabii. Lakin kocasına karşı çıktığım için, bana mu-ber oldu, beni istemedi. Ben de bu yaşlarda el kapısında çalışmak zorunda kaldım. Şanshymışım ki Süreyya Hanım gibi birine rastladım, ama artık o da yok."
22
"Damadınız ne iş yapar?"
"Kartal'da bir çimento fabrikasında ustabaşıdır."
"Dün kendisini gördünüz mü?"
Yaşlı kadın yine birkaç saniye duraklayarak Başkomiser'e baktı.
"Hayır, görmedim."
"Neden, evde yok muydu?"
"Sanırım ben geldim diye karşıma çıkmadı. Birbirimizi pek görmek istemeyiz, söyledim ya..."
"Gece de eve gelmedi mi?"
Sabiha bir kere daha derin bir nefes verdi.
"Gelmiş olsa bile herhalde ben yattıktan sonra girmiştir eve."
"Kızınıza, Süreyya Hanımın öldürüldüğünü bildirdiniz mi?"
Yaşlı kadın kekeleyerek söylendi.
"Hayır, henüz onun haberi yok." Yaşlı kadın bu soruları anlamsız bularak sıkılmaya başlamıştı. " Yoksa kızımla damadımdan da mı şüpheleniyorsunuz?"
Başkomiser soruyu duymamış gibi devam etti.
"Süreyya Hanım zengin miydi?"
"Yok canım. Emekli bir memurun dul karısı. Kıt kanaat geçinirdi, ne zenginliği olacak ki rahmetlinin."
Başkomiser hafif alaycı bir eda ile mırıldandı. "Genellikle böyle konaklarda yaşayan yaşlı ve dul kadınların servet sahibi olduğuna dair yaygın inanç vardır. Komşular onu öyle tanır, öyle kabullenirler. Çevrenizde Süreyya Hanım'ı zengin görenler var mıydı?"
Sabiha başını olumsuzca iki yana salladı.
"Elâlemin ne düşündüğünü bilemem ama gerçek şu ki Süreyya Hanım zengin biri değildi."
Başkomiser sesini çıkarmadı.
23
"Dikkatinizi çekti mi, evden çalınmış bir şey var mı? Bizler gelmeden önce eve bir göz atma şansınız oldu mu?"
"Ne gibi?"
"Bunu siz bize söyleyeceksiniz. Mesela antika bir eşya, tablo, kıymetli vazo, mücevher vesaire..."
Sabiha gücenmiş gibi Başkomiser'e baktı yeniden.
"Beni şaşırtıyorsunuz Memur Bey. Kapıyı açıp içeriye girince yerde Süreyya Hanımın cesedini görmek beni yeterince üzdü zaten, ne de olsa on beş senedir birlikte yaşadığımız muhterem bir insandı. Evden bir şeyin çalınıp çalın-madığını hiç araştırmadım. Ayrıca söylediğiniz gibi bu evde antika eşya, mücevher filan olduğunu da pek sanmıyorum. Olsa herhalde haberim olurdu."
"Antikadan anlar mısınız?"
Sabiha yine başını salladı.
"Anlamam."
"Belli" diye mırıldandı Başkomiser. "Mesela şu konsolun üzerinde duran cam vazo bir çeşm-i bülbül. Beykoz işi, en azından yüz elli senelik olduğunu iddia edebilirim. Vitrinin içindeki tepsi de Şam işi, oldukça kıymetlidir."
Yaşlı kadın hayretle polise baktı.
"Siz anlıyorsunuz" diye mırıldandı.
"Pek sayılmaz. Ama burada gözüme çarpan bazı kıymetli eşyalar var."
"Onlar Vassaf Bey'in ailesinden kalmadır." "Yukarıki katta da bazı tabolar gördüm." "Evet, onları da rahmetli Vassaf Bey yapmış. Kıymetli mi?" Başkomiser gülümsedi.
"Ben de resimden anlamam, kim bilir, belki de değerlidir."
24

Tam o sırada Başkomiser'in Yardımcısı Okan Temiz amirinin yanına yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Başkomiser, "Tamam" diye fısıldadı. "Getirin buraya." Sonra Sabiha'ya dönerek, "Size birkaç sualim daha olacak" dedi.
"Buyurun sorun."
Eliyle salonun penceresini işaret ederek, "Bu pencereyi siz mi açtınız?" diye fısıldadı.
Sabiha şaşırarak pencereye baktı. Pencerenin açık olduğunu sanki yeni fark etmişti.
"Hayır, ben açmadım."
"Yani eve girdiğiniz de açıktı, öyle mi?"
"Öyle olmalı, inanın ben şimdi farkına vardım."
"Peki sigortaların da kapalı olduğunu biliyor musunuz?"
"Elektrik sigortaları mı?"
"Hı hıh."
Yaşlı kadın bön bön Başkomiser'e baktı.
"Sigortalar kapalı mıymış? Allah Allah... Hayır, fark etmedim. Sabah geldiğim için ışıkları yakma ihtiyacı duymadım."
"Anlıyorum" diye mırıldandı Başkomiser. Sonra bakışları ağır ağır yerdeki kedi leşine çevrildi. Bir süre düşünceli nazarlarla yerde yatan hayvanı seyretti.
"Evin kedisiydi, değil mi?" diye sordu.
Sabiha başını salladı. "Evet Memur Bey. Süreyya Hanım onu çok severdi. Elleri kırılasıca katil, kediden ne istemiş acaba?"
"Rahmetli başka hayvan besler miydi? Köpek, kuş filan..."
"Hayır. Bir tek Minnoş vardı."
O sırada gözler kapıya çevrildi, konağın yağlıboyalı sa-
25
Ion kapısı sertçe açılarak içeriye otuz beş yaşlarında, esmer tıknaz bir adamla, Muavin Okan Temiz girdi. Tıknaz adam Süreyya Hanım'ın kardeşinin torunu Erol Koşar'dı. Odadaki manzarayı görünce bir an durakladı. Beti benzi uçtu. Ürkerek yerde yatan yaşlı kadının cansız bedenine doğru ilerledi, diz çöküp yere eğildi. Gözleri doldu, sonra hiddetle homurdandı.
"Kim yaptı bunu?"
Başkomiser yeni gördüğü adamı potansiyel suçlu gibi daha yakından tanımak istercesine inceliyordu.
"Biz de bunu bulmak için buradayız" diye fısıldadı sakin bir edayla.
Erol Koşar dizlerinin üzerinde doğruldu, üzgün bir ifadeyle Başkomiseri süzdü.
"İnanılır gibi değil" diye mırıldandı. "Bu yaştaki bir kadından kim ne ister? Niçin öldürmüş olabilir? Aklım almıyor."
Muhasebeci neden sonra az ilerdeki kedi leşini de görmüştü. Şaşkınlıkla hayvana baktı. "Onu... Onu da mı öldürmüşler?" diyebildi. Nazarlarını oturduğu yerde ağlayan Sa-biha'ya çevirerek sanki olayın sorumlusu oymuş gibi, "Sen neredeydin Sabiha Hanım, hiçbir şey görmedin mi?" diye
sordu.
Cevap Başkomiser'den geldi.
"Sabiha Hanım dün izinliymiş" dedi.
Erol Koşar duygularını dizginlemek istermiş gibi kendini frenledi, sustu. Kısa bir süre odada sessizlik oluştu. Başkomiser ellerini ceketinin ceplerine sokup bir iki adım
yaklaştı.
"Galiba Süreyya Hanım'ın yaşayan tek akrabası ve mi-
26
rasçısı sizmişsiniz?"
Muhasebeci hafifçe irkilerek mırıldandı.
"Evet, öyleyim. Büyük teyzem olurdu, yani annemin teyzesi."
"Başka akrabası yok mu?"
"Var. Benim bir büyüğüm. Ağabeyim, ama yıllardır Avustralya'da yaşar."
"Gelip gitmez mi buraya?"
"En son on sene evvel gelmişti."
"Yani bu durumda siz iki kardeş, Süreyya Hanım'ın mirasçıları oluyorsunuz."
Erol Koşar sanki bu tespitin arkasında ince bir itham kokusu sezinlemiş gibi Başkomiser'i süzdü, fakat sadece başını sallamakla yetindi. Başkomiser ise hiç istifini bozmadan sordu.
"Süreyya Hanım'ı sık sık ziyaret eder miydiniz?"
Muhasebeci bu sualden hoşlanmamış gibi kısa bir an durakladı. Bakışları yine SabJha'ya kaydı, sonra Başkomis-er'e dönüp cevap verdi.
"Pek fazla gelip gidemezdim."
"Neden?"

"izmit'te oturuyor, orada çalışıyorum, işim gücüm fazla. Ayrıca..."
"Evet, ayrıca?"
Erol Koşar yine durdu, derin bir nefes aldı.
"Pek anlaştığımız söylenemezdi."
"Bunun özel bir nedeni var mı?"
Muhasebeci hırçınlaştı birden.
"Ne ima etmeye çalışıyorsunuz Memur Bey? Benden mi şüpheleniyorsunuz?"
"Henüz kimseden şüphelendiğim yok. Sadece görevimi yapıyorum."
27
"Öyleyse şunu söyleyeyim. Teyzem huysuz bir ihtiyardı, kimseyle geçinemezdi. Bırakın beni, asıl yeğeni olan annemle bile geçinemezdi. Annem vefat ettiğinde bile dargındılar. Ama ben yine de görevimi yaptım, ilişkimi tamamen kesmedim, nadir de olsa onu ziyarete gelip gittim."
"Kendisini en son ne zaman görmüştünüz?"
Erol Koşar düşündü, tam olarak hatırlayamadı, küt parmaklarıyla ensesini kaşıdı, sonra, "Galiba geçen Kurban Bayramı'nda " diye mırıldandı.
Aklından hesap yapan Başkomiser karşılık verdi.
"Yani yaklaşık yedi ay evvel, öyle mi?"
"Olabilir... Sanırım öyle."
"Yaşlı bir yakınınızı görmek için biraz uzun bir zaman değil mi bu süre?"
"Bu sizi ilgilendirmez ve beni de suçlu yapmaz."
"Kuşkusuz öyle, Erol Bey. Şimdi bana söyler misiniz, dün saat on sekizle yirmi iki arasında neredeydiniz?"
"Niye soruyorsunuz? Yoksa bu cinayeti benim işlediğimi mi sanıyorsunuz?"
Başkomiser soğuk bir şekilde gülümsedi.
"Bu saatler Adli Tabibin ilk muayenede saptadığı muhtemel ölüm anı. Ben de olayla ilgili gördüğüm herkese soracağım rutin bir suali size yönelttim. Henüz kimseyi itham ettiğim yok. Sadece bilmek istiyorum."
Muhasebeci soğuk soğuk Başkomiser'i süzdü bir müddet.
"Dün akşam beş sularında Ceyhun Export Şirketinin hesapları ile meşguldüm şirkette. Saat yediye kadar da oradaydım. Gerekirse şahit gösterebilirim. Yanılmıyorsam, saat yedide şirketteki bir arkadaşımla çıktık ve dışarda bir ka-
28
deh içki içtik. Dokuz sularında da evime gittim. Bir daha da dışarı çıkmadım. Sizin için yeterli mi?"
Ekrem Pamir hiç sesini çıkarmadan dinledi. Sonra cebinden ufak bir not defteri çıkararak bir köşeye çekildi ve ufak notlar aldı. Odada sıkıcı bir sessizlik hasıl olmuştu. Bu sessizliği bozan tek şey, Sabiha'nın zaman zaman duyulan hıçkırıklarıydı. Yaşlı kadın külçe gibi çöktüğü koltuktan hâlâ kalkmamıştı. Ne Erol Koşar, ne de Sabiha birbirlerine bakyorlardı, sanki birbirlerine hasım gibi tavır almışlardı. Muhasebeci, "Başka soracağınız bir şey var mı?" diye mırıldandı.
Ufak not defterini kapatmaya hazırlanan Ekrem Pamir, "Şimdilik yok ama ilerde olabilir" diye karşılık verdi...
***
Kestane rengi saçları dalgalı, uzunca boylu, ince ve zarif vücutlu Hâle iri siyah gözlerini devirerek yanındaki fotoğrafçı arkadaşı Kerem'e söylenmeye başladı. "Yahu ağaç olduk burada be, bir Allalrın kulu çıkıp da beyanda bulunmayacak mı? Daha ne kadar bekleyeceğiz?"
Kerem çok uzun boylu ve o nispette de zayıf bir gençti, ikisi de Haber Postası gazetesinin elemanlarıydı. Şartlar ne kadar kötü olursa olsun gülümsemeyi elden bırakmayan Kerem, arkadaşına her zamanki gibi takıldı yine.
"Daha dur bakalım çaylak. Topu topu yarım saat oldu, şikâyet edip durma. Alış bu bekleyişlere. İçerdekilerin keyfi gelecek, işlerini tamamlayacaklar, ancak ondan sonra basına açıklama yapacaklar. Bekleyen yalnız sen değilsin ya."
"Doğru, yalnız ben değilim ama sen de içeri sızıp tek bir kare resim çekemedin henüz."
"Biz erkeğiz, sizler gibi sızlanmayız."
"Yine başlama Kerem, abuk subuk konuşmaya. Kadının
29
yeri evinde hamur açmaktır tarzında nutuk atmaya kalkışa-caksan, bu ayazın altında seni hiç dinleyemem."
"Yalan mı? Erkek kısmı sabırlı olur, metindir, güçlüdür, zorluklardan yılmaz. Senin ne işin var, polis muhabirliğinde? Güzel, hoş bir kızsın; hanım hanımcık evinde otursay-dın şimdiye kadar çoktan bir koca bulurdun."
Kerem'in kendisini kızdırmak için böyle konuştuğunu bilen Hâle gözlerini şaşı gibi yaparak dilini çıkardı ve yanından uzaklaştı. Kerem arkasından gülmeye başlamıştı. Az ilerde Radikal gazetesinin haber servisinden iki genç vardı. Konağın yüksek duvarını kendilerine siper ederek poyrazdan korunuyorlardı.
"Merhaba arkadaşlar" diyerek sohbetlerine katıldı.
Orhan ile Metin, Hâle'yi tanırlardı. Metin hemen lafa

girdi.
"Duydun mu?" dedi. "Katil evin kedisini de öldürmüş."
Genç kız şaşırarak Metin'e baktı.
"Evin kadisini mi? Dalga mı geçiyorsun? Bu soğuk havada sen de kafa bulmak için beni işletmeye çalışıyorsun galiba?"
"Yok yahu, doğru söylüyorum."
"Kimden duydun? Daha içeri almadılar ki bizi."
"İşlerini bitirip dışarı çıkan iki parmak izi uzmanı şaka-laşırken işittik."
Hâle bu defa dönüp Orhan'a baktı. O da başını sallayıp Metin'in ifadesini doğruluyordu.
"Katil manyağın teki olmalı. Ruh hastası herhalde. Öldürülen kadın seksen beş yaşındaymış, civardaki komşulardan öğrendik. Baksana, meraklı çok etrafta" diye homurdandı Orhan. "Sanırım, herifçioğlu hızını alamamış, kadının kedisini de doğramış."
30
"Yok yahu... inanmıyorum. Beni işletiyorsunuz."
Tam bu sırada eski ahşap konağın kapısı açıldı ve Başkomiser Ekrem Pamir kapı ağzında göründü. Gazeteciler, fotoğrafçılar, televizyon muhabirleri kapı önüne doğru koşuştu. Aslında thsaniye'deki yaşlı kadının öldürülmesi yazılı ve görsel basının fazla da ilgisini çekmemişti. Başkomiser kapı önünde toplanan medya mensuplarına şöyle bir baktı. Sayıca azdılar. Başkomiser basına yapılan açıklamalardan nefret ederdi, aralarında tanıdık yüzlere rastlamadı. Her meslekte olduğu gibi polis muhabirlerinin arasında da yılların deneyimi ile kurtlaşmış, sorduğu sorularla polisi zor durumda bırakacak, tecrübeli elemanlar olurdu. Neyse ki karşısındaki muhabirler arasında onlardan birini görememişti. Ekrem Pamir bu tür açıklamaları daima kısa keser, fazla konuşmaz, ancak en gerekli bilgileri vermekle yetinirdi.
Olayı kısaca medya mensuplarına nakletti. Tahmin ettiği gibi yaşlı bir kadının öldürülmesi soğuk altında bekleyen muhabirlerin fazla ilgisini-çekmemişti; hadisenin ne medya-tik bir boyutu vardı, ne de onları cezbedecek bir yanı. Muhabirlerden birkaç cılız ve sıradan sualden başka da bir şey çıkmadı. Başkomiser tam ayrılacağı sırada genç bir kız sesi aralarından yükseldi.
"Başkomiserim, yaşlı kadının kedisinin de öldürüldüğü söyleniyor, doğru mu bu haber?"
Ekrem bir an duraklayarak soruyu kimin sorduğunu görmeye çalıştı. Olay yerine henüz gazeteciler alınmadığı için haberin nasıl sızdığını merak etmişti. Bakışlarıyla soruyu soran kızı aradı. Soru, olayı bilmeyen diğer muhabirler arasında gülüşmeye ve fısıldaşmalara yol açmıştı. Hâle bir adım öne çıktı, kendisini göstermek için.
Başkomiser kızı görmüştü.
31
Meslekleri icabı sık sık karşılaştıklarından, genellikle medya mensuplarını tanırdı ama bu kızı daha önce hiç görmemişti, anımsamıyordu çehresini.
"Evet" diye mırıldandı. "İçerde bir de kedi leşi var."
Hâle büyük bir içtenlikle sordu.
"Acaba sizce, katil kediyi neden öldürmüş olabilir?"
Ekrem anlamsız bulduğu soru karşısında kaşlarını çatarak homurdandı.
"Nedenini bilmiyorum. Kedi bu, herhalde katilin ayaklarının altında fazla dolaşmış, katili sinirlendirmiş olmalı" diye mırıldandı.
Başkomiser'in espri yaptığını sanan muhabirler gülüştüler. Başka da soru çıkmadı zaten. Genç Başkomiser polis otosuna doğru ilerlerken, arkadaşları meslekte yeni olan Hâle'ye bakıp sırıtıyorlardı. Oysa genç kız sorusunu tam bir safiyet içinde sormuştu. Yaşlı kadının cinayete kurban gitmesi için bin bir sebep bulunabilirdi, ama bir kedinin öldürülmesinin geçerli ve mantıklı bir nedeni olamazdı. Hâle aldığı cevaptan, ve de medya mensuplarının kendisiyle alay eder gibi sırıtmalarından rahatsız olmuştu. Kedinin öldürülmesi, cinayet yanında çok ufak bir detay olabilirdi, ama genç kızı rahatsız etmişti. Arabasına binmek üzere olan Ekrem Pamir'in yanına doğru koştu ve tam kapıyı açarken yetişti.
"Başkomiserim" diye seslendi.
Ekrem başını çevirip kıza baktı yeniden.
"Efendim?"
"Bu çok garip değil mi?"
"Nedir garip olan?"
"Şu kedinin öldürülmesi? Size tuhaf gelmiyor mu? Kedi-
32
ler uysal ev hayvanlarıdırlar, pist deseniz yanınızdan uzaklaşırlar, kim, hangi nedenle bir kediyi öldürmek ister ki?"
Başkomiser kıza anlamlı bir şekilde baktı. Sorusu için arkadaşlarının az önce onunla dalga geçtiklerini görmüştü ama kızın olaya bakışı hiç de yabana atılır cinsten değildi. Eski konağa girip yerde yatan hayvan leşini gördüğü andan beri o da aynı suale beyninde geçerli bir neden bulmaya çalışmıştı. Gülümsedi.

"Siz hangi gazetedensiniz?"
"Haber Postası'ndanım."
"Hayvansever misiniz?"
Hâle dudaklarını büktü.
"Her insan kadar. İtiraf edeyim ki hayvanlara aşırı bir sevgim yoktur. Ama kedinin öldürülmesi bana çok tuhaf geldi. Neden sordunuz?"
"Bu olaya kafanızı fazla takmış görünüyorsunuz da. As-lolan yaşlı bir insanın öldürülmesi, o sizi ilgilendirmedi mi? Size âcizane bir tavsiyem olacak; insan hayatına hayvanın-kinden daha fazla önem verîn."
Genç kız irkildi.
Bir an Başkomiser'in söylediklerini beyninde tarttı. Sonra bu uyarıyı biraz ukalaca buldu; hiç kuşkusuz onun indinde de insan hayatı bir ke'dininkinden çok daha önemliydi ama onu böyle bir sual sormaya iten neden, kedinin öl-dürülmesindeki gizemdi. Belki de bu olay katilin kimliğine büyük ölçüde bir ışık tutabilirdi.
Hâle itiraza yeltendi fakat biraz geç kalmıştı. Başkomiser arabaya atlamış ve polis otosu hareket etmişti. Genç kız bir süre uzaklaşan arabanın arkasından baktı, sonra kendi kendine söylendi içinden. "Ukala!"

$
Kan... Kan emmeliydi...
Bu ihtiyaçla titriyordu. Kana gereksinimi vardı... Bu tutku içini kapladığı zaman önüne geçmenin imkânsızlığını biliyordu.
Gözleri her zamanki gibi karanlığa uyum sağlamıştı. Etrafına bakındı. Oturma odasının mobilyaları cehennemin alevleri gibi etrafını sarmıştı. Soluk soluğa ve titreyerek koridordan geçip katın arka tarafındaki yatak odalarına doğru ilerledi. Sağ taraftaki yatak odasında uyuyan karı kocayı uyandırmaması gerekliydi. Bu gece özellikle gürültü çıkarmaktan kaçınmalıydı. Bir gölge gibi koridorda kaydı.
İhtiyaçlarına tam karşılık verecek olan kızın odasına
baktı.
Ayrıca kızın kedisi Sarman'ın her gece o odada yatağının dibinde kuyruğunu toplayıp halının üzerinde sabaha kadar uyuduğunu da biliyordu. Adam öldürmenin, kan içmenin günah ve toplum değerlerine ters düştüğünü bilirdi ama yapabileceği bir şey yoktu; o dürtü içinden gelip sel gibi

benliğini kapladığı zaman buna engel olamıyordu. Hatta bu konuda bazı kuşkuları da vardı; Tanrı onu bu özelliğiyle yaratmıştı, o Yüce Varlığın esrarlı planının bir parçasıydı, kan tutkusu hilkatinde mevcuttu. Diğer insanlardan farklı olduğunu biliyordu ama öyle yaratılmışsa, elinden ne gelirdi ki?
Kızın kapısı önünde durdu, kan içme ve öldürme ihtiyacını bastırmak için boşuna bir çaba daha harcadı. Başaramadı. Çok geçti artık. İhtiyacı geçtikten sonra bazen yaptıklarına pişman da olurdu ama bu çok nadirdi.
Kalbi duracak gibi atmaya başlamıştı. Gecenin karanlığı ve herkesin uykuda olduğu bu saatte kalbinin gümbürtüsünün duyulacağından korktu. Tabii o sesi kimsenin duymayacağını biliyordu. Elini kapının tokmağına atmadan koridorun karanlığında durup son bir kere daha evin sessizliğini dinledi. Sonra usulca tokmağı kavrayıp çevirdi. Gölge gibi içeri süzüldü, ihtiyatla kapıyı kapatıp sırtını dayadı.
Kan emme ihtiyacı tüm içini kasıp kavuruyordu ama hemen harekete geçmedi, gözlerinin loşluğa alışmasını bekledi. Sokak lambasının solgun ışığı odayı bir nebze aydınlatıyordu. Son ihtiyacını tatmin sırasında öldürdüğü yaşlı kadından nefret etmişti. Neyse ki o iri kedisi vardı ve kadından çok daha fazla işine yaramıştı. O kedi olmasa belki de kadına dokun-mayacaktı ama kendisini görmüştü, onu hayatta bırakamazdı. Oysa bu seferki avı genç ve körpeydi, tam istediği gibi...
Gözleri ortama alışıyordu.
Cam ağacından yapılmış karyolada yorganına sarılmış uyuyan kızın yataktaki şeklini seçti. Usul usul yatağın yanına yaklaştı.
Gecenin bu saatinde kız derin bir uykuda olmalıydı. Kurbanının derin soluklarını dinledi. Eğildi biraz, sonra kızın, yastığın üzerine yayılmış uzun sarı saçlarına baktı. Yeni yıkanmış şampuan kokusu duydu.

Adını da biliyordu avının. Nilüfer... On dört, on beş yaşlarında olmalıydı, belki biraz daha fazla. Öğrenciydi...
Bu anı çok severdi. Atağa geçmeden önceki avıyla kurduğu son iletişim. Kan ihtiyacı bu denli şiddetli olmasa, tüm riskine rağmen bu dakikaları elinden geldiğince uzatmak ister, yatağın baş ucunda keyfini maksimuma çıkarmayı yeğlerdi; bunun zevki, kan içmekten ve öldürmekten bile daha zevk vericiydi.
Daha fazla bekleyemeyecekti, içindeki dürttü çok hızlanmıştı. Yorganı seri bir hamleyle kızın üstünden çekti, sonra hemen üstüne atlayıp avını kendisiyle şilte arasına sıkıştırdı. Kızın, ilk şaşkınlığını atlatınca korkuyla çığlık atacağını biliyordu tabii, uykuda yakaladıkları hep buna teşebbüs ederlerdi. Nilüfer de aynısını yapmak istedi, birden uyanmış ve odanın karanlığında üstünde yabancı birini görünce feryat için ağzını açmıştı.

Neyse ki çok iri ve güçlü elleriyle kız daha sesini çıkaramadan çenesini kavradı ve parmaklarını yanaklarına geçirerek ağzını kapattı. Sesini çıkarmaması gerekiyordu.
"Sus yoksa öldürürüm seni" diye fısıldadı kulağına.
Nilüfer boşuna debeleniyordu.
Hiçbir güç onu ellerinden alamazdı artık. Az sonra gücünü kaybedecek, kaderine razı olacaktı. On dört on beş yaşındaki ufak ve narin bir kızın kendisiyle başa çıkması imkânsızdı.
"Canını acıtmak istemiyorum. Sadece seni istiyorum ve
işimi bitirince gideceğim."
Kızın sesini duyması önemli değildi, kim olduğunu sesinden çıkaramazdı, sadece yüzünü görmemesi gerekiyor-
36
du, belki o zaman kim olduğunu çıkarabilirdi. Kıza söylediği de yalandı, onun ırzına geçmek gibi bir isteği de yoktu. Sekse bütünüyle ilgisiz sayılmazdı ama kan ihtiyacı duyduğu sırada, seks gibi hayvani ve insanoğlunun daha ziyade üremeye ilişkin bir dürtüsünü ön plana çıkarması çok anlamsızdı.
Kız, ya öldürmeyeceğini söylediğine inandığından ya da felç olmuş gibi korktuğundan direnmeyi kesmişti. Belki de tüm enerjisini soluk almak için kullanıyordu. Katilin doksan kilo gelen ağırlığı göğsüne bastırıyor, ciğerlerini sıkıştırıyordu. Ağzını sıkı sıkıya örten elinin içinde kızın sıcak nefesini hissediyordu.
Adamın gözleri loş ışığa alışmıştı artık. Kızın yüzünü tam olarak seçemese de, korkudan parıldayan gözlerini görebiliyordu. Sarı saçları kapalı perdelere rağmen içeri sızan solgun ışıkta gümüş gibi parıldıyordu. Galiba kendisini tanımıştı, ne de olsa bir hafta boyunca onu her okuldan çıkışta izlemiş, evine kadar takip etmişti. İki kere de semt bakkalında onu kucağında sevgili keâ isi Sarman'la görmüştü. Hatta bir keresinde kediyi okşamak saikiyle yaklaşmış ama kız yüz vermemişti kendisine. Bu yaştaki kızlar peşlerinde dolaşan adamları hiç unutmazlardı.
Katil serbest eliyle kızın saçlarını boynunun sağ tarafından geriye itti. İnce yapılı kızın kuğu kadar zarif ve beyaz boynu ortaya çıkmıştı şimdi. Hafifçe uzanarak dudaklarını boynuna yapıştırdı. Taze eti öptü, dudakları altındaki damarın atmasını duydu, sonra da bir vampir gibi dişlerini genç avının etlerine geçirerek kana ulaştı.
Kız olanca gücüyle çırpınıyor, ama katil şiddetle bastırdığından onun dişleriyle açtığı yara üstündeki ağzından kurtulamıyordu. Katil emdiği kanı yutuyordu fakat koyu ve ılık sıvıyı aktığı hızla ememiyordu. Daha fazla kan emmek
37
ihtiyacıyla kızın boynunu dişleriyle vahşi bir hayvan gibi paralıyor, yeni yaralar açıyor, bir yandan da ağzına gelen et parçalarını tükürüyordu. Bir süre sonra akıntı azaldı, kızın çırpınma ve kasılmaları da hafifledi, sonra tümüyle kesildi. Kızın kan kaybından değil havasızlıktan öldüğünü anlamıştı.
İçinden lanetler okudu.
Zevk dakikalarının bu kadar çabuk noktalanmasını istemiyordu. Avı nefessizliğe dayanamamıştı. Karanlık odada kızın kusursuz güzelliğine hayranlıkla baktı. Usulca cesetin ağzından elini çekti, sanki bir an kızın dirilip yeniden çığlık atacağını sandı.
Oysa asla böyle bir şey olmayacaktı.
Kızı saatlerce seyredebilirdi ama bunun imkânsız ve tehlikeli olduğunu biliyordu. Usulca yataktan kalktı. Bir süre karanlıkta, kan kokusuyla çevrili oda da durup bekledi. Hâlâ dilinde ve damağında buruk ve ılık kan lezzeti vardı.
Rahatlamamıştı katil.
Doyuma tam olarak ulaşamamıştı henüz. İşte Sarman'ı da tam o sırada hatırladı. Gözlerini halının üzerinde uyukla-yan kediye, dünyada en nefret ettiği bu hayvan türüne çevirdi. Bu gece kedinin kanını ememezdi, mümkünü yoktu. Az önce dudaklarının dolaştığı kızın, o kusursuz ve duru teninden sonra, bu mundar hayvanın kıllı derisinden akacak kanı emmeye hiç istekli değildi. Ama Sarman'ı da sevgili sahibinin yanına gönderebilirdi. Cebinden ince bir kama çıkardı. Genellikle silaha ihtiyaç duymazdı ama kedilerin canını alırken işine çok yarardı.
Yerde uyuyan kediyi ensesinden tutarak kaldırdı.
Kedi alışık olmadığı yabancının bu hareketi karşısında
38
sadece bir defa miyavlamıştı. Sanki beni bırak, uyumaya devam etmek istiyorum dercesine. Miyavlaması kısık, kısa ve sıcacıktı. Çeliğin ucu gırtlağına saplanınca ince bir kan sütunu yatağa kadar sıçradı. Hayvancağız birkaç kere debelenmiş sonra hareketsiz kalmıştı. Katil bu konuda uzmandı ve çocukluğundan beri sayısını unutacak kadar kedi öldürmüştü. Hareketsiz kalan hayvanın leşini gürültü çıkarmasın diye elinden atmadı, usulca, az önce uyuduğu halının üzerine bıraktı.
Doyuma ulaşmış gibi rahatladığını hissetti. Tatminsizliğini, öldürdüğü kedi biraz olsun geçirmişti. Son bir kere etrafına bakındı. Sonra Nilüfer'in odasından sessizce koridora süzüldü...
***

Cinayet mahalli araştırma ekibinin başı, Ekrem Pamir'le Muavin Okan Temiz'e baktı biraz şaşkınlıkla. "Garip bir vaka, değil mi Başkomisejim" diye mırıldandı. "Ben safsatalara inanmam, ama utanmasam bir vampirle karşı karşıyayız diyeceğim. Şu kızın boynunu gördünüz mü? Kaç yerinden parçalanmış, boğazında beş ayrı diş izleri var. Sanki vahşi bir hayvanın saldırısına uğramış gibi. Kızın kanını emmiş namussuz. İnanılır gibi değil, yatağın içi maktülenin boynundan kopmuş et parçalarıyla dolu. Meslek hayatımda hiç böyle bir vakayla karşılaşmamıştım."
Ekrem'den ses çıkmamıştı.
Dalgın dalgın yerdeki kedi leşine bakıyordu. Başkomi-ser düşüncelerinden, öbür odadan akseden kızın ana ve babasının feryatlarıyla silkinerek uzaklaştı. Kızın ailesi henüz hunharca işlenen cinayetin etkisindeydiler tabii. Bu acıyı içlerine sindiremiyorlardı; küçük kızlarını kim bu kadar vahşice öldürebilirdi?
39
Ekrem Pamir, muayenesini tamamlayan Adli Tabib'e yaklaştı.
"Doktor" dedi. "Kıza tecavüz edilmemiş, değil mi?"
Doktor olumsuzca başını salladı.
"Hayır, kesinlikle edilmemiş. O konuda hiçbir bulgu yok."
"Ölüm sebebi nedir?"
"Kesin sonucu otopsi belirleyecektir. Ama ben ilk defa böyle bir hadiseyle karşılaşıyorum. Kızın boynu inanılmaz güçlü bir çene tarafından ısırılarak parçalanmış. İtiraf edeyim ki bunu bir insandan ziyade vahşi bir hayvanın yaptığını düşündüm önce."
"Bir hayvan mı?"
Doktor başını salladı.
"Ama bir hayvan değil kuşkusuz. Vahşi bir hayvan olsa, pençe izleri, vücudun başka yerlerinde çizik ve paralanmalar, sair bulgular olurdu. Bir insanın yaptığı muhakkak fakat bu kadar hoyratça bir saldırıya hiç şahit olmamıştım."
Ekrem, "Şu, yerdeki kedi ölüsünü de gördünüz mü? " diye sordu.
Adli Tabip yine başını salladı.
"Onu da incelediniz mi?"
Doktor bozulmuş gibi Başkomiser'e baktı, kaşları çatıldı.
"Ben baytar değilim."
"Şüphesiz değilsiniz, ama kedi cerh edici bir aletle öldürülmüş, değil mi? Her halde bu kadarını anlarsınız."
Doktor ilgisizce yerde yatan hayvana baktı.
"Öyleye benziyor" dedi dudaklarını büzerek.
Ekrem kendi kendine konuşur gibi mırıldandı.
40
"Demek ki katil elinde kesici bir aletle odaya girmiş; genelde katiller cinayet işlerken aynı silahı kullanırlar ama bu adam kızı dişleriyle boynunu paralayarak öldürmüş kediyi ise bıçakla. Neden? Neden kızın boynunu da bıçakla kesmemiş? Bir an için kan emmeye meraklı bir sapık olduğunu düşünsek bile böyle bir yöntem kullanmasının ne gereği var? Dişlerle paralamak çok daha zor değil mi?"
Doktor, Başkomiserin mırıldanmasını duymuştu. Bunun kendisine yöneltilmiş bir soru olmadığını düşünerek omuzlarını silkti ve işini bitirmiş olmanın rahatlığı ile bir an önce dehşet görünümlü odadan çıkmak isteği ile kapıya yöneldi.
Muavin Okan âmirine yaklaşarak tedirgin bir şekilde mırıldandı.
"Bu vampir hikâyesine inanmıyorsunuz, değil mi Başkomiserim? Bunlar palavra, masal şeyler. Ama şu son zamanlarda moda olan Satanist denen zirzoplar var ya, uyuşturucu kullanıp, kendilerince hava basmaya çalışan dejenereler; bence bu onlardan: birinin işi. Malum onlar da hayvan kesmeyi kendilerinin simgeleri olarak bellemişler. Rahat bu onlardan birinin marifeti. Yakında enseleriz. Onların çoğu zaten bizce mimli. Geçen haftaki yaşlı kadının öldürülmesini hatırlıyorsunuz, değil mi? Orada da bir kedi leşiyle karşılaşmıştık. Muhtemelen ikisini de aynı kişi yapmıştır."
Başkomiser bir süre düşünceli kaldı.
"Belki" diye mırıldandı sonra. "Ama bazı farklılıklar var iki olay arasında."
"Ne gibi Başkomiserim?"
"Birincisi o yaşlı kadının kanı emilmemişti. Onu sadece boğmuşlardı. İkincisi en ufak bir parmak izine rastlamamıştık. Oysa parmak izi ekibi burada her yerde katilin kanlı izlerini buldu. Neden? Neden katil bu defa bu kadar bol iz bıraktı arkasında? İlkinde o kadar tedbirli davranan katil, ay-
41
nı kişiyse, bu defa geride bu kadar parmak izi bırakır mı? Bu sana mâkul geliyor mu?"
Muavin omuzlarını silkti.
"Belki hazırlıklı değildi. Yani öldürmeye ani karar vermiş olabilir."
Ekrem başını olumsuzca iki yana salladı.

"Adli Tabibe göre cinayet gece yarısı saat birle üç arasında işlenmiş. Bu saatte cinayete kalkışan bir insanın hazırlıksız olduğu düşünülemez. Belli ki bu cinayet önceden tasarlanmış, teferruatı planlanmış bir olay. Ayrıca iki kedi de bıçaklanarak öldürülmüş."
"Bu neyi ifade ediyor sizce?"
"Bilmiyorum Okan. Henüz hiçbir fikrim yok."
Muavin amirinin sinirli halini görerek üstelemedi. İyi bir polis olduğunu bilirdi, genellikle üstlendiği olayların üzerine titizlikle gider, iyi iz sürer, elindeki kanıtları değerlendirmeyi mükemmel becirirdi. Biraz içine kapanık, az konuşan biriydi. Tüm başarılarına rağmen, camiada pek sevilmez, özellikle aksiliği yüzünden de çevresinde fazla dostu bulunmazdı.
Okan sormadan duramadı.
"Kedi olayını basına açıklayacak mısınız?"
Başkomiser şaşırmış gibi Muavinini süzdü.
"Neden saklayacaz ki?"
Okan omuzlarını silkti.
"Basını bilirsiniz; böyle vakalara bayılırlar. Bu on gün içindeki ikinci olay. İki kadın öldürülüyor ve her iki cesedin yanında bir de kedi leşi bulunuyor. Kim bilir ne hikâyeler üreteceklerdir şimdi."
"Ben de olsam aynı şeyi düşünürdüm. Bu kedilerle ci-

nayetler arasında gerçekten bir bağ olamaz mı?"
Muavin, şaka yapıp yapmadığını anlamak istercesine Başkomiseri süzdü. Ama herhangi bir yorum yapmaya kalkışmadı.
***
İçinde birikmiş yağmurla kabarmış olan bulutlu gökyüzü yere doğru yaklaştığında ve rüzgâr hızını artırdığında kendisini Haber Postası binasına getiren servis aracından inen Hâle, koşarak binaya doğru ilerledi. Az sonra yoğun bir yağmur bastıracaktı. Genç kız sırtındaki anorağın kapi-şonunu başına çekti. Sert esen rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. Binadan içeri girip boynuna asılı kimliğini elektronik turnikelere uzatarak nöbetçi memura gülümsedi. Sıradan bir iş günü başlayacaktı.
Asansöre binip doğru servisinin bulunduğu kata çıktı. Gazete binası günün her saatinde hareketli olurdu; gece nöbetini devredenler yerlerini yavaş yavaş gündüz mesaisini alan arkadaşlarına terk ediyorlardı. Konuşmalar, bilgisayarların tıkırtısı, çalan telefonlar, hiç durmayan fakslarla Haber Servisi yeni bir güne hazırlanıyordu.
Hâle doğru masasına ilerledi. Az sonra hummalı bir çalışmaya başlayacaktı. Servis Müdürü görev taksimi yapacak, elemanlarını haber toplamak için şehrin dört bir yanına dağıtacaktı. Genç kız sırtındaki sarı anorağını çıkarıp iskemlesinin arkasına astı ve masasının üzerine yığılmış günlük gazetelere şöyle bir baktı.
Çay servisi yapan Fatma Hanım elindeki tepsi içinde buharları çıkan bardaklardan birini asık suratıyla masasına bırakırken, "Günaydın" dedi. Hâle de ona, "Günaydın" diye mırıldandı. Sabahın köründe evinden çıktığından genellikle

kahvaltı edemiyordu; günün en tatlı saati masasına oturur oturmaz yudumladığı ilk çayın zevkiyle başlardı. Masasını çekmecesini açıp her zaman kahvaltı niyetine bulundurduğu bisküvi paketine uzandı. Fakat eli boş selefona değdi. Bisküvilerinin tamamı yenmiş, kırıntılar bükülmüş kâğıdın içinde kalmıştı. Zaman zaman bu azizliğe uğruyordu; onun daima çekmecede atıştıracak bir şeyler bulundurduğunu bilen arkadaşları, özellikle gece nöbetine kalanların marifeti olmalıydı. Tam suratını asıp söyleneceği anda karşısında sırıtan Kerem'i gördü.
"Senin işin bu, değil mi? Yine bisküvilerimi yemişsin. İnsan birkaç tane bırakır yahu."
"Hemen günahımı alma. Ben yemedim. Gececiler yapmış olmalı. İnsanın adı çıkacağına canı çıksın derler. Hemen suç benim üstüme yıkılıyor."
"Numara yapma" diye homurdandı Hâle. "Çekmecem de yiyecek bir şeyler sakladığımı biliyorsun."
Kerem sırıtarak homurdandı.
"Ohhh o... Bunu serviste çalışan herkes biliyor. Tek bilen ben miyim yani? Sağır sultan bile duydu bu kaynağı. Gece mesaisinden dönen her aç arkadaş, önce senin masanı ziyaret ediyor. Hani şu annenin yaptığı ev kurabiyeleri var ya, onlar bisküvilerden çok daha lezzetli; neden getirmiyor-sun artık onlardan?"
Hâle, pis pis sırıtan fotoğrafçı arkadaşına kötü kötü baktı.
"Zıkkım yiyin" diye söylendi. Ama bunu içtenlikle söylememişti. Aynı anda da Kerem'in birden ciddileştiğini gördü. Zayıf, uzun boylu arkadaşı sanki ilginç bir haber verecekmiş gibi kızın masasının üzerine ilişmişti.

"Haberin var mı?" diye sordu. "Okudun mu?"
"Neyi?"
"Üsküdar'da öldürülen genç kız cinayetini."
"Yoo... Ne olmuş ki?"

"Liseli bir genç kız, boynu delik deşik edilerek öldürülmüş. Manyağın biri kanını içmiş diyorlar, tam filmlerdeki gibi bir vampir olayı."
"Hadi ordan... Yine beni işletmeye mi çalışıyorsun? İşin gücün bu zaten."
"Vallahi, doğru söylüyorum, inanmıyorsan, aç gazeteleri, oku. Hepsi yazıyor."
"İstemem. Sabah sabah kanlı bir olayla güne başlamak istemiyorum. Bırak da şu çayımı ağız tadıyla içeyim bari. Zaten Şef az sonra başka kanlı bir olayı incelemeye gönderecektir."
Ama Kerem'in yüzündeki o ciddi ifade kaybolmamıştı.
Bunu sezinleyen Hâle garipseyerek arkadaşını süzmeye devam etti. 4
"Ne? Ne var yine? Niye öyle ciddi pozlardasın?"
Kerem başını salladı.
"Bu olayın seni ilgilendirecek bir yanı var ama."
"Beni mi? Ne gibi?" ,
"Geçen hafta Ihsaniye'de işlenen cinayeti hatırlıyor musun? Birlikte gitmiştik. Yaşlı bir kadın boğularak öldürülmüştü hani..."
Hâle sıcak çayından ilk yudumu içerken mırıldandı.
"Hatırlıyorum tabii. Ne olmuş?"
"O vakanın ilginç yanı neydi? Hani sen Başkomiser'in peşinden gitmiştin."
"Kedi" dedi somurtarak genç kız. "Bir de kedi leşi bulmuştuk."
"Öyle ya. Belki sana ilginç gelir diye söylüyorum. Dün
45
gece işlenen cinayette de öldürülen kızın yatak odasında bir kedi ölüsü bulunmuş."
tkinci yudumu almak için Hâle'nin dudaklarına götürdüğü çay bardağı boşlukta kaldı.
Kız merakla gözlerini Kerem'e dikti.
"Nasıl yani? Aynı katilin marifeti mi demek istiyorsun?"
"Benim bir şey demek istediğim yok. Sadece ilgini çeker diye sana söylüyorum."
Hâle şaşırmıştı. Bardağı masanın üzerine bıraktı.
"Polis ne diyor?" diye sordu.
"Her zamanki nakarat. Yorum yok."
"Vay be!" diye homurdandı genç kız. "O işte bir anormallik olduğunu sezinlemiştim zaten. Kedi cesetli bir cinayet daha, ha? Zaten ilkinde şüphelenmiştim..."
Kerem bu defa ciddi ciddi sordu.
"Neden şüphelenmiştin?"
"O kedinin rastgele öldürülemediğinden... O bir simgeydi, bir tür katilin imzası, ya da topluma verilmek istenen bir mesaj. Ama o günkü iddialarıma kimse kulak asmamıştı. Şimdi o kendini beğenmiş Başkomiser'in yüzündeki ifadeyi görmek isterdim doğrusu. Nihayet uyanmıştır. Tuh be, keşke o gün biz görevli olsaydık."
Kerem bilgiçce başını salladı.
"İyi de, kedi öldürerek topluma mesaj mı verilir, hiç böyle bir şey duymamıştım."
Genç kızın gözleri parıldadı.
"Tek bir ihtimal üzerinde odaklanma; belki, dedim. Belki de katilin kendisini belirtmek için kullandığı bir yöntemdir. Yani bu iki cinayeti de ben işledim, demek gibi bir şey."
Kerem dayanamıyarak yine gülümsedi.
46
"Öyle mi düşünüyorsunuz Bayan Sherlock Holmes?"
"Sen hâlâ dalganı geç ama hadiseler beni haklı çıkarıyor. Senin kafanın basmadığı husus şu. Sen katili normal bir insan gibi düşünüyorsun, oysa o bir hasta, manyak biri, ruh hastası. Öldürdüğü insanların kedilerini de doğruyor."
"Amacı ne peki? Neyi ispata çalışıyor?"
"Ne bileyim, ruh doktoru değilim ki. Hasta bir kişinin ne düşündüğünü anlamak benim branşım değil. Bunu polis araştırmalı."
Kerem içini çekti.
"Tesadüf olamaz mı?"
"Saçmalama Kerem. On gün içinde iki cinayet işleniyor ve ikisinin de odasında bir kedi cesedi bulunuyor. Sen böyle işlenmiş kaç cinayet gördün?
Genç fotoğrafçı hemen karşılık vermedi.
"Haklı olabilirsin" diye mırıldandı sonra isteksizce. "Manyak birinin marifeti olabilir."
"Sana bir şey söyleyeyim mi Kerem?"
"Söyle bakalım."
"Bence bu cinayetler devam edecek."
"Yani seri cinayetler işleyen bir katille mi karşı karşıya-yız Bayan Holmes?"
Hâle sırıttı.

"Aynen öyle Dr. Watson."
Servis Şefi Tarık İnce, soyadının aksine, yüz kiloluk, oturduğu koltuktan taşan, daima çatık kaşlı, somurtuk ama işinde çok titiz, yılların deneyimine sahip bir adamdı.
Karşısında çekinerek duran Hâle'ye bakarak homurdandı.
47
"Ne dedin? Kedi ölüsü mü?"
"Evet, efendim" diye fısıldadı genç kız ürkerek. "Her iki cinayette de öldürülen kişilerin yanında birer kedi leşi bulundu."
"Eee?"
Hâle biraz kızarır gibi oldu.
"Sizce biraz ilginç, değil mi? Bu bir tesadüf olamaz."
Şef bezgin bir şekilde homurdandı.
"Ne söylemeye çalışıyorsun kızım? Anlatmak istediğin nedir? Acele et, çok işim var."
"Yani efendim, kanımca iki cinayet de aynı kişi tarafından işlenmiş olmalı. Bunun çok ilginç bir haber olabileceğini düşünüyorum da..."
Tarık İnce yakın gözlüklerinin üzerinden kızı süzdü. Önce hiç sesini çıkarmadı, sonra hafif patlak gözlerini kızın yüzünden almadan homurdandı.
"Kedi dedin değil mi, bildiğimiz ev kedisi yani?"
"Evet, Tarık Bey."
"Fessüpanallah! Yahu nedir bu çektiğim sizlerden? Daha üç aylık gazetecisiniz, yazdıklarınızın mürekkebi kurumadan başıma âllâme kesilirsiniz be... Her aklınıza gelenin mükemmel haber olduğunu sanırsınız, birer dâhi sanırsınız kendinizi. İki kedi ölüsü ile bu bulgunun haber olacağını hayal edersiniz. Sen gazeteci değil, polis olsaydın kızım. Hadi git işinin başına, beni oyalama."
Tarık Ince'nin odası her zaman kalabalık olurdu. Arkadaşlarının yanında terslenmek genç kızı bir anda utandırdı ve kıpkırmızı kesilmesine neden oldu. Dudaklarını ısırdı, kendine hâkim olmaya çalıştı. Hiç sesini çıkarmadan geri döndü ve odadan çıkmaya hazırlandı. Ama içinde kabaran
48
bir isyan duygusu oluştu. Tıpkı o Başkomiser gibi, Haber Servisi Müdürü de bu çok ince noktayı anlamıyordu. Kedilerin öldürülmesi bir rastlantı olamazdı.
Hâle tam kapıdan çıkarken, Tarık Ince'nin sesini duydu.
"Dur, bekle biraz."
Kız topuklarının üzerinde dönerek ümitle adama baktı.
"Bu iki cinayet de Üsküdar'da mı işlenmişti dedin?"
Gözleri ışıldadı Hâle'nin. Hemen cevap verdi.
"Evet, efendim. Biri Ihsaniye'de, diğeri de Doğancı-lar'da."
"Sen ikisinde de görevle olay yerinde miydin?"
Genç kız derin bir soluk aldı.
"İlkinde oradaydım, efendim."
Şefin yüzünde hâlâ ilgisiz bir ifade vardı. Ama Hâle kalın gözlük camlarının ardındaki patlak gözlerde belirmeye başlayan ifadeden gereken anlamı çıkarmıştı. Başı fazlasıyla kalabalık olan Şefi galiba meseleyi düşünmeye başlamıştı. Ne de olsa bunca yıllık deneyime sahipti Müdür, eliyle, "gel" diye işaret etti. Hâle masaya yaklaştı.
"Söylediğin ilginç olabilir. Doğancılar'daki olaya bizden kim gitmiş, biliyor musun?"
"Ersel, efendim."
"Hm... O bu işlerin kurdudur. Otur bakıyım şöyle."
Tarık İnce telefonunu açıp muhabir Ersel'i çağırdı. Az sonra Müdürün odasına Ersel Çakmak girdi. Otuz yaşlarında, iri kıyım, yakışıklı bir gençti. Sırtında balıkçı yaka kahverengi şetland bir kazak, açık renk kanvas pantolon vardı. Neşeyle odaya girdi.
"Günaydın Şef" diye masaya yaklaştı.
Tarık İnce soğuk bir şekilde sordu.
"Dün Doğancılar'da işlenen bir cinayet vakasına gitmiştin. Ne gördün, anlat."
Korku Evi / F4
49
Ersel yüzünü buruşturdu.
"Berbat bir olaydı Müdürüm, iğrenç. Sapığın biri liseli bir genç kızın boynunu dişleyerek öldürmüş. Şimdiye kadar şahit olduğum en pis ve ürpertici vakaydı. Polis kızın kanının emildiğini söylüyor."
"Başka?"
Genç muhabir tuhaf tuhaf Müdür'e baktı.
"Başka mı? Daha ne olmasını bekliyorsunuz ki?"
"Gözüne başka ilginç bir şey daha çarpmadı mı?"

Ersel bir an düşündü, Şefin neyi kastettiğini çıkaramadı. Gözü hemen masanın başında oturan Hâle'ye takıldı.
Başını salladı. "Çarpmadı efendim."
Hâle'nin yüzünde hafif bir tebessüm belirmişti, buruk ve biraz da alaycı sanki. Ersel denen, bu kasıntı, kendini beğenmiş gençten ilk günden beri hoşlanmamıştı zaten. İşittiğine göre gazetedeki işine idare heyetindeki kodamanlardan birinin tavassutu ile on altı yaşında başlamıştı; yani servisin hem en kıdemli hem de en tecrübeli elemanıydı. Çalışkan biri olduğunu Hâle de inkâr edemezdi ama meslekte gerçekten yetenekli olsa şimdiye kadar ya servis müdürü olurdu ya da bu servisten sıçrayıp çoktan başka yerlere geçerdi. Herkes polis muhabirliğinin gazeteciliğin mutfağı olduğunu söylerdi; gerçekten de pek çok köşe yazarı buradan yetişip sivrilmişti, bu gerçeği Hâle de kabul ederdi fakat onun niyeti yeterince burada pişip daha yükselmekti.
Tarık İnce genç kızı işaret ederek, "Bu genç arkadaş olay yerinde bir de kedi leşi bulunduğunu söylüyor. Sen bunu biliyor musun?"
Ersel şaşırmış gibi yüzüne komik bir ifade verip sırıttı.
"Biliyorum tabii, gördüm. Yalnız cinayetle ne ilgisi var, anlamadım. Bu kedi ölüsü için mi beni çağırdınız?"

Müdür anlamlı bir şekilde elemanını süzdü.
"On gün kadar evvel Ihsaniye'de başka bir cinayet daha işlenmişti, hatırlıyor musun?"
Ersel kayıtsızca omuzlarını silkti.
"İstanbul'da cinayetsiz gün mü geçiyor Müdürüm? Cinayet artık olağan bir olay haline geldi."
"Ama o olayda da bir kedi cesedi bulunmuş, maktule-nin yanında."
Ersel aynı ilgisizlikle sordu.
"Önemli mi bu?"
"Bilmiyorum" diye söylendi Tarık İnce. "Hâle Hanım bu cinayetlerin failinin aynı katil olabileceğini iddia ediyor. Muhtemelen bir sapığın işi olduğunu söylüyor."
Ersel küçümser bir ifadeyle masanın karşısında oturan genç kıza bakarak gülümsedi.
"ilginç bir iddia. Polisten mi işitmiş?"
Hâle ilk defa lafa karıştı ama cevabını Müdüre bakarak vermişti. .
"Hayır" diye mırıldandı. "Bu benim gözlemim. Birbirine yakın iki semtte iki cinayet işleniyor ve ikisinde de olay yerinde kedi ölüsüne rastlanıyor. Yanınıza gelmeden önce bütün gazeteleri inceledim; hiçbirinde iki olaydaki bu özellik hakkında tek bir satır yok."
Müdür tekrar araya girdi.
"Hâle'nin iddiası bana da ilginç geldi. İlkinde Hâle, ikincisinde de sen görevliymişsin; ikiniz birlikte çalışarak bu olayın üzerine eğilin. Konuyu araştırın bakalım, Emniyet'le görüşün, maktulelerin yakınlarıyla konuşun, eğer ilginç bir şeyler bulursanız bir yazı hazırlayıp bana getirin."
***
51
Müdür'ün odasından birlikte çıktılar.
Genç kız sevinçten uçuyordu. Tarık Bey zor da olsa iddiasını incelemeye değer bulmuştu. Oysa Ersel'in suratı asıktı. Koridorda yan yana yürürlerken Ersel hafif alaycı bir şekilde homurdandı.
"İşe başlayalı ne kadar oldu Hâle?" "Biliyorsunuz, ben henüz yeniyim. Yani sizlerin ifadesiyle bir çaylak."
"Doğru, tam bir çaylak. Benim bu işte ne kadar deneyimli olduğumu da biliyor musun? Tam on beş yılımı verdim."
Genç kız tatsızlık çıkarmak istemiyordu. Ne kadar deneyimli olursa olsun, on beş senedir hâlâ olduğu yerde saydığını yüzüne vuramazdı.
"Duydum" diye geçiştirdi. "Daha öğreneceğin çok şey var." Hâle yine alttan aldı. "Öyledir, herhalde."
"Önce sana bir tavsiyede bulunayım. Meslek deneyimi senden çok daha fazla biri olarak." Ersel bilgiç bir eda ile sırıtıyordu. Genç kız hiç de ukala bir tip değildi; işinde ilerlemek, bilmediği şeyleri öğrenmek için de her zaman arzuluydu ama Ersel'in kendini beğenmiş tavırları, serviste daima hava basan edası onu sinirlendirirdi. Yine de sesini çıkarmadı. Ne cevher yumurtlayacağını merak etti.
"Çalışkan ve mesleğinde ilerlemek isteyen biri olduğunu biliyorum. Belki farkında değilsin ama servise ilk geldiğin günden beri seni inceliyorum. Bu iş de uyanık olmak, kafayı çalıştırmak, meziyet ve başarı için şarttır. Lakin hiçbir zaman bunu arkadaşlarını çiğneyerek veya onları zor duru-
52
ma düşürerek yapmamalısın. Aksi halde itilir ve yalnızlığa düşersin, kimse seni sevmez ve arkandan laf edilir. Haber peşinde koşacaksın, yetenekli isen bunu en iyi şekilde kaleme alarak sunacaksın tabii. Kendi görüş ve yorumlarını da buna katarak bir üslup oluşturursun tabii. Hayal gücü muhabire güç katar. Ama sakın bunu yaparken bilginin kaynağıyla oynama, doğrulardan ayrılma. Hayal gücünün fantezilerini gerçeklerle karıştırma."
Genç kız irkildi, arkadaşının yüzüne baktı.

"Ne demek istiyorsunuz?"
Ersel dudaklarını bükerek mırıldandı.
"Şu kedi olayı... Belli ki senin hayal gücünü fazla çalıştırmış. Öldürülmüş bir kadının odasında kedi leşi görmüşsün. Fantezilerin hemen harekete geçmiş; eminim bunun sapık bir katilin marifetidir diye düşündün, ya da son zamanlarda moda olan Satanistlerle bir bağ kurdun. Aksilik bu ya, ardından on gün sonra yakın bir yerde ki cinayette de bir kedi leşine daha rastlayınca hemen hükme vardın; aynı adamın işidir diye. Doğru mu?"
Hâle durdu, bakışlarını Ersel'e çevirdi.
"Sizce böyle bir olasılık yok mu yani?"
Ersel omuzlarını silkti.
"Bilmiyorum, belki de vardır. Ama unutma ki bir tesadüf de olabilir, sıradan bir rastlantı. Bağ kurulabilir ama kesin aynı kişidir diye, hükme varılamaz."
Genç kız hemen itiraz etti.
"Ben de bir hükme varmadım zaten, sadece böyle bir olasılıktan bahsettim. İncelemeye değmez mi?"
"İşte, tecrübe burada kendini gösterir. Siz çaylaklar iki kedi ölüsüyle karşılaşınca hemen iki olay arasında bağ kurarsınız. Tamam dersiniz, iki cinayetin de faili aynı. Söyle bakalım o kediler ne şekilde öldürülmüş, biliyor musun?"

"Önemli mi bu? Aslolan olay yerinde iki kedi leşinin bulunması. Kadınlar da farklı şekillerde öldürülmüşler. Bu, neticeyi değiştirir mi? Yaşlı kadın boğularak öldürülmüş, liseli kız ise boynu dişlenerek; ama sonuçta ikisi de öldürülmüş ve ikisinin kedileri de."
Ersel bezgin bir ifadeyle genç kızı süzdü.
İnatçı ve dik başlıydı. Ya söylediklerini anlamak istemiyordu ya da gerçekten anlamıyordu. İçini sıkıntı bastı. Beynindeki fanteziyi süsleyerek Servis Şefine açıklamış ve adamın beyninde de kuşku yaratmıştı. Olan kendisine olmuştu, şimdi bu kızla çalışmak zorunda kalacaktı. Ama buna pek niyeti yoktu. En iyisi onu kendi haline bırakmaktı, yardım ediyor gibi görünür, gerçekleri görünceye kadar didinip uğraşmasını uzaktan seyrederdi. Böyle çaylaklarla uğraşacak vakti yoktu.

4
Faruk Tanman, Kartal'daki dükkânının kepenklerini indirdiğinde saat sekize çeyrek vardı. Yorucu bir gün geçirmişti. Geçen hafta elli beş yaşını idrak etmişti, artık eskisi kadar aktif ve hızlı değildi. Itlarangozhanedeki iki kalfası da tam istediği düzeyde çalışkan değildiler, hatta Ruhi'den hiç memnun değildi. İşine son vermeyi düşünüyordu, iki defa bunu kendisine söylemeyi düşünmüş fakat son anda adamın rızkına mâni olmamak için vazgeçmişti. Ruhi kaytarmayı çok seviyordu. Bu akşam da saat beşte, uydurma bir sebep yaratmış ve erkenden dükkândan çıkıp gitmişti, içinden homurdandı Faruk; böyle devam edemezdi, acımayı bırakıp, ay sonu itibariyle işi bırakmasını isteyecekti kalfasından. Dükkânın ana şalterini indirirken yarın ilk işim bu olsun, diye geçirdi aklından.
Faruk aslen Bartınlıydı. Fakir bir ailenin yedinci çocuğu. Annesi kendisini doğurduktan yirmi dört saat sonra ölmüştü; hayatının şansızlığının daha o gün başladığına inanırdı. Babası altı ay sonra aynı köyden bir kadınla evlenmiş-

ti. Çocukluğu hakkında olumlu en ufak bir anısı yoktu, ite kaka ilkokulu bitirmiş, sonra para kazanmak için çalışmaya başlamıştı. Pazarlarda simit satmış, Bartın'da bir terzinin yanında çalışmış, en azından kendi nafakasını çıkarmaya gayret etmiş, hatta biraz da ailesine katkıda bulunmuştu. On beş yaşına geldiğinde babası yanında çalıştığı terzi ile kavga etmiş, Faruk'u oradan alarak bir marangozun yanına çırak olarak vermişti. Babasının onun için yaptığı en olumlu iş de bu olmuştu zaten, zira zanaat sahibi olmasını hep buna bağlardı. Yetenekli ve çalışkan bir gençti Faruk. Kısa zamanda yeni işinden hem hoşlanmış, hem de dört elle satılarak geleceğini temin edecek işi hakkıyla öğrenmek için uğraşmıştı. Ama bir yıl sonra babası Bartın'daki bir kavgada bıçaklanarak öldürülmüştü. Bu hadise ailenin tamamen parçalanmasına yol açmıştı. Önce en büyük ağabeyi bir yolunu bulup Almanya'ya işçi olarak gitmişti. Ertesi yıl kendisinden bir yaş küçük olan erkek kardeşiyle kız kardeşini Almanya'ya aldırmıştı. Üvey anneleri iki kız kardeşini de Ankara'da bir ailenin yanına evlatlık olarak çalışmaya göndermişti. Emine hariç diğer bütün kardeşleri vefasız çıkmışlardı. Faruk tüm gayretlerine rağmen ne Almanya'ya gidenlerden ne de Ankara'ya evlatlık olarak verilenlerden bir daha haber alabilmişti. Bartın'da marangozun yanında eni konu pişmiş, mesleği öğrenmişti artık, yaşı da on sekiz olmuştu. Bir gece babasının evine döndüğünde, üvey annesini tanımadığı bir adamla sevişirken yakalayınca donakalmış, kapıyı vurup çıkmıştı. Bu aile dramının son halkasıydı. Bir daha eve dönmemiş, otobüse atladığı gibi İstanbul'a gitmişti. Büyük şehirde nasıl olsa bir iş bulup geçimini sağlayacağını düşünmüştü. Ama ilk birkaç ay hiç de düşündüğü gibi olmamış, evsiz barksız, sokaklarda sürünmüş, parklarda yatıp kalkmıştı. Neyse ki mevsim yazdı ve durumu idare edebili-

yordu, inşaatlarda amelelik yapmış, kazma kürek sallamıştı. Onun temiz ve saf haline acıyan müteahhit, marangoz olduğunu anlayınca Faruk'u inşaatlarının doğrama işlerini yapan Kartal'daki bir marangozun atölyesine göndermişti. Bu mutlu rastlantı, Faruk'un kötü talihinin değiştiği gündü. Atölye sahibi Nuri Usta babacan bir adamdı ve Faruk'tan hoşlanmıştı. Onu yanına kabul etmiş ve tam bir usta oluncaya kadar da onunla çalışmıştı. Faruk yalnız çalışkan ve becerikli değil, namuslu bir gençti de.
Nuri Usta'nın karısı on yıl evvel ölmüş ve yaşamını yirmi iki yaşındaki kızı Esma ile Kartal'daki eski bahçeli bir evde sürdürüyordu. Bir akşam iş çıkışı Nuri Usta çırağını yanma alarak eve dönmüştü; işte ne olduysa o akşam oldu. Esma ilk görüşte Bartınlı delikanlıya tutuldu. Hakikaten de o tarihlerde Faruk aslan gibi güçlü kuvvetli bir gençti. Ne var ki ustasının kızı kendisinden dört yaş büyüktü ve oldukça çirkin bir kızdı. Faruk'un, Esma'nın kendisine duyduğu ilgiyi anlaması biraz zaman aldı. Nuri Usta bunu Faruk'tan önce anlamıştı; zira kızı iki de bir bahaneler icat edip dükkâna gelir olmuştu. Usta hayattaki tek kızına son derece bağlıydı ve onun mutlu olmasını istiyordu. O günden sonra Faruk'a daha farklı nazarlarla bakmaya, yavaş yavaş onu bir damat adayı gibi görmeye başlamıştı. O tarihlerde Faruk dürüst ve saf bir gençti. Büyük şehir hayatı da tecrübelen-mesi için yeterli değildi, çünkü çektiği sıkıntılardan sonra tüm zamanını çalışarak geçiriyor, aldığı ücretini de elinden geldiğince tasarruf ediyordu. Ertesi yıl durumun gittikçe alevlendiğini hisseden Usta, kızının mutluluğu için çırağına, kızıyla evlenip evlenmeyeceğini sordu. Faruk bu teklife oldukça şaşırmıştı, Esma'nın kendisine âşık olduğunu hâlâ

anlamamıştı. Faruk pratik düşünceli bir gençti. Teklifi kabul etti. Önce nişanlandılar, askerliğini tamamlayınca da evlendiler. Mutlu bir evlilikleri oldu. Tek eksikleri çocuklarının olmamasıydı. Nuri Usta torun istiyordu ama ne yazık ki bu isteği gerçekleşmedi.
Aradan yıllar geçti. Üçü aynı evde mutlu bir hayat sürdüler. Evliliklerinden on yıl sonra Nuri Usta kalp yetmezliğinden vefat etti. Dükkânın idaresi tamamen Faruk'a geçmişti, işleri daha da büyüttü, yetiştirilmek üzere yanına iki yeni çırak aldı. Onlara mesleğin hünerlerini öğretmeye çalıştı. Çevrede sayılan ve sevilen biri olmuştu. Hali vakti düzelince birkaç kere Bartın'a gitti, ailesinden haber almaya çalıştı ama başaramadı, ne Almanya'ya seneler evvel giden kardeşlerinden ne de Ankara'da izlerini kaybettiren kız kardeşlerinden haber vardı. Sadece Emine'nin evlenerek Bursa'ya yerleştiğini öğrenmişti. Onun adresini araştırarak buldu. Karısını alıp bir hafta sonu Bursa'ya da gitti. Ama araya giren yıllar kopukluk ve soğukluk getirmişti. Emine'nin de kendisine fazla sıcak ve yakın davranmadığını görünce üzüldü. Kocası otomobil tamircisi bir ustaydı ama adama ısınamamıştı. Biraz kaba ve nadan bir adamdı; yıllar sonra bir kayınbiraderin ortaya çıkmasından hoşlanmayan davranışlarını sezinlemişti. Yine de durum fazla ırgalamadı Faruk'u; netice itibariyle Emine mutlu görünüyordu. Zaten bir daha da görüşmediler.
Çocuklarının olmaması, Esma'daki çocuk hasreti, hayvanlara duyduğu ilginin artmasına neden olmuştu. Evde üç kedi besliyordu karısı. O zamana kadar Faruk'ta hayvanlara karşı özel bir ilgi yoktu, fakat karısının aşırı düşkünlüğü, zaman içinde onda da beklenmeyen bir sevgi yaratmıştı. İlerleyen senelerde evdeki kedilerin sayısı daha da arttı, hatta bir ara dokuz kediye kadar çıktı. Beslenmeleri proplem olu-

yordu ama karı koca bundan hiç yüksünmüyorlardı. Çocuk hasretlerini bir nevi kedilerle tatmin ediyorlardı. Nitekim dört sene önce Esma, tıpkı babası gibi kalbine yenik düşünce Faruk dokuz kediyle evde tek başına kaldı. Kedilere olan muhabbetini artık bütün çevre duymuştu; nitekim onu Kedici Amca diye lakaplandırmışlardı. işten çıkınca çarşı içindeki ciğerciye uğrar, onların nevalelerini alır, artık yavaşlayan yürüyüşüyle her akşam evine dönerdi.
Yağmurun yağdığı o akşam da Faruk aynı programı uygulamış, filesinine doldurduğu nevalesiyle evine dönmüştü. Artık elli dört yaşındaydı ve bankada epey parası vardı. İşi onun için zor gelmeye başlamıştı ama geleceğe ait bir beklentisi yoktu. Yıllar önce iç güveysi olarak girdiği eski ahşap İstanbul evinde oturuyordu. Gerçi geçen seneler içinde içte ve dışta bir yığın tamirat ve tadilat yapmıştı ama o evi ne satar ne de kat karşılığı verebilirdi. Bütün geçmişi o evde yatıyordu.
Bahçeden geçip dış kapfyi anahtarıyla açtı. Evin içi zifiri karanlıktı. El yordamıyla elektrik düğmesini çevirip etrafı ışığa boğdu. Her zamanki alışkanlığıyla hemen ıslak papuç-larını ayağından çıkarıp kapının yanında duran terliklerini ayağına geçirdi. Ama evdeki garip değişikliği de hemen o an fark etti...
***
Kediler onun gelişine alışıktılar, daha anahtarı yuvasında çevirirken dışardan miyavlamaları duyulur, karanlıkta bir yığın parlak yeşil gözler ışıldardı. Oysa ahşap evin antresinde kendisini bekleyen tek bir kedi yoktu bu akşam.
Yaşlı adam durumu garipsiyerek irkildi.

Neredeydi bu hayvanlar? Neden kendisini karşılamak için kapı ağzına üşüşmemişler, bacaklarının arasında sürtü-nerek miyavlamamışlardı?
Gözleri kedileri aradı...

Bir tek İnci'yi görebiliyordu. Siyah beyaz renkli, uzun tüylü dişi kedisini... Ama o da tüyleri diken diken olmuş, sırtını kamburlaştırmış, ağzını açmış sanki gelen kendisi değilmiş gibi mesafeli ve ürkek duruyordu eski kiler kapısının ağzında.
Hayvanda bir gariplik vardı.
Faruk, "inci... Güzel kızım." diye mırıldandı.
Ama hayvanda hiç ses yoktu. Yaklaşmıyordu yanına. Tıslamıştı sadece.
Faruk kedilerle tıpkı bir insanla olduğu gibi konuşmaya alışmıştı. Inci'deki ürküntüyü fark etmesine rağmen ona sokulmak istedi. Bir yandan da mırıldanıyordu.
"Ne var kızım? Ne oldu sana? Tanımadın mı beni? Bak, baban geldi. Size mamalanızı getirdi. Nerede kardeşlerin? Nereye gitti o yaramazlar, neden beni karşılamıyorlar?"
Fakat kedi ürkerek Faruk'tan kaçmaya başlamıştı. Bu duruma hiçbir anlam verememişti yaşlı adam. Evin içindeki o değişik kokuyu da o an hissetti. Farklı, alışık olmadı bir kokuydu bu. Gerçi dokuz kedinin yaşadığı evde her zaman eşyalara, evin duvarlarına sinen kedilere özgü bir koku olurdu, ama bu farklıydı. Yabancısı olduğu bir koku...
"Pisi, pisi... Gelin yavrularım" diye seslendi yeniden.
Hiçbir hareket yoktu, inci de yok olmuş, evin gölgeleri arasında saklanmıştı bir yere.
Kedilerini korkutan, kendilerini saklanmaya iten bir şey olmalıydı, ama ne? Onlar alt tarafı birer hayvandı ve sahiplerinin kokusunu alınca mutlaka ortaya çıkarlardı, hele yemek vakitlerinin geldiğini eğitimleri ile biliyorlarsa.
60
Burnunu çekerek o yabancısı olduğu kokunun ne olduğunu bir kere daha algılamaya çalıştı Faruk. Sanki tanıdık, yabancısı olmadığı bir koku gibi gelmişti burnuna. Sanki kan kokuşuydu. Daha sonra kokunun yoğunlukla sol taraftaki mutfaktan geldiğini fark etti. Başını çevirip mutfak yönüne baktı. Mutfak kapısı açık ve ışığı sönüktü. Ne olduğunu hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Mutfağa doğru ağır ağır yürüdü, içerdeki elektirik düğmesini çevirdi. Etraf birden aydınlanınca korkunç manzarayla karşı karşıya geldi. Ağzından boğuk bir çığlık yükseldi. Şaşkınlık ve dehşetten düşmemek için duvara yaslandı. Gördüklerine inanamıyordu.
Mutfak tam bir kan gölüne dönmüştü.
Zeminde başları kesilmiş dört kedisi yatıyordu. Yer mezbahaya dönmüştü. Karısının sağlığında bizzat kendi elleriyle yaptığı mutfak takımları, fırın, raflar, yandaki buz dolabının kapağı kesilen kedilerinin kanlarıyla kızıla bulanmıştı.
Midesi bulandı, kusma ihtiyacı duydu Faruk.
Ama daha da kötüsü karşılaştığı katliam sonucu yüreğine çöken acının verdiği nefes' darlığıydı. Soluk alamıyordu yaşlı adam. Kapıldığı dehşetten titremeye başlamıştı. Kalbi deli gibi atıyordu. Bu kabul edemeyeceği bir görüntüydü ve izahı yoktu. Kim, hangi canavar bunu yapabilirdi? Ne istemişlerdi masum yavrucaklarından?
Bayılacak gibiydi.
Mutfağın eşiğinde öylece kalakalmıştı. Damağı kupkuru kesilmiş, fakat mide borusundan yükselen acı bir sıvı ağzına dolmaya başlamıştı. Her an kusabilirdi; şuursuzca midesinin isyanını bastırmak, kuruyan damağını ıslatmak için su
61
içmek istedi. Kenardaki buzdolabını açarak yaz kış bulundurduğu soğuk su sürahisine el attı. Aynı anda ağzından korkunç bir çığlık daha yükseldi. Gözleri sabitleşmiş, göz-bebekleri iri iri açılmıştı...
Buzdolabının raflarından birinde kanlı bir metal tepsinin içinde kesik dört kedisinin başı duruyordu. Canavar kestiği hayvanlarının başlarını sanki kendisiyle alay edercesine tepsiye sıralamış ve Faruk'a akşam yemeği gibi sunmuştu.
Dayanamayan Faruk kusmaya başladı.
Buna tahammül edemezdi artık. Gözyaşları ve kusmukları birbirine karışmıştı. Dizleri vücudunun ağırlığını çekemez olmuştu, ağır ağır çömeldi ve kapının girişinde yere çöktü. Şuuru bulanıklaşmış, gözleri kararmış ve dengesini kaybetmişti...
Faruk mutfak girişinde ne kadar zaman öylece kaldığını hiç bilemedi. Belki on dakika, belki daha fazla. Yüreği paralanmış bir haldeydi, fakat onu kendisine getiren şey yavaş yavaş şuuraltında uyanan nefret ve hiddet duygusuydu.
Bu kötülüğü ona kim yapmış olabilirdi?
Ellerini zemine dayayarak dizleri üzerinde doğrulmaya çalıştı. Avuç içleri kendi kusmuğu ve kedilerinin yoğun kanma bulaşmıştı. Şimdi de hiddetten titriyordu. Kendini rüyada gibi hissediyordu, sanki uyanınca bu karabasandan kurtulacak, her şey normale dönecek, sevgili kedicikleri pervane gibi bacaklarına sürtünerek etrafında dönecekler, getirdiği ciğerlerin kokusunu alarak miyavlayacaklardı.
Faruk silkindi.
Yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Bu rüya filan de-

62
öildi, vahşetle karşı karşıyaydı. Düştüğü kapı aralığının önünden kalkmaya çalıştı ama ayağındaki kana bulaşmış terlikleri zeminde kaydı. Yeniden kıçüstü yere oturdu.
işte, o garip nefesi de o esnada duydu.
Nefes, hırıltı ya da sesli bir gülme gibi, ne olduğunu tam çıkaramadığı sesi...
Yakınında biri olmalıydı. Hızla başını geri çevirdi. Gözlerinin hizasında önce iki bacak sonra da aşağı sallanan nacak benzeri, sapı kısa, küçük odun baltasını. Nacağın kavisli keskin ucu da, sapı tutan elde kan içindeydi.
Evinde bir yabancı vardı.
Katliamı yapan, kedilerini öldüren canavar... Ve şimdi meydana çıkmış, sessizce yanı başına kadar gelmişti.
Faruk korkan bir adam değildi asla. ilerleyen yaşına göre mesleği gereği güçlü kuvvetli bir adam da sayılırdı. Ayrıca tüm kalbi hırs ve hiddetten titremeye başlamış, bu hunhar katliamı kimin yaptığını merak etmeye başlamıştı. Fakat yerinden kalkacak gücü kendinde bulamadı, içini kaplayan hiddetle o canavarı görebilirsek için başını kaldırdı.
Hiç tanımadığı biriydi. Çehresi tamamen yabancıydı ve onu ilk defa görüyordu. Adamın yüzü, üstü başı da kan içindeydi. Ama suratında gözlemlediği o korkunç ifadeyi hiç unutamayacaktı. Hiçbir yorum yapamadı Faruk, yalnızca büyülenmiş gibi adamın gözlerine odaklandı bakışları. Garip bir şekilde sırıtıyordu canavar. Orgazma ulaşmış birinin mutlu ve doygun ifadesi vardı çehresinde.
Yaşını bile kestiremedi.
Hatta yüzüne ve üstüne bulaşan kanların sadece kedilerinin kanı olduğundan dahi kuşkuya düştü, belki o da yaralıydı. Parmaklarından oluk oluk kan akıyordu. Faruk gayri
63
ihtiyari dudakları büzülerek, "Kimsin sen?" diye fısıldadı. Canavarın kendisini duyduğundan bile şüpheliydi. Adamın sırıttığını gördü.
Sonra o tok ve kalın sesi duydu. "Akşam yemeğini beğendin mi babalık? Buzlu kedi başlarının yanına sos ister misin? Dilersen sana onları kızartabilirim de. Tava mı olsun, ızgara mı? Yoksa haşlanmış olarak mı servis yapayım?" Kulaklarına inanamadı Faruk.
Bu adam deli olmalıydı. Hasta, ruh hastası bir manyak... Neler saçmalıyordu? Sırtını kapı pervazına dayayıp öylece kaldı, kımıldayamadı. Kedilerini öldüren adam her kötülüğü yapabilecek sapık biriydi. Bunu anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu. Gözleri yeniden elindeki baltaya takıldı. Gerçeği de o zaman fark etti; o nacak kendi baltasıy-dı... Faruk'un karısından kalan eski ahşap evinde kalorifer yoktu, hâlâ odun sobası yakardı. Bütün gün evde olmadığı için akşamları gelince bir ağız odun sobasını tutuşturur, bu da ona yeterdi. O nacakla hafta sonları bahçede odun keserdi.
Kasları gerildi yaşlı adamın. İçini yeni bir korku dalgası kapladı. Şimdi adamın niyetini yeni yeni anlamaya başlamıştı. Canavar sadece bir kedi düşmanı değildi; öyle olsa kedilerini doğradıktan sonra basıp giderdi. Ama o beklemişti, emeline ulaştıktan sonra kaçmamıştı. Ne anlama gelirdi bu? Kendisini de mi öldürecekti?
Faruk korkuyla yeniden mırıldandı.
"Ne istiyorsun?"
"Canını..."
"Sen de kimsin? Seni tanımıyorum bile. Sana ne kötülüğümüz dokundu ki?"
Adam soruya karşılık vermemiş, bir iki adım daha yaklaşmıştı. Ama o dehşet anında bile Faruk, adamın kısa sap-
64
Iı baltayı elinde sıkıca kavradığını hissetti. Kuru bir tehdit veya gözdağı değildi bu, adamın niyeti ciddiydi, kendisini de öldürecekti. Birden paniğe kapıldı, şimdi can korkusu başlamıştı yaşlı marangozda. Kendisini savunmak için bir şeyler yapmalıydı. Tam bir panikataktı bu. Bir an evvel yerinden kalkmalı, canavarı durdurmalıydı. Ondan çok daha yaşlıydı ama hâlâ gücü kuvveti yerinde sayılırdı. Mücadele edebilirdi, doğrulmak istedi ama yerdeki kan ve kusmuklar ayaklarının kaymasına neden oldu. Çok geç kaldığını kısa saplı baltanın havaya kalkarken çıkardığı rüzgârın yüzüne çarptığı anda anladı. Zaten her şey o birkaç salise içinde oldu. Canavarın hızla kalkan kolu yıldırım gibi başına inmişti. Korkunç bir darbeydi. Faruk'un gördüğü son şey adamın yüzündeki mutlu ifade oldu. Nacağın elips şeklindeki ağzı kafatasını parçalamış, kemikler ve beyin parçacıkları etrafa sıçramıştı.
Katil sırıtıyordu şimdi.
Yarısına kadar Faruk'un saçsız başına saplanan baltayı yerinden çıkarmayı da& denemedi. Cesedi öylece bıraktı.
Nasıl olsa balta kendisinin değildi.
Canavar da soluk sbluğuydı. Bu sefer kan da emmeye-cekti. Kana doymuştu. Tam sekiz kedi ve sahibini öldürmüştü.
Katilin tek bilmediği, geride kalan, tesadüfen gözünden kaçan Inci'ydi.
Onu görmemişti...

***
Korku Evi / F5
65
8
Ersel özür diler gibi bir ifadeyle Hâle'nin gözlerinin içine bakarak mırıldandı.
"Haklıymışsın. Bu mutlak bir sapığın işi. Hayatımda böyle bir vaka görmedim. O ne korkunç manzaraydı yahu... Her taraf kan gölüne dönmüştü. Kim böyle bir şey yapmaya kalkar? Tam bir vahşet. Sana bir itirafta bulunayım mı Hâle, önceleri senin iddianı pek ciddiye almamıştım, acemi bir polis muhabirinin fantezisi gibi gelmişti bana ama artık şüphem yok. Bu seri cinayetleri kedi düşmanı bir sapık işliyor. Bunun başka açıklaması olamaz."
Hâle hafifçe gülümsedi.
Ersel nihayet pes etmişti. On günden beri çektiği sıkıntıların sonu anlamına geliyordu bu. Tarık Ince'nin onlara verdiği görevi tek başına yürütse, mutlaka çok daha başarılı olurdu ama Ersel destek yerine ona köstek olmuş, ince ince alay etmiş ve gerekli yardımlaşmayı da göstermemişti. Şimdi ise hatasını kabul ediyordu nihayet. Kartal'da işlenen son cinayet her türlü şüpheye son verecek kadar açıktı.
66
Ruh hastası, kedilere düşman olan bir katille karşı karşıyay-dılar. Genç kız bu kuşkuya daha lhsaniye'de ilk işlenen cinayet sırasında kapılmış, caninin bir sapık olduğunu düşünmüş, ama kimse bu fikrine sıcak bakmamıştı. Hatta tartıştığı bazı gazeteci arkadaşları kendisiyle alay bile etmişlerdi. Halbuki olaylar şimdi kendisini haklı çıkarmıştı. Şef Tarık'tan yediği zılgıt da cabası olmuştu, zira Kartal'daki son kedi katliamının arkasından artık bütün basın hasta bir katilden bahsediyordu. "Kendimi hatalı buluyorum, söylediklerine kulak aşmalıydım" diye mırıldandı Ersel.
"Boş ver, olan oldu artık. Geç kaldık. İş esprisini kaybetti."
"Evet ama benim yüzümden oldu. Baksana, Tarık ağabeyden de fırçayı yedik."
Hâle sesini çıkarmadı.
Ersel kendisine çok yakışan tebessümüyle fısıldadı.
"Acaba kendimi sana nasıl affettirebilirim?"
"Daha neler? Ne affı? Hatanı itiraf ettin ya. Bundan iyi özür mü olur?"
"Olur tabii. Mesela sana şöyle şık bir yerde bir akşam yemeği teklif etsem kabul eder misin? Romantik bir ortam, mum ışıkları, hafif bir müzik, ha? Ne dersin?"
Hâle anlamlı bir şekilde gülümseyen Ersel'in yüzüne baktı. Bütün gazete camiası onun çapkınlığını bilirdi. Hakkında türlü hikâyeler anlatılırdı; bir kısmı tevatür bile olsa, bir kısmının da hakikat olduğu muhakkaktı. Gerçi şimdiye kadar kendisine hiç böyle bir yaklaşımı olmamıştı, günahını almamalıydı fakat capcanlı gözlerindeki ışıldayan ifadede bu kuşkuyu doğrulayan bir anlam sezinlemişti. Ayrıca gülümseyen dudaklarından dökülen mum ışığındaki yemek davetinde de kabahatinin bağışlanmasından ziyade sanki aşka davet gibi bir hava vardı. Hâle bozuntuya vermedi.
67
"Vay be!" diye mırıldandı. "Kendini bu kadar suçlu mu hissediyorsun?"
"Değil miyim yani? Meslekte hamle yapmak için eline geçen bir fırsatı benim ukalalığım yüzünden kaçırdın."
"Aldırma. Öyle bir yerde yemek yemek, maaşının yarısına patlar. Ama ille de bana bir yemek yedirmek istiyorsan, gazetenin kantininden hamburger alabilirsin."
Ersel'in kaşları çatıldı, yalancıktan bozulmuş gibi süzdü kızı.
"Sen beni nefesi kokan gazetecilerden biri mi sanıyorsun yoksa?" diye homurdandı.
Genç kız istifini bozmadan fısıldadı.
"Ücretlerimizin yetersizliğini biliyorum, o kadar."
"Ama bilmediğin bir şey daha var."
"Neymiş o?"
"Ben mirasyediyim. Babamdan kalma tonla param var."
Hâle neşeli bir kahkaha attı.
"Hadi oradan sen de. Daha inandırıcı bir şey uydursay-dın keşke. Beni o kadar saf mı sandın?"
Ersel alınmış gibi kıza baktı.
"İnanmadın mı?"
"İnanmadım tabii. Gerçek bir mirasyedi olsan, boğaz tokluğuna bu işe talim eder miydin hiç? Ne kazandığımız ortada."
"Yanılıyorsun yine. Gazetecilik, insanın kanına girdikten sonra bir daha temizlenemeyen bir virüstür. Onu kanından çıkaracak hiçbir antibiyotik yoktur. Mesela sen, bana samimi cevap ver, daha iyi ücretli başka bir iş teklifi alsan, gazeteciliği bırakır mısın?"
"Bilmem, bırakmam galiba" dedi Hâle.
68
"İşte, ben de bu yüzden ayrılamıyorum. Zira işime âşığım."

"Tamam, Allah sevgini daim etsin" diyen Hâle yürüyüşünü hızlandırdı.
Bir an arkasından durup onu seyreden Ersel koşarak yaklaştı ve kolundan tuttu.
"Dur bakalım" dedi. "Soruma cevap vermedin. Romantik bir ortamdaki akşam yemeği fikrimi red mi ediyorsun ya-nı?
"Ben söyleyeceğimi söyledim. Hamburgere hayır demiyorum."
"Pekâlâ, öyle olsun" diye mırıldandı Ersel. "Günah benden gitti. Hamburgere de peki, mesai bitince, tamam mı?"
"Tamam."
Öğleye doğru Hâle islerinin çokluğu nedeniyle Ersel'in teklifini çoktan unutmuştu. Öğle sularında Merter'deki bir trikotaj atölyesinde çıkan yangına, üç sularında da Bakırköy'de kör kuyuya düşen bir çocuğun kurtarılması haberine koşmuştu. Beşe doğru yazılarını print etmiş, yorgunluktan bitkin şekilde Servis Şefine teslim ederek masaisinin bitmesini beklemeye başlamıştı. Gece mesaisini devralacak ekip bir saate kadar gelirdi, bu zaman zarfında şehirde yeni bir olay çıkmaması için dua ediyordu. Gazetede kuraldı bu, mesainin bitmesine on dakika bile kalsa, bir olay vukuunda onlar gitsin deyip görevden kaytaramazdı.
İşte tam o sırada camlı bölümün girişinde Ersel göründü. Keyifli ve neşeli görünüyordu. Ta uzaktan kıza el salladı, hani ben buradayım, dercesine. Hâle tamamen sabahki konuşmayı unutmuştu, hatta onu görmese hiç aklına da gel-

meyecekti. Günü çok yorucu geçmişti, aslında bir an evvel eve dönmek, bir duş almak ve uyumak istiyordu. Kör kuya-ya düşen çocuk olayında, uzun süre yağmur altında kaldığından saçları ıslık sıçanına dönmüş, anorağı yağmur geçirmiş, kazağının omuzları dahi ıslanmıştı. Görünümünün berbat olduğunu biliyordu.
Sonra kendi kendine güldü içinden. Bu tamamen kadın-sal bir davranıştı; görüntüsünün bozulmuş olması, saçlarının yağmurdan düzleşmesinin ne önemi vardı? Bunları Er-sel'e göstermekten kaçınacak değildi ya. Ersel veya bir başkası, ne fark ederdi? Aslında Hâle oldukça mazbut biriydi ve çalıştığı yerde de dedikoduya mahal verecek olaylardan daima kaçınırdı. Oysa Ersel'in kötü bir şöhreti vardı ve gazetedeki herhangi bir kızla ilgilenirse hemen kızların ardından laf ederlerdi. Çok dedikoducu bir toplumdu. Özellikle dikkat etmişti; dedikoduları da daha ziyade Ersel'den yüz bulamayan kızlar çıkarırdı.
Hâle'nin keyfi kaçar gibi oldu. Şu son on günde Ersel'le çalışacağı için ona takılanlar, şaka ile karışık imada bulunanlar, hatta daha da ileri gidip, hadi hadi işin iş, gözümüz yok, diyenler bile çıkmıştı. Doğrusu, Ersel yakışıklı bir gençti; bunu inkâr edemezdi. Uzun boylu, geniş omuzlu, dalgalı siyah saçlı ve müthiş havalıydı. Özellikle ses tonu harikaydı; tane tane konuşur, vurgulamaları tam yerinde yapardı. Gazeteci olmasa, bir televizyon kanalına rahatlıkla spiker olabilirdi. Ama genç kıza itici gelen bir yanı vardı; galiba kendine olan aşırı güveni ve insanlarda yarattığı hava, onu kasıntı yapmıştı.
Ersel varlığını belli etmekle beraber serviste hemen yanına gelmemişti. Bir iskemle çekip erkek arkadaşlardan birinin yanına çökmüştü. Neşeli bir şekilde konuşuyor, çevre-

sindekilere laf yetiştiriyordu. Hâle göz ucuyla, belli etmemeye çalışarak etrafa bakmaya başladı. Ersel'i her zaman böyle keyifli görmek de pek mümkün olmazdı. Serviste o an hazır bulunan kızların çoğu hayran hayran delikanlıyı seyrediyorlardı.
Yüzde yüz emindi Hâle. Aslında çok doğal olmasına rağmen gazetenin kantininde baş başa bir şeyler atıştırdıklarını görenler yarın dedikoduya başlarlardı, Ersel şimdi de Hâle'yi tavlamaya hazırlanıyor diye. Genç kız böyle şeyleri sevmezdi. Ona yemek sözü verdiği için pişmanlık hisseder gibi oldu. Ama olan olmuştu bir kere, artık sözünden dönemezdi. Gerçi bir bahane uydurup atlatması mümkündü; Ersel başka bir zaman teklifini tekrarlarsa yine bir sebep yaratabilirdi, o zaman da herhalde durumu hisseder, kendisiyle baş başa görünmek istemediğini anlardı. Ama Hâle'yi rahatsız eden husus, aslında aralarında o tür bir bağın olmamasına rağmen gazetedekilerin böyle düşünmeleriydi. Birlikte çalışan, hatta servisin yükünü çeken iki mesai arkadaşının kantinde baş ba|a yemek yemeleri kadar tabii ne olabilirdi? içini bir hırs bürüdü. Ersel'den pek hoşlanmadığı halde kantinde onunla yemek yiyeceğim diye söylendi. İsteyen, istediğini düşünebilirdi; önemli olan gerçeklerdi.
Saat tam altıya beş kala çantasını açarak, kendisinin de pek açıklayamadığı bir dürtü ile ufak aynasında yüzüne bir baktı. Aynayı laf olur diye çantadan çıkarmamış, içinde tutarak bir göz atmıştı. Saçları gerçekten berbat bir durumdaydı. Yorgunluktan çehresi sararmış, benzi solmuştu. Hâle yanında diğer kızlar gibi makyaj malzemesi taşımazdı, zaten makyaj da yapmazdı. Aynaya akseden görüntüsünü hiç beğenmedi fakat aldırmadı da. Daha da ötesi, bu kadınsal dürtüsünden dolayı biraz kendisine bozuldu da. Ersel'e güzel görünmek zorunda değildi ya...

Allah'tan kantin pek kalabalık değildi.
Masaların çoğu boştu. Gündüzcü personelin çoğu haliyle akşam yemeğini evlerinde yiyeceklerdi. Yine de onları görecek kimseler olacaktı mutlaka...

Ersel hamburgerleri alıp masaya yaklaşırken cin gibi gözlerinde garip bir memnuniyetin parıltılarını taşıyordu.
"Ne yapayım, günah benden gitti. Bu berbat köfteleri yemeyi sen istedin. Umarım, zaferimizi kutlarken romantik bir ortamda, hayal ettiğim yemeği yeriz" diye mırıldandı Ersel.
Elindeki hamburgerli ve kolalı tepsiyi masanın üzerine bırakırken, Hâle neyi kastettiğini anlamak için Ersel'in yüzüne baktı biraz şaşkın.
"Ne zaferi?" diye sordu.
Ersel hâlâ gülümsüyordu.
"Sen beni ne sandın?" dedi. "Yaptığım hatayı bu kadar çabuk ve rahatlıkla kabul edeceğimi mi? Öyle yağma yok. Ben başarısızlığa gelemem."
Genç kız bir şey anlamamıştı.
"Ne demek istiyorsun? Söylediğinden bir şey anlamadım."
"Biliyorum. Bugün öğleden sonra sen işe çıktığında Tarık ağabeyle konuştum yine."
"Hangi konuda?"
Ersel birden ciddileşerek kızın gözlerinin içine baktı.
"Hangi konuda olacak, şu seri cinayetler işleyen kedi katili konusunda tabii."
Hâle'nin ilgisi artmıştı birden.
72
"Eee, ne konuştun?"
"Bu göreve devam etmek istediğimizi."
"Devam mı? Nasıl yani? İş ruhunu kaybetti, bütün basın konu etti artık."
"Sen bu cinayetlerin ardının kesileceğini mi sanıyorsun? O sapık yakayı ele verinceye kadar öldürmeye devam edecektir."
"Mümkün de, bizim görevimiz ne olacak? İlerde işleyeceği her cinayetin mahalline bizim gitmemizi mi istedin yani Şeften?"
Ersel bozulmuş gibi kızı süzdü.
"Çok safiyane bir soru değil mi bu? Senin gibi zeki bir kıza hiç yakıştıramadım."
"Öyleyse ne anlatmak istiyorsan, açık söyle."
"Yeterince açık konuşmuyor muyum?"
"Vallahi henüz bir şey anlamış değilim."
"Çok basit. Şefe katili biz bulmak istiyoruz dedim."
Koladan aldığı yudum az kaldı Hâle'nin boğazına kaçacaktı. Zorlukla yuttu ve" Ne dedin, ne dedin?" diye tekrarlayarak sordu. Ersel de aynı rahatlıkla cümlesini yineledi.
"Katili biz bulalım, dedim."
Hâle gülmeye başlamıştı şimdi.
"Ben senin gazeteci olduğunu sanıyordum, yoksa polisliğin de mi var?"
Ersel alınmış gibi kıza bakmıştı. Bir müddet hiç sesini çıkarmadı. Sonra o tesirli sesiyle mırıldandı.
"Üç sene önce Sarıyer'de öldürülen balıkçı Mustafa olayını hatırlıyor musun?"
Genç kız biraz düşündü, sonra olumsuzca başını salladı.
"Hayır."
"Mümkündür. Sen herhalde o tarihlerde lisede öğrenciydin."
73
"Hayır, üniversitede okuyordum."
"Ya peki, geçen yıl Merter'de iki kız kardeşin boğularak öldürülmelerini. Hani biri, apartmanın bodrumunda çırılçıplak bulunmuştu."
Hâle belleğini zorladı.
Galiba bu vakayı anımsıyordu. Olay basında epey yankı bulmuştu.
"Evet, anımsıyor gibiyim" dedi.
"O olayları polisin mi çözdüğünü sanıyorsun?"
Bu böbürlenmenin altında Ersel'in parmağı olduğunu sezinlemişti Hâle. Yine de üsteledi, anlamamış gibi.
"Yoksa sen mi aydınlattın?"
"Tabii ya, ne sanıyorsun?"
Genç kız gülümsedi.
"Demek yanılmamışım, sen yalnız gazeteci değil, aynı zamanda polis hafiyesisin, öyle mi?"
"Ha şunu hileydin. Deneyimli polis muhabirlerinin hepsi biraz da polis sezgisi taşır; taşımalıdır daha doğrusu. Bu mesleğe boşuna mı bunca yılımı verdim."
"Şaka mı bu? Yoksa ciddi mi söylüyorsun?"
"Hiç şaka yapan bir halim var mı? Ciddiyim tabii. Şeften bu işle ilgilenmek için ricada bulundum. O da kabul etti ve ikimizi bu göreve atadı. Bugünden sonra yalnız Kedici Katille ilgileneceğiz. Bize başka görev verilmeyecek."

"İnanamıyorum" diye mırıldandı Hâle. "Biz ne yapabiliriz ki? Sokaklarda katil peşine mi düşeceğiz? Sen benle alay ediyorsun galiba. Bu bilgi, ihtisas, güç, imkân isteyen bir mesele. Yetki ve otorite gerekli. Ne yapabiliriz ki?"
"Sen onları düşünme. Bize yardım edecek kimseler tanıyorum."
74
Genç kız hâlâ şüpheyle arkadaşına bakıyordu.
"Kimi mesela."
Ersel mağrur bir şekilde sırıttı.
"Bu defa şans bizden yana. O kişiyi sanırım seri de tanıyorsun."
"Kimi?"
"Başkomiser Ekrem Pamir'i. Çok iyi dostum ve samimi arkadaşımdır. Ailesini de tanırım."
"Öyle mi?"
"Bana güvenir. O bahsettiğim iki hadisede de onunla çalıştım. Karşılıklı bilgi alışverişinde bulunduk, onun bilmediğini ben, benim bilmediğimi de o tamamladı."
Meslekte henüz altı aylık deneyimi olan Hâle biraz kuşkuyla dinledi Ersel'i. Sözünü ettiği Başkomiseri bir defa görmüştü. Burnundan kıl aldırmayan, sert ve aksi bir adama benziyordu. Cinayet masasında görev yapan üst düzey memurlardan biriydi. Kesin bilemezdi tabii, ama Ersel'in palavra attığını düşündü. O Başkomiserle Ersel arasında sıkı fıkı bir dostluk, hele birfıkte çalışma ihtimali biraz uzak gibi göründü genç kıza. Sesini çıkarmadı.
Ersel kaşlarını çatarak homurdandı.
"İnanmadın galiba bana."
"Bilmiyorum, dost olabilirsiniz. Ama nedense bana çok aksi biri gibi görünmüştü."
"Doğrudur; gerçekten de biraz aksi adamdır. Lakin kafası çalışan, iyi bir polistir. Tanıdıklarımın en iyisi hatta. Nasıl olsa sen de tanıyacaksın."
"Nasıl?"
"Nasılı var mı? Yarın seninle birlikte onu ziyarete gideceğiz."
"Beraber mi?"
Ersel bu defa şaşırmış gibi baktı genç kıza.
75
"Ne demek beraber mi? Bu işi birlikte yürütmeyecek miyiz?"
Hâle düşünmeye başladı. Ersel herhalde atmıyordu; aksi halde yarın komik bir duruma düşerdi. Hamburgerinden iri bir parça ısırırken mırıldandı.
"Hadi bakalım, öyle olsun" dedi.
"Ne yani, teklifim hoşuna gitmedi mi? Hiç memnun olmuş bir halin yok."
Genç kız yorgun bakışlarını Ersel'in ışıldayan yüzüne çevirdi.
"Kusura bakma ama ben bu tekliften hiç hoşlanmadım."
Ersel şaşırmış gibi homurdandı.
"Ciddi olamazsın."
"Yoo... Son derece ciddiyim."
"Neden peki?"
"Şunu anlaman lazım, ben sadece gazeteciyim; evet, polis muhabirliği yapıyorum şimdilik ama polis değilim. Sapık bir katilin peşine düşemem. Bu benim görevim değil."
Ersel'de bozulmuş gibi söylendi.
"Bak kızım, daha çok şey öğrenmen gerekiyor. Birincisi her polis muhabiri olayın peşine bir polis titizliği ile gitmeli, tüm olasılıkları değerlendirmeli ve...
Genç adamın konuşma tarzı Hâle'nin hiç hoşuna gitmemişti, kaşlarını çatarak buz gibi baktı Ersel'in yüzüne. Ersel de ondaki bu değişikliği hemen fark etmişti. Birden susarak o da onu süzmeye başladı. Ama kızın neye bozulduğunu anlamamıştı.
"Ne oldu?" dedi. "Niye öyle yüzünün ifadesi bozuldu? Kötü bir şey mi dedim?"
76
"Bana hitap tarzını hiç beğenmedim. Ben senin kızın değilim, bana öyle hitap edemezsin."
Şaşırmıştı Ersel. Bön bön Hâle'yi süzdü.
"Amma etiketçiymişsin yahu! Dil alışkanlığı, ne var ki bunda? Hepimiz birbirimize kızım, oğlum diye hitap ediyoruz. Ne var bunda bozulacak?"
"Her insanın bir tarzı vardır. Mesleki samimiyeti, iş arkadaşlarının birbirlerine yakınlaşmasını anlarım ama yapı olarak laubaliliğe hiç tahammülüm yoktur. Lütfen benimle biraz daha dikkatli konuş."
Ersel bir an ne diyeceğini kestiremedi. Hakarete uğramış gibi kalakaldı. Neden sonra oturduğu iskemleyi itip ayağa kalkarken sinirli bir şekilde mırıldandı.
"Özür dilerim Hâle Hanımefendi " dedi. "Haklısınız, hata bende. Sizi daha olgun, anlayışlı ve zeki biri sanmıştım. Hatamı affettirmek için de size bir şans sunmuştum ama görüyorum ki, benim çok az insana

yaptığım bu iyiliği idrak edemeyecek kadar hamJbir kişiliğiniz varmış. Unutun, lütfen bütün söylediklerimi unutun."
Ersel, sonra tek bir kelime söylemeden arkasını dönüp kantinden uzaklaştı.
Doğrusu hiç de hayıflanmamıştı Hâle. Saatine bakıp tek bir şeye üzüldü. Servis otobüsünü kaçırmıştı ve şimdi evine dönmek için taksi tutmak zorunda kalacaktı...
***
77
<B
Hâle, Pendik'te minibüsten indiğinde bir süre etrafına bakındı. Pendik'in oldukça yabancısı sayılırdı, şöyle bir düşündü en son buraya ne zaman geldim diye. En azından on veya on beş sene kadar evvel annesiyle baba tarafından Hacı Nine diye anlandırılan bir yakına geldiklerini anımsadı. O zamanlar ufak bir çocuktu. Deniz kenarında vapur iskelesine yakın ahşap bir eve misafir gelmişlerdi. O tarihten bu yana da bir daha gelmemişti. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı, Pendik tanıyamayacağı kadar değişmiş ve gelişmişti.
Anorağının cebinden ufak bir kâğıda yazdığı adresi çıkarıp göz attı. Adresin neresi olduğu hakkında bir fikri yoktu. Gözüne kestirdiği bir adamı çevirip elinde tuttuğu adrese nereden gidileceğini sordu. Neyse ki adam adresi biliyordu; içtenlikle Hâle'ye uzun uzun aradığı sokağı tarif etti. Pek anlamamıştı ama hele o tarafa yaklaşayım, başkalarına da sorarım diye teşekkür edip yola koyuldu. Hafiften çiseleyen yağmur altında ilerledi, tanımadığı sokaklara girip çıktı. Adresi başkalarına da sordu, nihayet tren istasyonuna yakın
78
köhne bir apartmanın önüne gelip kapı numarasıyla elindeki kâğıtta yazılı adresi karşılaştırdı. Derin bir nefes aldı. Aradığı adresi bulmuştu.
Sokakta oynayan iki ufak erkek çocuğu yabancı gördükleri genç kızı meraklı nazarlarla süzüyorlardı. Çocuklar bile onun buraya yabancı olduğunu sezinlemişlerdi. Eski ve bakımsız apartmanın dış kapısı açıktı. Anorağının kapişonunu indirip, saçlarını silkeledi ve binaya girdi. Aradığı daire ilk kattaydı. Zili çaldı.
Kapıyı kırk yaşlarında zayıf, karakuru bir kadın açmıştı. Yorgun yüzlü ve asık çehreliydi. Bir süre mütecessis nazarlarla Hâle'yi süzdü.
"Kimi aramıştınız?" diye sordu nihayet.
Hâle utangaç bir edayla mırıldandı.
"Rahatsız ettiğim için bağışlayın ama Sabiha Hanım'la görüşmek istiyordum. Kendileri burada mı?"
Asık çehreli kadının sanki merakı daha da artmıştı.
"Evet, burada" dedi. 'Niçin aramıştınız?"
"Şey, efendim ben gazeteciyim. Sabiha Hanım'la bir röportaj yapmak istiyordum."
"Röportaj mı? Ne hakkında?"
"Geçen ay öldürülen Süreyya Dilmen hakkında."
Bu açıklama sanki kadını rahatsız etmişti. Ters ters kızı süzdü.
"Neden?"
Bu kadın herhalde Sabiha'nın kızı olmalıydı. Zira edindiği bilgiye göre Sabiha, yanında çalıştığı Süreyya Hanım'ın ölümünden sonra aralarının pek iyi olmadığı kızının evine dönmüştü.
"Siz, kızı mısınız?" diye sordu Hâle.
Kadın isteksizce başını sallayarak onaylamıştı. Sonra
79
bu beklenmeyen misafirden hoşnutsuzca, kapıyı aralayarak içeriye buyur etti.
Hâle ayağındaki çizmeleri çıkararak içeri girdi.
Kadının uzattığı terlikler ayağına küçük gelmişti ama aldırmadan üç odalı, mütevazı döşenmiş evde, ev sahibinin peşine takılarak oturma odasına doğru ilerledi. Odanın içi sıcacıktı. Yaşlı ve çökmüş görünen bir kadını, içinde gürül gürül odunlar yanan sac bir sobanın yanında oturmuş ısınırken görmüştü.
Sabiha, genç de olsa odaya birinin girdiğini görünce doğrulur gibi oldu. On beş sene yaşadığı Süreyya Hanım'ın İhsaniye'deki büyük ahşap konağından sonra buraya hâlâ alışamamıştı. Süreyya Hanım'la yalnızlığı paylaşmışlardı, sessizliğe alışıktı; oysa burası sabahtan akşama kadar kızının komşularıyla dolup taşıyordu. Odaya giren bu uzun boylu tazeyi de onlardan biri sandı. Ama kızı, "Anne bak, bu Hanım gazeteciymiş, seninle görüşmek istiyor" deyince irkilerek Hâle'yi süzdü.
Hâle'nin ilk izlenimi olumluydu.
Sabiha Hanım, ilerleyen yaşına rağmen, yumuşak yüz hatları olan, sakin ve sevimli bir insana benziyordu. Bir gazetecinin kendisini ziyaret etmesinden tedirgin olmuştu sadece. Hafif ürkek nazarlarla genç kıza bakarken yerinden kalkmak istedi. Hâle ise sıcak bir ses tonuyla, "Lütfen rahatsız olmayın teyzeceğim" diyerek kadına yaklaştı ve eğilip elini öptü.
Bu davranışı kadını rahatlatmıştı. Daha doğrusu hiç tanımadığı bir yabancının başıyla bir selam vermesi normalken elini öpmeye kalkışması, onun yaklaşımının saygılı ve ölçülü olacağının işaretiydi. Yine de içinde bir huzursuzluk
80

hissetti. Aradan geçen bir aya rağmen olayla ilgili olarak hâlâ bir gazetecinin kendisini ziyarete gelişine pek bir anlam verememişti.
"Habersiz gelişimle umarım sizi rahatsız etmemişim-dir" diye mırıldandı Hâle.
Sabiha biraz şaşkın fısıldadı.
"Estafurullah kızım. Niye rahatsız olayım? Yalnız bu ziyaretinize bir anlam veremedim. Mesele nedir?"
"Meraklanmayın. Ortada mesele filan yok. Sadece gazetem adına bir araştırma yapıyorum."
Ama soru arkalarından odaya giren Sabiha'nın kızından geldi.
"Ne araştırması?"
Mesleğin en zor tarafı daima ilk tedirginliğin atlatılması anında olurdu. Hâle artık bunu öğrenmişti. Yüzüne en inandırıcı ifade vermeye çalışarak gülümsedi.
"Herhalde siz de gazetelerden öğrenmişsinizdir, şu son bir ay içinde işlenen üç cinayette müşterek bir yan var" dedi.
Sabiha yüzündeki masum ve habersiz hal ile Hâle'yi süzüyordu, ama kızı bilgiç bir edayla başını salladı.
"Kediler, değil mi? Bir iki gün önce Kartal'da bir adamın sekiz kedisini aynı anda doğramışlar. Gazetede okudum" dedi.
"Evet, iyi tahmin ettiniz."
"Peki, üçüncüsü hangisi?"
"Bir cinayet de Doğancılar'da işlendi. Bir öğrenci yatak odasında kedisiyle birlikte öldürüldü."
"Ondan haberim olmadı" dedi Sabiha'nın kızı.
Sobanın yanındaki eski koltukta oturan yaşlı kadın ürkek nazarlarla Hâle'yi süzerken yutkunarak sordu.
"Benden ne öğrenmek istiyorsunuz Küçük Hanım?"

Hâle tekrar gülümsedi.
"Pek önemli şeyler değil teyzeceğim. İzin verirseniz size sıradan birkaç soru sormak istiyordum. Kedilerle ilgili."
"Kedilerle mi?"
"Evet. Süreyya Hanım kedisine çok düşkündü, değil mi?"
"Doğru, Sarman'ı çok severdi."
"Evde başka kedisi de var mıydı?"
"Hayır, yoktu."
Hâle çantasından çıkardığı ufak bir deftere notlar alıyordu. Hemen bir soru daha sordu.
"Kediyi muntazam aralıklarla veterinere götürür müydü?"
Sabiha buruk bir şekilde gülümsedi.
"Süreyya Hanımefendi mi? Yok be kızım, sıradan bir ev kedisinin veterinerde işi ne?"
"Götürmezdi yani?"
"Hayır."
"Peki kucağına alıp sokağa çıkarır mıydı?"
Sabiha tekrar gülümsedi.
"Küçükhanım sen galiba hiç kedi beslememişsin, yanılıyor muyum?"
Genç kız bir an yaşlı kadını süzdü.
"Haklısınız, beslemedim. Küçükken de kedim olmadı."
"Belli. Zira kediler, köpekler gibi tasma takılıp sokağa çıkarılmaz. Kedi bu, kendisi fırlar gider, sonra yine evine döner. Aslında Sarman yaşlı bir hayvandı, ihtiyaçları dışında pek dışarı da kaçmazdı. Tam bir ev kedisiydi. Bütün gün evdeki bir ayı postu üzerinde uyuklayıp dururdu."
"Ne yerdi peki?"

"Ne mi yerdi? Ne verirsek onu tabii. Yani evde pişen yemeklerin artıklarını."
"Kedilerin ciğer sevdiğini duymuştum. Kasaptan gidip alır mıydınız?"
"Belki birkaç defa eve et alırken, Sarman'a ciğer de almışızdır. Niye soruyorsunuz?" "Hiç, merak ettim sadece." Yaşlı kadın bu sorulara bir anlam veremiyordu. Hâle yaşlı kadını süzerek başka bir soru sordu.
"Kedinin varlığından rahatsız olan konu komşu var mıydı?"
"Yapma be Küçükhanım, yaşlı bir kedinin varlığından kim rahatsız olabilir ki?"
"Ama biri olmuş. Hem Süreyya Hanım'ı hem de kedisini öldürmüş. O yaşlı Hanımı herhangi bir nedenle öldürmesini anlayabilirim ama kedisini neden öldürsün ki?" Sabiha uzun uzun düşündü. "Haklısın buna ben da bir anlam verememiştim." Sabiha'nın kızı tekrar lafa karıştı. "Belli ki bu bir sapığın işi. Rastgele kedi sahiplerini öldürüyor. Manyağın teki olmalı."
"Ben de öyle düşünüyorum. Zaten asıl sormak istediğim de buydu." Yeniden Sabiha'ya bakarak sordu. "Sarman'dan nefret eden, şikâyetlerini dile getiren herhangi birini hatırlıyor musunuz?"

Yaşlı kadın olumsuzca başını salladı. "Hayır, hiç hatırlamıyorum. Öyle biri yoktu." "Size son bir soru teyzeciğim." "Sor bakalım, kızım."
"Süreyya Hanım'ın hiç düşmanı var mıydı? Ya da onun ölümünden menfaat temin edecek bir kimsesi?"
Sabiha'nın kaşları çatıldı.
83
"Küçükhanım ağzımı mı arıyorsun? Aynı soruyu polis de bana yöneltti. Emin olmadıkça kimseyi suçlayamam ben."
"Bu ifadenizden beyninizde birinin olduğu izlenimini edindim."
Kadın yine durakladı.
"Dedim ya, emin olmadıkça isim verememem."
"Süreyya Hanım'ın kardeşinin torunu Erol Koşar'ı kastediyorsunuz, değil mi? Zira bu ölümden yararlanacak tek kişi o."
Sabiha kızardı.
"Ben kimsenin günahını almak istemem" dedi.
Hâle teşekkür edip evden çıkarken mutsuz ve ümitsizdi. Sabiha'nın üstü kapalı ifadesinin pratik hiçbir değeri yoktu. Süreyya Hanım'ın ölümünde Erol Koşar'm menfaati söz konusu olabilirdi; ama diğer iki cinayetle arasında bağıntı kurmak olanaksızdı...
"Göreve döneceğim, içki içmem" dedi Başkomiser Ekrem.
Ersel alınmış gibi söylendi. "Yahu bir bardak biradan ne çıkar, sarhoş mu olursun yani? Hem buranın dana şinit-zeli harika olur, hadi inat etme."
"Olmaz. Başka zaman içeriz. Şinitzele itirazım yok ama. Söyle bakalım şimdi, derdin nedir? Niye beni böyle apar topar çağırdın? Ne istiyorsun?"
Ersel dostunun gözlerinin içine baktı.
"Şu kedi katili. Onun hakkında bilgi istiyorum."
"Tahmin etmeliydim" diye homurdandı Ekrem. "Şu sıralar bütün basın ondan bahsediyor. Fena halde kalemlerine doladılar."
84
"Eee, olacağına bak. Bir ay içinde üç cinayet işlendi, polisten tık yok."
"Ne yapalım yani, bütün gücümüzle uğraşıyoruz işte." "Yetmez kardeşim, millet somut netice ister." "Niye ilgileniyorsun bu meseleyle?" "Niye mi? Yahu unuttun mu, karşında bir gazeteci var. Türk basınının en hızlı polis muhabiri. Ben ilgilenmeyeceğim de, kim ilgilenecek?"
"Gazetecilik damarın mı tuttu, yoksa yine dedektiflik oynamaya mı kalkışacaksın?" Ersel güldü.
"Valla aslına bakarsan ikisi de değil. Bu defa kendimi ispat etmek istiyorum."
"Anlamadım? Ne demek bu?"
"Gayet açık. Hem gazeteciliğimi birine ispatlamak, hem de..."
Başkomiser, arkadaşını dikkatle süzdü. Ersel'in cümlesinin tamamlamakta zorlandığını görünce sordu. "Evet, hem de ne?" ' Ersel kısa bir tereddüt geçirdi.
"Sana bir itirafta bulunursam, dalga geçmeyeceğine söz ver" dedi.
Kurt gibi zeki olan Başkomiser sırıttı. "Komikse söz veremem, ama sen yine de söyle." "Olmaz, bilirim beni tiye alırsın." "İnsanı merakta bırakma da, çıkar şu ağzındaki baklayı."
"Yahu ben galiba âşık oldum bu defa."
Başkomiser'in gözleri iri iri açıldı.
"İnanmıyorum. Ciddi misin? Kazanova âşık mı oldu?"
85
"Bak, dalga geçmemeni söylemiştim ama..." "Ne dalgası yahu? Dalga geçtiğim filan yok. Sadece inanamadım. Kim bu muhteşem kadın? Herhalde tanımıyorumdur." "Onu bir defa görmüşsün ama hatırlayıp hatırlamadığını bilemem."
"Görmüş müyüm? Yoksa sizin meslekten mi?" Ersel başını salladı. "Sizin gazetede mi çalışıyor?" "Evet."
Ekrem gözlerini kısıp düşünmeye başladı. "Tamam" diye fısıldadı. "Galiba anımsadım. Ihsaniye'de işlenen cinayette arabaya binerken beni çeviren o kız olmalı. Zeki biri olduğunu hemen anlamıştım. Adını çıkaramıyorum ama hoş biriydi."
"Tam isabet. Hem zeki hem de müthiş çekici." "Demek torpillendin, gemin su alıyor, batmak üzeresin ha?"
"Korkarım öyle."
"Bu harika bir haber. Eve gider gitmez ilk işim SOS işaretini Nevin'e bildirmek olsun. Zevkten uçacaktır."
Nevin, Başkomiser'in karısıydı. "Sakın" diye homurdandı Ersel.
"Ne demek, sakın? Bundan eğlenceli haber mi olur yahu?"
"Dur oğlum, acele etme daha. Ortada fol yok yumurta yok. Daha da kötüsü, kız bana hiç yüz vermiyor."
"Beter ol. Müstehaksın zaten. Ulan şimdiye kadar kaç kızın kanma girdin, herhalde onların ahi tuttu."
"Bırak dalga geçmeyi be Ekrem. Bu sefer çok ciddiyim." Başkomiser sırıtmaya devam etti. "Şimdi anlıyorum. Kıza kendini kanıtlamaya çalışıyorsun, değil mi?"

86
Ersel düşünceli bir şekilde omuzlarını silkti.
"Palavra sıktığımı sanıyor. Beni biraz da ukala buluyor. Gerçi bunları yüzüme karşı söylemedi ama öyle düşündüğünü sanıyorum."
Ekrem birden ciddileşti.
"iyi de senin gerçekten başarılı bir gazeteci olduğunu bilmiyor mu? Bunu öğrenmesi o kadar kolay ki. Gazetede de kime sorsa gereken ranseymanı alabilirdi."
"Orası öyle ama... Her neyse sen şimdi boş ver bunu. Bana bilgi aktar. Bu esrarengiz katil hakkında ne biliyorsunuz? Şimdiye kadar ne gibi ipuçları ele geçirdiniz?"
"Dur bakalım, ağır ol biraz. Bu işe burnunu sokma."
"Nedenmiş o?"
Ekrem'in suratı asıldı.
"Bu bildiğin cinayetlerden değil. Bir manyakla karşı karşıyayız."
"Eh, bunu tahmin etmek için uzman olmama gerek yok zaten. O kadarını herkes IjİJiyor."
"Yine de sen bu işten uzak dur, karışma."
"Niye yahu? Bana geçerli bir sebep söyle."
Ekrem yüzünü buruşturdu. "Bu iş her gün biraz daha çıkmaza giriyor, sinirlerim çok gergin. Üstüme varma, bu defa senden ne yardım istiyorum, ne de akıl."
Ersel garip garip arkadaşına baktı.
"Nen var senin yahu? Seni hiç böyle bitkin ve gergin görmemiştim. Yukardakilerden zılgıt mı yiyiyorsun?"
"Bir de o var, tabii. Herkes beni sıkıştırıyor."
"Eee, buna alışık olman lazım. Kimi sıkıştırsınlar yani? Ne bozuluyorsun?"
"Mesele bildiğin gibi değil. Konuşturma beni."
87
"Hadi, uzatma da anlat. Ne biliyorsun? Söz veriyorum olayı aydınlatıncaya kadar duyduklarım hakkında gazetemde tek satır yazmayacağım."
Ekrem kuşkuyla arkadaşını süzdü. "Doğru mu söylüyorsun?"
"Söz veriyorum dedik ya. Hiç iyi niyetini kötüye kullandığımı gördün mü?"
Başkomiser hâlâ müteredditti. Bir süre ıkınıp sıkındı. "Bütün basın seri cinayetler işleyen bir sapıktan bahsediyor, değil mi?" "Evet?"
"Oysa ortada en azından iki katil, daha doğrusu iki hasta adam var."
Ersel gözlerini kısıp arkadaşını süzdü. "Nasıl yani? Cineyetleri iki kişi birlikte mi işliyorlar?" "Hayır, onu demek istemiyorum." "Ne anlatmaya çalışıyorsun dostum? iki farklı katilden kastın nedir?"
"Şöyle açıklayayım; Doğancılar'da öldürülen öğrenci ile Kartal'daki marangozun katli iki ayrı kişi tarafından yapılmış. Bundan eminim." "Nasıl?"
"Çok basit. O iki cinayette olay yerlerinde katile ait bir yığın parmak izleri bulduk. Birbirlerini tutmuyorlar."
Ersel irkildi.
"Ya Ihsaniye'deki yaşlı kadın vakasında?" "Onda hiç parmak izi yoktu. Katil belli ki eldiven kullanmış ya da arkasında bıraktığı izleri başarıyla silip temizlemiş." "Vay be!" diye homurdandı Ersel. "Senin bu iddian garip bir varsayımı da ortaya çıkarıyor. Yani o cinayeti de başka birisinin işlediğini. Mantıksal olarak bunu düşünmek mümkün. İfadene göre üçüncü bir kişi daha olabilir."
88
"Haklısın, olabilir."
"Tek tespitin farklı parmak izleri mi? Başka deliller bulamadınız mı?"
"Üzgünüm ama kayda değer bir şey bulamadık."
"Hadi Ekrem, bana kaçamak cevaplar verme; ne demek kayda değer bir şeyler bulamadık? Ne buldunuz peki?"
Ekrem bezgin bir şekilde garsonun önüne bıraktığı yemek tabağına baktı. Sonra çatal ve bıçağıyla şinitzelden ufak bir lokma keserken, ancuezle limon dilimini tabağın kenarına itti. Kısık sesle de devam etti sonra.
"Katiller birinde ellerini kullanıp maktuleleri boğmuşlar, birinde dişleriyle boğaz parçalamışlar, ama her seferinde kedileri farklı cins aletlerle kesip doğramışlar. Bunu biliyoruz. Ayrıca evlerde boğuşma sırasında kalmış bazı kumaş liflerine rastladık. Onlara ait olduğundan emin değiliz ama şimdilik kriminal laboratuvarımızda inceletiyoruz. Belki bir sonuç çıkar."
"Hepsi bu kadar mı?/"
"Hemen hemen."
Ersel pis pis arkadaşına baktı.
"Hâlâ benden bir şeyler saklıyormuşsun gibi bir his var içimde."
"Her şeyi anlattım işte."
"Bir psikologla görüştün mü?"

"Görüştüm tabii. İpe sapa gelmez şeyler söylüyorlar, birtakım anlamsız tıbbi kelimelerle dolu zırvalar. Ben pratik bir adamım, işimde de hep somut şeyler isterim, tarifler, ihtimaller beni tatmin etmez."
Ersel bir süre sesini çıkarmadı. Sonra birasından bir yudum alarak mırıldandı.
89
"Şu farklı parmak izlerini nasıl yorumluyorsun? Aynı ay içinde kedi düşmanı iki sapığın ortaya çıkması çok garip değil mi?"
"Haklısın, çok garip."
"Ama bir düşüncen olmalı."
"Bilmiyorum. Belki ilk olaydan etkilenen gerçek bir manyak daha vardır. Psikologun ifadesine göre böyle bir olay, o ana kadar içlerinde sakladıkları bazı itilimleri tetik-lemeye yeterliymiş. Yani o olaydan sonra harekete geçer-lermiş. Belki ilmen geçerli bir nedendir, benim aklım ermez. Sen ne düşünüyorsun?"
Ersel birasından bir yudum daha alırken, "Şimdilik hiçbir şey" diye mırıldandı.
Genç gazetecinin aklı bir hayli karışmıştı.
90
Wrt KftuDsa
a
Macide Tanır gözlerini açınca yatağının içinde uzun uzun esnedi. Günlerden pazardı ve o gün erkenden kalkıp işine gitmek zorunda değildi, doya doya uyuyabilir, tembellik edebilir, tatil gününün keyfini çıkarabilirdi. Ne var ki belli saatte uyanmaya disipline olan beyni yine sabahın köründe gözlerini açmasına neden olmuştu.
Yatağın içinde dönüp durdu. Oda sıcacıktı. Bu sabah erken kalkmayacağı için keyiflendi, tatil sabahının keyfini çıkaracaktı. Oldum olası sabah uykularını severdi; yatakta dertop oldu, battaniyesini biraz daha üstüne çekti. Ayak ucunda uyuyan kedisi Boncuk rahatsız olmuş gibi miyavla-dı, ama Macide hiç aldırmadı. Yeniden gözlerini kapadı ve uyumaya devam etti.
Yeniden uyandığında saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Acıkmıştı. Artık kalkabilir, kendisine mükellef bir kahvaltı hazırlayabilirdi. Yorganı üzerinden atıp yataktan fırladı. Ge-celiğiyle tuvalete koştu. Elini yüzünü yıkadı. Havluyla yüzünü kurularken bakışları aynadaki aksine ilişti. İki saatlik faz-
93
la uykudan sanki yüzü gözü şişmişti. Kadınsı bir duyguyla aynadaki görüntüsünü ürküntüyle izledi.
Kırk iki yaşındaydı ve gittikçe kilo alıyordu. Aslında fazla boğazına da düşkün değildi ama sıhhatli bir beslenmesi de yoktu. Özellikle Erkan'dan boşandıktan sonra abur cubura düşkünlüğü artmış, öğünleri gayrimuntazamlaşmıştı. Biraz daha uyuyabilmek için sabahlan evde kahvaltı faslını pas geçmeye başlamış, çoğu zaman iş'te tost veya hambur-gerle idare eder olmuştu. Şişmanlamaktan nefret ediyordu ama bu gidişle önüne geçemeyecekti. Beli kalınlaşmış ve pek çok kadın gibi kalçaları ile göğüsleri irileşmişti.
Biraz daha aynaya yaklaştı.
Gözlerinin altında da hafif torbalar oluşmaya başlamıştı artık. Ürküntü duydu. Tabiat kanunlarına aykırı da olsa, yaşlanmak istemiyordu. Zamanın ve hayat şartlarının tahribatı vücudunu teslim alıyordu. Paralı biri olsa hemen estetik ameliyatlar yapardı. Tatil sabahının keyfini bozmak istemezdi ama ne yazık ki aynalar masaldaki gibi yalan söylemiyordu.
Erkan'ın kendisini neden terk ettiğini anlar gibi oldu. Evlendiği yeni karısını bir defa görmüştü. On dokuz yaşında manken gibi incecik bir kızdı. Yüzünü buruşturdu Macide. Bu haliyle onunla mücadele edemezdi tabii. Erkan'ı hatırlaması sabah keyfini kaçırmıştı; eski kocasını özlediğini ya da sevdiğini söyleyemezdi, aksine başını ağrıtan bir beladan kurtulmuştu. Ne var ki erkek özlemi çekiyordu artık.
Vücudunun gittikçe formunu kaybeden aksine bir daha baktı aynada. Bu doğruydu, ama hâlâ bu bedenden hoşlanan erkekler vardı. Tahakkuk Şubesi'ndeki o yeni sarışın delikanlının dün kendisine nasıl ihtiras ve arzuyla baktığını
94
hatırladı. Yüzündeki hüzün biraz dağılır gibi oldu, hatta irinden kıkırdadı. Öyle acemi çaylak numaralarını yemezdi, dün eski birkaç dosyayı arşivden almak için bodrum katına indiklerinde, çaktırmadan sanki kazara olmuş gibi memelerine sürtünmüş, hep baygın baygın gözlerinin içine bakmıştı, işin kötüsü bundan zevk de almıştı Macide. Gülümsedi, istese o toy oğlanla oynaşabilirdi. Erkeksizlik başına vurmaya başlamıştı artık. Hani yakında o delikanlıyı evine de çağırırsa hiç şaşmayacaktı. Hoş da bir oğlandı. Konuşma sırasında askerden yeni döndüğünü öğrenmişti, neredeyse çocuğu yaşındaydı. O yaşlardaki gençleri iyi tanırdı, hepsi aç ve fırsatçı olurlardı yaşları gereği. Kendisi de pek uslu durmamıştı ya. işe yeni başladığı için, Muavin, onu yetiştirme vazifesini kendisine yüklemişti, bir tür stajyeri konumundaydı henüz. Masaları yan yanaydı. Arşivdeki o sürtünme hadisesinden sonra o da tek durmamış, oğlanın niyetini sezinleyince içinde biriken seks ihtiyacı ile oğlanı çıldırtan taktiklere başvurmuştu. Eteğini hep dizlerinin üstüne çekmiş, yüksek ökçeli ayakkabısının birini ayağından hafifçe çıkararak pembe topuğunu oğlana göstermişti. Delikanlının gözleri, önündeki bilgisayardan ziyade bacaklarına ve ayağına kayıyordu.
Macide aynanın karşrsında eteklerini yukarıya çekti.

Yüzünü buruşturdu yine. Genç kızlığındaki o zarif bacakların yerinde yeller esiyordu şimdi. Kalınlaşmış ve yağlanmıştı. Gördükleri hoşuna gitmedi ve eteği parmaklarının arasından kaydırdı.
Banyodan çıkıp mutfağına gitti. Kirada oturduğu bodrum katının gündüz vakti bile karanlık olan mutfağının elektriğini yaktı. Ocağa çaydanlığı koydu, buzdolabını açıp taze kaşar peyniri ile dün sokağın köşesindeki bakkaldan aldığı tost ekmeğini çıkardı. Jelatini açıp içinden dört dilim
95
ekmek çıkardı. Sonra tahta altlıkta sivri bıçakla kaşar peynirinden dilimler doğradı, ekmeklerin arasına yerleştirdi. Çay suyunun kaynamasını bekliyordu. Dışı paslanmış, sık sık sigortayı attıran tost makinesinin içine yerleştirdi. Peynir kokusunu alan Boncuk bacaklarının arasında miyaviayarak dolanıyordu.
"Patlama, sabret... Senin sıran da gelecek" diyen Madde yine de dayanamayarak kaşar peynirinin ucundan bir lokma koparark kedisinin ağzına uzattı. Boncuk kaşla göz arasında peynir parçasını silip süpürdü. Aç gözlü haliyle miyavlamaya devam etti.
Çayın kaynayan suyunu demleyen Macide tost makinesinin fişini prize taktı. Az sonra kahvaltısını edecekti. Kapıcı sabahları erkenden gazetesini kapının önüne bırakırdı, Macide de çantasına tıkıştırıp işine götürürdü. Ama bu sabah koltuğuna oturup tostunu yerken, hem demli çayını yu-dumlayacak, hem de gazetesini ayaklarını uzatarak rahat rahat okuma fırsatını bulacaktı. Tostunu makineden çıkardı, kalın belli bardağına çayını doldurdu, sonra onları alıp oturma odasındaki koltuğunun yanındaki sehpanın üzerine koydu. Şimdi gidip kapının önündeki gazetesini alabilirdi artık.
Sokak kapısının sürgüsünü çekti, kilidi yuvasında döndürdü ve kapıyı açtı. İşte her şey o an başladı. Bodrum katının antresi âdeta karanlıktı ve o nedenle de Macide önce tam kapının önünde dikilmiş duran adamın siluetini fark edemedi, ama paspasın üzerinde duran iki botu görünce irkildi. Bakışları şaşkın şaşkın botlardan siyah pantolona, daha sonra da asker parkasına benzeyen adamın giysilerine kaydı.
Boş bulunduğu için ürkmüştü.
Paspasın üzerine tüneyen bir adamın varlığını hiç düşünememişti Macide.
96
Gayri ihtiyari, "Aaa!" diye ağzından hafif bir şaşkınlık nidası çıktı. Önce adamı kapıcı Hüsamettin Efendi sandı. Fakat yüzünü görünce onun bunca yıllık kapıcısı değil bir yabancı olduğunu anladı. Yerdeki gazeteyi almaya çalışan eli boşlukta kaldı. Ne var ki bundan sonra olaylar inanamayacağı kadar çabuk gelişti. Yabancı hızla kocaman elleriyle ağzını örtmüş ve acı gücüyle kendisini içeriye doğru itmeye başlamıştı. Macide ne olduğunu anlayamadı. Hiç tanımadığı biri, şiddet göstererek evine girmeye çalışıyor ve bağırmaması için ağzını kapatıyordu. Önce karşı koyamadı kadın.
Durumu kavramakta biraz gecikmişti. Ama adamın ayağıyla sokak kapısını iterek kapatması ve bir eliyle hâlâ ağzını bağırmaması için kapatıp sıkmaya devam etmesi ve diğer eliyle de kollarını kavramaya çalışması, bir tecavüz hadisesinin ilk tehlike sinyalleri olarak beyninde çalmasına yetti. Adam saldırgandı ve evine zorla giriyordu. Macide korkak bir kadın değildi. Ayrıca bir seneden beri de yalnız yaşıyordu. Dana da önemlisi güçlü kuvvetli bir kadındı, ilk şaşkınlığı atlatınca adama direnmeye başladı. Önce ağzını kapatan elden sıyrılıp başını sağa sola çevirerek kurtulmaya çalıştı. Serbest olan koluyla da adamın saçlarına yapıştı. Aralarında hoyrat bir mücadele başlamıştı fakat az sonra Macide papucun pahalı olduğunu anlamakta gecikmedi.
Kurtulma şansı zayıftı ve adam kendisinden çok daha güçlüydü. Saçlarını Macide'nin elinden kurtarmış ve yüzüne birden sert bir yumruk indirmişti. Kadın neye uğradığını şaşırdı, can acısından beyninde şimşekler çaktı ve dengesini kaybederek yere yuvarlandı. Saldırgan şimşek hızıyla üstüne çullanmış ve yerde hareketsiz kalan bedeninin üzerine ata biner gibi oturmuştu. Nefes almakta zorlanıyordu kadın.
Korku Evi / F7
97
Acıdan yüzünü buruşturdu. Aynı anda sert ve çelik bir metalin ucunun boynuna dayandığını duyumsadı. O nesnenin ne olduğunu göremiyordu Macide ama sivri ucunun derisine yaptığı tazyikten bunun delici veya batıcı bıçak veya kama cinsinden bir şey olduğunu anlamıştı.
Yediği yumruktan hissettiği acıya rağmen birden hareketsiz kalmayı tercih etti. Karşı koymanın bir anlamı kalmamıştı artık. Üstüne binen saldırgan kendisinden güçlüydü ve kamayı boynuna dayamıştı, şayet kötü niyetli ise her an o çelik parçasını boynuna saplar ve kendisini öldürebilirdi.
Tam bir panik içinde olduğunu inkâr edemezdi. Müthiş korkmuştu. Bu korkunun bir nedeni de henüz saldırganın niyetini anlamamasındandı. Ne istiyordu acaba? Kimdi bu adam? Hırsız mı? Birden kapıyı açmasıyla suçüstü yakalanan ve şaşırdığı için de üstüne çullanan bir hırsız olabilirdi. Eğer öğleyse, seçimi yanlıştı; kendisi vergi dairesinde çalışan ve az bir maaşa talim eden fakir bir memurdu. Evinde kıymetli malı mülkü de yoktu. Bu evden ne çalacaktı ki? Sonra hırsızlık için zamanın hiç de uygun olmadığını hatırladı. Bildiği kadarıyla hırsızlar bu iş için herkesin uyuduğu saatleri tercih ederlerdi. Hayır, diye geçirdi aklından; bu adam bir hırsız olamazdı.
O zaman içindeki korku daha da titremesine yol açtı.

Kimin nesiydi bu adam ve kendisinden ne istiyordu? Ne zamandan beri kapısının önünde dikilip bekliyordu? Belki de paspasın üstünde duran gazeteyi görmüş ve kapıyı açıp gazeteyi almasını beklemişti. Her şeyden habersiz, yalnız yaşayan bir kadını gafil avlamak için müsait bir zamandı. Öyle ise gayesine de erişmiş sayılırdı.
Gözkapaklarını titreterek adamın yüzüne baktı.
Saldırgan gayet sakindi ve inanılmaz bir rahatlıkla gü-lümsüyordu kendisine.
98
"Ne istiyorsun benden?" diye sormak istedi. Ama iri bir pençeye benzeyen parmakları hâlâ ağzını örtmekteydi. Ma-cide'nin sesi hançeresinden yükselemedi.
Gözleri daha da irileşmişti.
Fakat adam sanki ne sorduğunu anlamış gibi suratını biraz daha yaklaştırarak fısıldadı.
"Tahminimden de güzelmişsin. Uslu durursan seninle hoşça vakit geçirebiliriz."
Macide o zaman uyandı, meseleyi kavrar gibi oldu. Irz düşmanı olmalıydı. Niyeti tecavüz etmekti kendisine. Az evvel banyoda kapıldığı arzu selini hatırladı. Galiba kader ona çirkin bir oyun oynuyordu. Bir buçuk yıldan beri erkek özlemi içindeydi ama asla böyle bir şeyi hayal etmemişti. Bu işi istediği, arzu ettiği kişiyle ve kendi rızasıyla gerçekleştirmek isterdi ama asla böyle değil.
Adam pis pis sırıtmaya devam ediyordu.
"Endişelenme, canını yakmam. Tabii bağırıp çağırmaya kalkışmazsan. Anlıyor musun beni? Duyuyor musun?"
Tüyleri diken diken.tılan Macide, anladığını belli etmek için gözkapaklarını açıp kapadı. Boynunu acıtan sivri kamanın ucu hâlâ cildine tazyik ederken zaten başka yapabileceği bir şey de yoktu.
"Güzel" diye mırıldandı saldırgan. "Söylediklerimi anlıyorsun. Şimdi usul usul elimi ağzından çekeceğim. Unutma ama, bağırmaya kalkışırsan kamayı boğazının dibine kadar gömerim. O zaman sonsuza kadar sesin çıkmaz."
Soğuk soğuk terler dökmeye başlamıştı kadın. Ama pa-pucun pahalı olduğunu da anlamıştı. Karşı koyma, mücadele etme şansı hiç kalmamıştı. Saldırganın yavaş yavaş avurtlarına gömülen parmaklarının yaptığı tazyikin hafiflediğini hissetti. Elini ağzından çekiyordu ama kamanın sivri ucu hâlâ boynundaydı.
99
El ağzından uzaklaşınca derin derin solumaya başladı. "Aferin!" diye mırıldandı adam. "Akıllıymışsın. Meseleyi çakozladın, değil mi? Seni istiyorum. Senin de beni isteyeceğini tahmin etmiştim zaten."
Kalbi küt küt atıyordu Macide'nin. Adamın niyetini anlamıştı ama saldırganın arzularına rıza gösterirse, canını kurtarabilecek miydi acaba? Sırf ırzına geçmek için mi kapısına dayanmıştı? Ona izin verse bile, daha sonra öldürmeyeceğinin garantisi yoktu ki...
Bağırmadan, kısık bir sesle inledi. "Lütfen..."
Sesi boğuk ve ümitsiz çıkmıştı.
"Lütfen ne? Ne istiyorsun? Hemen başlamamızı mı? O kadar aç mısın güzelim? Geçen bir yıl başına mı vurdu? Ku-duruyor musun artık?"
Macide bir kere daha titredi.
Bir yıldır erkeksiz olduğunu bu adam nereden bilebilirdi? Kanı çekilir gibi oldu. Yoksa bu saldırgan kendisini daha önceden tanıyor muydu? İlk aklına boşandığı kocası geldi; sakın bu herifi başıma o musallat etmiş olmasın, diye düşündü. Belki de bir tür intikam almaya kalkışıyordu. Ama bu fikirden hemen vazgeçti; kocası cidden soysuz çıkmıştı fakat bu kadar da değildi; zaten ayrılıkları umurunda bile olmamıştı, üstelik kendisini terk eden, genç ve güzel bir kıza giden oydu, neyin intikamını almak için başına bu herifi musallat edecekti ki? Aklı karıştı iyice.
Saldırgan kendisini bir şekilde tanıyor, geçmişini biliyordu.
Birden kaskatı kesildi. Az önce adamın ağzını kapatan eli, şimdi usulca geceliğinin yana kaymış ve düğmeleri açıl-
100
ORHAN KEMA*.
mis önünden dolgun memelerine kaymıştı. Sol memesini avuçladığını hissetti.
Saldırgan keyiflenmişti. Yüzünü çılgın bir arzunun buram buram şehvet kokan izleri kaplamıştı. Yüzü gerilmiş, dudakları kıpırdamaya başlamıştı. Macide adamın sıcak nefesinin gittikçe yüzüne yaklaştığını duyumsadı. Aynı anda adamın dudakları önce boynunda sonra kulağında dolaşmaya başladı. Memesindeki pençenin tazyiki daha da artmıştı, ihtirastan titriyordu saldırgan.
Macide korku ve nefreti aynı anda yaşayacağını sandı. Ama hiç de öyle olmadı. Inanamıyordu ama gerçek bambaşkaydı. Boynunda dolaşan dudaklar, memesindeki okşamalar ruhunda birtakım titremelere, kasılmalara yol açmaya başlamıştı. Bedeninin bir yıllık açlığı yavaş yavaş ruhunu esir alıyordu. Karşı koymaya hiç kalkışmadı. Hatta adam hoyratça geceliğini omzundan tutup sertçe çekerken ona yardıma bile kalkıştı.
"Zevklendin, değil mi?"

Tahkir edici gibi gelen bu soru bile Macide'nin duygularını değiştirmedi. Uysal davrandığını görünce adam çoktan hançeri gırtlağından çekmişti. Cinsel açlığı o şartlarda bile tüm benliğini kaplamıştı Macide'nin. Az sonra serbest kalan kollarının yavaş yavaş adamın omuzlarına sarılıp bedenine yapıştırdığını fark etti. Adamın sertliğini içinde hissettiği zaman da zevkten gözleri karardı.
Odanın ortasındaki eski halının üzerinde sevişmişlerdi. Aslında hiç de fazla doyurucu, uzun bir sevişme olmamıştı
101
bu. Fakat cinselliğe açlığının sonucu Macide'ye tam bir doyum sağlamıştı. Her tarafı titriyordu. İçinin rahatladığını, gevşediğini hissetti. Ta ki, saldırganın ağzından dökülen kelimeleri algılayıncaya kadar...
"Boncuk nerede?" diye sormuştu adam. "Onu göremiyorum."
Benliğindeki gerçek korku fırtınası o zaman koptu Ma-cide'nin. Birden gözündeki perde kalkar gibi oldu. Saldırgan kedisi Boncuk'un adını bile biliyordu. Sıradan bir saldırgan, hırsız veya ırz düşmanı olamazdı bu adam. Çok şey biliyordu; boşandığını, yalnız yaşadığını hatta kedisinin adını bile...
Belli ki, bir süredir peşindeydi ve hakkında araştırma yapmıştı. Yalnız yaşadığı için boş vakti çok olurdu ve geceleri iş dönüşü gazeteleri ilanlarına kadar okurdu. Beyninde şimşekler çaktı, bütün basının bahsettiği Kedi Katili'ni ha-tırlayıverdi...
Saldırgan Boncuk'u soruyordu.
Ne işi olabilirdi Boncuk'la?
Ölüm korkusu bütün şiddetiyle yeniden avdet etti. Yoksa az evvel seviştiği adam tüm gazetelerin konu ettiği Kedi Katili miydi?
Adamın altından kalkmaya çalıştı.
Adam hâlâ içindeydi ve güçlü kollarıyla omuzlarını tutuyordu. Macide şaşkınlıkla belki de en büyük hatasını yaptı.
"Boncuk' da ne?" diye sordu.
Adamın zevkle ışıldayan gözleri birden hiddetle alevlenmişti.
"Kedin tabii, orospu!" dedi. "Yoksa böyle bir kedinin olmadığını mı söyleyeceksin?"
Macide yaptığı hatayı idrak etmişti ama ne yazık ki geç
102
kalmıştı artık. Tam o sırada Boncuk sanki onu tekzip edercesine miyavlayarak mutfak kapısından dışarıya doğru çıktı ve sakin sakin onlara doğru yaklaşmaya başlamıştı. Saldırgan sırıtıyordu.
"Kim olduğumu anladın, değil mi?"
Macide cevap veremedi. Donup kalmıştı. Kaskatı kesilmiş bedeni kımıldayamıyordu. Gözleri irileşmiş, nutku tutulmuştu.
Saldırgan hem küstah, hem de çok soğukkanlıydı. O durumda dahi Macide'nin gözlerinin içine bakarak gülümsemeyi beceriyordu. Sağ elini uzatmış halının üzerindeki sivri uçlu hançeri kavramıştı yeniden. Hiç acele etmeden elindeki hançeri yeniden Macide'nin gırtlağına dayadı. Sonra zevkle mırıldandı.
"Senden hoşlandım be Macide, sıkı karımışsın. iyi de düzüşüyorsun. Aferin."
Macide güçlükle yutkundu.
Gırtlağının ucuna kadar gelen korku çığlığı düğümlenmiş gibi hançeresine sıkışıp kalmıştı. Adama sadece dehşetle bakıyordu. Ölüm korkusu tüm benliğini kaplamıştı artık. Gazete haberlerinden tanıyordu bu sapık canavarı, hiç şansı yoktu, az sonra elindeki sivri hançeri gırtlağına saplaya-caktı. Tüm enerjisini ve takatini toplamaya gayret ederek yalvardı.
"Öldürme... Yalvarırım öldürme beni... Sana ne kötülük ettim ki?"
"Bırak şimdi bu anlamsız kelimeleri. Söyle sen bana, seni bir daha zevk girdabında uçurayım mı? İster misin?"
içinden lanet olsun, diye söylendi Macide. Bu herif tam bir sapıktı. Kana susamış manyağın teki... Hayatta kalmak
103
için ona yalvarıyor, o ise bir daha düzüşmek ister misin diye soruyordu. Vücudundaki titremeler artmıştı. Yapabileceği bir şey de yoktu. Yarı bulanık zihniyle sadece hayatta kalabilmenin yollarını arıyordu şimdi ümitsizcesine. Tek ihtiyacı olan şey şimdi zamandı. Biraz daha zaman kazanırsa belki yeni bir kurtuluş ümidi doğabilirdi.
"Beni kesin öldürecek misin?" diye sordu.
Adam sanki zor bir suale cevap veriyormuş gibi boynunu bükmüş ve fısıldamıştı.
"Üzgünüm Macide fakat işimi tamamlamalıyım. Ama sana son bir isteğin olup olmadığını soracağım, az evvel bunu hak ettin. Bana zevk verdin."
Kadın az evvel sevişirlerken adamın bıçağı yere bıraktığını biliyordu. Yine sevişmek arzusunda bulunursa, muhtemelen bıçağı tekrar elinden bırakacaktı. Bu ise onunla başa-baş mücadele için bir şans sayılırdı. Daha da önemlisi tecrübesiyle bir erkeğin bu kadar kısa fasıla ile ereksiyona geçemeyeceğini bilirdi. Sevişme isteği ona zaman kazandıracaktı.

"Öyleyse bana bir daha sahip ol... Bu işi çok iyi yapıyorsun. Şayet öleceksem bari, bazı arzuları doya doya tadarak gideyim."
Saldırgan sırıttı.
"Zevkle yaparım Macide. Bu gerçekten hoşuma giden bir son arzu oldu. Akıllı ve pratik bir kadınmışsın. Keşke her kadın senin gibi olsa. inan bana seni doyurmak, tatmin etmek için elimden geleni yapacağım."
Macide hayatta kalabilmek için son şansını kullandığını biliyordu. Korkusunu yenmeli, kendisini savunmaya kalkışacağını saldırgana hiç belli etmemeliydi, kaderini kabullenmiş gibi davranmak zorundaydı. Niyeti beklemekti; adam bıçağını elinden bıraksa bile hemen harekete geçme-
104
yecek, doyuma tam ulaşmak üzere olduğu en zayıf anı kollayacaktı. Az evvelden anımsıyordu, orgazma varmak üzereyken üzerinde titremiş, gözlerini zevkten kapatmıştı. İşte o anı yakalamalıydı; saldırganı kendinden geçerken bıçağı eline alabilirse bu pis manyak herifi kendisi bıçaklayabilir-
di.
Başka şartlarda asla yapamayacağı bu işi şimdi zevkle yapabileceğine inanıyordu.
Macide gözlerini yumdu.
Manyağın kendisiyle oynaşmasını bekledi.
inanması zordu ama içinde yeniden adamın sertliğini hissetti. Hem de bu kadar kısa zamanda. Hasta ruhlu adam çok hızlıydı. Tek fark adamın bu sefer daha haşin, daha kaba ve can acıtıcı şekilde işini sürdürmesiydi. Macide rol yapamıyordu. Nefret ve korkuyla üzerinde gidip gelen adama bakıyordu sadece. Adamın hafif mor dudaklarının kenarlarında tükürükler birikmişti, ilkinden daha da coşkuluydu. Bıçağını kenara bırakmış, iri pençelerini Macide'nin dolgun göğüslerine atarak hoyratça sıkıyordu. Canı yanan kadın ise yakalamayı umduğuvecd anının bozulmaması için her şeye katlanıyordu. Önünde sonunda o an gelecekti...
Ama tam o sırada ummadığı bir şey oldu. Saldırganın da beklemediği son derece sıradan basit bir şey. Yanlarına yaklaşan ev kedisi Boncuk yakınlık bekler, okşanmak ister gibi adama yaklaşmış ve yerdeki adama sürtünmeye başlamıştı.
Macide birden adamın kasıldığını, adamın dehşete kapılmış gözlerinin irileştiğini, tiksinerek aceleyle üzerinden kalktığını ve hızla kediye bir tekme savurduğunu gördü. Tekme kediye tam isabet etmemişti ama hayvancağız den-
105
gesini kaybetmiş iskemlelerden birine çarpmıştı. Saldırgan Macide'yi bırakarak yerdeki bıçağını kapmış deli gibi kaçmaya çalışan kedinin peşinden koşmaya başlamıştı. Boncuk kaçacak delik arıyordu, ürkmüştü hayvan. Hızla salondan fırladı. Adam ise deli gibi kedinin peşinden koştu...
Bundan daha iyi bir fırsat olamazdı.
Bütün bitkinlik ve perişanlığına rağmen Macide de yattığı yerden fırladı. Dizleri tutmuyor, ayakta duramıyordu kadın. Fakat bundan sonrası hayatta kalmak için yapacağı mücadele idi. Tamamıyla içgüdüleri ile hareket ediyordu. Ayağa kalkınca kendini savunacak bir şeyler aradı. Ne yazık ki odasında savunmasına yarayacak bir şey yoktu. Neden sonra gözleri dün gece sökülen pantolonunun paçasını dikmek için getirdiği dikiş kutusunun yanında duran makasa ilişti. Gözleri parıldadı, şuursuzca makası kavradı. O an adamın hançerine karşılık elindeki makası nasıl kullanacağını bilmiyordu ama en azından artık nefsini koruyacak onun da bir silahı vardı elinde.
Mutfaktan bir şangırtı, arkasından da Boncuk'un çıkardığı kesik bir iniltiyi işitti. Adamın kedisini bıçakladığını anlamıştı. Saldırganın birbiri ardına ettiği küfürleri ve kedisinin garip iniltilerini işitiyordu hâlâ...
Macide avazı çıktığı kadar bağırmak istedi önce.
Belki bu sessiz pazar sabahında apartman komşuları çığlıklarını duyabilirlerdi. Ama son anda bundan vazgeçti. Kedisini kurtarma şansı artık yoktu, fakat hâlâ canını kurtarma imkânı vardı; şayet sokak kapısına kadar hızla koşa-bilirse...
Apartmanın merdivenlerine kendisini bir atabilse avaz avaz çığlıklarıyla tüm komşularını ayaklandırabilirdi. Bu sapık herifin biraz aklı varsa, herhalde komşularının önünde kendisini bıçaklamaya kalkışmaz, kaçmaya kalkışırdı.
106
Manyak katilin hâlâ mutfakta Boncuk'a hunharca bıçağını sapladığından emindi Macide. Bu son şansı olabilirdi. Ufacık bir kediyi öldürmesi ne kadar sürerdi ki? Biraz daha kararsız kalırsa sapık geri dönecekti. Çıplak ayak, hızla daire kapısına doğru koştu kadın. Ama antrenin ağzında karşılaştılar. Geç kalmıştı Macide.
Kedi Katili'nin ağzından sara nöbetine kapılmış bir hasta gibi köpükler geliyordu. Üstü başı Boncuk'un kanıyla lekelenmişti. Macide yeniden paniğe kapıldı. Lakin boğazına düğümlenen çığlığını bu defa avazı çıktığı kadar salıverdi. Değil komşularının, bütün dünyanın işiteceğini sanıyordu. Katil dişlerinin arasından adeta tısladı vahşi bir hayvan gibi. "Bağırma kaltak! Şimdi sıra sana geldi. O melun kedin gibi seni de doğrayacağım. Ne sanıyorsun, elimden kurtulacağını mı?"

Sonra bir panter gibi kadının üstüne sıçradı, ikisi birden gümbürtüyle yere yuvarlandılar bir daha. Can havliyle Macide elinde tuttuğu makasın sivri ucunu saldırgana salladı. Makas sadece adamın sırtındaki montun yırtılmasına yetti. Aslında katil boş bulunmuş ve kadının nefsini müdafaa için eline bir makas, geçirdiğini görmemiş, daha doğrusu tahmin edememişti. Ama hayatı boyunca makası bir müdafaa silahı olarak kullanmaya alışık olmayan Macide de gayesine erişememişti. Genç kadının ilk hissettiği göbeği hizasında şiddetli bir acı ve sonra vücuduna yayılan tatlı bir sıcaklık oldu. Gözleri yeniden irileşti. Dermanı kesildi birden. Ağzı açıldı ama sesi çıkmadı bu defa. Bakışları karnına doğru kaydı. Karnındaki sıcaklık gittikçe artıyordu. Dairesel bir kızıllık gördü geceliğinin üstünde, bir de saldırganın bıçağının kabzasını. Bıçağın ucunu göremiyordu, çünkü köküne kadar karnına gömülmüştü...
107
Yattığı yerde birkaç kere titredi Macide. Şuuru bulanık-laştı sonra kendinden geçti.
\
***
108
Müzeyyen Dinçtürk çalan telefonla irkildi, seyrettiği televizyonun sesini biraz daha kısarak koltuğundan kalktı. Pazar sabahı bu saatte onları kimse aramazdı, herhalde yine kızını gazeteden arıyorlardı. Hâle telefon sesine uyanmasın diye acele adımlarla telefonun yanına seğirtti. Telefonda genç bir erkek sesi, Hâle'yi soruyordu.
"Efendim, ben Haber Postası'ndan Ersel Çakmak. Hâle Hanımı rica edeceğim." .
Müzeyyen Hanım bu tür aramalara alışıktı ama kızının istirahat gününde rahatsız edilmesine gönlü razı olmadığından itiraz edecek oldu. "Kendisi uyuyor henüz, çok önemli mi, uyandırayım mı?"
"Affedersiniz Hanımefendi, ama çok önemli. Rahatsız ettiğim için bağışlayın, derhal görüşmem lazım."
Kadıncağız isteksizce telefonu bırakıp kızının yatak odasına doğru yürüdü. Kapıyı aralayıp yatakta dertop olmuş, derin uykudaki kızına baktı. İçi burkuldu, kızının seçtiği bu mesleği hiç sevmiyordu. Ne günü vardı, ne saati. Tatil
109
sabahı bile insanı rahatsız ediyorlardı. Yanına yaklaşıp, kızını dürttü.
"Hâle yavrum, gazeteden arıyorlar. Uyuyor dedim ama, önemli dediler."
Genç kız mahmur gözlerini araladı, isteksizce homurdandı.
"Kimmiş arayan? Keşke evde yok deseydin."
"Derdim ama sonra bana kızıyorsun."
"Tamam, tamam... Bakarım şimdi, kalkıyorum. Adını söyledi mi arayan?"
"Söyledi, Ersel mi Mürsel mi öyle bir şey, aklımda tutamadım."
Hâle birden irkildi.
Kimin aradığını anlamıştı. Aralarındaki tartışmadan sonra Ersel kendisini izinli olduğu bir gün aradığına göre çok önemli bir şey olmalıydı. Arayış sebebini de az çok tahmin etmişti; mutlaka yeni bir vaka olmalıydı. Top gibi yataktan fırladı, annesini odada bırakarak koşar adım telefonun başına gitti.
"Efendim?"
"Sizi uyandırdığım için kusura bakmayın Hâle Hanım ama yeni bir cinayet işlendi. Bu sabah Gayrettepe'de. Şef, olay yerine birlikte gitmemizi istiyor."
"Anlıyorum. Hemen çıkarım. Nerede buluşacağız?"
"Ben yoldayım. Sizi Dedeman Oteli'nin önünden alırım. Beni orada bekleyin."
"Oldu. On dakika sonra otelin önündeyim."
Müzeyyen Hanım konuşmaları duymuştu.
"Kızım bari kahvaltını et, hemen mi çıkıyorsun?"
"Ne yapayım anne, iş bu. Ben giyininceye kadar sen bana hemen bir tost hazırla, yolda yerim."
Genç kız odasına dönüp hızla giyinmeye başladı. Sırtı-
110
na kalın bir kazak geçirdi, bir yandan saçlarını üstünkörü tararken diğer yandan da blucinini giyiyordu. Ersel'le aralarındaki o tatsız münakaşadan sonra istemeseler de görevi sürdürüyorlardı. Şef Tarık Ince'nin verdiği görevi reddedemezlerdi.
Sırt çantasını omzuna atan Hâle, annesinin kâğıt peçete içinde elinde tutuşturduğu tostunu ısırarak evden fırladı. Allah'tan onlar da Gayrettepe'de oturuyorlardı ve evleri Dedeman Oteli'ne bir hayli yakındı. İki dakikada otelin önüne varır, Ersel'i bekletmezdi. Soğuk pazar sabahı sokakta hızlı hızlı yürümeye başladı. Dışarda ayaz, kuru bir soğuk vardı. Isı sıfırın altında olmalıydı, yerlerdeki su birikintisinin üzerinde ince buz tabakaları oluşmuştu.
Yıdızposta Caddesi'ne çıktı daha otele yaklaşmadan önce arkasından çalan klakson sesiyle irkildi. Başını çevirip bakınca Ersel'in beyaz Honda'sını gördü. Yanında durmuş, eğilip içeriye atlaması için kapıyı açmıştı.
Hâle soğuk bir şekilde, "Günaydın" diye mırıldandı.
"Günaydın" dedi Ersel de.

Aralarındaki o münakaşadan sonra ikisi de birbirlerine karşı mesafeli ve soğuk davranıyorlardı. Belki incir çekirdeğini dolduracak bir hadise değildi ama bir tatsızlık girmişti işte aralarına. Hâle ona biraz sert ve kaba davrandığını da kabul ediyordu ama olan olmuştu işte; geriye dönüş yapıp özür dileyemezdi. Ayrıca Ersel'in kendini beğenmiş, dünyayı ben yarattım ifadesi taşıyan davranışlarına da fena bozuluyordu. Biraz şımarık ve kendini matah sanan biriydi; belki gazetede kızlar arasında yarattığı havadan ötürü bozuluyordu ona. Her kuşun etinin yenilemeyeceğini birinin göstermesi gerekirdi.
111
"Tatil gününü rezil ettiğim için üzgünüm ama Şef olay yerine ikimizin gitmesini istedi, biliyorsun, bu seri cinayetlerle hâlâ biz ilgileniyoruz, en azından Şef öyle sanıyor."
"Hı, hıh. Biliyorum" diye başını salladı Hâle tasdik edercesine.
"Yine de uykudan uyandırdığım için özür dilerim."
"Ne uykusu canım, saat neredeyse on ikiye geliyor, benimki uyku değil, pazar uyuşukluğu. Söyle bakalım, bu sefer kim öldürülmüş?"
Ersel gözünü yoldan ayırmadan mırıldandı.
"Arkadaşımın söylediğine göre genç bir kadınmış. Vergi Dairesinde çalışan biri."
Hâle boş bulunarak sordu.
"Hangi arkadaşın?" Sonra yaptığı gafı anlayarak fısıldadı. "Şu ünlü Başkomiser arkadaşın mı?"
"Evet, o."
"Ne anlattı sana?"
"Olayı tabii... Diğerleri gibi. Katil, kadının kedisini de bıçaklamış."
Hâle bu defa sesini çıkarmadı. Nasıl olsa az sonra her şeyi gözleriyle görecekti.
***
Cinayet mahalli artık görmeye alışık oldukları ortamdı. Hâle yavaş yavaş olayları kanıksamaya başlamıştı. Bodrum katının salonunda halının üzerine serilmiş, kanlar içinde bir kadın cesedi, mutfakta da tam fırının önünde bir kedi leşi. Her şeye rağmen manzarayı ilk gördüğünde genç kadının midesi bulanır gibi oldu. Olayları kanıksamaya başladığını düşünmekle hata ettiğini hemen anladı. Görüntü tüyler ürperticiydi. Olay Yeri İnceleme Ekibi ilk tespitleri yapıp delil-
112
leri toplamışlardı. Her zamanki gibi polis gazetecileri henüz içeriye sokmuyordu. Ama iyi bir tesadüf Başkomiser Ekrem Pamir'i apartmanın dışında buldular. Başkomiser onları görünce bekleşen gazetecilere hiç aldırış etmeden içeriye aldı, haklı olarak yine gazetecilerden itirazlar ve homurtular yükseldi.
Başkomiser, Ersel'in koluna girerken yan gözle de Hâ-le'y' süzmüştü; hafızası çok güçlüydü, gördüğü yüzleri bir daha unutmazdı, kızı hemen tanıdı, İhsaniye'de işlenen ilk kedili cinayette peşinden gelen gazeteciydi bu. Yani Kaza-nova Ersel'in âşık olduğu kız. Ama kıza, arkadaşının uyarısı üzerine özel bir ilgi göstermedi, sadece başıyla soğuk bir selam verdi. Hâle biraz küçümsendiğini hissetmişti. Bir yandan halının üzerinde yatan kadının cesedine bakarken diğer yandan da iki arkadaşın konuşmalarını dikkatle dinliyordu.
Ersel hemen sormuştum
"Parmak izleri buldunuz mu?"
"Evet, pek çok yerde bulduk."
Aslında gayet normal bir soruydu bu; ama genç kızın gözünden iki arkadaşın anlamlı bir şekilde birbirlerine baktığı kaçmamıştı. Hiç sesini çıkarmadı.
Başkomiser, Ersel'e kısa bazı açıklamalarda bulundu.
"Bu seferki cinayet diğerlerinden biraz farklı."
"Nasıl yani?"
"Katil ilk defa kurbanına tecevüzde bulunmuş. Adli Tabibin ilk muayenesinde hemen ortaya çıktı. Kadının apış aralarında, karnında, bacaklarında meni artıklarına rastladık. İşin ilginç yanı, Tabip cinsel ilişkinin zor kullanılmadan yapıldığını söylüyor."
Ersel şaşkın şaşkın Başkomiser'e baktı.
Korku Evi / F8
113
"Yani kurban katiliyle isteğiyle mi ilişkiye girmiş?"
"Doktorun dediği bu."
"Sen ne düşünüyorsun?"
Ekrem Pamir suratını asarak homurdandı.
"Ben biraz kuşkuluyum."
"Neden?"
"Gerçi maktulenin vücudunda yara bere, çürük, darp izine rastlayamadık yani kısacası cinsel temas gönül rızası ile yapılmış olabilir ama ondan sonrası için şüpheliyim."
"Daha açık konuş Ekrem. Ne söylemek istiyorsun?"

Başkomiser bakışlarını arkadaşına çevirerek mırıldandı. "Cesedin elinde kocaman bir dikiş makası bulduk. Belli ki kadın makası kendini savunmak için kullanmak istemiş."
"Üzerinde kan izine rastladınız mı?"
"Hayır. Sanırım adama saplamayı beceremeмiş, ama bunu denemiş."
"Denemiş mi? Bu hükme nereden vardın?"
"Makasta yırtık kumaş parçaları bulduk. Laboratuvarda inceleteceğim. İlk tahminime göre bana trençkot kumaşı parçası gibi geldi veya ona benzer bir şey; monttan da kopmuş olabilir. Kadın cinsel ilişkiye rıza göstermiş gibi görünüyor, Doktor da bu fikirde ama bence tehdit altında boyun eğmiş olmalı. Çaresizliğini görünce sesini çıkaramamış ama saldırmak için de fırsat kollamış. Herhalde eline geçen tek savunma silahı da o makastı. Zira ortadaki masanın üzerinde bir de dikiş kutusu bulduk. Muhtemelen makas dikiş kutusunun yanındaydı, kadın ilk fırsatta makası kavrayıp adama saldırmak istemiş, o zaman da katil hançerini kadının vücuduna gömmüş olmalı."
Ersel mırıldandı.
"Hepsi bu kadar mı?"
114
Başkomiser hafifçe içini çekti. Sonra isteksiz bir şekilde devam etti.
"Hayır, hepsi bu değil. Biliyorsun, senin bu işe bulaşmanı istemiyordum fakat korkarım sana bir konuda fikir danışacağım."
Ersel mağrur bir edayla arkadaşına bakarken, Hâle de inanmaz nazarlarla Başkomiser'i süzüyordu. Gazeteciliğe başladığından beri üst düzey Cinayet Masası dedektiflerinden birinin bir gazeteciyle böyle konuştuğuna hiç şahit olmamıştı.
Ersel'in anlattıklarına inanmamakla hata ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. İkisi arasındaki samimiyet kesinlikle sadece polis-gazeteci ilişkisi değil, ondan çok öte, bilgi, tecrübe ve ihtisasa dayanan bir yardımlaşma gibi gelmişti kızın gözüne.
"Sorun ne?" diye sobjlu Ersel.
"Bulduğumuz birkaç ufak şey."
"Hadi dostum, çıkar şu baklayı ağzından artık."
Ekrem Pamir yine ters ters arkadaşına baktı.
"Tamamen aramızda.kalacak, değil mi? Basına sızmayacak, haberi sizin gazetenizde de görmek istemiyorum."
Ersel sırıttı.
"Bunun için garanti veremem. Benim her şeyden önce bir gazeteci olduğumu sakın aklından çıkarma."
"Başlatma şimdi mesleğinden. Bana söz ver, yazmayacaksın." Başkomiser Hâle'ye dönerek homurdandı. "Tabii, arkadaşın için de bu isteğim geçerli. O senin yardımcın değil mi?"
Hâle dikkatle onları dinliyordu. Ersel ilgisizce omuzlarını silkti.
115
"Aynı gazetede çalışıyoruz ama Hâle Hanım benim yardımcım değildir. İkimiz de bu haberin peşinde koşan muhabirleriz. Bağımsız olarak yazarız. Şefimiz hangimizin yazısını daha başarılı görürse o günkü baskıya onu verir."
Ekrem Pamir şaşırmış gibi bir arkadaşına bir de genç kıza baktı.
"Bana numara yapma" diye söylendi sonra. "Bu Hanım daha yeni ve tecrübesiz, herhalde onu senin yanına pissin diye vermiş olmalılar."
Ersel aynı ciddiyetle devam etti.
"Yanılıyorsun Ekrem. Meslekte yeni olduğu doğru ama benim deneyimlerimden istifadeye ihtiyacı yok. Zaten işlenen cinayetlerde katilin bir kedi sapığı olduğunu da ilk keşfeden odur. Şefimizi bu konuda da uyaran o oldu."
Ersel'in kendisi hakkında bu tarzda konuşması Hâle'nin hoşuna gitmişti, hatta bundan gurur duyduğu gibi, Ersel'e kaba konuşmasıyla gönlünü kırdığı için duyduğu pişmanlığın daha arttığını hissetti içinde. Ama hemen Ersel'in devam eden cümlesiyle kaşları çatıldı.
"Hem dikkatli konuş Ekrem; Hâle Hanım çok alıngandır, ağzından çıkan ve sana çok normal gelen sıradan bir kelimeye çok bozulabilir, surat asar ve seni kabalıkla suçlar. Eh, siz polisler de sık sık böyle hatalar işlersiniz."
Başkomiser doğal olarak arkadaşının neyi kastettiğini anlamadan bir kıza, bir de Ersel'e bakmaya devam etti. Hâle artık lafa karışmanın zamanı geldiğini fark etmişti.
"Siz Ersel Bey'e bakmayın Başkomiserim" dedi. "Polise yardımcı olacak ve katilin ortaya çıkması için bir faydamız dokunacaksa, en azından kendi adıma ben yazmayacağıma söz veririm ama Ersel Bey'e karışamam."
Ersel kıs kıs güldü ama bunu kızdan saklamaya çalıştı. "Teşekkür ederim Hâle Hanım. Bu anlayışı göstereceği-
116

nize emindim zaten" diye fısıldadı Ekrem. Sonra yüzü daha da ciddileşerek konuşmasını sürdürdü. "Maktule elindeki makası katile saplayamamış ama sanırım giysisini paralamış ve zeminde, halının üzerinde katile ait olduğunu sandığımız bazı şeyler bulduk."
Ersel ilgisi artmış gibi arkadaşına baktı yeniden. "Görelim bakalım, neymiş bunlar." Başkomiser yine ters ters arkadaşını süzdü.
"Bak Ersel, bir kere daha söylüyorum; bu işe burnunu sokmayacaksın. Senden sadece bir uzman olarak yararlanmak istiyorum, bilgine güvendiğim için. Yoksa rahatlıkla kendi imkânlarımla da bu araştırmayı yapabilirim, anladın mı?"
"Uzattın ama Ekrem... Hadi çıkar ağzından artık şu baklayı. Ne buldun?"
Hâle merakla iki arkadaş arasındaki konuşmayı izlemeye devam ediyordu. Gerçekten de şaşırmıştı. Bir polis araştırmasında, Başkomiserin uzman görüşü olarak Ersel'in fikrine müracaatını çok yadırgamıştı. Ersel sadece bir gazeteciydi; mesleğinde iyi ve başarılıydı da, ama Ekrem Pamir'in sözünü ettiği uzmanlık sahası ne olabilirdi ki?
Başkomiser derin bir nefes aldı.
"Bir pul bulduk. Plastik amblaj içinde. Yabancı bir ülkeye ait posta pulu. Boğuşma sırasında katilin düşürdüğünü sanıyorum. Kuvvetle muhtemel ki, makasın parçaladığı bir cepten filan kayıp yere düşmüş olmalı. Kadının hemen yattığı yerdeydi, halının üzerinde. Hatta biz bile Adli Tabibin cesedi muayenesi sırasında gördük ilk defa. Cesedin kolunun altında kalmıştı. Sanırım boğuşma sırasında katil pulu düşürdüğünü fark etmemiş olmalı."
117
"Hm" diye gülümsedi Ersel. "Şimdi mesele anlaşılıyor. Demek buraya özel dostluğumuz ve arkadaşlığımız için çağrılmadık, işin içinde iş varmış. Uzmanlığımıza başvurula-cakmış."
"Evet öyle... Dışarda bunca gazeteci ve haberci beklerken sizleri neden özel olarak içeri aldığımı sanıyorsun, arkadaşlık hatırı için mi? Boş versene sen, dostluk başka iş başka. Bu konularda ne kadar titiz olduğumu bilirsin."
Hâle hâlâ kararsızdı; hatta iki arkadaşın şakalaşıp şaka-laşmadığmdan dahi emin olamamıştı. Bakışları bir Ersel'e bir Başkomiser'e kayıyordu.
"Nerede bu pul?" diye homurdandı Ersel sonunda.
"Bekle" dedi Ekrem Pamir. Sonra onları salonda Maci-de'nin cesedi yanında bırakarak mutfağa doğru ilerledi. Mutfakta hâlâ birkaç sivil ve üniformalı polis vardı. Hâle kapı aralığından Muavin Okan Temiz'i de görmüştü. Yalnız kaldıkların da Ersel'e dönüp fısıldadı.
"Demek özelliklerin arasında pul merakın ve bu konuda uzmanlığın da varmış, hiç bilmiyordum doğrusu."
"Daha bilmediğiniz pek çok özelliğim var Hâle Hanım."
Aklınca ince ince alay ediyordu Ersel. Hâle ona uygun bir cevap verebilirdi ama Başkomiser'in naylon bir poşetle geri geldiğini görünce susmayı yeğledi. Başkomiser'in elindeki naylon torba polislerin olay yerinde ele geçirdikleri ipucu olabilecek nitelikteki materyalleri muhafaza ettikleri cinsten bir torbaydı.
"İşte bu" diye söylendi Ekrem.
Şeffaf poşetin içinde yine naylon muhafazada bir pul duruyordu. Ersel ışığa tutarak poşetin içindeki pulu inceledi. Hâle de merakla uzanmış ve pula bakmıştı. Ersel'in tetkiki çok kısa sürmüştü. Sırıtarak Başkomiser'i süzdü. "Değersiz bu" dedi.
118
"Değersiz mi? Nasıl yani?"
"Basbayağı değersiz işte. Hangi pul satıcısına gidersen git tonla bulursun aynısından."
Bu defa Ekrem alaycı bir edayla arkadaşına gülümsedi.
"Pulun değerli olup olmaması hiç umurumda değil dostum, işin bu yanı beni hiç ilgilendirmiyor. İsterse dünyanın en nadide pulu olsun."
"Eee, sormak istediğin nedir?"
"Sen pul satıcılarının çoğunu tanırsın, değil mi?"
"Eh, biraz."
"Rahmi Koyuncu adlı birini tanıyor musun?"
Ersel hiç düşünmeden yanıtladı.
"Tanırım tabii. Tünel'de dükkânı vardır. Şehrin eski pulcularından biridir. Niye sordun?"
Başkomiser bu defa cebinden bir kartvizit çıkararak Ersel'e uzattı. Â
"Katil bunu da düşürmüş" diye homurdandı.
Gazeteci kartı eline alıp bakmadan homurdandı.
"Yoksa katilin Rahmi Koyuncu olduğunu mu düşünüyorsun?"
Ekrem dudaklarını büzdü.
"Henüz hiçbir şey düşündüğüm yok. Sana sadece katilin bu kartviziti de düşürdüğünü söyledim o kadar."

"Boşuna heveslenme. Şayet yaşıyorsa, Rahmi Bey şu sıralarda seksen yaşını geçmiş olmalıdır. Kendisini, on beş yaşında pul biriktirmeye başladığımdan beri tanırım, son derece efendi, saygın bir kişidir. Senin aradığın manyak olamaz. Artık dükkâna bile gelmiyor, işleri oğulları yürütüyor zaten."
"Olabilir" dedi Ekrem.
119
Ersel pirelenmişti. Meraklı nazarlarla Başkomiseri süzdü.
"Ne demek olabilir? Ne anlatmaya çalışıyorsun?"
"Bir şey anlatmaya çalıştığım yok yahu. Sadece sana bulduğumuz bir delili gösterdim. Ne de olsa bunu katil düşürmüş, belki işimize yarar. İlk defa elimize parmak izlerinden başka bir ipucu geçti. Araştıracağız tabii."
"Neyi araştıracaksın? Katilin o dükkânla ilgisi olduğunu mu?"
"Mümkün değil mi?"
"Nazari olarak evet, ama bence boşuna zaman kaybı. Dedim ya, bu çok sıradan bir pul, her yerde bulunur. Ko-yuncu'nun dükkânından aldığının da kanıtı değil."
Başkomiser ellerini cebine sokarak arkadaşının yanma doğru yürüdü. Yadırgayan tavırlarla Ersel'i süzdü.
"Neyin var senin Allah aşkına? Katilin cebinden düşmüş iki ipucu sunuyorum, ikisine de burun kıvırıyorsun. Ne yapayım yani, adamın kimliğini mi ele geçirecektim? Bulduğumuzla yetinmek zorundayız. Araştırmanın ne zararı var ki?
Ersel bir süre düşündü.
"Hem henüz pulu düşürenin katil olduğundan da emin olamazsın."
"Ne demek bu?"
"Ya öldürülen kadın da pul meraklısı ise, ona ait olamaz mı?"
Başkomiser yine gülümsedi.
"Bu soruyu soracağını tahmin ediyordum. Bütün evi araştırdık, en ince köşesine kadar. Düşündüğün gibi değil. Bu evde pul ile ilgili hiçbir şey yok. Yani başka bir ifadeyle pulun kadına ait olmadığı kesin. Söyle bakalım şimdi, bu Rahmi Koyuncu'nun dükkânda çalışan oğullarını da tanır mısın?"
120
Ersel sinirli sinirli homurdandı.
"Anlaşılan, sen bu dükkân sahiplerine kafayı takmışsın."
"Kafayı taktığım filan yok, sadece elimdeki tek delili araştırmak istiyorum, hepsi o."
Ersel omuzlarını silkti.
"Araştır bakalım. Boşuna zahmet ama ne diyeyim, senin işin bu."
"Yapma Ersel! Bana hiç de yardımcı olmuyorsun."
"Yardım mı? Ne yardımı?"
"Aklımdan neyin geçtiğini bildiğine eminim."
"Söyle de, bir de ağzından duyalım bakalım."
Hâle iki arkadaş arasındaki konuşmaları dikkatle dinliyordu. Doğrusu Ersel'in Başkomiser'e bu derece yakın olduğunu hiç mi hiç tahmin edememişti. Bir arkadaştan ziyade sanki aynı meslek grubundaki iki eleman gibi tartışıyorlardı. Ekrem Pamir küçük odanın içinde birkaç adım attı. Önce kararsız bir şekilde somurttu, sesi çıkmadı.
"Hadi, çıkar ağzındaki baklayı. Anlat, ne istediğini" diye homurdandı Ersel.
"Şu pulun değersiz olduğuna eminsin, değil mi?"
"Evet. Söyledim ya..."
"Yani bir pul meraklısı, onu herhangi bir satıcıdan rahatlıkla alır, değil mi?"
"Kesinlikle, öyle."
"Ve pul meraklısı bir sürü pulcu dolaşır ama yine de alışverişini genellikle alışık oldukları, sık sık uğradıkları satıcıdan yaparlar. Bu da doğru mu?"
"Eh, öyle de denebilir. Tabii aradığını, gittiği yerde bu-labilirse."
Başkomiser mırıldandı.
121
"Ben de böyle düşünmüştüm."
"Söylesene be adam, ne istediğini."
"Koyuncu'ların dükkânına senin gitmeni istiyorum. Şimdilik polisin o dükkânda araştırma yapmasından yana değilim."
Ersel yine pis pis sırıtmaya başladı.
"Hani bu işe benim karışmamı istemiyordun. Bir amatörün burnunu sokmasından yana değildin, ne oldu da birden fikrini değiştirdin? Paçan mı sıkıştı?"
"Paçamın sıkıştığı doğru, bunu yadsımayacağım. Yukar-dakiler habire tazyik edip duruyorlar. Basın iyice teşkilatı sıkıştırıyor. Meselenin bir an önce aydınlanmasını istiyorlar âmirlerim de. Zor durumda olduğumu kabul ediyorum. Bugün ilk defa bu pulu bulduk, sana dürüstçe itiraf ettim, elimde başka ipucu yok. Ve sen esaslı bir koleksiyoncusun, hem pullardan anlıyor hem de bu çevreyi iyi tanıyorsun. Polise yardımcı olan biri

gibi değil de, sadece bir koleksiyoncu sıfatıyla o dükkâna sık sık gidip araştırma yapmanı istiyorum. Gerektiğinde sana her türlü desteği sağlayacağım."
Ersel yine bir müddet düşündü.
"Tam olarak ne yapmamı istiyorsun? Bulduğun pulu kimin satın aldığını öğrenmemi mi, yoksa tam açıklamamakla beraber dükkânda çalışan birinden mi şüpheleniyorsun?"
Ekrem Pamir ilgisiz görünmeye çalışarak omuz silkti.
"Her ikisini de. Sen gazetecisin, ağzın laf yapar. Gitmişken bir araştır bakalım. O kartvizit bir hayli midemi bulandırıyor."
"Henüz teklifini kabul ettiğimi söylemedim ama."
"Numara yapma Ersel. Yardımını istemem için can attığını biliyorum. Sen gazeteci değil asıl polis olmalıymışsın; ne yani, şimdi Hâle Hanım'ın yanında bu itirafımı mı bekliyorsun?"
122
ikisi de dönüp genç kıza baktılar.
Hâle gerçekten şaşkındı. Meslek hayatında polisin bir gazeteciden böyle bir yardım talebinde bulunduğuna ilk defa şahit oluyordu. Yine de Başkomiserin söylediğini duymazdan gelmeye çalıştı. Bakışlarını onlardan kaçırarak yerde yatan cesede çevirdi. Ersel'in yüzündeki memnun ifadeyi görmek istemiyordu.
Apartmandan çıktıklarında sokağın soğuk havası ve esen sert poyraz yüzlerini yaladı. İkisi de hiç konuşmadan dışarıda bekleşen haberci kalabalığının arasından sıyrılarak Ersel'in arabasına doğru ilerlediler. Hâle kendisini biraz mahcup hissediyordu. Ağzını açıp tek laf etmedi. Arabaya bindiklerinde süklüm püklüm oturdu.
Ersel sordu. "Seni evine mi bırakayım?"
Hâle de soruyla karşılık verdi. "Sen ne yapacaksın?"
"Gazeteye dönüp haberi kaleme alacağım."
"Öyleyse ben de geliyorum."
Ersel sesini çıkarmadı. Motoru çalıştırıp gazladı. Bir süre hiç konuşmadan yol aldılar. Neden sonra genç kız fısıldadı, mahcup ve çekingen bir 'ses tonuyla.
"Kusura bakma" dedi. "Galiba sana haksızlık ettim."
123
s
Yüksek Kaldırım'dan aşağıya doğru yürüyorlardı. Yağmur şiddetini artırdığı için Ersel'de adımlarını hızlanmıştı. Temposuna ayak uydurmaya çalışan Hâle'ye bakmadan sordu. "Pullardan anlar mısın?"
"Anlamam maalesef. Sakın gülme, kısa zaman öncesine kadar damga pulu ile posta pulu arasındaki farkı bile bilmezdim."
Ersel bir kahkaha attı.
"Dalga geçiyorsun."
"Valla. Aradaki farkı bir resmi dairede öğretmişlerdi bana, epey de utanmıştım. Niye sordun?"
"Boş ver, önemli değil."
"Yine de söyle."
"Dün Ekrem'e yalan söyledim."
"Yalan mı? Ne yalanı?"
"Dün bize gösterdiği o pul var ya..."
"Eee?"
124
"0 kadar da kıymetsiz sayılmazdı. Gerçi pek nadide bir sey de değildir ama her satıcıda da bulunmaz."
Hâle bir süre bu ufak yalanın ne anlama geldiğini düşündü. Aklında uygun bir çözüm bulamadı. Sonra sordu.
"Neden?"
"Sebebi basit. Kıymetli deseydim, Başkomiser işi bize devretmez, kendi araştırmaya başlardı. Oysa bu işi aydınlatmayı çok istiyorum. Ekrem'in, babasının hayrına beni çağırttığını düşünüyorsun. Dün pazardı ve her taraf kapalıydı, başvuracağı, araştırma yapacağı pulcular yoktu. O da kestirme yoldan benim ihtisasıma başvurdu. Yutar mıyım onun numarasını?"
"Peki inandı mı söylediklerine?"
"İnanmamıştır tabii. Bugün mutlaka pulun gerçek değerini anlamak için bir ekspere başvuracaktır. Belki şimdiye kadar müracaat etmiştir bile."
"Şu halde ona yalan söylediğini anlayacaktır."
"Tabii. Ama atı alan Üsküdar'ı geçti bile. Ondan izni kopardık. Artık geç kaldı." A.
Hâle biraz şaşkınlıkla homurdandı.
"Ama bu yaptığın doğru bir şey değil. İnsan hiç dostuna yalan söyler mi? Üstelik onu ciddi bir olayda yanlış yönlendirmiş oluyorsun."
"Boş versene sen. O da beni kullanmaya kalktı. Hem biz böyle ufak numaraları müsamaha ile karşılayacak kadar ya-kınızdır."

Hâle hızlı hızlı yürümeye devam ederken birkaç saniye daha düşündü.
"Pulun değerli olması, sence ne anlama geliyor?"
Ersel yine sırıtmıştı.
"Sana demiştim, o çok iyi bir polistir. Zaten dün ona yalan söylediğimi anladığına bahse varım."
125
"Buna nasıl hükmettin?"
"Bana yaptığı tekliften tabii. Pulun, söylediğim kadar değersiz olduğunu kabul etse, hiç araştırma için beni Koyuncuların dükkânına göndermek ister miydi?"
Hâle yine sessiz kaldı, iki arkadaşın birbirine karşı takındıkları tutumdan pek bir şey anlamamıştı.
"İşte, geldik" diye mırıldandı Ersel soldaki küçük dükkânlardan birini işaret ederek.
Genç kız merakla bakışlarını dükkâna çevirdi. Sıradan, ufak vitrinli, ahşap doğramalı, dıştan bakıldığında hiçbir özellik arz etmeyen bir yerdi. Ersel onu kolundan tutarak kapıya doğru çekti ve kulağına fısıldadı.
"Sakın gazeteci olduğunu söyleme. Lütfen, sessiz ol."
Hâle artık sürprizlere alışmıştı. Ona rağmen irkilmekten kendini alamadı. Acaba Ersel son dakikada neden böyle bir uyarıda bulunmuştu? Arkadaşının, Başkomiserle yaptığı konuşmayı anımsadı, ona dükkân sahiplerinin son derece güvenilir ve saygın kişiler olduğunu söylemişti; yani onlardan hiçbir şüphesi yoktu, o halde neden kimliğini saklamak gereğini duymuştu acaba?
Dükkâna girdiler. Taksim'den Tünel'e kadar yağmur altında yürüyerek gelmişlerdi, üstleri başları sırılsıklamdı. Hâle bir pulcu dükkânına ömründe ilk defa giriyordu. Biraz yadırgayarak etrafına bakındı. İçerde o sırada müşteri yoktu. On metrekarelik ufacık bir dükkandı burası. Arkaya açılan ve perdeyle örtülmüş bir bölüm daha vardı. Hâle'nin ilk gözüne çarpan soldaki bankonun arkasında ayakta duran kırk, kırk beş yaşlarındaki adam oldu.
Saçları tamamen dökülmüş, şakakları ağırmış, temiz yüzlü biriydi. Şu sıralar moda olmamakla beraber, favorile-
126
ri gayet uzun tutulmuş, kulak memesinin altına kadar inmişti. İnce, zayıf fakat kibar bir görünüşü vardı adamın. Sırtına lacivert, metal düğmeli bir blazer giymiş, açık mavi gömleğine uygun diyagonal çizgili kravat takmıştı. Ersel'i görür görmez gülümsemiş, "Hoş geldiniz Ersel Bey" demişti. "Epeydir gözükmüyordunuz, sizi özledik."
Ses tonu da güzeldi adamın. Etkili ve çekici. Hâle elinde olmadan titredi. Buraya çok farklı bir gaye ile gelmişlerdi. Genç kız kendini haber peşinde koşan bir gazeteciden ziyade şimdi iz kovalayan polis gibi hissetmeye başlamıştı ve haklı olarak da heyecanlanmıştı. Böyle bir durumla ilk defa yüz yüze geliyordu. Elinde olmadan kızardığını hissetti, sanki bankonun arkasında duran adamın hemen gerçek geliş nedenlerini anlayacağını sanarak ürküntüye kapıldı.
"Buyrun, buyrun... Biraz oturup soluklanmak ister misiniz? Hava da berbat bugün."
Dükkân sahibi hemen öbür köşede ayakta duran, yirmi yaşlarındaki genç tezgâhtara dönerek, "Salih oğlum, hemen iki tabure getir buraya, koş..." diye mırıldandı. Delikanlı hızla seğirterek perdeyle örtülmüş bölüme kayarken, Ersel gayet neşeli bir tavırla karşılık veriyordu.
"Valla Orhan Bey, yalnız soluklanmak değil, o nefis demli çayınızdan da içmek isteriz. Dışarıda hava soğuk, donduk yahu."
"Aman efendim, lafı mı olur. Hemen söyleyelim."
Dükkân sahibi bankonun önüne içerden getirdiği tabureleri yerleştiren tezgâhtara dönerek, "Salih, hemen bize üç demli çay gelsin" dedi.
iki arkadaş taburelere otururken Ersel henüz Hâle'yi tanıştırmak zahmetine girmemişti. Yalnız kel kafalı, kibar görünümlü Orhan Koyuncu'nun kaçamak da olsa kısa bir süre nazarlarının üzerinde toplandığını gördü. Tabii kim olduğu-
127
nu bilemezdi, belki beni de bir pul kolleksiyoncusu sanmıştır, diye düşündü genç kız. Ya da Ersel'in bir arkadaşı. Ersel'in ise çenesi düşmüştü.
Dükkâna girdiğinden beri ipe sapa gelmez şeyler olmasa bile devamlı konuşuyor, konudan konuya atlıyordu. Hâle tüm dikkatini Ersel'e çevirmişti, konuya uzağından veya yakınından nasıl gireceğini merak ediyordu ama işin ilginç yanı pul ya da pulculukla ilgili tek kelime etmemişlerdi daha. Avrupa Birliği konusundan önümüzdeki hafta oynanacak Fener- Galatasaray derbisine kadar her konuyu sohbetlerine dahil etmişlerdi. Çaylar çoktan bitmişti. Nihayet bir ara Ersel, samimi bir şekilde sordu. "Sizin biraderi göremiyorum, yok mu bugün?" Orhan Koyuncu hafif üzüntülü bir şekilde mırıldandı.
"Oktay biraz rahatsız. Mühim bir şey değil, üşütmüş. Mevsim hastalığı işte. Üç gündür yatıyor. Ateşlenmiş."
"Geçmiş olsun" dedi Ersel.
Kısa bir sessizlik olmuştu. O arada Hâle dükkân sahibinin yine kendisini incelediğini görmüştü. Orhan Koyuncu mütebessim bir çehreyle sordu.
"Hanımefendi de sizin gibi pul meraklısı mı yoksa?"

"Yoo, değil" dedi Ersel. "Arkadaşım. Bugün izin günüm. Öğleden sonra sinemaya gidececeğiz. Vaktimiz vardı, hem kitapçılara bir bakalım dedik, hem de yeni cazip bir şey buluruz diye size bir uğrayalım dedim, malum bu vitrinlerden fazla uzak duramam."
"İyi etmişsiniz Ersel Bey. Dükkân sizin sayılır. Arzu ettiğiniz herhangi bir şey var mı?"
"Ya, sizin bana göstermek isteyeceğiniz bir şey var mı?"
128
Orhan Koyuncu gülümsedi, sağ elini kruvaze blazerinin üst düğmesinin arasından sokarak kasıntı bir eda ile konuştu.
"Vallahi içtenlikle inanıyorum, siz koleksiyonculara şiddetli bir önsezi var. Daha bu sabah elime 1938 tarihli üçlü bir İtalyan serisi geçti. Görmek ister misiniz?"
Hâle ne cevap vereceğini merak ederek arkadaşını süzdü.
Ersel ilgilenmişti.
"Tabii" dedi Ersel. "Memnuniyetle."
Dükkân sahibi bankonun altındaki bir dolaptan ufak bir katalog ve yan yana duran üç pulla bir pertavsız çıkarmıştı. Kadife bir levha üzerinde kendinden emin şekilde Ersel'in önüne uzattı. Ersel pertavsızı eline alarak dikkatle pulları incelemeye başladı.
Hâle bu titiz incelemenin nedenini pek anlamamıştı ama herhalde sahte olup olmadıkları konusunda rutin bir tetkik olduğunu tahmin edebildi. Sabırla bekledi. Bakalım Ersel ne diyecek diye.
Bir iki dakika sonra Ersel mırıldandı.
"Çok güzel. Ne istiyorsunuz?"
"Dört yüz milyon. O da sizin için. Ne de olsa eski müş-terimizsiniz."
Hâle şaşırıp kalmıştı. Bu işlere aklı hiç ermiyordu ama yine de üç küçük pula dört yüz milyon yatırmanın çok anlamsız bir davranış olacağını düşünürken birden Ersel'in cevabını işitti. "Tamam, alıyorum."
Hiç düşünmeden karar vermesi karşısında küçük dilini yutacaktı Hâle. Bir şey diyemedi tabii. Ersel cüzdanı çıkartmış, içinden çektiği bir kredi kartını adama uzatmıştı bile.
İkisi de keyiflenmişlerdi. Anlaşılan bu alışverişten ikisi de hoşnuttu.
Korku Evi / F9
129
Ersel sakin bir eda ile sordu yeniden. "Haa, aklıma gelmişken, bir de Campenelli'nin elli liret-lik mavisini istiyorum. Herhalde sizde vardır."
Hâle o istediğinin ne olduğunu yine anlamamıştı.
Bakışları Orhan Koyuncu'ya takıldı. Fakat dükkân sahibi biraz yadırgar gibi Ersel'e bakıyordu.
"Elli liretliğini mi?" diye sordu.
"Evet, onu."
Adam küçümser gibi dudaklarını büzmüştü.
"Ne yapacaksınız ki onu? Yani sizin gibi iyi bir koleksiyoncu için pek değer ifade etmeyen bir parçayı? Pek çok yerde bulabilirsiniz."
"Doğru ama istiyorum."
"Üzgünüm ama bende yok. Sonuncusunu iki gün evvel sattım."
Ersel hiç duraklamadan sordu.
"Kime?"
Hâle neden sonra uyanmıştı. Galiba Ersel sözünü ettiği pul, katilin cinayet sırasında cebinden düşürdüğü pul olmalıydı. Elinde olmadan yanakları kızardı, Orhan Koyuncu'nun vereceği cevabı bekledi heyecanla.
Adam bir iki saniye düşündü. Pulu sattığı müşteriyi düşündüğü belliydi. Fakat verdiği cevap ilginçti.
"Sizin için önemli mi Ersel Bey? O pek kıymetli bir pul değildir, piyasada rahatlıkla bulabilirsiniz" dedi. "Bende yok ama istiyorsanız diğer arkadaşlardan rahatlıkla temin edebilirim size. Hemen mi lazım?"
Hâle huylanmıştı. tik aklına gelen şey adamın pulu sattığı müşterinin kimliğini saklamak istediği oldu. Belki de ya-nılıyordu ama izlenimi öyleydi. Ersel'in bu durumda nasıl
130
bir karşılık vereceğini de merak etmişti. Herhalde aynı izlenim Ersel'de de doğmuş olmalıydı, bu şartlar altında Ersel ısrar edemezdi zira şüpheyi çekerdi. Fakat genç kız yanıldığını çabuk anladı. Ersel gayet sakin bir şekilde konuşmaya devam etmişti.
"Kime sattığınızı hatırlarsanız pek memnun olurum. Benim için önemli de."
Orhan Koyuncu bu defa biraz şaşırarak süzdü gazeteciyi. Onun gibi bir koleksiyoncunun böyle değersiz bir pulu alan kişiyi öğrenmeye çalışması gereksizdi. Gerçi bazen, değerli bir pulun kimin ve hangi koleksiyoncu tarafından alındığını öğrenmeye çalışmaları koleksiyoncuların sık sık başvurulan bir yoldu; ama bunun geçerliliği ancak nadide pullar için söz konusu olurdu.
Adam samimiyetle başını salladı.

"İsmen tanımıyorum. Dükkânımıza ilk defa gelen bir müşteriydi. Oturdu uzun uzun sohbet de etti. Bilirsiniz, biz insan sarrafıyızdır, iyi bir/kolleksiyoncuyu hemen anlarız, o zat bana göre bu meraka yeni kapılmış bir amatördü."
"Olsun" dedi Ersel. "En azından bana biraz tipini tarif edin."
Orhan Koyuncu bir kere daha gülümsedi.
"Bu bana, o puldan ziyade müşteriyle ilgilendiniz intibaı verdi. Yanılıyor muyum?"
Ersel hiç düşünmeden onayladı.
"Haklısınız, yanılmıyorsunuz."
"Bu alaka mesleğinizle mi ilgili yoksa?"
"Doğru tahmin ettiniz."
"Şimdi beni de meraka düşürdünüz. Hayrola? Yoksa önemli biri miydi?"
"Hem de çok önemli, iki aydır röportaj yapabilmek için peşinde koştuğum biri olduğunun sanıyorum."
131
"Oyleyese onu tanıyorsunuz?"
Ersel'in cevabı yine kesin ve tereddütsüzdü.
"Tabii tanıyorum."
"Peki benden öğrenmek istediğiniz nedir?"
"Pulu alan kişinin aradığım adam olup olmadığı."
Orhan Koyuncu birkaç dakika düşündü.
"Valla hatırladığım kadarıyla, otuz, otuz beş yaşlarında, uzun boylu, yakışıklı, esmer bir kişiydi. Düzgün, akıcı bir konuşması vardı. Ama sanırım pulculuktan henüz bir şey an-lamıyordu. Bu meraka yeni yeni ısınan biri olmalı."
"Daha başka Orhan Bey? Bunlar kişiyi tanımlamam için yeterli olmadı."
Dükkân sahibi anımsamaya çalışıyormuş gibi yine düşündü.
Ersel hemen sordu.
"Sırtında ne vardı, giysilerini hatırlıyor musunuz? Balıksırtı, bir palto mu?"
Hâle şaşkın nazarlarını arkadaşına çevirdi. Balıksırtı paltoyu da nereden çıkarmıştı Ersel? Başkomiser ifadesinde böyle bir paltodan hiç bahsetmemişti, ben mi atladım acaba diye, düşündü kısa bir an.
Orhan Koyuncu ise başını iki yana salladı olumsuzca.
"Hayır" dedi. "Yanılmıyorsam sıradan lacivert bir mont giymişti. Palto yoktu sırtında, eminim."
Hâle, Ersel'in sorusunun bir tuzak olduğunu o zaman anladı. Tam isabetti. Genç kız ağzından çıkacak bir sevinç çığlığını güçlükle zaptetti. Galiba aradıkları katilin izine rastlamışlardı. Kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Hemen bakışlarını Ersel'e çevirdi, onun da heyecanlandığını sanmıştı, gözlerindeki zafer ifadesini yakalamak istedi. Fakat
132
hiç heyecanlı görünmüyordu arkadaşı. Hatta gereğinden fazla sakindi.
"Ne kadar kaldı dükkânınız da, anımsıyor musunuz?"
"Yirmi dakika kadar filan. Bütün bunları neden soruyorsunuz Ersel Bey? Doğrusu merak etmeye başladım."
Ersel yerinden kalktı, samimi ve dostça bir ifadeyle mırıldandı.
"Tamamıyla mesleki bir meraktan. Ne yapayım, bunca yıldır gazetecilik kanıma işlemiş. Suallerimle sizi sıktıysam kusura bakmayın. Hem pullar için hem de sorularıma verdiğiniz cevaplar için teşekkür ederim. Yeterince vaktinizi aldım. Biz artık kaçalım. Bir lokma bir şeyler atıştırıp, sinemaya yetişeceğiz. Hoşça kalın Orhan Bey. Yine görüşeceğiz tabii."
"Her zaman beklerim Ersel Bey. Şeref verdiniz."
Ersel adamın elini sıktı. Hâle de başıyla selam verip tebessüm etti. Birlikte dükkandan çıktılar. Tünel Meydanı'na doğru geri dönerlerken önce bir şey konuşmadılar, sonra Hâle kendini tutamayıp heyecana geldi.
"İzini bulduk, değil mı? O müşteri katildi, eminim."
Ersel hiç de heyecanlı görünmüyordu.
"Nasıl emin oluyorsun?"
Genç kız alınmış gibi arkadaşını süzdü.
"Nasıl mı? Daha ne olacak, adam bahsettiğimiz o pulu almış işte."
"Yapma Hâle... O pul o kadar da matah bir şey değil. Başka pulcularda da araştırsak o pulu alan birkaç kişiye rastlayabiliriz. Bu pek bir şey ifade etmez."
Genç kız kurnazca gülümsedi.
"Hadi, numara yapma" diye fısıldadı sonra. " O balıksırtı palto numaran da çok sinsice bir soruydu, katilin öyle bir palto giymediğini biliyordun değil mi, sırf lacivert montu adama söyletebilmek için sordun."
133
"Bu doğru" diye fısıldadı Ersel.
"Eee, niye keyifli değilsin? Adamın izini buldum diye sevinmiyor musun?"

"Henüz bir şey bulmuş sayılmayız."
"Amma da yaptın? Söz konusu pul polisin elinde. O pulu nereden aldığını düşürdüğü kartvizitten anladık. Dükkân sahibi eşkâlini verdi. Katilin giysileri de tutuyor. Eminim ki polisin laboratuvar incelemesinde de, bulunan lif o monta ait çıkacaktır, daha ne istiyorsun? Bu kadarı yetmez mi?"
"Yetmez."
Hâle durup şaşkın şaşkın Ersel'e baktı.
"Dalga geçiyorsun galiba?"
"Hiç de değil."
"Anlamadım, nedenmiş o?"
"İyi bir ceza avukatı bütün bu delillerin yetersizliğini mahkemede ispatlayabilir. Bize daha güçlü..."
Birden sustu Ersel.
Hâle onun neden cümlesini yarım bıraktığını anlamak için yüzüne bakarken, suratının gerildiğini, gözlerinin irileş-tiğini, şaşkınlıktan ağzının açıldığını fark etti.
"Ne oldu?" diye sordu hemen.
"Aptal kafam! Hiç aklıma gelmedi! Tuh!"
"Ne aklına gelmedi?"
Ersel birden kızın elini kavradı sıkı sıkıya.
"Koş" dedi. "Dükkâna dönüyoruz. Çok önemli bir şeyi atladım. Allah kahretsin."
"Ne oluyor?"
"Az sonra anlarsın. Acele et."
Hâle de meraklanmıştı. Ersel'in bu beklenmeyen telaşına bir anlam verememişti, hatta ilk defa elini tutup koşma-

ya başlamalarına da bir mânâ veremiyordu. Ersel birden öyle gerilmişti ki sanki çok önemli bir şeylerini dükkânda unutmuşlar gibi koşuyorlardı. Hâle de onun ritmine uymuş, heyecanına elinde olmadan ortak olmuştu.
Yağmur altında dükkâna geri döndüler. Ersel önde fırtı-
na gibi dükkâna girdi. Orhan Koyuncu onları karşısında yeniden görünce hayretle durakladı.
"Hayrola, bir şey mi unuttunuz?"
Ersel nefes nefese sordu.
"Marko nerede?"
Dükkân sahibi gülümsedi. Genç kız ise hayretle onlara bakmaya devam ediyordu. Marco'nun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.
"Uyuyor çapkın" dedi Koyuncu.
"Görebilir miyim? Onu kız arkadaşıma göstermek istiyordum da. Kedileri çok sever."
"Bir dakika bekleyin, lütfen" dedi dükkân sahibi. "Onu size getireyim."
Arka tarafa açılan perdeyi aralayıp o bölmeye girince,
Hâle pek çok şeyi anlar gibi oldu. İliklerine kadar titredi. Ersel'in telaşını galiba anlamıştı şimdi. Az sonra adamın kolları arasında tuttuğu çok iri, bakımlı, siyah beyaz bir kediyle çıkınca beyninde şimşekler çaktı.
Sahibi kediyi usul usul okşarken, böyle bir hayvana sahip olmanın mutluluğunu belli edercesine mağrur bir şekilde gülümsüyordu. Hâle'ye bakarak mırıldandı.
"Bu bizim maskotumuz ve gözbebeğimizdir. Çok sevimli değil mi? Siz de kedileri sever misiniz?" Hâle'nin nutku tutulmuş gibiydi.
Kendini zorlayarak adama yaklaşıp, kolları arasında

tuttuğu kediyi okşadı biraz. Marco sakin sakin gerindi, uyuşukça miyavladı.
Hâle aslında kedilerden pek hoşlanmazdı, şartları müsait olsa her zaman bir köpek beslemeyi tercih ederdi ama şu an bu tercihini ifadede edecek hali yoktu.
"Maşallah, çok sevimli" demekle yetindi.
***
istiklâl Caddesi üzerinde, Galatasaray'a yakın bir yerde İspanyol yemekleri yapan bir restaurant'a girmişlerdi. Hâ-le'nin bu memleketin yemek kültürü hakkında bilgisi yoktu ama acıyı çok sevdiklerini kısa sürede anlamakta gecikmedi. Biberden dili damağı yanıyordu ama yine de bunu belli etmemeye çalıştı.
Ersel sessiz ve düşünceli bir şekilde yemeğini atıştırmakla meşguldü ve yanındaki kızın varlığını adeta unutmuş gibiydi. Hâle arada sırada ona bakıyor ve konuşmasını bekliyordu ama sessizlik yavaş yavaş sinirlerini bozmaya başlamıştı. Arkadaşının konuşmadığını görünce dayanamayıp o patladı.
"Eee, hep böyle sessiz mi kalacaksın? Ne düşünüyorsun?"
Ersel kızın sorusunu duymuştu fakat boş nazarlarla yüzüne bakmaya devam etti.
"Konuşsana ayol, sana bir soru sordum" diye üsteledi kız.

Neden sonra Ersel homurdandı.
"Eve bir kedi almayı düşünüyorum" dedi, ciddi ciddi.
Masadaki durgunluğa rağmen Hâle gülümsedi.
"Katile hedef olmak için mi?"
"iyi bildin."
136
Hâle'nin tebessümü tüm dudaklarına yayıldı.
"Çok beklersin. Eğer katil şehirdeki tüm kedi besleyenleri öldürmeye kalkışırsa sıra sana gelinceye kadar asırlar geçer. Şimdi dalga geçmeyi bırak da, bana aklından geçenleri söyle. Orhan Koyuncu'nun da katilin hedefi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"
Ersel bir kaşını kaldırarak şaşırmış gibi genç kızı süzdü.
"Amma da hayal dünyan genişmiş yahu; onu da nereden çıkardın?"
"Hadi numara yapmayı bırak, dükkândan çıktıktan sonra Marco'nun varlığını anımsadığın andan itibaren her şey beyninde netleşti. Kafanda bir şimşek çaktı birden ve bazı şeyleri birbirine bağladın."
Ersel saf saf sordu.
"Neleri birbirine bağladım?"
"Anlatayım, yanılıyorsam, sen düzelt. Sen bu pulcu dükkânındakilerin hiçbir zaman katil olabileceklerini düşünmedin, hatta aklının Şosesinden bile geçirmedin. Ama cinayet mahallinde onlara ait bir kartvizit bulunmuştu ve bir de pul. Tabii o kartvizit kendilerinin olabileceği gibi, herhangi bir müşteriye verilmiş de olabilirdi. Kartvizitin arkası çizilerek iptal edilmemişti." Hâle pişkin bir gülümseme ile arkadaşına baktı. "Nasıl, nelere dikkat etmişim, değil mi?"
"Hı hıh, devam et" dedi Ersel.
"Kardeşlerden birini gördüm, ben de hiç de ruh hastası izlenimi vermedi. Ben bir ruh doktoru değilim, yanılmış da olabilirim ama şurası muhakkak ki Orhan Bey kedilerden nefret eden değil, bilakis onları seven biri. Dolayısıyla cinayet işlerken onların yanındaki masum hayvancıkları öldürmesi için hiçbir neden yok. Yani tek kelimeyle onu saf dışı bırakmalıyız. Hasta olan ve dükkâna gelmeyen küçük karde-
137
sini tanımıyorum, ama sen onu da tanıyorsun ve ben düşüncelerine saygı duyuyorum. Bu durumda o dükkâna gidişinin tek bir nedeni olabilirdi. Katilin bir vesile ile o dükkâna müşteri sıfatıyla girdiğini ve cinayet mahallinde düşürdüğü pulu aldığına inanıyordun. Nitekim Orhan Bey'e de üstü kapalı olarak adamın tipini, eşkâlini sordun."
"Devam et, bakalım."
"Katilin fiziği hakkında bir şey bilmiyoruz, kendisini gören kimse yok. Ama sırtında bir mont olduğu iddiası, Başko-miserin söylediklerine de uygun düşüyordu. O müşteri dükkâna geldiğinde böyle bir mont giydiğini artık biliyoruz. Bunu öğrendikten sonra aklından ne geçirdiğini henüz bilmiyorum ama bu kadar bilgiyi bile yeterli görmüş olmalıydın ki dükkândan hemen çıktın."
"Aferin, iyi gidiyorsun."
"Sanırım asıl jeton dükkândan çıktıktan sonra düştü sende. Birden Koyuncu'ların kedisi Marco'yu hatırladın ve o zaman başka bir gerçeği kavradın."
"Neyi?"
"Marco ve sahiplerinin katilin yeni hedefi olduğunu. Mutlaka katil ya o kediyi görmüştü ya da Koyuncu'ların kediye düşkün olduklarını bir şekilde biliyordu. Bana kalırsa katilin gerçek niyeti pul almak değil, cinayet ortamını görüp değerlendirmekti. Yani yeni bir cinayetin ilk hazırlığı. Yanılıyor muyum, sen de böyle düşünmedin mi?"
Ersel kıza takdirle baktı.
"Sen umduğumdan da zekiymişsin" diye mırıldandı.
138
4
Tarık ince kaim, küt parmaklarını çalışma masasına dayayıp gözlüklerinin üzerinden karşısında dikilen Hâle ile Er-sel'e baktı kötü kötü.
"Hadi bu kıza söyleyecek lafım yok, daha tecrübesiz ve yeni ama sana ne oluyor, nedir bu pısırıklığın? Yazıklar olsun be, şöhretinden utan. Bu kadar pasif mi kalacaktın? Hani seni tanımasam, masamın üzerine bıraktığın yazıları senin kaleme almadığını,düşüneceğim. Bunca yıldır birlikte çalışırız, böyle bir başarısızlığına ilk defa şahit oluyorum. Bir derdin mi var senin yahu, yoksa bilmediğim bir şeyler mi oluyor?"
Hâle kızarıp önüne baktı.
Ersel ise gayet sakin, Şefi'nin içini dökmesini bekliyordu.
Sonunda, "Bitti mi Şef?" diye sordu.
"Hayır bitmedi. Söyleyecek bir lafım daha var. Anlaşılan sen çok yoruldun, esaslı bir tatile ihtiyacın var. Sana izin vereceğim, en azından on beş gün. Hemen bir tatile çık,
139

nereye istersen git, ister güneye ister memleket dışına. Ama dinlen öyle gel. Döndüğünde seni yine eski ateş parçası Ersel gibi görmek istiyorum."
"Şef, şaka yapıyorsun herhalde?"
"Ne şakası yahu, gayet ciddiyim."
"Kış kıyametin ortasında tatil mi olur? Bu mevsimde tatile filan çıkamam, olmaz. İznimi temmuzda kullanmak istiyorum."
"Beni iyi işitmedin galiba. Ben seni kaybetmek değil, kazanmak istiyorum. Senin kafan durmuş oğlum, çalışmıyor. Şu önüme getirdiğin metine bak, yedi yerini çizdim. Böyle yorum mu olur? Şimdi beni iyi dinle, yarından itibaren tam on beş gün izinlisin. Seni gözüm görmesin."
Ersel boynunu büktü, "Eh, ne yapalım Şef" diye mırıldandı. "Emir büyük yerden, senin emirlerine boynum kıldan incedir. Doğrusu tatile çıkmak için hiç de uygun mevsim değil, ama bir çaresine bakacağız artık. Bari giderayak şu metni ver de yaptığım hataları tashih edip sana öyle iade edeyim."
"Boş ver istemez, ben düzeltirim. Hadi yıkıl şimdi karşımdan. Ama sakın unutma, döndüğünde eski performansına kavuşmanı istiyorum ha."
"Tamam patron, anlaşıldı."
"Hadi şimdi ikiniz de çıkın."
Süt dökmüş kedi gibi odadan çıktılar. Kapıyı kapatır kapatmaz Ersel gülmeye başladı. Hâle garip garip arkadaşına bakmıştı. Yediği zılgıt karşısında bu kadar neşeli olmasına şaşıyordu. Ersel ise zevkle kıkırdadı.
"Şu Tarık Hoca, âlem adamdır vesselam" dedi.
"Niye zevklendin, anlamadım. Adamcağız bizi enikonu haşladı yahu!"
"Demek bu defa meseleyi çakmadın."

"Hangi meseleyi?"
"Kaleme aldığım o son yorumu."
"Ne oldu ki?"
"Onu kasten çileden çıkaracak hatalar yaptım. Herhangi bir gazetecinin kaleme aldığı metinde en ifrit olduğu şeyleri."
"Neden peki?"
"Sebebi çok basit. Biraz serbest kalmaya ihtiyacım var. tzin ver, üzerimdeki iş yükünü biraz hafiflet desem asla yanaşmazdı, ben malımı bilirim. En iyisi tepesini attırmaktı, beni ne kovar ne de vazgeçebilir. Senelerdir böyle çalışırız. Tecrübelenince onu sen de tanıyacaksın."
"Dur bakalım biraz" diye söylendi Hâle. "Şu serbest kalma ihtiyacı da ne demek oluyor, açıklar mısın?"
Ersel yüzündeki tebessüm birden kayboldu. Ciddi ciddi Hâle'yi süzdü. ^
"Artık bu kadarını anladığını sanmıştım."
"Neyi?"
"Şu kedi katili meselesi beni çok sardı. O katili buluncaya kadar serbest kalmak istiyorum."
"Galiba pek iyi anlayamadım, ben ne olacağım?"
"Sen mi? Her zamanki gibi gazetedeki işlerine devam edeceksin tabii. Bunun anlaşılmayacak nesi var ki?"
"Yani sen gazetedeki diğer angaryalardan kurtulup tek başına işin peşine düşeceksin ve ben de seyirci kalacağım, öyle mi?"
"Aynen öyle."
"Öyle yağma yok. Unuttun galiba, şef bu işi ikimize birden vermişti. Biz bir ekip olup birlikte çalışacaktık. Şimdi yolun yarısında beni bırakamazsın."

Ersel hınzırca süzdü genç kızı.
"Merak etme, haber niteliğinde önemli bir şey öğrenirsem sana bildiririm, sen zaten göreve devam ediyorsun, ayrıca ne çabuk unuttun ben artık izinliyim, burada olmayacağım."
"Hainlik bu. Tam işler kızıştığı sırada ortaklığımızı bozuyorsun."
"Bak Hâle, aslını istersen bu meseleye daha fazla bulaşmanı istemiyorum. Bundan sonra haber veya röportaj peşinde değil, manyak bir katilin peşinde dolaşacağım. İşin son derece tehlikeli olduğunu herhalde sen de takdir edersin. Bu senin gibi genç ve güzel bir kıza göre değil. Anlamaya çalış, lütfen."
"Ne yani, sırf kadın olduğum için mi beni ekmeye kalkışıyorsun?"
"Hayır, bu iş tehlikeli olduğu için."
"İnanmıyorum sana. Sen cinsiyet ayırımcısısın. Bir kadının da başarılı olabileceği, aynı işi götürebileceğini kabullenemiyorsun."
"Günahımı alma. Bu haksız bir itham."
"Ama ne yazık ki doğru."
"Boşuna çeneni de yorma. Sen yanımda olmayacaksın. Kararım kesin. Hem ben yalnız çalışmaya alışmış bir gazeteciyim."
Hâle yavaş yavaş sinirlenmeye başlamıştı.

"Dur bir dakika" diye homurdandı. "Hemen pes edeceğimi mi sandın?"
Ersel alaycı bir şekilde kızın gözlerinin içine baktı.
"Ne yapabilirsin ki?"
"Aklından geçen bütün hainliği şefe ispiyonlayabili-rim."
142
Aslında hiç böyle bir niyeti yoktu; sadece arkadaşını zorlamak için söylemişti.
Ersel umursamadan omuzlarını silkti.
"Git konuş. Onu inandıracağını mı sanıyorsun? Gerçekten yorulduğuma kafayı takmış. İki senedir yıllık izin kullanmadığım da ortada. Sana inanmayacaktır."
"Son yazındaki hataları bilerek ve izin koparmak için yaptığını da anlatırım."
"Sen Şefi altı aydır, bense on beş senedir tanırım. Bir şeyi doğru olarak bellemişse, Nuh der peygamber demez. Boşuna uğraşırsın."
"Öyleyse ben de Başkomiser Ekrem'i ararım."
"Ona ne diyeceksin?"
"Yine polisliğe soyunduğunu ve edindiği bazı bilgileri Emniyet'ten saklayarak kendi başına işler çevirmeye kalkıştığını anlatırım. Ayrıca söylemeye hiç gerek yok, polisten bilgi saklamak yasalara göre suçtur."
"Ne bilgisi?"
"Şey..." diye kekeledi genç kız. Bir an ne söyleyeceğini kestiremedi. "Mesela katilin eşkâlini, yeni hedefinin pulcu Koyuncu'lar olduğunu filan. Yalan mı, bunları Başkomiser'e bildirmedin."
Ersel bir kahkaha attı.
"Bunlar bilgi değil ki, sadece bir varsayım. Bizim tahminimiz. Yanılmış da olabiliriz. Ayrıca aklıma gelen her fikri polise anlatmak gibi bir vatandaşlık görevim yok."
Hâle neredeyse ufak bir çocuk gibi tepinecekti. Ersel'in kendisini atlatarak işi tek başına götürmeye kalkışmasını bir türlü kabul edemiyordu. İşte o an, şu birkaç gündür sürdürdükleri ortak faaliyetten sonra ona ısınıverdiğini anladı.
143
Bayağı kaynaşmışlar, gazetenin kantinindeki o tatsız tartışmayı unutmuşlardı sanki. İtirazlarını kesip dikkatle mesai arkadaşını süzdü kısa bir an. Cidden yakışıklı bir gençti Ersel. Şu ana kadar ona hiç böyle bir nazarla bakmadığını fark etti. Şimdi gazetede çalışan kızların ona neden kesildiklerini daha iyi anlıyordu. Çekici fiziği, uzun boyu, havasıyla farklı bir erkekti. Her şey bir yana bazen kendine yönelen bakışlarında inanılmaz şefkat izleri buluyordu. Birden nasıl cüret ettiğine kendisinin de şaştığı bir saldırıda bulundu.
"Benden intikam alıyorsun, değil mi?"
Bu soru Ersel'i şaşırtmıştı.
Hayretle kıza baktı.
"intikam mı? Ne intikamı?"
Hâle yaptığı hatayı anladı ama ok yaydan çıkmıştı bir kere, geri dönemezdi artık. Bir açıklama yapmak zorundaydı.
"Seni reddettiğim, yemek teklifini geri çevirdiğim için şimdi yolun tam ortasında beni başından savıyorsun. Çapkınlığını ve hakkında çıkarılan dedikoduları cümle âlem biliyor, sakın inkâra kalkışma. Bütün kızlar seni çok şımartmış, reddedilmeye alışık değilsin, benden yüz bulamayınca bu işi tasarladın."
Ağzından dökülen kelimelerden utanmıştı Hâle. Ersel'in nasıl bir tepki göstereceğini bekliyordu. Ama olan olmuştu bir kere.
"Doğrusu şu" diye mırıldandı Ersel. "Beni reddettin. Kalbimi kırdın, lime lime ettin de denebilir, ama bu yüzden senden intikam almak gibi bir şeyi hiç düşünmedim. Benden gerçek bir itiraf bekliyorsan, senden çok etkilendim, halen de tesirin altındayım. Sen çok farklı birisin Hâle. Bunun nedenini de anlamış değilim. Ama bana bu denli küçültücü bir saldırıya hakkın yoktu sanırım."
144
Genç kız yeniden kızardı. Ondan daha farklı, kızgın bir karşılık beklemişti. Oysa sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki Ersel'in. Ne diyeceğini kestiremedi, önüne baktı. Oysa yemek teklifini bugün yapsa rahatlıkla ve hiç düşünmeden kabul edebilirdi.
Ne yazık ki bunu söylemek için de artık çok geçti.
Kolay kolay dönüşü olmayan bir yola girdiklerini ikisi de anlamışlardı. Odalarına giden koridorun ortasında öylece kalakaldılar. İkisi de bir sonraki hamleyi nasıl yapacaklarını kestiremiyorlardı.
Genç kız üzgün bakışlarını Ersel'e çevirdi.
"Kabalık mı ettim?" diye sordu.
"Hayır. Bence içinden geçeni söyledin."
"Özür dilemem gerekiyor mu?"
"Ona da hayır. Hiç gerek yok."
Hâle mahcup ve göklerinden nedamet kıvılcımlarının aktığı bir tebessümle baktı.
"Ama bir şeyler yapmam gerek. Seni kırdığımı sanıyorum" diyebildi.

"Ehh, biraz incindiğimi söyleyebilirim."
"Yine de özür dilerim. Cidden saldırgandım ve benim bile şaştığım kelimeler dökülüverdi ağzımdan. Ama inan seni kırmak için söylemedim."
"Peki, tamam. Konuyu kapatalım artık."
"Kapatalım da, benim durumum ne olacak? Seninle çalışmayacak mıyım şu on beş gün?" Genç kız öyle üzgün nazarlarla bakıyordu, Ersel dayanamadı.
"Anlaşıldı" diye homurdandı. "Senden kurtulamayacağım. Ama bazı şartlarım olacak ve bu şartlara itirazsız uymanı istiyorum, kabul mü?"

145
Hâle'nin gözleri şevkle ışıldadı.
"Kabul. Ne istersen itiraz etmeyeceğim."
"Gerçekten mi? Her istediğime peki diyecek misin?"
Hâle bu defa çapkınca gülümsedi.
"O kadar da uzun boylu değil tabii" diye fısıldadı. Ama işyerlerinin koridorunda olduklarına aldırmadan Ersel'in koluna girivermişti...
Gayrettepe'de Hâle'nin evine yakın bir kebapçıda iskender kebabı yiyiyorlardı. Ersel ağzını kâğıt peçeteye silerken bir yanda da durumu analiz etmeye çalışıyordu.
"Şimdiye kadar bildiğimiz dört vaka var. Belki daha önce de katilin işlediği ama aynı zamanda maktulün kedisinin de öldürüldüğü başka olayı bilmiyoruz. Bu nokta gözden kaçmış olabilir. Başka bir ifade ile insan cesedinin yanında evin kedisinin de ölmüş olduğuna kimse dikkat etmemiştir ya da önemsememiştir."
Hâle birden söze girdi.
"Bunu düşündüm. Geçen hafta gazetenin arşivine inerek bir yıl içinde işlenmiş tüm cinayetleri taradım. Ama böyle bir şeye rastlamadım."
"Aferin. Kafan çalışıyor. Ben de bunu yapmayı tasarlıyordum."
Genç kız iltifat kabul ederek sırıttı.
Ersel devam etti.
"Tablo şu: İşlenen cinayetlerin üçü Anadolu yakasında. İkisi Üsküdar'da biri Kartal'da. Sadece sonuncusu Gayrettepe'de. Bu sana ne ifade ediyor?"
Hâle birkaç saniye düşündü.
146
"Pek emin değilim ama galiba katilin bölge olarak Anadolu yakasını av sahası olarak tercih ettiğini." "Doğru."
"O zaman son cinayeti nasıl izah edeceğiz?"
Ersel omuzlarını silkti.
" Katilin polisi şaşırtmak için başvurduğu bir taktik olabilir?"
Genç kız tatmin olmamış gibi yüzünü ekşitti.
"Hasta ruhlu, manyak biri için fazla zekice bir düşünce değil mi?"
"Katili hafife alma. Bir ruh hastası olsa da, ben onun zekâ düzeyinin yüksek olduğunu düşünüyorum. İkisini karıştırmamak lazım. Bu tür hasta ruhlu bir sürü caninin, zekâ düzeylerinin normalin çok üzerinde olduğu kriminoloji tarihindeki örnekleriyle sabittir. Hem unutma, işlenen dört cinayete rağmen polisin elinde dişe dokunur fazla bir kanıt yok. Adam arkasında delil bırakmadan insanları ve kedileri doğruyor."
"Ama son olayda iz bıraktı. Cebinden düşürdüğü pulu ve kartviziti fark etmedi."
"Haklısın ama bunu zekâsıyla açıklayanlayız. Cinayet yine kusursuz işlenmişti. Belli ki avını önceden seçip, uzun süre eyleme geçeceği zamanı, şartları, en uygun zamanı inceden inceye planlıyor. Hem de hiç açık vermeden. Bu nedenle de polis delil bulamıyor. Düşürdüğü pul ve kartvizitin zekâsıyla bir ilgisi yok. Eminim son olayda kurbanıyla fiziki bir mücadeleye girişmiş. Kadının kullandığı makas bunu açıkça gösteriyor."
"Acaba mı?"
"Acabayla neyi kastediyorsun?"
147
"Başkomiser Ekrem, Adli Tabib'in ifadesine dayanarak katilin kadınla cinsel ilişkide bulunduğunu söyledi. Üstelik bıçak darbesi hariç, kadında şiddet kullanıldığını gösteren darp ve yara bere izi de yoktu. Bu da cinsel ilişkinin kadının rızasıyla gerçekleştiğinin ifadesi değil mi? O halde maktule makası ne zaman kullandı?"
"Bence bu bir ölçü değil. Onu öldürmekle tehdit etmiş ve ilişkiye korkutarak rıza göstermesini sağlamıştır. Kadın da eline geçen ilk müsait ortamda adama makasla saldırmış olabilir."
Hâle isteksizce homurdandı.
"Belki öyle olmuştur. Şu av sahası hakkında bir şey daha söylemek isterim."
"Söyle, bakalım."
"Şayet tahminin doğru ise, yani katilin yeni hedefi pulcu Koyuncu ise o da Anadolu yakasında değil. Bu da mı polise bir şaşırtmaca olacak?"

Ersel karşılık vermeden önce bardağındaki ayranından bir yudum aldı.
"Bilmiyorum" diye söylendi sonra. "Benimki sadece bir faraziye. Istatiki bir sonuç. Dört cinayetin üçü Anadolu yakasında işleniyorsa katilin de muhtemelen o yakada oturduğu olasılığının yüksek oluşu."
"Yani bir tahmin?"
"Şimdilik öyle."
Genç kız arkasına yaslanıp birkaç saniye sessiz kaldı.
"Pulcuların katilin hedefi olduğu ihtimalini Başkomi-ser'e söyleyecek misin?" diye sordu biraz çekinerek.
"Henüz, hayır."
Hâle irkildi.
"Ya düşündüğün doğru çıkarsa, ya katilin yeni kurbanı o ise, tedbir almak, polisi uyarmak gerekmez mi? Adam yakalanmış ve bir hayat kurtulmuş olur."
148
"İyi, hoş da, henüz bundan emin değiliz. Ortalığı bulandırmanın anlamı yok."
Genç kızın gözleri irileşti.
"Ciddi olamazsın."
"Neden?"
"Daha başka nasıl ipucu bulacaksın ki? Katilin soğukkanlılıkla her cinayeti planladığını söyleyen sen değil misin? Apaçık ortada, manyak bir cinayeti işlerken bir sonraki hedefini de daha şimdiden belirliyor. Belli ki pulcuyu ve kedisi Marco'yu gözüne kestirmiş, bir şekilde onları bulmuş, dükkâna gitmiş, orayı incelemiş. Bence pul merakı da uydurma, adamın koleksiyoncu filan olmadığı açık. Pul alışı sadece bir bahane, yani cinayeti nasıl işleyeceği hususunda mahalli araştırmak, dükkânın içini incelemek için bir sebep."
"Mümkündür."
"0 halde neden dutumu Başkomiser'e açıklamaktan çe-kiniyorsun?"
"Gereği yok da ondan."
"Allah Allah... Hiçbir şey anlamıyorum."
"Sen Ekrem'i ne sanjyorsun? Bu kadar basit bir şeyi düşünemediğini mi? O çok tecrübeli bir polistir. Bir yıllık maaşım üzerine bahse girerim ki o dükkân şimdi polis kontro-lündedir. Hatta ekipler bugün yaptığımız ziyareti dahi Ekrem'e rapor etmişlerdir bile. Zaten elinde fazla bir delil yok, katilin cebinden çıkan kartviziti gördükten sonra oraya bir yığın adamını sevk etmiştir. Kuş uçurtmazlar."
Hâle hemen itiraza kalkıştı.
"Dur bir dakika. Yavaş ol. Başkomiserle konuşmanızı duydum ben de. O yanılıyor."
"Yanılıyor mu? Nasıl?"
149
"Kartvizitin katile ait olduğunu sanıyor. Yani ona göre katil Macide Tanır'ın evinde kendi kartını düşürdüğünü düşünüyor. O yüzden de sana Koyuncu'ları tanıyıp tanımadığını sormadı mı?"
Ersel gülümsedi.
"Sen Ekrem'in ne hinoğlu hin olduğunu bilmezsin. O sadece ağzımı aradı. Koyuncu'ları tanıyıp tanımadığımı öğrenmek istedi."
Hâle tam rahatlamamıştı. Endişeyle arkadaşını süzdü.
"Ne yapacağız şimdi?" diye mırıldandı.
"Seni bilmem, ama ben kebabın üzerine telkadayıfı yemek istiyorum şimdi."
***
«
a
Mehmet Altıntop dışardaki rüzgârın uğultusuyla uyandı. Uykulu gözlerini kırpıştırdı. Gecekondularının kuzeye bakan yatak odası kışın fırtınalı gecelerinde daima böyle rüzgârın uğultusuyla dolamdı. Kışın en şiddetli aylarındaydı-lar ve dışarıda yine fırtına vardı.
Mehmet Altıntop bir bisküvi fabrikasında işçiydi ve yirmi altı yaşındaydı. Henüz gece yarısıydı ve kendisini neyin uyandırdığını anlamamıştı. Belki şiddetli esen kuzey rüzgârı, belki de ereksiyona ulaşmasıydı. Karanlık odada dönüp yanında yatan on sekiz yaşındaki karısına sarıldı. Henüz altı aylık evliydiler. Önce karısını uyandırmak istemedi ama içindeki şehvet ateşiyle elleri karısının yorgan altındaki çıplak bacaklarına uzandı.
Ayşe'nin pazen geceliği beline kadar toplanmıştı. Eli usulca genç karısının pürürsüz baldırlarından kalçalarına doğru uzanırken, onun da uyanıp uyanmadığını düşündü. Aynı anda Ayşe'nin kısık ve utangaç sesini duydu.
"Uyanığım" dedi Ayşe.
153
Mehmet sanki ne istediğini söylerken biri duyacakmış gibi sesini kısarak mırıldandı.
"Sen de istiyor musun?"

Karısı sıcak yorganın içinden elini çıkarmış ince uzun parmaklarını kocasının saçları arasında dolaştırmaya başlamıştı. Bir süre öylece durdular ve sonra karşılıklı, dile getirilmeyen bir arzuyla sevişmeye başladılar. İkisi de genç ve arzuluydu. Mehmet için Ayşe'nin en hoş yanı, sevişme isteğini hiçbir zaman geri çevirmemesiydi; zaman ve mekân tanımaksızın, kocası ne zaman isterse, ona en ateşli bir şekilde karşılık verirdi. Mehmet bazen erkek arkadaşlarıyla fabrikada yaptığı sohbetler sırasında, onların eşlerinin, hiç de Ayşe kadar istekli ve arzulu olmadıklarını konuşmalarından çıkarmıştı. Bu bakımdan şanslı sayılırdı, ne zaman canı karısını çekse, bazen mutfakta yemek pişirirken, bazen evde temizlik yaparken, yerde veya ayakta ama her seferinde aynı iştiyakla karısı karşılık verirdi.
Gecekondunun yatak odası zifiri karanlıktı. Mehmet karısının ne güzel yüzünü ne de harika vücudunu göremiyor, ancak elleriyle hissediyordu. Bisküvi fabrikası işçisi o gece, Ayşe'nin teninin düzgünlüğü ve ılıklığını, memelerinin dolgunluğunu, kasıkları arasındaki Venüs tepesinin ihtişamını elleriyle anlamaya ve keşfe çalışıyordu.
Ayşe doyuma vararak sarsıldığı anda, rüzgârda dışarıda sessiz ve sakin gecekondu semtinde tozu dumana katıyordu. Mehmet de sonunda kendini daha fazla tutamayıp iniltilerle boşaldığı anda, sanki yatağın içinde neler olup bittiğini anlarmış gibi, kaba ve cilasız tahtalar üzerindeki ucuz kilim üzerinde dertop olmuş uyuyan Ayşe'nin kedisi Menekşe uyanıp tırnaklarını kilime geçirerek gerindi. Sahibesinin eriştiği hazzı onunla paylaşırmışçasına hafifçe miyavla-dı.
154
Genç çift bir süre karanlıkta sessizce, solukları birbirine karışarak yattılar. Gecekondunun içinde derin bir sessizlik vardı, tek duyulan şey dışarda uğuldayan rüzgâr ve kilimin üzerinde uyuklayan Menekşe'nin hırıltılarıydı.
Mehmet bir süre soluklarının düzene kavuşmasını bekledi. Dini inançları kuvvetli bir gençti, hangi şartlar altında olursa olsun, cinsel ilişkiden sonra hemen boy abdesti almak ister, cünup dolaşmaktan kaçınırdı. Ayşe'ye bu konuda pek karışmaz, karısının da titizlikle kurala riayet etmemesine ses çıkarmazdı. Ayşe soğuk suyla yıkanamadığı için, sabahı bekler, ama o da sabah olunca su ısıtarak mutlaka ab-destini alırdı.
O gece Mehmet'e yataktan kalkmak cidden zor geldi.
Yorganı üstünden atıp ayağa kalktı. Gecenin soğuğu çıplak vücudunu yaladı, iki odalı ufak gecekondularında sadece oturma odasında odun sobası yanardı. Bu soğuk kış gecesinde oranın bile ısısı çoktan düşmüş, oda buz gibi olmuştur, diye düşündü. ı
Hafifçe ürperdi.
Yorgun düşen karısının henüz uykuya dalmadığını biliyordu. "Peştemalım banyoda mı?" diye sordu karısına. Ayşe gözkapaklarını açmadan, "Hıı" diye mırıldandı yatağın içinden. Genç adam ışığı yakmadan, el yordamıyla kapıya doğru yürüdü. Az daha yerde kıvrılan Menekşe'nin kuyruğuna basacaktı. Kediyi son anda fark etti. içinden homurdandı ama sesini çıkarmadı. Kedilerden pek hoşlanmazdı ama canı kadar sevdiği karısının Menekşe'ye pek düşkün olduğunu biliyordu.
Çırılçıplak odadan çıktı.
Ufak ve rutubetli banyoya koşar adım gitti. Elektrik düğmesini çevirip içeri girdi. Kurnanın yanında duran iki kova da boştu. Musluğu açıp kovaları doldurmaya başladı.
155
Lanet olsun, diye homurdandı içinden. Su tazyik yetersizliğinden parmak gibi akıyordu. Beyaz sabun kalıbını alıp, eski sünger parçasına sürerek sabunlanmaya başladı.
Üşüyordu. Sert süngeri acıtırcasına tenine sürerek ovalamaya, suni şekilde kan deveranını hızlandırarak ısınmaya çalıştı. Temizlendikten sonra abdestini alıp bir an önce yatağa dönmeyi, Ayşe'nin bedeniyle ısıttığı sıcak sıcak çarşaf ve yorgana kavuşmayı arzuladı. Plastik maşrapa ile bol bol su döküyordu vücuduna. Gecenin sessizliğinde suyun çıkardığı şakırtılar ve biraz da bir an önce sıcak yatağa dönme isteğinden olsa gerek apdestini alırken adeta kendinden geçmiş, kulakları çevresinde olan hiçbir şeyi duymaz olmuştu.
Kapının usulca aralandığını bile fark etmedi...
Zaten ondan sonrası bir anda gelişti. Sırtı kapıya dönük olduğundan içeriye süzülen adamı hiç duymamıştı. Duysa bile o an yapacağı bir şey olamazdı. Zira adamın elinde zaman zaman Mehmet'in gecekondusunun ön bahçesinde odun kırdığı keskin ağızlı, daha geçen hafta bileylettiği nacak vardı.
Adam sessizce birkaç adım daha attı ve nacağı tek bir hamle ile Mehmet'in başına indirdi. Mehmet'in gıkı bile çıkmamıştı. Nacağın oval sert ağzı kafatasını parçalayarak ıslak saçlarının arasından kafasına saplandı. Nacağın kısa sapını katil hâlâ elinden bırakmamıştı. Mehmet'in o an, yediği tek darbeyle öldüğünü biliyordu. Avının ıslak, vücudundan sular sızan bedenini, tutmak istemedi ama yakalamazsa gürültüyle yere yuvarlanacağını, kovaları devireceğini ve yatak odasındaki gerçek avını uyandıracağını düşündüğünden, ister istemez yere yuvarlanmak üzere olan genç adamı kavradı. Çıplak erkek vücudundan nefret ederdi, hoş o kadınlardan da hoşlanmazdı ama başka çaresi kalmamıştı.
156
Gürültü çıkarmamaya gayret ederek cansız bedeni, banyonun yer yer çatlak şap zemini üzerine yatırdı. Hiç ses çıkmamıştı.

İçerdeki sıcak ve tatlı kadının derin ve rahat bir uykuda olduğunu düşünüyordu şimdi.
O genç kadın harika bir av olacaktı.
Etli, canlı, diri ve bol kanlı.
Daha şimdiden kadının tadacağı tatlı kanını dilinde ve damağında hisseder gibi oldu, keyifle ürperdi. Bu gece mükemmel geçeceğe benziyordu. Yatakta uyuyan ve kocasının koynuna dönmesini bekleyen kadından, daha ilk gördüğü an hoşlanmıştı. Karşılaşmaları ve onu görmesi tamamen tesadüf eseri olmuştu. Çamurlu, eğri büğrü gecekondu yolunda yürürken kadının bitişikteki komşusuna gittiğini görmüştü. Şanslı sayılırdı zira kadın kucağında bir de san kedi taşıyordu. Kadını dikkatle süzmüştü. Uzun boylu, körpe, dişi tavırlı, memeleri irice, beyaz: tenli, simsiyah saçlıydı. Kadınların güzelliği onu hiç ilgilendirmezdi, çünkü hiçbir kadına cinsel obje olarak bakmazdı. Ama avlarının imkân nispetinde genç ve diri olmasını isterdi. Son öldürdüğü Üsküdar'daki Nilüfer de genç ve iştah açıcıydı, ama bu kadın bambaşkaydı. Her yanıyla farklı ve mükemmel. Keşke onu evinde gündüz ziyaret etseydi. O nefis vücudunu az evvel kocasının salyaları ve menisiyle kirletmeden önce. Fakat bu şansı olmamıştı.
Bir saatten beri evin içindeydi ve sevişme anının tüm safhalarına kulak misafiri olmuştu midesi kabararak. insanların bu tür sevişmelerden ne zevk aldıklarını hiçbir zaman anlayamayacaktı. Burnu kokulara çok duyarlıydı katilin ve emindi ki, az sonra dilinin, dudaklarının dolaştığı o bembe-
157
yaz tenin her santiminde az önceki iğrenç sevişmenin izlerini bulacaktı.
Mehmet'in yerde başından oluk oluk kan akan cansız vücuduna son bir kere daha baktı. Neyse ki, yüzükoyun yattığından önündeki cinsel aletini görmüyordu, görse, belki midesi kabarır, kusabilirdi.
Sessizce banyodan dışarıya çıktı, elektriğin düğmesini kapattı.
Gecekondu kesif bir karanlığa büründü. Dışarda sert rüzgâr aynı hızıyla esmeye devam ediyordu. Katilin yüreği heyecanla atmaya başladı. Şimdi mutluluk dakikalarını yaşayabilirdi artık. Kendisini engelleyecek son kişiyi de az önce banyoda öldürmüştü. Usulca yatak odasına daldı. Sıcacık, dipdiri avı yorgana sarılmış, kocasını bekliyordu.
Hemen yatağa yaklaşmadı. Kapının önünde durup muntazam nefes alışlarını dinledi Ayşe'nin. Heyecanı şiddetlenerek artıyordu. Az sonra o körpe vücudun her yanını dişleyecek, bedeninden parçalar koparacak ve kanını emecekti.
iri bedeniyle yatağa doğru bir iki adım daha attı.
Altındaki tahta zemin gıcırdadı...
***
Sevişme sonrasının tatmini ve rahatlığıyla Ayşe, kocası yıkanırken uykuya yenik düşmüştü. Yine de tavşan uyku-sundaydı. Zemindeki gıcırtıyı duyunca kocasının banyodan döndüğünü sanarak gözlerini açmadan uyku mahmurluğuy-la fısıldadı.
"iyi kurulandın mı? Hadi, çabuk ol, gel yatağa. Üşüteceksin."
Kocasından ses çıkmamıştı ama Ayşe bunu yadırgama-
158
j,. Mehmet'in uykusunu bölmek istemediğini düşündü. Kocasını deli gibi seviyordu. Yoksuldular, geçim sıkıntısı çekiyorlardı ama altı aylık evliliklerine hiç gölge düşmemişti.
Yatağın ayak ucunda kocasının hızla fanilasını ve pijamasını giydiğini sandı. Az sonra koynuna, sıcak yatağa girerdi.
Bekledi bir süre daha, lakin Mehmet hâlâ oyalanıyordu.
O buz gibi suyla abdest aldıktan sonra üşümemiş miydi hâlâ? Neden girmiyordu acaba yatağa? Tam o sırada yanağı ve boynu hizasında ılık bir nefesin dolaştığını duydu. Gözlerini açmadan karanlıkta gülümsedi. Kocası gerçekten sevecen ve anlayışlı bir erkekti; belki güzel konuşmasını bilen biri değildi, kadının gönlünü alacak kelimeleri seçip kullanmakta da pek usta sayılmazdı, ama onu mutluluktan uçuran her cinsel birleşmeden sonra yanağından veya alnından öpüp bir şekilde teşekkürlerini sunmayı da ihmal etmezdi. Gençliğine rağmen tuftıcu bir erkekti Mehmet, cinsel konularda konuşmaktan da daima çekinirdi. Belli ki şimdi de kendisini öpüp teşekkür edecekti. Belki de kullanacağı kelimeleri seçmeye çalışıyordu.
Boynundaki ılık nöfes devam edince Ayşe yine gözlerini açmadan mırıldandı. O bu konularda kendini daima daha rahat, cüretkâr bulurdu.
"Ne o aygırım, doymadın mı yoksa? Yine sevişmek mi istiyorsun?"
Bu soru üzerine kocasının kendisine sarılıp öpmesini, aklından geçeni söylemesini bekledi. Aslında kendisi tam bir orgazma ulaşmıştı ama pek istekli olmasa da şayet kocası bir kere daha denemek istiyorsa, ona hayır demeyecekti.
Birden üstündeki kalın yorganın kaldırıldığını hissetti.
159
Kalın yorgan çekilince genç kadının çıplak vücudu odanın soğukluğuyla titredi. Bir eli üzerinden kayan yorgana gidip yeniden örtünmeye çalışırken gözlerini açıp üstüne abanan kocasına baktı.
Bu tam bir şok anıydı.

Ayşe gözlerine inanamadı. Burnunun dibinde ilk defa gördüğü yabancı biri vardı. Odanın karanlığı bile bunu anlamasına engel değildi. Adeta refleks olarak ağzından bir çığlık yükseldi. Ama hepsi o kadarla kaldı.
Sonradan attığını sandığı çığlıkları kulakları duymuyordu. Belki de bağıramıyordu, bundan emin değildi.
Çok güçlü bir el ağzını kapatmıştı.
Genç kadın çırpınmaya başladı. Çok kötü bir şeyler olacağını anlamıştı, yatağın içindeki adam olsa olsa kendine tecavüze yeltenen bir ırz düşmanı olmalıydı. Ama birden nereden çıkmıştı? Ya sevgili kocası Mehmet neredeydi?
Ayşe daha fazlasını düşünemedi.
Saldırgan fena halde canını yakıyordu. Sol memesini ısı-rıyordu, hayır, daha doğrusu koparıyordu. Köpek gibi sivri dişleri dolgun memesini paralıyordu. Korku çığlığı şimdi can acısı çığlığına dönüşmüştü. Ama genç kadın avazlarının odada yankılanmadığını neden sonra anladı. Sanki adamın güçlü ayası ağzını betonla örtmüştü. Nefes alamıyordu.
Dayanılacak bir acı değildi bu.
Az sonra saldırgan memesinden kopan et parçasını tü-kürmüş, şimdi de göbeğinin üstündeki yumuşak deriye dişlerini geçirmişti. Sersemlemiş, neler olduğunu anlayamamıştı Ayşe... Bu adam tecavüzden çok, kendisini öldürmek istiyordu galiba. Bağıramamasına rağmen, burnu vücuduna yayılan kendi kanının kokusunu almaya başlamıştı. Çıldıracak gibiydi, can havliyle silkindi, ne de olsa çocukluğu Anadolu köylerinde geçmiş, güçlü kuvvetli bir kadındı. Bir dizi-

ni büküp adamla arasına koymaya çalıştı. Belki bir tekmeyle üzerimden atabilirim, diye düşündü. Sendeleyen ve kadının göbek hizasından fışkıran kanı emmeye çalışan mütecaviz, onun niyetini anlamış gibi balyoz gibi güçlü yumruğunu Ayşe'nin yüzüne indirdi. Bu darbe kadının kendinden geçmesine yetmişti. O anda bayıldı...
Hırslanmıştı katil.
Kadının, kendisine neden direnç gösterdiğini anlamı-yordu.
Kimsenin bu zevkine engel olmaya kalkışmasına hakkı yoktu, hatta avının bile. Onlar Tanrı'nın kendisine armağı-nıydı. Ağabeyi daima böyle söylerdi. O her şeyi bilirdi.
Şu halde avları niye karşı koyuyorlardı?
Bunu ağabeysine bir daha soracaktı. Bir açıklama beklemek de hakkıydı.
Kadının bayıldığını görünce biraz bozuldu. Ayık ve diri kalmalarını daima tercih ederdi. Onların ıstırap içinde bağırıp çağırmaları, çaresizliğin acısını çekmeleri zevkinin tuzu biberiydi. Ne yazık ki bu zevki doyasıya yaşıyamıyor, her seferinde keyfine turp sıkan bir direnişle karşılaşıyordu. Ne vardı sanki, onlar da bu işten kendisinin duyduğu zevki alsalar, ne olurdu?
Akan kanı sıcaktı Ayşe'nin.
Her şeye rağmen bu mükemmel bir şölendi. Kadının yumuşak yerlerini dişlemeye fışkıran kanı yutarcasına emip yalamaya devam etti. Doymak bilmiyordu. Kadının vücudu paramparça olmuştu. Boynunu, kaba etlerini, kollarının omuza yakın yerlerini dişleriyle parçaladı. Tam bir tatmine ulaşmış sayılırdı.
Doğrulup ayağa kalktığında her yanı kana bulaşmıştı.

Şimdi yapılacak birkaç işi daha vardı. Ağzının içinde hâlâ kadının bedeninden kopan ufak et parçaları bulunuyordu. Dişlerinin arasına ve diline takılan çiğ et parçacıklarını yatağa tükürdü. Sonra bakışları odanın bir köşesine sinmiş Menekşe'ye takıldı.
"Gel, pisi pisi" diye mırıldandı.
Yabancının çağrısına uzak duran kedi sanki başına gelecekleri anlamış gibi geri geri kaçarak odadaki ufak sandığın yanına sığındı. Oval yeşil gözleri karanlıkta parlıyordu.
Kapı kapalıydı ve kedi dışarı kaçamazdı.
Katil keyifle sırıttı. Önce işini bitirdiği avını sonsuza kadar ifade veremeyecek hale getirmeliydi. Doyuma ulaştıktan sonra avları artık onun için hiçbir şey ifade etmezdi. Az önce büyük bir arzu ve ihtirasla baktığı kadının kanlı vücudu şimdi ona posaya dönmüş bir pislik gibi geliyordu. Ayşe'ye iğrenerek baktı. Bu pis gecekonduda daha fazla kalmasının hiçbir anlamı yoktu.
Yatağa yaklaştı yeniden, genç kadını saçlarından tutarak başını yastıktan kaldırdı, parmağını şah damarına dayı-yarak hâlâ yaşayıp yaşamadığını kontrol etti. Damarda belli belirsiz atış ritmini alınca henüz ölmediğini anladı. İri ve küt parmaklarını genç kadının boynuna dolayarak var gücüyle sıkmaya başladı.
Ayşe'nin bedeni külçe gibiydi ve hiç kımıldamıyor, herhangi bir hayatiyet belirtisi göstermiyordu. Sadece kısa bir an, o da son nefesini vermeden az önce, gözbebekleri yuvalarından fırlayacakmış gibi iri iri açıldı.
Katil o sırada kadının ısırıklarla parçalanmış boğazını sıkmakla meşguldü. Kalın parmaklara parçalanmış etlerin arasından taze kanlar sızmaktaydı. Odanın alacakaranlığında birden ak ak açılan gözleri görünce katil ürperdi. Gördüğüne inanamadı ve Ayşe'nin dirildiğini sandı. Ödü koptu.

Çevresini saran karanlık boğucu gelmeye başladı; sanki ışık eksikliği havanın bir sıvı gibi solunamayacak kadar yoğunlaşmasına neden olmuştu. Böyle bir şeyle ilk defa karşılaşıyordu. Korkuyla kadının çıplak vücudundan kurtulmak istedi ve hızla ellerini boynundan çekti.
Genç kadın sırtüstü yatağa düşerken bir an açılan gözleri de yeniden kapandı.
Ayşe ölmüştü.
Ama şimdiye kadar hiç tadmadığı bir korku da katilin içine sindi. Yataktaki cesede tüyleri diken diken olarak baktı.
Bir canlıyı yok etmesi her zaman mümkündü ama bir ölü ile nasıl başa çıkılacağı hususunda hiç bilgisi yoktu. Ağabeyi de bu konuda onu hiç uyarmamıştı.
Heyecandan soluyordu... Kalbi uzun süre güm güm çarpmaya devam etti. Kadının gözlerinin yeniden açılacağını endişeyle bekledi. Hatta daha fazlasını da. Kadavranın ağır ağır yataktan kalkacağını, lime lime olmuş, her tarafından kanlar akan vücuduyla kendisinden intikam almak üzere üstüne geleceğini düşündü.
Uzun süre titredi, sabit bakışlarla Ayşe'nin parçalanmış vücudunu seyretti. Ama hiç hareket yoktu artık. Nihayet rahatlamıştı. Öldürdüğü avının dirilmeyeceğine inandı.
Korkusu azaldı, sonra tamamen geçti.
Şimdi yataktaki cesede bakmıyordu. Nazarlarını sandığın yanındaki kediye çevirdi. Hayvan hiç kımıldamadan öylece duruyordu.
iri cüssesiyle kediye yaklaştı.
Bu defa Menekşe kaçmamıştı.
"Pisi, pisi... Gel, pisi" dedi.
163
Menekşe bu yaklaşımın dostça olup olmadığını kestire-memişti. Ama bir ev kedisinin yabancıya gösterdiği insiyaki çekinme ile birkaç adım gerilemek istedi. Kaçacak yeri yoktu. Duvarla sandık arasında sıkışmıştı hayvancağız.
Katil, kedinin kendisini tırmalamaması için elini aldatıcı bir dostlukla uzattı ve ensesindeki tüyleri okşadı. Kedi bu aldatıcı hamleye kanmıştı, bu defa ne hırladı ne de kaçtı ama bu onun da sonu oldu. Saldırganın parmakları Menek-şe'nin kabarık tüylerinden boynuna doğru uzandı ve birden mengene gibi kavrayarak havaya kaldırdı.
Katil kolunu germiş ve yere paralel olarak ileriye uzatmıştı. Hayvancağızın bütün debelenmeleri boşunaydı. Kedi cinsine has yumuşaklığı ve kıvraklığıyla boynunu parmakların cenderesinden kurtarmaya çalışıyor, fakat beceremiyor-du. Vücudu kıvrım kıvrım olmuştu, boğazını sıkan eli ısırma ve dişleme şansı yoktu ama dört ayağının tırnaklarını can havliyle katile geçirmeye çalışıyordu. Saldırgan, kedi tırmalamasından etkilenecek biri değildi, ayrıca parmakları öylesine güçlüydü ki, hayvancağızın tüm debelenmeleri etkisiz kaldı ve boş bir tulum gibi gevşeyip sarktı. İşte, katil kediye olan nefretini o zaman kustu; hareketsiz kalan hayvana tiksinerek baktı. Sonra kolunun olanca hızıyla savurup hayvanı odanın duvarına fırlattı. Duvara çarpan ceset gürültüyle yere düştü.
Gecekonduda işi bitmiş sayılırdı. Derin bir doymuşluk hissi içini kapladı. Huzurluydu, yatak odasından çıktı. Evin içi kapkaranlıktı. Son anda hatırladı, Mehmet'in cesedinin bulunduğu banyoya gidip ışığı yaktı. Kadının kanlarının üstüne bulaştığını tahmin ediyordu. Lavabonun üstünde küçük bir ayna vardı. Aynadaki aksine bakınca irkildi. Yüzü gözü, elleri, giysileri kan içindeydi. Bu şekilde gecenin karanlığında bile sokağa çıkması sakıncalıydı, temizlenmesi
164
lazımdı. Ağabeyinin her zaman yaptığı tembihleri anımsadı; her zaman temiz olmalıydı. Vücuduna ve giysilerine bulaşan kan izlerini nasıl temizleyeceğini düşündü.
Su ve sabun en iyi ilaçtı.
Yerde kafatasını yaran nacakla yatan Mehmet'in cesedine bakmadı bile. Suyu açıp, az önce Mehmet'in bıraktığı sabunla vücudundaki kan izlerini temizlemeye başladı.
165
Ersel arabasını Çobançeşme mevkiine doğru kırdı. Bu havaliyi pek bilmediği için Hâle'nin telefonla bildirdiği mahalli bulmakta zorlanıyordu. Daha ziyade sanayi kesimi olarak gelişen bölgede sayısız gecekondular vardı. Hatta bir an adresi yanlış aldığını bile düşündü; kedi katili şimdiye kadar genellikle orta sınıfta yer alan insanları öldürmüştü, sosyal seviyesi belirli bir vasatın altındaki insanlara ilk defa saldırmış oluyordu. Hâle telefonda genç bir karı kocanın katledildiğini söylemişti. Koca bir bisküvi fabrikasında işçi, kadın da ev hanımı demişti. Ersel arabaya gaz verirken bir kere daha aklından geçenleri özetlemeye çalıştı. Galiba tüm tahminlerinde yanılmışlardı. Macide Tanır'ın öldürülmesinden sonra, müteakkip cinayetin Anadolu yakasında bir yerde işleneceğini düşünmüştü hep. Tabii bunun kesin bir garantisi olamazdı ama ihtimaller o doğrultudaydı, oysa yanılmıştı.
Yolu bulmak için Hâle'nin telefonda yaptığı tarifleri anımsamaya çalışıyordu ki yanından üzerinden bir televiz-
166

yon kanalının amblemini taşıyan bir minibüs geçti hızla. Doğru yolda olduğunu anlamıştı, minibüsün peşine takıldı. Epey yol aldı, sonunda bayırh bir araziye yollandılar. Tam bir gecekondu semtine gelmişlerdi. Ersel az ilerdeki toplanmış kalabalığı gördü. Tüm çevre sakinleri tek katlı, ufak, bahçe içinde, yer yer tuğlaları görünen, sıvaları çatlak, derme çatma bir evin etrafında toplanmışlardı.
Ersel yavaşlayıp, uygun bir yere park etti. Kalan yola yürüyerek devam etmeyi tercih etmişti. Olay yerinde üç polis otomobili vardı ve her zamanki gibi meraklıların belli bir hattan öteye yaklaşmalarını engellemek için renkli şerit gerilmişti. Olay Yeri İnceleme Ekibi henüz içerde çalışmalarını sürdürüyordu. İki memur da bahçede dolaşıyordu. Basın mensupları yine belirli bir yere kümelenmiş kendi aralarında sohbet ediyorlardı.
Ersel, kalabalığın arasından ayrılarak yanına yaklaşan Hâle'yi gördü. Kızın yüzü sapsarıydı. Acele adımlarla yanına yaklaştı. .
"Geciktin" diye mırıldandı.
"Buraları pek bilmem, yeri bulmakta zorlandım. Sen yalnız mısın?"
"Fotoğrafçı Kerem var yanımda."
"Başkomiser Ekrem içerde mi?"
"O da az evvel geldi."
"Savcı?"
"Bekliyorlar. Henüz teşrif etmediler."
Hâle çok gergin ve sarsılmış görünüyordu."
"Nedir durum?" diye sordu Ersel.
Genç kız yutkundu. Öğürecek gibiydi. Başını başka yere çevirerek homurdandı.
"Hayatımda böyle şey görmedim. Bu cinayetten de öte bir şey..."
167
"Ne demek istiyorsun?"
"Git, bak. Kendin gör. Kadın lime lime olmuş. Etleri koparılmış, vücudu delik deşik, sanki vahşi bir hayvanın saldırısına uğramış. Her yanı ısırık dolu, anlatılır gibi değil."
"Telefonda bana çifte cinayet olduğunu söylemiştin, erkek de o durumda mı?"
"Hayır. Onu ufak bir balta ile kafasını yararak öldürmüş. Banyoda. Ama kadın..."
Ersel kızın çok sarsıldığını anlamıştı.
"Tamam" diye fısıldadı. "Ben gidip bakarım. Sen rahatla artık. Burada işin bittiyse al arabamın anahtarını git içinde otur. Biraz kendine gel, berbat bir haldesin. Sonra konuşuruz."
"Olmaz" diye mırıldandı Hâle. "Gazeteye dönüp haberi yazmam lazım."
"Benim eve gidelim, orada yazarsın, sonra faksla geçersin. Sen arabada biraz bekle."
"Hayır. Haberi Şefe elden vermem gerek. Ama senle de konuşmak istiyorum."
Ersel kızın yüzüne baktı yeniden. Sanki işlenen cinayetten kendisi sorumluymuş gibi kızın yüzünde kızgınlık ve nedamet vardı.
"Peki. Sen yine de benim arabaya bin. Seni gazeteye ben götürürüm. Yolda konuşuruz. Kerem geldiği arabayla döner."
Hâle, Ersel'in uzattığı anahtarı alarak biraz gerilerde park eden arabaya doğru adeta koşarak uzaklaştı. Ersel de gecekonduya doğru ilerledi.
168
Basın mensuplarını, fotoğrafçıları ve kameramanları gecekondunun yatak odasına ve ufak banyoya sokmuyorlardı. Her kapının önüne birer resmi polis dikmişlerdi, içerisi sivil memurlarla kaynıyordu. Onca kalabalığa rağmen içerde çıt çıkmıyordu. Ölüm sessizliği denen şey bu olmalı, diye düşündü Ersel. Çakan flaşların ve çalışan kameraların belli belirsiz seslerinden başka bir şey duyulmuyordu. Yatak odasının önü daha kalabalıktı.
Ersel önce banyoya yaklaştı. Kurnanın önünde, yerde çırılçıplak yüzükoyun yatan erkeğin cesedini gördü. Tam kafasının ortasına gömülmüş bir nacak vardı. Eski bir hamam peştamalı vücuduna çekilmişti. Bu defa yatak odasının önündeki meslektaşlarının arasına karıştı. Kapı aralığından içeriye bir göz attı. Başkomiser Ekrem ile Muavini Okan yatağın baş ucunda bir şeyler fısıldaşıyorlardı.
Kadının cesedini görür görmez, Hâle'nin neden o denli sarsıldığını anlamakta gecikmedi. Gerçekten de maktule sanki bir aslan veya kaplan saldırısına uğramış gibiydi. Ersel de şimdiye kadar böyle bir manzarayla karşılaşmamıştı. Genç kadının bembeyaz vücudu kanla kızıla boyanmış gibiydi. Hemen her yerinden koparılmış et parçalarının açtığı derin yaralar vardı.
c
Bir an Başkomiser Ekrem ile göz göze geldiler.
Başkomiser odadan çıkıp yanına yaklaştı. Medya mensupları hemen sual sormaya başladılar ama Başkomiser hiçbirine aldırmadan Ersel'i kolundan tuttuğu gibi evin oturma odasına doğru çekiştirdi. Oturma odasının önünde de içeriye basın mensuplarının girmesini engelleyen bir resmi memur vardı. Başkomiserle Ersel'i görünce kenara çekildi. Ekrem kapıyı kapatıp çatık kaslarıyla arkadaşını süzdü.
"Eee, ne diyorsun bu işe?"

169
Ersel omuzlarını silkip homurdandı.
"Bana mı soruyorsun? Polis olan sensin. Asıl ben senin yorumunu almalıyım."
"Bırak hokkabazlığı şimdi. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."
"Hiçbir fikrim yok, daha yeni geldim. Cesetlerden başka ne buldun?"
"Hemen hemen hiçbir şey. Lastik tabanlı bir bot izinden başka etrafta görünen bir şey yok. Banyoda ve yatak odasında o ayak izleri. Devasa biri olmalı. Bir doksan boyunda filan."
"Nereden hükmettin?"
"O lastik bot en azından 46 numara olmalı. Eh, o kadar büyük ayakkabı giyen adam da herhalde bir doksandan aşağı değildir."
"Ya kedi? Kedi leşini göremedim."
"0 da var. Ama bu sefer kediyi doğramamış."
"Anlamadım? Canlı mı bırakmış?"
Başkomiser başını olumsuzca iki yana salladı.
"Değişik bir yöntem kullanmış."
"Yani?"
"Boğmuş hayvanı."
"Nasıl? Neyle?"
"Elleriyle sanırım. Bu önemli mi?"
Ersel sesini çıkarmadı. Bir an, önceki vakaları düşündü, gerçektende bundan evvelki, bilinen dört cinayette de kediler bıçaklanarak öldürülmüşlerdi. Bir an sessiz kaldı.
"Ya sence?" diye mukabil bir soru sordu sonra.
"Bilmiyorum. Bana biraz ilginç geldi."
Ersel bu konu üzerinde fazla durmadı. Arkadaşına bakıp mırıldandı.
170
"Başka? Başka bir şey yok mu?"
"Ne gibi?"
"Kadın tecavüze uğramış mı?"
"Adli Tabip cinayetten az evvel kadının cinsel ilişkide bulunduğunu tespit etti."
"Yani Macide Tanır olayında olduğu gibi mi? Katil önce tecavüz edip sonra mı öldürmüş?"
"Savcıdan otopsi yapılmasını isteyeceğim. Kadının kocasıyla mı ilişkide bulunduğu yoksa katilin tecavüzüne mi uğradığını bilmiyorum. Her ikisi de mümkün."
"Neden?"
"Sebebi basit. Altı aylık evliymişler. Cinsel hayatlarının hızlı olması çok makul değil mi? Tam cicim ayları. Ayrıca, katil adamı da banyoda yıkanırken öldürmüş. Burası dindar kesimin yaşadığı bir yer, anlarsın ya, koca abdest almak için banyoya girmiş ve o sırada saldırıya uğramış olabilir."
"Başka bir şey buldun mu?"
"Ne gibi?" •*.
Ersel ilgisizce omuz silkti.
"Ne bileyim?" diye mırıldandı. "Geçen vakada olduğu gibi düşürülmüş herhangi bir nesne filan?"
«
"Bu sefer yok. Öyle bir şeye rastlamadık."
"Parmak izleri?"
"Parmak izlerini aldık tabii."
Genç gazeteci sessizce arkadaşının gözlerinin içine baktı.
"Eee?"
"Ne esi?"
"Hadi dostum, unuttun mu, bana bu beş olayda iki ayrı parmak izine rastladığını söylemiştin; ortada bir değil iki katil var demiştin, bu hangisi?"
171
"Bunu daha sonra öğreneceğiz" diye homurdandı Baş-komiser.
Ersel gülümsedi.
"Nen var senin? Bana bozuk atıyorsun? Ne oldu? Hadi anlat."
Ekrem ters ters arkadaşına baktı.
Kaşlarını çatıp, sitemkâr bir ifadeyle söylendi.
"Kırk yılın başında senden bir şey istedik, hiç oralı olmadın. Ayıp be!"
"Hayrola ne istedin ki? Hiç haberim yok."
"Bırak numarayı."
"Söyle de anlayalım."
"Şu pul ve kartvizit meselesi, anlamazlığa gelme."

"Haa, o mu? Ama onlarla ilgili benden bir şey istediğini hatırlamıyorum."
"Benimle oyun oynama. O dükkân sahiplerini tanıyorsun."
"Ne olmuş tanıyorsam? Onların zararsız kişiler olduğunu söylemiştim. Umarım hâlâ onlardan şüphelenmiyorsun-dur. Ayrıca hiçbiri 46 numara ayakkabı giyecek kadar da iri cüsseli değillerdir."
"Biliyorum" diye başını salladı Ekrem Pamir. "Ama o dükkâna gelip giden bir müşteri olması mümkün. Bu hususu soruşturdun mu?"
Ersel tekrar sırıttı.
"Asıl numara yapan sensin. Mutlaka o dükkâna Hâle ile gittiğimi biliyorsun. Elindeki tek ipucu şimdilik o. Adamlarının gece gündüz orayı gözaltında tuttuklarından da eminim. Şayet bir şey öğrensem, herhalde sana bildirirdim. Bana ne bozuluyorsun?"
172
***
Arabanın içinde bir süre hiç konuşmadılar.
Ersel arabayı sürüyor, Hâle de boş nazarlarla dalgın dalgın dışarıya bakıyordu. Gördüklerinin tesirinden hâlâ kurtulamadığı belliydi. Ersel, onu gazeteye götürüyordu.
"Çok etkilendin galiba?" diye sordu.
"Evet, berbat bir manzaraydı. Kadının hali gözümün önünden hiç gitmiyor."
"Bu meslekte ısrar edeceksen, alışmak zorundasın. Ben ondan bin beterini de çok gördüm."
Hâle sesini çıkarmadı. Daha beterini hayal bile edemiyordu. Yine bir müddet konuşmadan gittiler. Gazete binasına yaklaşırken Ersel sordu.
"Benimle konuşmak istediğini söylemiştin. Anlat bakalım."
Kız başını iki yana salladı.
"Şimdi olmaz. Çok kötüyüm. Kafamı toparlayamıyorum, daha sonra konuşuruz."
"Tabii, ne zaman istersen."
Sonra Ersel aklına gelmiş gibi sordu.
"Bu gece nöbetçi misin?"
"Hayır, değilim."
"Öyleyse işten çıkınca bana gelsene. Sana evde yemek hazırlarım, birlikte yeriz. Yemekte de konuşuruz. Merak etme, geç kalmazsın, arabamla seni evine bırakırım."
Teklifine olumsuz yanıt alacağını biliyordu Ersel, yine de ümitle kızın vereceği cevabı bekledi. Hâle bakışlarını arkadaşına çevirerek manidar bir şekilde süzdü. Bir an göze geldiler.
"Yok canım, düşündüğün gibi değil" diye mırıldandı Er-
173
sel. "Sadece bir arkadaş ziyareti. Yemek yiyip, sohbet edeceğiz. Hem senin için de değişiklik olur."
"Belki gelirim."
Ersel sevinmişti.
"Belki deme. Geleceksen sana özel yemek hazırlayacağım."
"Şu sıra sakın bana yemekten bahsetme. Bu sabah gördüklerimden sonra her an kusabilirim."
"Merak etme, akşama kadar her şey düzelir, bir şeyin kalmaz."
"Umarım, haklı çıkarsın."
"Tecrübeme güven."
Ersel arabayı gazetenin garajına soktu. Hâle ona teşekkür ederek inerken genç adam arkasından seslendi.
"Akşama bekleyeceğim."
Hâle, Haber Merkezine girip bitkin bir şekilde masasına oturdu. Olayı isteksizce kaleme almaya başladı. Elinden geldiği kadar hadisenin vahşetini belirten kelimeler seçmeme-ye özen gösterdi. Son derece isteksizdi, işe başladığı tarihten beri ilk defa yazısına gereken ilgi ve ihtimamı göstermediğini fark etti. Sıradan, basit bir cinayet gibi kaleme almıştı vakayı. Son noktayı koydu ve koltuğuna yaslandı. Tarık Ince'nin haberi yetersiz bulacağından emindi, ama hiç mü-himsemedi.
Gerçekten yanlış bir meslek seçip seçmediğini düşünmeye başladı. Altı aylık bir süre ümitlerinin kırılması için yeterli değildi ama bugün gösterdiği performans, ruhsal yı-
174
kılımı ve olayın şokunu üzerinden atamaması oldukça kötü jjjr puandı. Neyse ki, bu saatte Haber Merkezi her zaman hareketli ve kalabalık olurdu. Az sonra bulunduğu servis dört bir yandan dönen muhabirlerle kalabalıklaşmıştı. Herkes kendi haberini yetiştirmeye çalışıyordu. Bir ara etrafı, işini bitiren muhabir arkadaşlarıyla sarıldı. Sohbetler, takılmalar, şakalaşmalar koyulaştı. Hâle farkında olmadan olayın etkisinin yavaş yavaş beyninden silinmeye yüz tuttuğunu gördü. O da arkadaşlarının esprilerine cevap vermeye, anlatılan hikâyelere gülmeye ve normale dönmeye başlamıştı.
Bir ara Ersel'in daveti aklına geldi.

Bocaladı; gidip gitmemekte kararsızdı. Ne garip, değil mi diye aklından geçirdi; bir süre önce onun dışarda, şaşaalı, mum ışığıyla aydınlanan romantik bir restorandaki yemek teklifini hiç düşünmeden reddetmiş ama şimdi kendi evine daveti düşünmeye başlamıştı.
Gitmek istiyordu adlında. Son zamanlardaki yakınlaşmaları genç kızda değişik algılamalara yol açmıştı. En önemlisi Ersel kendisine o tartışmadan sonra daima ciddi, vakur ve ölçülü yaklaşmıştı. Müşterek konuları olan işin dışında da çok az şey konuşmuşlardı zaten. Onu başka bir artniyetle suçlayamazdı, bu daveti de tamamen bir arkadaşlık havası içinde yapmıştı, başka bir maksatla çağırdığını hiç sanmıyordu.
Eli, geleceğini bildirmek üzere masanın üzerinde duran telefona uzandı ama son anda yine bir tereddüt yaşadı ve durdu. Gazetede çalışan pek çok kızla macerelar yaşadığını biliyordu. Çapkınlık şöhretini bilmeyen yoktu. Kızların çoğu onunla bir macera yaşamak için can atıyorlardı. Herhalde bir kısmı da buna benzeyen davetlerle onun tuzağına düşmüşlerdi.
175
Huylandı ve elini telefondan çekti.
Aynı tuzağa düşmek istemiyordu. Bu yemekten sonra neyle karşılaşacağının hiçbir garantisi yoktu. Allah için söylemek gerekirse, cidden yakışıklı ve havalı bir gençti Ersel. Her kızın gönlünü çalabilecek biriydi.
Ona ilgi duyuyor muyum, diye düşündü bir an. Aklından geçenlerden utandı. Birden kendini genç adamın kolları arasında tahayyül etti. Bahsettiği gibi evinde yemek sonrası, hafif bir müzik eşliğinde, titrek mum ışıkları altında dans ederken hayal etmişti. Varlıklı olan ailesinden kalan mirasla çok rahat maddi şartlar altında bir hayat sürdüğünü herkes biliyordu. Gazeteciliği sırf zevk için yaptığı herkesin dilindeydi.
Döner koltuğunda bir süre daha düşünmeye devam etti. Slow dans müziği, şöminede çatırdıyan kütük, mum ışıkları, belinden kavramış iki güçlü kol ve boynuna kelebek öpücükleri konduran Ersel'in ihtiraslı dudakları... içi bir tuhaf oldu. İrkildi sonra. Kendi kendine, senin diğer kızlardan ne farkın kaldı diye, söylendi içinden. Onların isteklerini şimdi kendi de yaşıyordu işte. Yoo, bu kadar da basit değildi, halk arasında yerleşmiş tekerlemeyi hatırladı. Dişi köpek kuyruk sallamadıkça erkek köpek peşinden gelmezdi. O gazetede çalışan diğer kızlar gibi buna teşne değildi, sadece arkadaşıyla iş konusunda görüşecekti. Yemeği yer, sormak istediklerini sorar, sonra da uygun bir zamanda müsaade isterdi. En ufak bir laubaliliğini görmediği Er-sel'i bu kadar peşin hükümlerle suçlamak insaf ölçülerini aşardı. Hem arkadaşının evinde ne şömine ne de romantik ortam sağlayan mum ışıkları olduğunu biliyordu henüz. Haksızlık etmeyeyim, diye düşündü. Diğer yandan içinde
176
yoğunlaşan ılık duygulara da bir anlam veremiyordu. Neden sonra, yeni fark etmiş gibi kendi kendini sorguladı. Niye hayatı bu kadar boştu, neden yaşamında diğer kızlar gibi bir flörtü veya sevgilisi yoktu? Hayatın hızla akıp gittiğini anımsadı. Galiba tüm güzel fiziğine rağmen erkekleri katı ve tutucu davranışlarıyla kendi kaçırıyordu. işte o an birden kararını verdi.
Davete gidecekti.
Ama Ersel'e haber vermeden...
İ.
Korku Evi / F12
177
Ersel bu sabah davetini yaparken evinin adresini de vermişti. Hâle onun Ataköy'de oturduğunu biliyordu artık. İşten çıktıktan sonra servisten Ataköy'de inmiş ve bir çiçekçiye uğrayarak sarı kasımpatılardan güzel bir buket yaptırmıştı. Doğrusu servis arabasından Ataköy'de inerken içinde hâlâ bir suçluluk duygusu vardı; iş dönüşü yorgun argın bir an önce evlerine kapağı atmak isteyen mesai arkadaşlarına çekinerek göz atmış, acaba neden burada indiğini merak ediyorlar mı, diye onları süzmüştü. Özellikle de kız arkadaşlarını. Kim bilir, belki içlerinde tıpkı bu akşam kendisinin yaptığı gibi servisten burada inen ve heyecanla Ersel'in evine koşan bir yığın kız vardı. Hafifçe utandı Hâle. Kendini Ersel'in çapkınlık listesine yeni bir ilave gibi hissetti. Otobüsten inerken kızlara son bir kere baktı. Oysa kimse kendisiyle ilgilenmemiş, hatta neden bu akşam burada iniyorsun, diye sormamışlardı bile.
Çiçekçiden çıktığında hafif bir yağmur çiselemeye başlamıştı. Adresi çok rahat buldu. Ataköy'ün tam göbeğinde,
178
büyük ve gösterişli bir apartımanda oturuyordu Ersel. Dairenin zilini çalarken kalbinin gümbürtülü atışına bir türlü engel olamıyordu.
Kapıyı açan Ersel şaşkınlık içinde haykırdı.
"Vay be! Geldin ha? Ben çoktan ümidimi kesmiştim. Telefon etmeyince gelmeyeceğini düşünmüştüm."
"Sana sürpriz yaptım."
Ersel sevinmişti ama birden gerildi. Saçları darmadağınıktı, üzerinde evde giydiği eski bir tişört vardı.
"Gel, gel... Geç içeri" diyebildi.
Kızın uzattığı kasımpatıları teşekkür ederek alırken onu salonuna doğru yönlendirdi ve "Sen rahatına bak, ben bunları bir vazoya yerleştireyim" diye mırıldandı. Önce mutfağa koştu, kendine hazırladığı makarna

suyunun altını kıstı. Etraftaki dağınıklığı toparlamaya çalıştı. Hâle'nin gelişi cidden sürpriz olmuştu. Başka bir odadan bulduğu vazonun içine su koyarak çiçekleri yerleştirdi ve hemen genç kızın yanına döndü. i
"Kasımpatılar nefis, tekrar teşekkür ederim. Sarı çiçekleri çok sevdiğimi biliyor muydun?"
Hâle memnun bir şekilde gülümsedi.
"Hayır, bilmiyordum.tSeçimim tamamen tesadüf."
Ersel de güldü. "Çok düşünceli ve incesin. Erkeklere genellikle şarap, içki veya tatlı getirirler ama sen çiçeği tercih etmişsin."
"Habersiz geldiğim için inşallah bozulmamışsındır."
"O ne kelime? Sıkıntıdan patlıyordum. İyi ki geldin. Doğrusu bu sabah senin için biraz endişelendim. Olayın çok etkisinde kalmışa benziyordun."
"Haklısın. Saatlerce gördüklerimin tesirinden kurtula-madım. Ama artık iyiyim, gerçekten. Ayrıca seninle tartışmak istediğim bir yığın soru var beynimde."
179
"Tamam, konuşuruz. Önce bir otur, dinlen." Hâle kaçamak nazarlarla etrafa bir göz attı.
Cidden zevkli döşenmiş, güzel bir daireydi. Nedense şömineyi ve içinde çatırdılarla yanan kütükleri görünce içi bir tuhaf oldu genç kızın. Ama etrafta ne uzun şamdanlar ve yanan mumlar vardı, ne de dans edilecek hafif bir müzik sesi geliyordu.
"Bu güzel koku da ne?" diye sordu Hâle.
"Tencerede bir şeyler kaynatıyorum, hepsi o. Gerçi eve dönerken belki gelirsin diye yiyecek bir şeyler almıştım ama telefon etmeyince maalesef hazırlık yapmadım."
"Önemli değil, birlikte hazırlarız. Sana yardım edebilirim."
Ersel, kızların yüreğini hoplatan o dayanılmaz tebessümlerinden biriyle güldü.
"Çok sevinirim" dedi.
Genç kız içinde karşı koyamadığı bir heyecan kıpırtısıy-la Ersel'in arkasından mutfağa doğru ilerledi. Bu kadar rahat oluşuna kendi de şaşmaya başlamıştı. Sanki bu eve yüzlerce kere gelmiş gibi hissediyordu.
"Şarap içer misin? Evimde daima kalite Fransız şarapları bulunur."
"Tahmin edebiliyorum ama benim içkiyle pek başım hoş değildir."
"Nasıl istersen, ısrar etmem."
"Sağol."
Hâle salonda yemek yiyeceklerini sanmıştı ama Ersel'in peşinden evin büyük mutfağına geçince ortadaki masanın üzerinde tek bir tabak ve açılmış bir şişe şarap gördü. Şişenin yanındaki kadehte iki parmak şarap duruyordu.
180
"Ooo" diye mırıldandı. "Sen zaten demlenmeye başlamışsın"
"Ne yapayım? Senden ümidi kesince biraz erken başladım"
"Çok açım. Ne ikram edeceksin bana?"
"Sürpriz yapıp geldiğin için, bu akşam ne bulursan onu yiyeceksin. Ama söz bir daha gelişinde ne istersen onu pişiririm."
Genç kız içtenlikle güldü.
"Demek yemek pişirmek elinden geliyor."
"Geliyor da ne demek? Değme aşçılardan daha ustayım-dır. Hobim benim. Yılların verdiği bir alışkanlık."
"Bekârlığın yani?"
"Öyle de denebilir."
Hâle tezgâhın yanına yaklaştı, rahatlıkla bir iskemle çekip oturdu. Bu arada Ersel de makarna sosunu hazırlamaya başlamıştı.
"Aileni uzun zaman ejyel kaybettiğini işitmiştim."
"Doğru. Ben on iki yaşındayken bir trafik kazasında öldüler."
"Peki seni kim büyüttü?"
"Teyzem. Ama bazen bana kendi kendimi büyüttüm gibi geliyor."
"Şimdi teyzen nerede?"
"O da üç sene evvel vefat etti."
Ersel hardal, sirke, mayonez karıştırarak salata sosunu hazırlarken Hâle sordu.
"Benim de sana yardım etmemi ister misin?"
"Makarnaya peynir rendeleyebilirsin" diye sırıttı genç adam ve eski kaşar peyniriyle metal rendeyi kızın önüne doğru itti. Hâle peyniri rendelerken makarnanın pişmesini beklediler. Ersel cidden maharetliydi. Tahta bir set üzerin-
181
de keskin bıçakla yeşil salatayı ince ince ama maharetle doğruyordu. Genç kız onun meşguliyetinden istifade ederek yakışıklı yüz hatlarını inceledi.

Ersel önüne bakıp, salata dilimlerini doğramakla meşgul olduğundan incelendiğinin farkında değildi. Bakışlarını kıza çevirmeden, "On beş dakika sonra yemek hazır, biraz daha sabretmen gerekecek" diye fısıldadı.
Hâle onu gazetede işe başladığından beri tanıyordu. İlk günlerde, ukala, kendini beğenmiş, kasıntı bir tip olarak tanımıştı. Hele o çapkın erkek şöhretine fena bozulmuş, adamı biraz da kadınların şımarttığını düşünmüştü. Ama günler geçtikçe ve özellikle de son zamanlardaki yakın mesaileri sırasında onun hiç de sandığı gibi biri olmadığını anlamaya başlamıştı. Belki genç kızın hayalinde canlandırdığı tipe uygun değildi ama yakışıklılığı su götürmezdi.
Bu arada Ersel salata faslını bitirince ellerini tezgâhın üzerindeki kurulama bezine silerek hızla salona döndü. Hâle mutfakta yalnız kalmıştı. Kaynayan makarna tenceresine bakarken birden salondan Julio Iglesias kadife yumuşaklı-ğmdaki sesini duymaya başladı. Ersel mutfağa dönmüş kapıdan ona bakıyordu.
Genç kız irkildi yeniden.
Yanılıyor muydu yoksa? Titrek mum ışıkları yoktu ama şöminede çatırdayan kütükler, şarap ve sıcak romantik atmosfer mevcuttu.
"Yemek oluncaya kadar dans etmek ister misin?" diye sordu Ersel birdenbire.
Müzik harikaydı ve ne kadar inkâr ederse etsin, bu yakışıklı adamın, beline sarılmasını istiyordu o an Hâle. Yüzünde en sevimli ifadesiyle Ersel sorusuna cevap bekliyor-

du. İçinin bir yanı, hayır demeyi çok istedi genç kızın. Hatta direnmek istedi, ama içindeki yumuşak, kuşatıcı ses, bırak kendini diyordu. Ersel'in elinden tutup kendisini salona çekmesine itiraz etmedi. Beline sarılmasına, yüzünü saçlarına yaklaştırmasına sevindi bile.
Salonda mum ışığı yoktu ama Ersel kaşla göz arasında tepedeki ışığı söndürmüş, masa lambasını yakarak odaya daha loş ve romantik bir hava vermişti. İlk önce salınarak mesafeli bir şekilde dans ettiler. Daha sonra farkına varmadan genç kız başını onun omzuna yasladı. Vücudunun, umutlarının, düşlerinin yepyeni bir dünyaya kaydığını hissetti. Uzun süre hiç konuşmadan Iglesias'ın kadife sesinin ritmine uydular. Neden sonra Ersel, kızın kulağına fısıldadı.
"Geldiğine çok sevindim" dedi.
"Ben de."
Ersel şimdi ona biraz daha sıkı sarılmıştı. Genç kızın sırtından tüm benliğine tatlı bir ürperti yayıldı...
İ. ***
Yemek boyunca havadan sudan, geçmişlerinden, vizyona giren yeni filmlerden,, hatta futboldan bile konuştular. Keyifli, eğlenceli bir sohbetti. İkisi de birbirlerini zevk alarak dinliyorlardı. Hâle, Ersel'i kırmamış, ikram ettiği Fransız şarabından birkaç yudum almıştı ama içkiden pek hoşlanmıyordu. Ev sahibi de kesinlikle fazla ısrar etmemişti. Yemek sonrası Ersel kıza damıtılmış kahve ikram etti. Kahvelerini yudumlarken, "Eee, şimdi şu konuya gelelim bakalım" dedi Ersel. "Bana söylemek istediğin neydi?"
Genç kız istemeyerek sihirli atmosferden uzaklaştı. Doğrusu böyle bir ortamda kanlı cinayetleri konuşmak istemiyordu hiç. Öylesine farklı bir havaya girmişti ki, birden

sabah gördüğü manzarayı anımsayınca ürperdi. Gözlerini şöminenin ateşinden ayırmadan mırıldanmaya başladı. Lafa ilgisiz bir cümleyle girdi, "Korkuyorum" dedi. "Korkuyor musun? Kimden?"
"Başarısızlıktan."
"Anlayamadım? Ne başarısızlığı?"
"Bu konuyu aydınlatamayacağız."
Ersel bir kahkaha attı.
"Aydınlatamasak ne fark eder ki? Onu bizim Ekrem düşünsün. Bu polisin görevi. Biz sadece gazeteciliğimizi yapıyoruz."
Hâle şaşırmış gibi arkadaşına baktı.
"Ama... ama sen..."
"işe kendimi fazla kaptırdığımı mı düşünüyorsun?"
"Evet" diye mırıldandı kız. "Daha önce de böyle işler yapmışsın."
"Boş ver onları. O hadiselerde şans bana gülmüştü. Ama ben kendimi hiçbir zaman polisin yerine koymadım. 0 çok farklı bir meslek. Unutma, biz sadece gazeteciyiz. Asıl sen kendini meseleye fazla kaptırdın galiba."
Hâle kekeledi.
"Bilmem, sanırım öyle oldu. Korkarım çizmeyi aştım. Biraz da hayal kırıklığına uğradım."
"Hangi konuda?"
Hâle utanmış gibi yine tekleyerek konuştu.
"Şey... Nasıl desem... Tahminlerimiz tutmayınca..."
"Hangi tahminlerimiz?"
Genç kız bakışlarını çatırdayan kütüklerden alarak Er-sel'e çevirdi.

184
"Sanmıştım ki..." diye kekeledi ve bir türlü cümlesini bağlayamadı.
"Hadi çekinme söyle. Ne tahmini?"
Hâle derin bir soluk aldı ve sonra hızlı hızlı aklından geçenleri özetledi.
"Ben sıradaki cinayetin pulcular olacağını düşünmüştüm hep. Rahmi Koyuncu ve sevimli tombik kedisi Marco. Ama yanılmışız, katil bu defa şehrin çok uzak bir köşesinde, gariban bir işçi ailesini seçti. Doğrusu, hiç beklemiyordum. Hatta diyebilirim ki, adeta şartlanmıştım. Hayal kırıklığına uğradım."
Önce hiç sesini çıkarmadı Ersel. Sonra gayet sakin bir şekilde mırıldandı.
"Ben de öyle düşünmüştüm."
"Peki bizi yanıltan ne oldu?"
"Çok çeşitli sebepler sıralayabiliriz. Mesela katil o dükkâna girip alışveriş yaptığı halde Marco'yu görmemiş olabilir. Zira emin olduğumuz fokta katilin hep kedi sahiplerini seçtiği. Ama biz de dükkâna ilk gidişimizde kediyi görmemiştik. Şayet son anda hatırlayıp dönmesek yine göremeyecektik. Tabii bir başka sebep de, kediyi görmüş olsa bile o dükkânda cinayet işlemeyi kendi emniyeti açısından elverişsiz bulmuş olabilir."
Genç kız gözleri ışıldayarak yeniden sordu.
"Yani potansiyel riskin Koyuncu'lar için de hâlâ devam ettiğini mi söylemek istiyorsun?"
"Ha şunu hileydin. Fakat gerçekleşme nispeti nedir bilemem."
Hâle bir süre düşünceli şekilde kaldı. Ümitsizliği hâlâ kaybolmamıştı.
"Adamı sapık, anormal ve geri zekâlı gibi düşündük, ama bence çok zeki birine benziyor. Baksana, Gayrette-
185
pe'de işlediği o cinayet hariç tek bir ipucu bırakmadı geri. de. Polis parmak izlerini ele geçirdiği halde bir neticeye varamadı; bu da sabıkasız, alelade biri olduğunu gösteriyor."
Ersel kısa bir tereddüt geçirdi, genç kızın heyecan dolu gözlerine baktı uzun uzun.
Hâle birden huylanmış gibi sordu. "Ne var?"
"Yok bir şey."
"Hayır, var. Benden bir şey gizliyorsun, değil mi?"
"Ne gizleyebilirim ki?"
"Bakışından anladım. Senin bildiğin fakat bana söylemediğin, bir şeyler var."
Ersel biraz daha direndi.
"Günahımı alıyorsun."
"Şimdi bu halinden büsbütün emin oldum. Hani biz ortaktık, hani birlikte çalışıyorduk? Benden gizlediğin nedir?"
Genç adam Hâle'nin yanına yaklaştı, hemen yanına oturdu. Kısa bir an bakışlarını kaçırdı kızdan, sonra mahcup bir şekilde fısıldadı.
"Evet, senden bir şey sakladım. Belki bana kızacaksın ama bunu kimseye söylemeyeceğime dair Başkomiser Ekrem'e söz vermiştim. Lütfen, anlamaya çalış. Ekrem'in bana olan güvenini kötüye kullanmak istemedim, bütün mesele bu. Ve şimdi sana söyleyeceğim şeyi, ben izin verinceye kadar sen de kimseye söylemeyeceksin. Anlaştık mı?"
Hâle'nin merakı daha da artmıştı.
Nefesini keserek bekledi. Sonra tasdik edercesine başını salladı.
"Söz mü?"
"Söz."
Ersel içini çekti, sonra ağır ağır mırıldandı.
186
"Ortada birden fazla katil var."
Hâle hafifçe irkilerek arkadaşını süzdü.
"Anlamadım" diye mırıldandı. "Ne demek o?"
"Bütün basın beş cinayetin de aynı insan tarafından işlendiğini sanıyor. Polis olayı böyle aksettirdi medyaya. Oysa cinayet mahallerinde ele geçen parmak izleri birbirinden farklı. Kısacası henüz kimlikleri tespit edilemeyen iki katil söz konusu."
Bu haber genç kızı bir hayli şaşırtmıştı. Önce hiç sesi çıkmadı, düşündü bir süre, sonra, "Bu bilgiyi Başkomiser'den mi aldın?" diye sordu.
Ersel başını salladı.
Hâle'nin durgunluğu devam ediyordu. Ersel devam etti.
"Kartal'daki marangoz Faruk'u ve Gayrettepe'deki Ma-cide'yi aynı adamın öldürdüğünü polis tespit etti. îki vakada bulunan parmak izleri tutuyor. Ama Üsküdar'daki öğrenci Nilüfer'in katili o şahıs değil. Farklı biri. Bu husus kesin." ^
"Ya Üsküdar'daki yaşlı Süreyya Hanım'ın katili hangisi?"
Ersel omuzlarını silkti.

"Biliyorsun o olayda polis parmak izi bulamadı. Katilin eldiven kullandığını düşünüyorlar."
Hâle dilinin ucuna gelen soruyu sormaktan kendini alamadı.
"Ya bugünkü o feci vaka? İşçiyle karısını hangisi öldürmüş?"
"Bilmiyorum. Bu saate kadar Ekrem beni aramadı. Aynı suali ben de ona sordum."
Öğrendiği bu haber genç kızın bu an'a kadar olan düşüncelerini allak bullak etmişti. Haklı olarak tüm olayın faillerinin tek bir kişi olduğunu tasavvur etmişti.
187
"Sorunun aydınlanması bu kadar sürmemeliydi. Par-mak izi uzmanları neticeyi çoktan elde etmişlerdir. Başkomiser niye sana neticeyi bildirmedi?"
"Hiçbir fikrim yok. Belki daha sonra arar."
Hâle'nin dudakları büzüldü, keyfi kaçmış gibi suratı asıldı. Hatta bir ara Ersel'i dikkatle inceleyip, gözlerinin içine baktı, inanmamış gibi sordu.
"Bu bir şaka olmasın, beni işletmiyorsun, değil mi?"
"Hayır. Gayet ciddiyim. Şaka filan değil."
"Çok garip."
Bu kez Ersel kızı süzdü. "Nedir garip olan?"
"Ortada iki katilin bulunması. Bunlar sıradan cinayet değil, belli ki bir sapığın, ruhen dengesiz bir kişinin işi. Her ikisi de girdikleri evde kedileri de öldürüyorlar."
"Eee, olamaz mı yani? Kedilere olan takıntılarının sebebini bilmiyoruz ama olaylar açık, sanki imza atar gibi cinayetlerle saplantılarını gösteriyorlar."
"Yine de tuhaf... İki ayn kişi olmalarını pek aklım almadı."
"Neden? Parmak izleri ortada. Bu çok ciddi ve kesin bir bulgudur."
"Ama bir düşünsene; yaşlı Süreyya Hanım'ın katlinde parmak izi bulunmadı. Olayın asıl ilginç yanı, o vakada kimse ölen kedi leşiyle de ilgilenmedi. Basın da atladı. Bir an için ikinci bir sapığın ortaya çıktığını varsaysak bile, kedi-siyle öldürülen kız öğrenci Nilüfer hadisesini kim tetikledi?" Ersel mırıldandı. "Anlamadım, ne demek istiyorsun?" "Yani ilk işlenen cinayette katilin evde bir de kedi öldürdüğü basında açıklanmadığına göre, ikinci katili bu işe kim ve nasıl itmiş olabilir? Şayet medya daha ilk vakada bu
188
avrıntıy1 yakalayıp anlatsaydı, bir başka katilin de bundan ilham aldığını düşünebilirdik belki, ama böyle bir şey olma-Hı gazetelerde, televizyonlarda bu konuda tek bir şey söylenmedi. Oysa aradan bir hafta geçmeden yine aynı semtte kız öğrenci kedisiyle öldürüldü. Bu cinayetleri iki ayrı kişinin işlediğini düşünmek sana ters gelmiyor mu? Böylesine rastlantı olur mu? Bir hafta içinde iki cinayet ve iki kedi leşi, hem de birbirlerine yakın yerlerde. Benim mantığım bunu pek kabul etmiyor. Sanki katiller birbirleriyle rekabet edercesine, sözleşmişler gibi..." Ersel'in birden gözleri ışıldadı.
"Ne dedin?" diye fısıldadı. Sonra hemen sustu, adeta kıza soru sorduğuna pişman olmuş gibi. Zaten Hâle de Ersel'in dudaklarından dökülen fısıltıyı işitmemişti. Ama genç adamın birden daldığını, oturduğu kanepede gevşeyerek düşüncelere gömüldüğünü gördü. Sus pus olmuştu ev sahibi.
Onun daldığını gören genç kız birden vaktin hızla geçtiğini hatırlayarak saatine-Tbaktı. "Geciktim" diye mırıldandı. Ersel'in, daha erken, biraz daha kal, filan diyeceğini sanmıştı ama delikanlı birden yerinden fırlayarak, "Hadi, seni evine bırakayım" demişti.
Hâle biraz hayal kırıklığına uğrayarak yerinden kalktı. Gecenin bu kadar çabuk sona ermesini istemiyordu.
Yol boyunca Ersel'in sessizliği devam etti. Hâle de onun bu durgunluğunu deşecek veya bozacak bir laf etmekten çekindi. Genç kızın evine yaklaştıkları bir sırada nihayet Ersel konuşmaya başladı.
"Gecenin sonu için özür dilerim Hâle. Canını sıktığımı biliyorum ama aklım karmakarışık. Umarım beni bağışlarsın." Hâle mırıldandı. "Sadece ne olduğunu merak ettim. Neden birden sustun?"
189
"Yakında açıklarım, endişelenme."
"Ne zaman?"
Ersel bir an düşündü.
"Mesela yarın. Tamam mı?"
"Gazeteye gelecek misin?"
"Hayır, sanmıyorum."
"Telefon mu edeceksin?"
"Yüz be yüz görüşmeyi tercih ederim."
"Ama yarın bütün gün gazetede olmak zorundayım."
"Biliyorum. Yarın işi asamaz mısın? Bir günlüğüne, bir mazeret uydur."
Genç kız şaşırarak Ersel'e baktı.
"Ne yapacağız?"
"Birlikte çalışacağız. Sen ortağım değil misin?"
Hâle itiraz etmek istedi. Uydurma bahanelerle işe gitmemek istemiyordu.

"Ama..." diye fısıldadı.
"Takma kafana, kaytarmıyorsun. Alt tarafı yine işinin peşindesin."
"Pekâlâ" demek zorunda kaldı genç kız. "Nerede buluşacağız?"
"Seni telefonla arar bildiririm."
Hâle'nin evinin önüne gelmişlerdi. Ersel arabayı durdurdu, sonra birden uzanarak kızın yanağına dostane bir öpücük kondurdu.
"Bu gece bana nasıl yardım ettiğini bilemezsin" diye fısıldadı.
Hâle arabadan inip evine doğru yürürken, ona nasıl yardımcı olduğunu düşünmekten çok, genç adamın yanağına kondurduğu öpücüğün etkisindeydi. Tamamen dostça
190
ve arkadaşça bir öpücüktü bu, ama Hâle'nin bütün vücudunu tatlı bir ürperti kaplamıştı...
***
A.
191
4
Bazen annesi geceleri uyumaz, Hâle'nin dönüşünü beklerdi. Kızının zaman tanımayan bir iş'te çalışmasından dolayı hiç memnun değildi. Ne var ki Hâle'nin mesleğinden memnun olması ve işine dört elle sarılması fazla itiraz etmesini engelliyordu.
Genç kız anahtarıyla içeri süzülüp etrafı karanlık görünce derin bir oh çekti. Nasılsa annesi bu gece odasına erken çekilip yatmıştı. Yüreğini derin fakat tatlı bir çarpıntı kaplamıştı, kendine bile doğru dürüst açıklayamıyordu nedenini. Veda anında Ersel'in yanağına değen dudakları tüm dengesini bozmuştu. Biliyordu, bu tamamen dosthane, her arkadaşın ayrılırken yaptığı cinsten bir jestti, kötü ve bir artni-yet taşımıyordu. Öyleyse bu denli heyecanlanmanın sebebi
neydi?
Annesi iyi ki yatmıştı. Yoksa yüzündeki ifadeden hemen duygularını anlardı. Yanaklarına kan hücum ettiğini, yüreğinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissediyordu. Eve girip biraz sakinleşince, kendi kendine homurdandı,
192
meğer ben de bu yakınlaşmaya çok istekliymişim, diye. Alelacele soyunup yatağa girdi. Hemen uyuyamayacağını biliyordu ama bu gece Ersel'le yaşadıklarını, beyin süzgecinden geçirip değerlendirmeliydi. Bu yaşına kadar ilk defa bir erkeğin evinde, onunla yalnız, baş başa bir yemek yemiş, yanak yanağa dans etmişti. Doğrusu Ersel, o meşhur şöhretine uyan hiçbir davranışta bulunmamıştı, fakat şimdi gazetedeki kızların neden onun peşinde pervane gibi döndüklerini daha iyi anlıyordu. Şöminede çatırdayarak yanan kütüklerin sıcaklığı, Julio Iglesias'ın yumuşacık tatlı sesi, Ersel'in beline dolanan güçlü kolları, saçlarına yaslanan yanağı, onu şimdiye kadar yaşamadığı romantik bir ortama taşıyıp götürmüştü. Demek her şey böyle başlıyordu. Yemeğe oturana kadar çoktan kendinden geçmişti. Şayet Ersel o sırada biraz ısrarcı olsa, daha fazla yaklaşsa muhtemelen karşı koyacak iradeyi kendinde bulamayacaktı.
Yorganına biraz daha sarılırken düşündü. Hem bu kadar tutucu olmanın ne anlamı vardı? Gençlik yılları hızla akıp giderdi. Yaptıklarından pişman olmak istemiyordu Hâle. Hayatında ilk defa kendisini bir erkeğe teslime hazır hissetmişti. O istediği için değil de, kendi arzu ettiği için. Bu çok önemliydi ve böyle bir duyguyu ilk defa yaşıyordu.
Yarın yine beraber olacaklardı. Birden gerildiğini hissetti genç kız. Her ne kadar konuştukları konu hunhar cinayetler olsa da, önünde sonunda kendisini cinayetlerden daha fazla titreten bu konuya geleceklerini biliyordu artık.
içindeki ürpertilere engel olamadı.
Bedeninde hiç alışık olmadığı bir isyanı hissediyordu. Bir karar da veremedi; acaba içindeki bu duygular şimdiye kadar hiç tatmadığı aşkın emareleri miydi, yoksa cinselliğin kaçınılmaz daveti mi?
Fazla da umursamadı.
Korku Evi / Fİ 3
193
Şu an tek isteği, yarının olması ve Ersel'in telefon ederek kendisini çağırmasıydı. Ancak neden sonra, gözkapakla-rı yavaş yavaş bastıran uykuyla ağırlaşırken genç adamın birden sakinleşmesini, sus pus olmasını anımsadı.
Neden sessizleşmişti acaba?
Ersel ertesi sabah ona Tünel'de randevu vermişti saat on birde. Genç adam hâlâ durgun ve tedirgin görünüyordu. Birlikte Yüksek Kaldırım'dan aşağıya doğru inmeye başladılar. Hâle sabırla bir şey sormamıştı ama Koyuncu'ların pulcu dükkânına doğru gittiklerini anlamıştı. Serin, nemli bir meltem yüzlerini okşuyordu.
Hâle o sabah, sık sık giydiği uyduruk ve ucuz tişörtü, haki kanvas pantolonunu çıkarıp, yerine şık mavi süveteriy-le kumaş pantolonunu giymişti. En üstünde de deve tüyü rengi kabanı vardı. Ama Ersel'in bu değişikliği fark etmediğini görmüş, hatta içinde hafif bir burukluk yaşamıştı.

Yürürken pek konuşmuyorlardı. O bildik gerginlik kızın tenini gıdıklıyordu. İnsanlarla kaynayan yokuştan aşağıya inerlerken kolları ara sıra birbirine sürtünüyordu. Dayanılmaz bir güç kızı hem genç adama itiyor, hem de ondan uzaklaştırıyordu. Bu kadar kısa zamanda içindeki değişiklik kızı utandırmaya başlamıştı. Ruhuna üşüşen duygulardan sıyrılmak istiyordu. Bile bile sordu.
"Pulcuya mı gidiyoruz?"
Ersel başını tasdik edercesine salladı.
"Ne yapacağız orada?"
"Ona içinde bulunduğu tehlikeyi anlatacağım."
"Emin misin?"
"Evet" diye mırıldandı Ersel.
194
"Ama dün bunun doğru olmadığını, her kedi sahibi insanın potansiyel tehlike altında olduğunu varsayarsak, şehrin yarısını uyarmamız gerektiğini söylüyordun."
Genç adam yüzüne o yakışan tebessümüyle kıza baktı.
"Bu da doğru."
Hâle alınmış gibi homurdandı.
"Sen, benimle dalga mı geçiyorsun?"
Gülümsemeye devam eden Ersel birden kızın elini avuçları içine alarak, "Bırak şimdi söylenmeyi de acele et" diye fısıldadı ve onu çekiştirerek hızlandı. Sesini çıkarmayan genç kız ona ayak uydurmaya gayret etti. Ama elini onun avucundan çekmeye de hiç kalkışmadı...
Dükkândan içeriye girdiklerinde Orhan Koyuncu bankonun arkasındaki bir iskemlede oturuyordu. İki gazeteci içeriye girer girmez adamın kucağında yerleşmiş, gözleri kapalı, halinden memnun Marco'yu görünce irkildiler. Bir an anlamlı bir şekilde bakıştılar.
Orhan Koyuncu'nunj onları bu kadar çabuk yeniden dükkânına beklemediği halinden belliydi. Gülerek ayağa kalktı. Bu arada rahatı bozulan besili hayvan adamın kucağından fırlamış hemen perdeyle ayrılan bölmeye kaçmıştı.
"Buyurun efendim, hoş geldiniz. Sefalar getirdiniz."
Hâle'nin sesi çıkmadı fakat Ersel hemen bankoya dayanarak adamın gözlerinin içine bakmaya başladı.
"Hoş bulduk ama sefalar getirdiğimizi hiç sanmıyorum" diye lafa girdi.
Orhan şaşırmış gibi Ersel'i süzdü.
"Hayrola, bir kusurumuz mu oldu yoksa? Şikâyetçi gibi görüyorum sizi."
"Hayır, hayır. Bunun alıcı satıcı münasebetiyle bir ilgisi yok. Bu defa çok farklı bir nedenle sizi ziyarete geldik."
195
Orhan Koyuncu meraklı nazarlarını onların yüzlerine dikerek bir açıklama bekledi.
"Orhan Bey" diye lafa girdi Ersel. "Herhalde siz de, gazete haberlerinden duymuşsunuzdur." Kısa bir an durakladı ve pulcunun yüzüne baktı.
Orhan şaşırmış gibi mırıldandı.
"Neyi duymuşumdur?"
"Şu kedi katilini."
Önce neyi kastettiklerini anlamamış gibi birkaç saniye durakladı, sonra garipseyerek söylendi. "Evet, gazetelerde okudum. Manyağın teki, girdiği evlerde hem cinayet işliyor-muş hem de kedileri öldürüyormuş. Hayrola? Bunun bizimle ne alakası var? Yoksa siz de bizim Marco'yu hatırlayıp telaşlandınız mı?"
Adam önce fikrin saçmalığını anlatmak istercesine gü-lümsemek istedi ama karşısındakilerin ciddiyetini görünce gülümsemesi dudaklarında dondu. Ersel'in eski ve ünlü bir polis muhabiri olduğunu bilirdi. Ayrıca gazeteciler daima kulağı delik insanlardı. Huylanarak yüzlerine baktı.
"Ne demek istiyorsunuz?"
Ersel derin bir nefes aldı.
"Kendinizi hiç tehlikede hissettiniz mi? Katilin bu dükkâna da gelebileceğini düşündünüz mü?"
Orhan kekeledi. "Buraya mı?"
"Evet."
"Şaka mı bu? Yapmayın dostum, kim buna cesaret edebilir? Gündüz vakti elinde silahla birinin buraya girip beni ve kedimi öldürmeye kalkışması gülünç. Delilik olur bu?"
"Doğru ama o kişinin akıl hastası olduğunu kabul etmek zorundayız. Zaten eylemlerini aklı başında bir insanın
196
yapması söz konusu olamaz. O bir manyak."
Orhan birkaç saniye daha onlara garip garip bakmaya devam etti.
"Neden ama?" diye kekeledi. "O manyağın bana ve kedime saldıracağını düşünmeye sizi iten sebep nedir?"
"Birincisi Marco'nun dikkat çekici bir kedi olması. Katil onu görmüşse rahatlıkla böyle bir işe kalkışabilir."

Bu iddiadan rahatsız olan Orhan Koyuncu'nun suratı asılmıştı. Sanki söylenenler anlamsız ve yersiz bir şaka gibi gelmişti adama.
"Çok anlamsız " diye söylendi. Belli etmese de hafifçe sinirlendiği belli oluyordu. "Hem Marco genellikle dükkâna bir yabancı geldiği zaman ürker ve arka taraftaki yerinden pek çıkmaz. Uysal ve çekingen bir hayvandır. Tanımadığı kimsenin de yanına yaklaşmaz."
"Olabilir. Örneğin bizi de tanımıyor, ama geldiğimizde sizin kucağınızda uyuyordu."
Adam fikrini savunmak ister gibi hemen karşılık verdi.
"Fakat gördünüz, «iz içeri girer girmez ürktü ve her zamanki yerine kaçtı."
"Doğru ama bizim gibi dükkâna gelen herhangi bir müşteri de onu görmüş olabilir. Hem yanılmıyorsam, biz tanıdık müşteriniz olduğumuzdan bizimle ilgilenmek için kediyi siz salıverdiniz."
Orhan yeniden durakladı. Gazetecinin daha fazla bir şey bildiği, ama durumu yavaş yavaş açıklamaya kalkıştığı gibi bir hisse kapıldı. Bu iddiayı mantığı pek kabul etmemekle beraber huylanmaya başlamıştı.
"Ersel Bey, neler oluyor kuzum?" diye heyecanla mırıldandı. "Yoksa bir ihbar filan mı aldınız?"
"Hayır, bir ihbar filan almadık."
197
"Eee, o halde manyak katil koca şehirde beni ve Marco'yu mu bulacak?"
"Neden olmasın? Diğer katledilen insanların sizden bir ayrıcalığı mı vardı?"
Orhan Koyuncu yine, "Ama... ama..." diye kekeledi fakat sözünü tamamlayamadı. "Ersel Bey siz bir şeyler biliyorsunuz. Lütfen söyleyin, beni korkutmaya başladınız."
"Farkındayım dostum. Lakin korkmanızın ve uyanık olmanızın yararı var. Ben, katilin bir şekilde bu dükkâna bir kere daha geleceğini sanıyorum."
Orhan Koyuncu ir kildi.
"Bir kere daha mı? Bu ifadenizden daha önce gelmiş gibi bir anlam çıkardım, yanılıyor muyum yoksa?"
"Yanılmıyorsunuz Orhan Bey. O katilin bu dükkâna geldiğini sanıyoruz."
Adamın yüzü bir an bembeyaz kesildi.
"Sanıyor musunuz?"
"Evet, kuvvetle muhtemel gelmiş olduğu."
"Yani... Yani siz onu tanıyor musunuz yoksa?"
"Üzgünüm ama hayır."
Orhan gergin bir şekilde homurdandı yeniden.
"Öyleyse bu hükme nereden vardınız?"
Ersel hafifçe gülümsedi. "Mesleğinin ehli gazetecilerin kulağı delik olur. Bizim de birtakım kaynaklarımız vardır tabii."
Pulcunun hayreti daha da artmıştı.
"Nasıl?" diye sordu. Nasıl bir kaynak?"
"Bunu şimdilik size söyleyemem. Gazeteciler edindikleri bilginin kaynağını açıklamak zorunda değillerdir. Hemen şunu ilave edeyim ki buraya bir gazeteci olarak değil, eski bir dost sıfatıyla geldim. Sizi uyarmak istedim."
"Hiçbir şey anlamıyorum."
198
"Şöyle söyleyeyim; dükkânınıza gelen müşterilerinize sık sık kartvizitinizi verir misiniz?"
"Bazen" diye mırıldandı Orhan Koyuncu. "Normal değil mi bu? Müşterilerim zaman zaman beni telefonla arar, kayda değer bir parçanın gelip gelmediğini veya koleksiyonlarında eksik olan bir pulun fiyatını, ya da buna benzer bir şeyler sorarlar. Alışılmış bir şeydir bu, sanırım sizde bir kartvizitim vardır."
"Haklısınız. Peki şu son günlerde kimlere kartvizit verdiğinizi hatırlıyor musunuz?"
Orhan gergin bir şekilde düşünmeye başladı. Sonra yine kekeledi.
"Korkarım bir sürü müşteriye vermiş olabilirim. Hatta ben burada yokken kardeşim veya yardımcımız da vermiş olabilir."
"Yine de bir düşünün."
"Hangisini?"
"Özellikle son on beş gün içinde verdiklerinizi."
Pulcu'nun suratı asıRh.
"Bunu hatırlamam adeta imkânsız. Bana biraz yardımcı olamaz mısınız?"
"Belki olabilirim" diye mırıldandı Ersel.
Orhan Koyuncu ciddi bir endişeyle rica eder gibi fısıldadı.
"Öyleyse hatırlamama yardım edin lütfen. Konuşmanızdan bir şeyler bildiğiniz belli oluyor. Bana biraz ipucu verin ki hatırlayım."
"Son gelişimde size bir İtalyan pulunu sormuştum. Campenelli'nin elli liretlik mavisini, anımsıyor musunuz?"
Orhan başını salladı.
199

"Evet, hatırlıyorum tabii. Kırmızısı çok kıymetlidir, çok az koleksiyoncu da vardır ama sizin de bildiğiniz gibi mavisi değersizdir, beş para etmez."
"O pulu sattığınız kişiyi de size sormuştum, hatırladınız mı?"
"Evet" diye mırıldandı pulcu. "O zatla röportaj yapmak istediğinizi söylemiştiniz, hatta benden tarifini de almıştınız. Yoksa... yoksa... o kişi..."
Orhan şimdi uyanmış gibi gözleri iri iri açılmıştı.
"Ona bir kartvizit verdiniz mi?"
"Verdim sanırım. Aman Allahım, yoksa aranan katil o mu?"
"Bence o" diye mırıldandı Ersel.
Orhan Koyuncu'nun alnında terler birikmişti. Cebinden çıkardığı bir mendille başının saçsız kısımlarını ve alnını hızlı hızlı sildi. Adamcağızın boğazı kurumuş gibiydi. O zamana kadar öbür uçtaki bankonun arkasında duran genç yardımcı ilk defa söze karıştı. Gazetecilere değil de, patronuna hitap eder gibi konuştu.
"Orhan abi, o adamı ben de hatırlıyorum. Dün yine dükkâna geldi."
Bütün gözler bir anda genç çırağa çevrildi. Orhan titrek bir sesle sordu.
"Ne zaman?"
"Öğleden sonra. Hani siz Belediye'ye gittiğiniz sırada." Konuşmalara şahit olan yirmi yaşlarındaki çırak Hüseyin paniğe kapılmış gibiydi. Titreyen bir ses tonuyla devam etti. "Pullara baktı, hatta sizi sordu, sonra çekti gitti. Bir şey almadı."
Orhan hışımla söylendi.
"Niye bana söylemedin?"
Çırak kekeledi. "Nereden bileyim abi, onun ... şey... ol-

OBHAN KEMAL iLHALKKUTUPHAHtW
duğunu. Sıradan müşteri sandım. Her gün bir sürü insan dükkâna girip çıkıyor. Zaten alışveriş de yapmamıştı."
Ersel çırağa döndü, sakin bir ses tonuyla mırıldandı.
"Dikkatini çeken bir davranışı oldu mu?"
"Ne gibi?"
"Mesela Marco'yıı sordu mu ya da dükkânın arka tarafına bakmaya filan kalkıştı mı?"
Hüseyin uzun uzun düşündü.
"Hayır" diye mırıldandı sonra. "Sadece pullara baktı. Bir de sizi sordu."
"O sırada Marco burada mıydı yoksa arka tarafta mı?"
"Korkarım, hatırlayamayacağım. Ama arka bölmede uyuyordu galiba."
"Adamın sırtında ne vardı? Yine o lacivert mont mu?"
"Yok bu defa siyah, uzun bir palto giymişti."
"Emin misin?"
"Kesinlikle."
"Nasıl bu kadar erçjiin oluyorsun?"
Çırak Hüseyin utanarak kekeledi.
"Alışkanlık. Bizim müşteriler dükkâna geldiklerinde kendinden geçmiş gibi pulları seyre dalarlar, bizimle ilgilenmezler. Ben de o sırada onları inceleme fırsatı bulurum. Adamın uzun, siyah bir palto giydiğini çok iyi hatırlıyorum. Dikkatimi çekmişti, artık o tür paltolar pek giyilmiyor da. Ayrıca bıyık uzatmaya da başlamış."
Ersel'le Hâle dikkatle gence baktılar. Çırak açıklama yapmak zorunda kaldı.
"Yani tıraş olmuştu ama bıyıklarını kesmemişti. Yeni uzatmaya niyetlendiğini düşündüm."
"Sağol, Hüseyin" diye söylendi Ersel. "Bize yardımcı oldun."

Çırak mahcup bir ifade ile başını eğdi.
Asıl telaşa kapılan Orhan'dı.
"Beni korkuttunuz. Bu durumda hemen polise başvurmalıyım. Bu anlattıklarınızı bir ihbar niteliğinde polise bildirebilirim, değil mi?"
Ersel mütebessim bir eda ile Orhan'ı süzdü.
"Bence hiç gereği yok."
"Aman Ersel Bey, ne diyorsunuz? Şayet söyledikleriniz gerçek ise hayatımız tehlikede demektir. En azından polis bir tedbir alır."
"Polis o tedbiri çoktan almış bile."
"Almış mı? Nasıl?"
"Şimdi hiç belli etmeden tam dükkânın karşısındaki simitçiye bakın. Şu sarısın, mavi gözlü, uzun boylu adama."

Ersel'in ikazına rağmen üçü de merakla başlarını çevirip tezgâhının başında duran adama baktılar. Simitçi o an başka tarafa bakıyordu. Orhan'la Hüseyin tabii adamı tanımadılar ama Hâle'nin bir an gözleri irileşti. Dükkâna gelirken nasıl da fark etmediğine şaşırdı kaldı.
Ersel devam etti.
"O simitçi, Cinayet Masası Başkomiser Muavinlerinden Okan Temiz'dir. Eminim ki etrafta benim de bilmediğim birkaç sivil memur daha vardır. Yani anlayacağınız polis tedbirini çoktan almış bile."
Ama Orhan Koyuncu kendini güvende hissetmekten ziyade, daha da korktu. Kedi katilinin yeni kurbanı olması endişesi yüreğine çöreklenmişti...
***
202
Tünel'den Galatasaray'a doğru yürürlerken Hâle sordu.
"Ne düşünüyorsun şimdi?"
"Başkomiser Ekrem'in düşündüğünü."
"Yani?" 4
"Orhan Koyuncu'hun şişko kedisi Marco ile katilin yeni avı olabileceğini."
"Aman Allah'ım! Peki, bir şey yapmayacak mıyız?"
"Ne gibi?"
"inanamıyorum... Bu kadar soğukkanlı olamazsın. Adamcağızı neden uyarmadın?"
"Daha nasıl uyarıyım Hâle? Bildiğim her şeyi anlattım ona. Bir tek kartvizitini ve onlardan satın aldığı pulu, işlenen cinayetlerden biri sırasında düşürdüğünü söylemedim. Eh, bu konuda da, biliyorsun Başkomiser'e verilmiş bir sözüm var."
"Yeterli mi bu?"
"Daha ne yapabilirim? Arif olan anlar. Davul zurnayla yeni kurban adayı sen olabilirsin diye ilân edemem ya? Ay-
203
rica en mükemmel güvence polisin onları gizlice korumaya alması. Hiç merak etme Muavin Okan Temiz çok iyi bir polistir."
Genç kız hâlâ rahatlamamıştı. Telaşlı ve endişeli görünüyordu. Ersel yeniden onun elini tuttu. Hâle en ufak bir tepki vermemişti. Yüreği toy bir genç kız gibi yine çarpmaya başlamıştı. Bir süre öyle el ele yürüdüler. Ersel hafifçe \ kulağına fısıldadı.
"Bugün için herhangi bir planın var mı?" I
"Ne gibi? Sen çağırdın, işi as dedin, ben de öyle yaptım. Herhalde senin anlatacağın bir şeyler olmalı."
"Doğru. Yine bizim eve gidelim mi?"
"Neden?"
"Daha rahat olmak, daha rahat konuşmak için." 1
Bu teklifin elini tuttuğu bir sırada kulağına fısıldanması W Hâle'de birtakım uyarı sinyallerinin çalmasına yol açmıştı. 1 İçindeki tüm isteğe rağmen, iradesinde hâlâ karşı çıkma gü- 1 cünün izleri depreşiyordu. i
"Ne yapacağız orada?" diye homurdandı. "Konuşmak § için ta Ataköy'e gitmek zaman kaybı. Burada bir yerde otu- I rur konuşuruz." 1
Ersel yine kulağına eğilmişti. 1
"Dün geceki gibi dans etmek ister misin benimle?" I
Bayılırdı ve şiddetle isterdi bunu ama kendisinin de 1 şaştığı bir katılıkla homurdandı Hâle: " Hayır, dans etmek is- i temiyorum şimdi." i
Sanki ağzından çıkan her kelime gizli, elektrikli bir me- • sajla yüklü gibiydi. Hâle, "Biliyor musun," diyerek Ersel'e döndü. "Bazen seni anlamak bana zor geliyor."
"Biliyor musun?" diye yanıtladı Ersel'de genç kızı. "Ara- < mızda hiçbir şey yokmuş gibi davranman da bana zor geli- l yor.
204 i
Hâle yutkundu. Her zamanki gibi kızardı.
"Biliyorum" diye mırıldandı soluğunu tutarak. "Fakat yapamam."
Davranışının aptalca olduğunun farkındaydı. Onu ne kadar çok istediğini bilmesine rağmen, içindeki tereddüt bazı şeylere karşı çıkıyordu.
Ersel hiç oralı olmadan fısıldamaya devam etti.
"Biliyorum... fakat yapamam... Ne demek bu? Ne anlama geliyor?"
"Benim de sana karşı boş olmadığım anlamına geliyor. Kafam karmakarışık Ersel. Bir yanım büyük bir hevesle içimden taşan o duygulara kendimi bırakmamı istiyor, fakat diğer yanım henüz buna hazır olmadığımı söylüyor."
Genç kızın bütün sinirleri gerilmişti. Sertçe esen rüzgâr boynunda peydahlanan terleri soğutuyordu. El ele İstiklal Caddesi'nde yürümeja? devam ettiler. Ersel sakin görünüyordu.

"İşyerinde hakkımda çıkan dedikodulardan dolayı mı aklın karışık?"
"O da var" diye yajan söyledi Hâle. Aslında dedikoduların canı cehennemeydi. Şimdiye kadar hiçbir erkeği bu denli arzu etmemişti.
"Peki başka ne var?"
Hâle yutkundu. İçinde çağlayan gibi gürüldeyen arzular, bırak kendini diye haykırıyordu. Zihninden geçenler çıl-gıncaydı. Ersel'in hem kendisine dokunmasını istiyor, hem de bundan ürküyordu. Cadde insanlarla doluydu, ama o an Ersel onu kollarının arasına alıp ihtirasla öpse, gıkının bile çıkmayacağından emindi. Ersel onun susmaya devam ettiğini görünce, "Yoksa başka biri mi var?" dedi.
205
"Hayır, hayır... Öyle biri yok" diye mırıldandı genç kız.
Başka biri yoktu ama Hâle neden bu kadar direndiğini anlamıyordu hâlâ. Derinden hem onun kendisini istemesini hem de kendisinin güçlü ve iradeli olduğunu düşünmeye devam etmesini istiyordu. Verdiği cevap yeterliydi, hayatında başka bir erkek olmadığını söylemişti. Bedeninden yükselen sıcaklığı çok iyi hissediyordu ve mutlaka Ersel de yavaş yavaş çözülen kararlılığını fark ediyordu. Nihayet güçlükle, "Şu an buna hazır değilim" diyebildi.
"Seni seviyorum Hâle. Galiba âşık oldum. Hem de uzun bir zamandan beri."
"Biliyorum."
"Seni şiddetle arzu ettiğimi de biliyor musun?"
"Evet."
"Şu halde? Bana yine hayır mı diyeceksin?"
"Şimdilik."
Ersel ısrar etmedi. El ele yürümeye devam etmelerine rağmen başka tek kelime konuşmadılar. AKM'nin yanındaki açık otoparka bırakmıştı Ersel arabasını. Arabaya doğru ilerlerken genç adam üzgün bir sesle mırıldandı.
"O halde seni evine bırakayım."
"Teşekkür ederim."
Bu duruma sevinmiş mi yoksa üzülmüş mü olduğunu kestiremiyordu Hâle. Yine bir parçası evine dönmek, yalnız kalmak ve düşünmek iştiyakı ile tutuşuyordu. Diğer yanı ise eline geçen bu fırsatı teptiği için mutsuzluğunu vurguluyordu. Araba otoparkın en uç ve tenha köşesindeydi. Arabaya bindiler. Ersel aniden kıza doğru eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Öpüşü öyle yumuşaktı ki, sanki öpmüyor, ona sevişmekten kaçınmanın ne aptalca bir şey olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Hâle o sımsıcak öpücüğün dudaklarında kalmasına izin verdi. Orada, arabanın içinde,
206
beklenmedik bir anda teslim olduğunu, hâkimiyetini yitirmek üzere olduğunu hissediyordu.
Tam tümüyle kendini ona bırakacakken, içinde bir korku, kaçınılmaz hakikatin gerçekliği yükseliverdi birden. Başını önüne eğdi, yavaşça kendini çekti ve kor gibi dudaklardan uzaklaştı.
"Çok güzeldi. En azından benim için" diye fısıldadı Ersel.
Genç kız başıyla onayladı. "Benim için de. Ama yapamam Ersel" dedi.
"Neden kaçıyorsun Hâle?"
içindeki kendisinin de bilmediği anlamsız duyguları açıklayamazdı.
"Beklemeliyiz" diye fısıldadı.
Neyi kastettiğini anlamamıştı Ersel. Nitekim büyük bir saflıkla sordu. ı
"Neyi bekleyeceğiz?"
Buna bir cevabı yoktu genç kızın. Sadece o an aklına geleni söyledi.
"Kedi Katili'nin yakalanmasını."
Ersel'in şaşkınlıktan gözleri irileşmişti.
"Katilin yakalanmasını mı?" diyebildi hayretle.
"Evet."
Sorusuna böyle saçma bir karşılık olamazdı. Kendini toparlayıp kızı sarmaladığı kollarını çekti. Nedeni ne olursa olsun Hâle'nin kendisini istemediğine hükmetmişti. Yüzü asılmış bir şekilde motoru çalıştırdı...
207
ID(ü»te€İD lÖHJDM
Korku Evi / F14
';
n
Samim Vardar oturduğu evin sokağının başındaki ufak bakkal dükkânına girince, düğmeleri açık trençkotundan dışarıya taşan göbeğini hoplatarak gür sesiyle adeta bağırır gibi konuşmaya başlafh.. "İyi akşamlar Selo."
Bakkal Selâhattin kasanın arkasındaki iskemlesinden kalkarak gülümsedi daimi müşterisine. "Ne haber abi? Bu akşam erkencisin bakıyorum, hayrola?"

Şişman adam bilgiç bir eda ile sırıtıp göbeğinden aşağıya kayan pantolonunu çekiştirirken söylendi.
"Sen bu işlerden anlamazsın Selo. işin raconu budur. Ara sıra da eve erken dönüp Akrep Sultan'm gönlünü almak gerekir."
Genç bakkal saf saf bakıp sordu.
"Kimin abi? Akrep Sultan'm mı?"
"Ha, hah!"
"O da kim oluyor? Yani Nihâi Yenge mi?"
"Ha şunu biliydin.
Bakkal sitem edermiş gibi sırıttı. "Yapma be abi! Yenge-
211
ye neden akrep diyorsun ki? İyi insandır o. Hiç akrep gibi soğuk bir hayvana benzetilir mi?"
Samim Vardar o gürültülü kahkalarından birini daha
koyuverdi.
"Yahu sen dişi akrebin marifetini bilmez misin?"
"Yoo" diye mırıldandı genç bakkal.
"Neyse, sen şimdi onu boş ver de bana bir büyük rakı çıkar bakalım. Son aldığım kezzap gibi çıktı ha... Ulan Selo, yoksa kaçak rakı mı alıyorsun bir yerlerden? Bak bu da tatsız çıkarsa, külahları değişiriz ha!..."
"Aman abi, ne biçim laf o? Kaçak olur mu hiç?"
"Bak, benden söylemesi. Bana biraz lakerda, sucuk, ince doğranmış pastırma da ver. Bir kaba da az russalatası
koy."
Bakkal yerinden fırladı. Müşterisinin istediklerini hazırlamaya koyuldu. Bir yandan da laf yetiştiriyordu.
"Ne o abi? Bu akşam misafirin filan mı var? Yoksa bir şey mi kutluyorsun?"
"Yok be, biliyorsun bu akşam televizyonda maç var. Şu maçı ağız tadıyla bir seyredeyim dedim."
Müşterisinin koyu bir Fenerbahçeli olduğunu bilen genç bakkal takıldı. Kendisi de Galatasaraylı olduğu için her zaman tatlı tatlı tartışırlardı.
"Abi gel, sen bu siparişlerini gelecek hafta al. Daha iyi
olur."
Samim merakla bakkala baktı.
"Nedenmiş o? Yoksa istediklerim dükkânında durup kokuştu mu ulan? Bak, mayonez bayatsa benden metelik alamazsın ha, bilmiş ol."
"Yok be, Samim abi. Mallarım taze de, siz deplasmanda-
212
siniz bu akşam. Nasıl olsa puan kaybedeceksiniz, ağız tadıyla kafayı çekemiyeceksin de."
"Bırak bu ağızları Selo. Var mısın iddiaya? Bir büyük rakısına. Sana iki fark veririm. Tek fark da senin. Ha?"
"Yok abi, ben iddialaşmayı sevmem. Bahse de girmem. Ama işiniz zor."
"Konuşma oğlum öyleyse. Siz şu Galatasaraylılar ne zaman haddinizi bileceksiniz?"
"Biz haddimizi biliriz abi. Hele siz şu bizim Avrupa'daki başaramıza bir ulaşın sonra konuşursunuz."
"Kes tatavayı Selo, hadi elini çabuk tut da gideyim. Maçın başlamasına az kaldı. Ha bir de taze ekmek koy poşete."
Bakkal siparişleri hazırlayıp poşete doldurdu. Biraz da merak etmeye başladı, zira sokak sakini komşusu Samim Vardar genellikle veresiye alışveriş yapar, aylık borçlarını da zamanında pek ödemezdi. Ama şakacı, neşeli, şen bir mizacı vardı müşterisinin. Ağzı laf yapan, tatlı bir adamdı. Se-lahattin onu sever, her gelişinde de takılırdı.
Bu sefer ödameyi peşin yapmıştı Samim Vardar. Onun tapu dairesinde memur olduğunu biliyordu, içinden sırıttı, aslında bu akşamki kutlamanın Fener'in maçından değil, rahat, dairede yaptığı pahalı bir satış muamelesinden kaynaklandığını anladı.
Poşeti eline alan şişman tapu memuru, "Hadi eyvallah Selo" diyerek tam kapıya doğru yönelirken birden hatırlamış gibi bakkala döndü.
"Yahu Selo, bizim Camgöz'e de peynir artığı biriktirdin
mi?"
"Tamam abi. Nihâi Yenge bu sabah gelip aldı."
"Sağ olasın Selo. Hadi, iyi akşamlar."
"Güle güle abi. Yine beklerim."
Samim koca göbeğiyle dükkândan çıktı. Ağır ağır evine
213
doğru yürümeye başladı. Az ilerdeki Nur Apartmanı'nın giriş katında oturuyordu. Hava çoktan kararmıştı. Maçın başlamasına da az kalmıştı. Akrep Sultanı'nın çoktan televizyonun karşısında masayı hazırladığından emindi. Kapının zilini çaldı.

Karısı Nihâi, kırk yaşlarının biraz üstünde, karakuru, Samim'e inat, dal gibi zayıf bir kadındı. Asık bir suratla kapıyı açtı, daha merhaba bile demeden, homurdanmaya başladı.
"Demek nihayet, evin yolunu buldun ha? Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"
"Var tabii, hayatım. Yediye geliyor." "Nerede sürttün bu saate kadar?" "Başlama yine Sultanım, ancak gelebildim. Biraz mesaiye kaldık işte."
"Hep aynı numara. Bari ara sıra da değişik bir şeyler uydur. Fazla mesai, fazla mesai."
Karısı daha söylenecekti ama elindeki, bakkaldan aldığı içi dolu poşeti görünce zevzeklenmeyi kesti. Hiç olmazsa bu gece eli dolu dönmüş, diye düşündü. Samim onun yanağından bir makas alırken, "Çok açım" diye mırıldandı. "Bak bir büyük şişe de rakı aldım. Yanında mezeler de var. Bu gece kafaları parlatalım seninle."
Nihâi poşetin içindekileri görünce susmuştu. Elinden poşeti alıp mutfağa doğru ilerledi. Samim de onun etsiz but-suz basenine arkadan bir şaplak atarak sevgisini bildiği yöntemlerle açıklamaya çalıştı. Nihâi, içki sofrası, maç nak-
214
li ve hele kocasını hoşnut edecek bir sonuç alınırsa arkasından artık hiç zevk almadığı sevişme dakikalarının geleceği-ni iyi bilirdi. Asık suratıyla mutfağa yollandı.
Samim önce yatak odasına geçti. Soyunup dökündü. Bu gün satıştan aldığı bahşişi cüzdanından çıkarıp gardıropta asılı eski bir ceketinin cebine tıktı. Yarın işe giderken karısına çaktırmadan yanma alırdı. Maç nakli sırasında karısının gizlice cüzdanını ve o günkü elbiselerinin ceplerini karıştıracağını bilirdi çünkü. Bütün kadın milletini biraz geri zekâlı bulurdu; kocalarının cüzdanlarını, elbiselerinin ceplerini karıştırmayı bilir, ama onların çok basit yöntemlerle paralarını başka yerlere de saklayabileceklerini düşünemezlerdi.
Sırtına eski eşofmanlarını giydi, banyoya gidip elini yüzünü yıkadı, sonra gönül rahatlığıyla ufak salonlarına geçip televizyonu açtı. Nihal yemek masasını çoktan kurmuştu. Masanın başına geçip televizyondaki maç öncesi otoritelerle mülakatları, idarecilerle yapılan| röportajları dinlemeye koyuldu.
Bu arada Nihal mutfakla ufak salon arasında mekik dokuyup, tabaklara yerleştirdiği mezeleri getiriyor, arada bir de çocuk gibi heyecanlanan kocasını süzüyordu. Futboldan nefret ederdi Nihâi; hele bu anlamsız temaşa zevkinin günlük yaşama bu kadar etkili olması sinirlerini bozuyordu. Ahlar, vahlar, arada bir küfürler, bağırıp çağırmalar, gol sonrası çığlıklar dengesini dahi etkiliyordu.
Samim evde karısına hiç yardımcı olmazdı. O kaba ve sakil vücuduyla masanın başına çökmüş rakı şişesini açarak çoktan demlenmeye başlamıştı bile. Maç süresince gönül alıcı tek bir kelime çıkmazdı ağzından artık. Olsa olsa keyiflendiği zamanlarda trübündeki seyircilerle birlikte, evde, masanın başında, bazı sloganlara yüksek sesle iştirak eder, türküler söylerdi.
215
Sahanda sucukları pişirirken daha şimdiden salondan gelen homurtularını duymaya başlamıştı bile Nihâi. Evin kedisi Camgöz sucuk kokusunu duyunca çoktan pinekliediği yerden fırlamış, bacaklarının arasında dolaşmaya başlamıştı. Siftinerek bacaklarının arasında dolaşan kediyi ayağıyla iteledi kadın.
"Çekil be, münasebetsiz hayvan!" diye homurdandı.
Sanki içinde yılların biriktirdiği mutsuzluğun tek sebebi oymuş gibi. Ama Camgöz hiç oralı olmadı, sahibesinin itelemesiyle biraz uzaklaştıktan sonra yine miyavlayarak yaklaştı.
"Aç değilsin arsız, seni az evvel doyurdum. Koş git içeriye, babanın yanına."
Kedi sanki söyleneni anlamış gibi hızla oturma odasına koştu, gözlerini Samim'e dikerek yalanmaya başladı. Sa-mim'in ise onu görecek hali yoktu, tüm dikkatiyle takımının rakip kaleye yaptığı atağı izlemekle meşguldü. Neticesiz kalan atakta top out'a gidince, ancak odaya gelen karısına bakacak vakit bulabildi.
"Gel Sultanım, gel. Uzat bardağını da, sana da rakıyı koyayım" dedi.
Nihal isteksiz görünerek uzun limonata bardağını uzattı kocasının önüne. Aslında arada sırada akşamları o da kocasıyla bir kadeh içmekten hoşlanırdı; özellikle maç naklinin olmadığı zamanlarda. Kocası, haberler ve futbol maçlarının dışında televizyon seyretmez, yemek faslı bitince de, gazeteyi eline alır bir koltuğa çökerek okurken uyuklardı. Ta ki, Nihal'in seyrettiği film ya da televizyon dizilerinden biri bitinceye kadar.
Samim yarıya kadar içilmiş bardağını, karısının kadehine tokuşturarak, "Hadi bakalım, yarasın Sultanım" diyerek hoyrat bir yudum aldı rakısından. Samim'in maç bitinceye kadar şişeyi yarılayacağından emindi Nihal.
216
Bol su ilave edilmiş rakının ilk yudumu tatlı geldi kadına. Taze ekmeğin içinden bir lokmayı sucuğun kaptaki yağına batırarak ağzına attı. ikinci yudumdan sonra da, bazen kocasına haksızlık ettiğini düşünmeye başladı. Aslına bakılacak olursa, genelde fena adam değildir, diye geçirdi içinden. On sekiz yıldır yuvarlanıp gidiyorlardı işte. Bir devlet memuru ne kadar varlıklı olabilirse, o kadar varlıklıydılar. Ay sonlarını daima zar zor getirirlerdi ama borçları harçları yoktu, mütevazı evleri de kendilerinindi. Kötü alışkanlıkları, çapkınlığı da yoktu; zaten nasıl olsundu ki, bunlar maddiyatla ilgili konulardı.
Çaktırmadan kocasına baktı.

Gözleri şimdiden kanlanmış, doğal gazın sıcak ortamında kızaran yüzünü ter kaplamıştı. Eşofman üstünün fermuarını aşağıya çektiğinden, bir haftadan beri değiştirmediği kirli atletinin üstüne sucuğun yağı damlamıştı.
Nihal dördüncü yudumdan sonra içki içtiğine pişman oldu. içine yine kararjtearlık bastı. Böyle olacağını biliyordu. Samim tek kelime etmeden televizyon seyrediyordu. Sadece arada sırada tuttuğu takımın oyuncuları pozisyon kaybettiğinde ağzından homurtular yükseliyordu. 0 akşam ıspanak ve pilav yapmışfi Nihal; üstüne de kabak tatlısı vardı. Ocağın üstünde hafif ateşe bıraktığı yemeğin altını kapatmak için yerinden kalktı. Half-time'a kadar masadan kalktığının farkında olmayacağı kesindi.
Nihal mutfağa giderken Camgöz de yeni bir umutla peşinden geldi. Yemeğin altını söndürdü. Pilavı zaten Samim gelmeden az önce demlemişti, ılıklığı yeterlidir diye, düşündü. Kendisi atıştırdığı mezelerle tıkanmıştı, yeme yemeyecekti. Ama içki onda her zaman tatlı yeme arzusu doğururdu. Kayık tabak içindeki kabak tatlısını aldı, bir iki lokma
217
ondan yiyebilirdi. Tam tatlı tabağını odaya götüreceği sırada birden arkasında hafif bir gürültü duydu.
İrkilerek başını çevirdi geriye.
Samim top patlasa, maç sırasında yerinden kalkmazdı. Kocası olamazdı. Arkasında kimseyi göremedi. Sonra Cam-göz'ü aradı. Ama o da olamazdı; zira kediler gürültü yapmadan yürüyen, sessiz hayvanlardandı. Oysa duyduğu bir
ayak sesiydi.
Yanlış mı duydum acaba, diye kuşkuya düştü. Ne de olsa daireleri toprak hizasındaydı ve sokağın gürültüleri, sesleri, konuşmaları içeriye çok aksederdi. Fazla umursamadı, belki sesi yanlış algılamıştı. Korkak bir kadın değildi Nihal, ama nedense bu kez huylanmıştı, durdu bir kere de karanlık sokağa ve bahçeye baktı mutfağın penceresinden. Tül perdeyi kapattı yeniden; sokaktan bir iki kişi geçiyordu, herhalde duyduğum ses onlarınkiydi, diye düşündü.
Şu sıralar hırsızlık olaylarının çok arttığını duyuyordu, ne de olsa kendi evleri de zemin kattaydı ve hırsızlar için uygun sayılırdı. Gerçi bütün pencerelerde demir parmaklıklar vardı ve henüz gecenin bu saatinde, herkes ayaktayken hırsızlığa pek teşebbüs edilmezdi. Tam yeniden tatlı tabağı ile odaya döneceği sırada kedinin miyavlamasını işitti. Ama bu normal bir miyavlama değildi, sanki arsız Camgöz'ün kuyruğuna basılmış, hayvanın canı yanmış gibi, kısa ve canhıraştı. Bir fevkaladelik olmasa kedisi böyle hırlamazdı. Meraka kapılarak kediye seslendi. "Camgöz... Neredesin oğlum? Gel bakayım... Pisi, pisi...
Gel oğlum."
Hayvancağız çıkmıyordu ortaya.
Oysa kedisini iyi tanırdı. Özellikle tokluk bilmeyen obur Camgöz sofra kaldırılıncaya kadar etraflarından ayrılmayan
218
bir hayvandı. Üstelik çağrılınca hangi delikte olursa olsun koşarak mutfağa gelirdi.
Evin içinde bir tuhaflık olduğunu sezinledi Nihal.
Bu sadece bir sezgiydi. Önce ne olduğunu anlamadığı o ayak sesi, arkasından da kedinin çığlığı... Ne olabilirdi ki?
Tatlı tabağını tekrar tezgâhın üzerine bıraktı, içgüdüsel olarak kediyi bulması gerektiğini anladı. Camgöz'ün canını yakan bir şey olmalıydı.
Mutfaktan çıktı. Işığı sönük olan ufak koridora baktı. Mutfağın ve yemek yedikleri odanın yanan elektrikleri nedeniyle koridor yarı aydınlıktı. Kediyi koridorda da göremedi.
Yemek odasına gitti. Kapının ağzından odaya baktı, içerde her şey bıraktığı gibiydi. Kocası bütün dikkatiyle televizyon seyrediyordu. Dünyadan haberi yoktu, maça dalmış gitmişti. Kedinin sesini duymadığı muhakkaktı.
Geri döndü.
Koridorda birkaç kere daha, "Pisi pisi" diye kediye seslendi. Yine cevap alamadı.
Artık bir terslik olduğuna inanmıştı. Koridordaki hafif serinliği de o zaman fark etti, sanki belli belirsiz bir hava cereyanı vardı. Hemen sok'ak kapısına çevirdi bakışlarını. Yoksa Camgöz dışarıya mı kaçmıştı? Ama sokak kapısının kapalı olması gerekirdi? Durduğu yerde gözlerini kısıp kapıya baktı yeniden. Tam kapalı değil miydi? Koridorda elektrik yanmadığı için seçemedi. Hemen gidip duvardaki butonu çevirdi. Koridor birden ışığa boğuldu. O zaman kapının iki santim kadar aralık durduğunu fark etti.
Şimdi mesele aydınlanmıştı. Hınzır hayvan mutlaka bir yolunu bulup dışarıya kaçmıştı, ne de olsa kedilerin kızıştığı mevsimdeydiler. Ama Nihal birden uyandı; kapının aralık
219
olması imkânsızdı. Eve son gelen kocasıydı, yoksa kapıyı kapadığını sanıp aralık bırakan o muydu? Öyle ya, diye düşündü; kapıyı ona açtığında elindeki bakkaldan aldığı poşeti kendi eline sıkıştırmış ve mutfağa göndermişti Nihal'i. Her halde maç heyecanından kapıyı arkasından itmiş ve kapının tam olarak kapanmadığını fark etmemişti Samim.

Odaya dönüp dikkatsizliğinden dolayı ona çatmak istedi. İçindeki sıkıntıyı dökmek, maraza çıkarmak için iyi bir fırsattı. Gecenin bu saatinde eve bir hırsız girse, soyulsalar, ikisinin de ruhu duymayacaktı. Önce kapıyı kapattı ama gidip kocasına çatmaktan vazgeçti, maraza çıkarmayı maçın bitimine sakladı. Böyle bir hadise için maç sırasında kılını bile kıpırdatmazdı Samim, hatta söylediğini bile duymazdı. Nihal öfkelenerek mutfağa döndü. Çok az içtiği rakının üstüne tatlı yeme iştahı şimdi daha da artmıştı. Ama tam tezgâhın önüne geldiğinde yeniden irkildi, aklına gelen duyduğu o ayak sesini hatırlamasıyla...
Kabak tatlısı tabağına uzanan eli havada kaldı. Sakın aralık kalan kapıdan biri içeri girmiş olmasındı. Hemen arkasında duyduğu o ayak sesinden çok emindi. İçini bir ürperti kapladı, durakladı.
Ama bu imkânsız gibi bir şeydi. Daireleri ufacıktı. Eve biri girmiş olsa hemen görülürdü. Yemek yedikleri ufak salon ve mutfakta kimse olmadığına göre hırsız nerede olabilirdi ki? Geriye bir tek yatak odaları kalıyordu.
Durduğu yerde kaşlarını çattı, saçma diye, homurdandı içinden. Olanaksızdı bu. Sokak kapısını aralık bulması, mutfaktayken arkasında bir ayak sesi duyduğunu sanması anlamsız vehimlere sürüklüyordu kendisini. Kimse olamazdı ufak dairelerinde.
Yine de yatak odasına bakmadan rahat edemeyecekti.
220
İçinden yükselen bir uyarı orayı da kontrol etmesini söylüyordu.
Aklına gelen ihtimalin saçma olduğunu bile bile mutfaktan çıkıp tuvaletin bitişiğindeki yatak odasına doğru yürüdü.
Kapıyı ardına kadar itip elektrik düğmesini çevirdi.
Gözlerini kırpıştırıp boş odaya baktı. Ne görebilirdi ki? Vesveseyle hayalinde ürettiği hırsızı mı? Kapı eşiğinde kımıldamadan odanın dört bir yanına gözlerini gezdirdi. Kimse yoktu tabii. Tam odanın ışığını söndürmek üzere eli düğmeye giderken nazarları birden yatağın üzerine takıldı. Samim gelip odada soyunurken, adeti üzere yine sırtındaki giysileri çıkarıp yatağın üzerine gelişigüzel fırlatıp atmıştı. Ne sorumsuz adam, diye söylendi içinden, sırf onun dağınıklarını toplamak için biri gerekirdi. Yine de bu akşamki aldığı mezeleri düşünerek ceplerini araştırmak istedi. Belki maç telaşı ile satışlaraan rüşvet kopardıysa belki saklayacak vakit bulamamıştır, diye geçirdi aklından.
Yatağa doğru bir iki adım atmıştı ki, yerine mıhlanıp kaldı. Gözleri irileşti birden.
Kocasının ceketinih altından sızan kırmızı bir sıvı görmüştü.
Ne olabilirdi ki bu?
Ürktü...
Kımıldayamadı yerinden. Sanki ceketin altında garip bir kabarıklık vardı. Kalbi güm güm atmaya başlamıştı. İçini tarifsiz bir korku kapladı. Yine de usul usul yatağa yaklaşarak örtünün üzerindeki kırmızı yoğun sıvıya parmağıyla dokundu.
Kandı bu...
221
Hiçbir şey anlamamıştı Nihal. Ödü patladı kadının. Boş bir ceketten kan sızıyordu. Altındaki garip kümbeltiyi anımsadı, son bir cesaretle ceketi parmaklarının ucuyla kaldırıp bakmaya kalkıştı. Gördüğü manzara tüyler ürperticiydi. Camgöz' ün başı kesilmiş leşi kaskatı duruyordu yatağın üzerinde.
Titremeye başladı. Ağzından dehşet dolu bir çığlık boşaldı...
Ne var ki, Nihal kendi çığlığını duyamadı. Önce korkudan salıverdiği feryadın ağzından çıkmadığını sandı, ama sonra bunun nedenini arkasından uzanan çok güçlü bir elin ağzını kapatmasından kaynaklandığını anladı.
Arkasında meçhul biri vardı.
Camgöz'ün başını kesip öldüren biri. Öylesine korkmuş ve paniğe kapılmıştı ki bütün muhakeme gücü sanki dumura uğramıştı. Davranışlarındaki kontrolü kaybetmiş, çırpınmaya başlamıştı. Çaresizliğini çabuk anladı. Zaten her şey çok çabuk cereyan etmişti, daha fazlasını düşünmeye fırsatı olmadan, ucu kanlı sert bir metalin birkaç saliselik zaman içinde gözlerinin önünde hareket ettiğini sonra da o sert metalin boynuna saplandığını hissetti.
Acı çekiyor, gözleri kararıyordu. İnlemek istedi, sesi çıkmadı. Bacaklarının titrediğini, kahredici bir acının dalga dalga tüm benliğini kapladığını duyumsadı. Hiç takati kalmamış, bedeni külçe gibi ağırlaşmıştı. Boynundaki o sert metalin acısı gırtlağına kadar dayanmıştı, sonra her şey bir anda silindi.
Nihal'in arkasındaki katil, kadının öldüğünü anlamıştı. Büyük bir zevkle dudaklarını, kamasını çekip çıkardığı
222
kadının boynuna uzatarak birkaç damla kanını emdi. Nedense bu kere kanın lezzetinden hiç hoşlanmamıştı, birden tiksinerek kadını bıraktı. Cansız vücut dizleri kırılarak yere çöktü.
Katil hiç telaşlı değildi; içerdeki o şişko göbekli adamın, yer yarılsa çıkardığı gürültüyü duymayacağını biliyordu. Kadının bedenini ayağıyla itti. Nihal'in cesedi dizleri ve dirsekleri üzerinde dertop olarak halının üzerinde öylece iki büklüm kaldı.
Katil tatmin duygusuna erişememişti.
Gergin bir şekilde titredi.

Doyuma ulaşmak zorundaydı ama içerki odada sofranın başındaki o şişko adam hiç de iştahını kabartmıyordu. Oysa kana ihtiyacı vardı, içinin çektiği, taze ve körpe kana...
Bir an bu aileyi planına aldığı için kendi kendine kızdı. Bunu kardeşi yapabilirdi, o hasta ve zavallının tekiydi, ama kendisi bu hatayı işlememeliydi. Böyle yersiz bir işe neden kalkışmıştı ki?
İçine karamsarlık çöktü. Hemen uzaklaşmak istedi. Bu evde daha fazla kalmasının hiçbir anlamı kalmamıştı. O şişko, ayyaş, bok çuvalına dokunmak istemiyordu. Yüzünü buruşturdu. Tatminsizliğin sonuçlarını bilirdi, daha sonra vücuduna kramplar girer, şiddetli baş ağrıları çekerdi. Kanlı bıçağını yerdeki kadının elbisesine sildi ve sessizce koridora çıktı. Bir gölge gibi koridorda, açık yemek odası kapısının önünden süzülebilirdi. Ama aksilik de tam o sırada oldu. Dana gibi böğüren adamın sesini duydu.
"Neredesin Sultanım? Gel, gel... Bak bakayım bana şuradan..."
Katil koridorda durmuştu.

Kapının önünden geçmesi tehlikeli olur, adam kendisi, ni her an görebilirdi. O göbekli şişkodan hiç çekinmiyordu ama kendisini görürse, o sevimsiz bok çuvalını da öldürmek zorunda kalacaktı. Bu gece şansının kendisine yaver gitmediğini anlamıştı, bu evde daha fazla vakit geçirmenin istemediği bir kişiyi bıçaklamanın anlamı yoktu.
Sırtını duvara yaslayıp beklemeye devam etti.
İnşallah yerinden kalkıp karısını aramaya başlamaz, diye düşündü.
Adam hâlâ bağırıyordu. "Akrep Sultan! Huu! Neredesin yahu? Ses versene..."
Katil koridorda, nefesini tutmuştu.
"Nihal!..."
Yine sessizlik. Evin içinde çıt çıkmıyordu.
Samim Vardar elinin tersiyle dudaklarında biriken tükürükleri sildi. Yavaş yavaş sinirlenmeye başlamıştı. Kısık sesle homurdandı.
"Yine kahpeliği tuttu. Aklınca beni protesto ediyor. Ulan kendi evimde bile huzur içinde bir maç seyredemeyecek miyim be?" Bu defa daha hızlı ve yüksek sesle gürledi." Ulan kadın sağır mı oldun, duymuyor musun beni? Bak, tepem atıyor ha! Kaldırma şimdi beni yerimden..."
Alkolün etkisi ve tuttuğu takımın ilk devredeki başarısızlığı nedeniyle sinirleri iyice gerilmiş olan Samim iskemlesini geri iterek yerinden kalktı. Masanın altındaki terliğini ayağına geçirmeye çalışırken de tökezledi.
Katil ise koridorda adamın yerinden kalktığını duymuştu; koridora çıkınca karşılaşmaları kaçınılmazdı. Başka çaresi kalmamıştı katilin, bu adamı bıçaklamak zorundaydı. Hem de hemen, onun toparlanmasına fırsat bırakmadan.
Bıçağını ileriye uzatıp odanın kapısında beliriverdi birden.

Samim henüz terliğini ayağına geçirmiş yeni ayağa kalkmıştı ki birden evinin içinde hiç tanımadığı bir çehreyle yüz yüze gelmişti. Kanlı gözleriyle adamı süzdü.
"Sen de kimsin ulan?" diye kükredi. Adamın elinde gördüğü bıçak onu hiç de korkutmamıştı. Dumanlı kafası karşısındakinin kötü niyetini idraka mâni değildi. Katilin hamle yaptığını görünce bir adım geri attı.
Katil çok hızlıydı. Aradaki mesafeyi hızla almış ve bıçağını Samim'in ileri fırlak göbeğine doğru sallamıştı. Şişko bok dubası diye vasıflandırdığı ev sahibinin bu ataktan kendisini sıyıracağını hiç düşünmemişti bile. Ama Samim gençliğinde çok spor yapmış biriydi, o fiziğine rağmen beklenmeyen bir hareketle yana kaçmış ve katil masanın üzerine abanmak zorunda kalmıştı.
Tabaklar, bardaklar devrildi. Fakat bu beklenmedik saldırı karşısında tüm dezavantajına rağmen Samim hızla kendisini koruyacak bi£ araç aramış ve masanın üzerindeki sivri uçlu iri ekmek bıçağını kaşla göz arasında kapmıştı bile.
Şimdi odanın içinde ellerinde bıçaklar birbirine saldırmaya hazır iki düşman vardı.
Katil sinirli sinirli sırıttı.
"Ulan bok çuvalı" dedi. "Seni öldürmeyecektim ama sen kaşındın, eceline susadın. Artık seni parça parça doğraya-cağım. Elimden kurtulamazsın."
Samim hâlâ olanları anlamaya gayret ediyordu. Tanımadığı, hayatında hiç görmediği bu herifin nasıl birden ortaya çıktığını ve neden kan kusan bir hiddetle saldırdığını anlamaya çalışıyordu. Ne de olsa biraz çakırkeyifti, ayrıca karşısındaki adam kendinden genç ve hareketliydi. Gerçi o da eski toprak sayılırdı, böyle itlere kolay kolay papuç bı-

rakmazdı ama kısa bir muhakeme ile şansının daha az olduğunu kabullenmek zorunda kaldı.
Şimdi ikisi de birbirlerinin hamlesini bekliyorlardı.
İkinci hamleyi yine katil yaptı ve bu kez başarılı da oldu. Elindeki bıçak Samim'in omzunu paraladı. Aslında katilin niyeti boynuydu ama Samim son anda yine biraz geri kaçmış lakin darbeden tamamen

kurtulamamıştı. Acıyla kıvrandı şişman adam ve ağzından sunturlu bir küfür fırladı. O da son bir gayretle elindeki ekmek bıçağını savurdu. Katilin de ağzından bir çığlık yükselmişti ama adamı neresinden vurduğunu anlayamamıştı. Birbirlerine çok yakındılar, ikisinin de nefesleri birbirinin yüzlerini yalıyordu. İniltiler, küfürler gırla gidiyordu ve küçük odanın zeminindeki halı akan kanlarla kızıla dönmüştü. İkisi de yeni bir hamle yapamadılar.
Katil güçlükle birkaç adım geri gitti, yemek masasına yaslandı. Sol kolunun üst adalesinden oluk gibi kan akıyordu. Samim'in de eşofmanın sol omzu kıpkırmızıydı.
Hırıltıyla nefes alıyorlardı.
Katil son bir gayretle mırıldandı. "İşin bitti bok çuvalı" dedi.
Samim'in gözleri kararıyordu. Sol omzundaki acı dayanılmazdı. Daha fazla ayakta duramayacağını anladı, titreyen dizleri üzerine çöktü. Elindeki ekmek bıçağı parmaklarının arasından kaydı. Herif haklı, diye düşündü. İşi bitmişti artık. Karşısındaki adam hâlâ ayaktaydı ve hançerini elinde tutmayı başarıyordu. Bir daha üstüne gelirse artık kendini koruyacak dermanı kalmamıştı.
Ölmek istemiyordu. Hele böyle bir ölümü. Olanlardan hâlâ bir şey anlamamıştı. Hiç tanımadığı biri evine azrail gibi çöküp can almıştı. Artık Nihâl'in neden çağrılarına karşılık vermediğini anlamıştı. Bu namussuz herif karısını da öl-
226
dürmüş olmalıydı. Kendinden geçmeden önce öğrenmek arzusuyla yanıp tutuştu.
"Neden?" diye sordu. "Neden öldürdün karımı?"
Katil'in kan kaybından solmuş dudakları güçlükle gerildi.
"O mundar kedi yüzünden " diyebildi.
"Kedi mi? Yani Camgöz için mi?"
"Evet, adı her ne halt idiyse..."
Güçlükle açık tutmaya çalıştığı kanlı gözlerini kırpıştırdı Samim. Sesi hafif öksürerek hırıltı halinde çıktı.
"Yoksa sen... Şu... kedileri de öldüren manyak mısın?"
"İyi bildin... Karını ve kedisini öldürdüm. Seni de geberteceğim."
Donakalmıştı Samim. Duyduklarına inanamıyordu. Olayları gazetelerden takip etmişti, ama nüfusu yirmi milyona yaklaşan şehirde bu piyangonun kendisine de rastlayacağını doğrusu hiç tahmin etmemişti.
"Sen bir zavallısın' ^diye hırladı. "Acınacak biri... sapığın teki..."
"Ya sen nesin bok çuvalı? Kedilere zaafı olan pis bir yaratık değil misin?"
Kan kaybı idrak yeteneğini gittikçe zayıflatıyordu Samim'in. Ama yine de aldığı darbenin öldürücü boyutlarda olmadığının farkındaydı; tüm sorun yarasından akan kandı. Bir an evvel durdurulmazsa gerçekten ölebilirdi. Ya da karşısındaki manyak hâlâ hareket edecek güçte ise işini son bir darbe ile o bitirirdi.
Katile baktı. Onun durumu da kendisinden daha iç açıcı değildi. Daha şimdiden sol kolu tam bir kan sütunuydu. Yaslandığı masadan hâlâ ayrılamamıştı ve dizleri gittikçe bükülüyordu. Her an yere yuvarlanabilirdi.
227
"Ulan manyak hergele, yoksa karımın da kanını emdin mi?"
Katil ıstıraplı yüzünü ekşitti.
"Tadına baktım. Ama sonra tukurdum. Hiç hoşlanmadım."
Samim'in içini yeni bir hırs dalgası kapladı. İçine düştüğü duruma lanet okudu. Ah, biraz daha genç ve güçlü olsaydım, bu manyağı kulaklarından duvara çivilerdim diye, hayıflandı. Fakat hiç şansı yoktu, hızla takatten kesiliyordu. İçindeki nefret şimdi biraz da meraka dönüşmüştü. Karşısındaki yaratık nasıl bir insandı? Kedilere olan nefretinden sahiplerini de öldürecek raddede hırs duyan bu öcün kökeninde ne olabilirdi? Başına gelen bu beladan önceki olayları, gazetelerden okurken hep bunu düşündüğünü hatırladı. "Neden öldürüyorsun?" diye mırıldandı. Aslında soruyu tam açıklığıyla soramadığının farkındaydı ama dili ağırlaşmış, beyninde şekillenen soruya netlik kazandıracak vurgulamayı tam yapamamıştı. Kelimeleri bulup seçmekte zorlanıyordu.
Katilin sırıttığını gördü. "Merak mı ettin?" Samim ancak başını sallayabildi.
"Anlatsam da anlamazsın, bok çuvalı. Baksana, geberi-yorsun."
"Sen yine de bir dene."
Katil böyle meraklı bir kurbanla ilk defa karşılaşıyordu. Aslında bu kendisinin başarısızlığıydı. Şimdiye kadar hiçbir kurbanı konuşma şansına erişmemişti. Onları bir solukta öldürmüştü. Oysa bu defa kendisi de ağır bir şekilde yaralanmıştı. O kahrolası mantığı duygularıyla mücadele halindeydi. Yapılacak en akıllıca işin, henüz kaçma şansı varken bir an önce buradan uzaklaşmak olduğunun da bilincindeydi.
228
Halbuki o burada oyalanıp anlamsız bir muhabbete girişmişti. Tabii biraz da kurbanına son darbeyi indirecek ve evden kaçacak gücü kendinde bulamamasındandı. Canı o sırada bir sigara tüttürmeyi çok çekmişti.
"Sigaran var mı?" diye sordu.
"Masanın üzerinde bir paket olmalı."

Katil başını çevirip birbirine girmiş tabaklara, devrilmiş bardaklara baktı. Sürahi devrilmiş, örtü su içinde kalmıştı. Sonunda paketi gördü. Sağlam koluyla uzanıp paketi aldı ama o kadarcık kımıldaması bile başını döndürmüştü.
Güçlükle paketten bir sigara çekti.
"Yakacağın yok mu?" diye mırıldandı.
"Orada bir de çakmak olmalı."
Katil çakmağı aradı, bulamadı. Başı dönüyor, kusmak istiyordu.
"Yok burada, göremiyorum."
"Paketin yanında olmalı. Belki yere düşmüştür."
Katil ağzında henüz yakamadığı sigara öylece kaldı. Fazla hareket etmeye gelmiyordu, her kımıldayışında durumunun daha daha da kötüye gittiğini anlamıştı.
Çakmağı buldu nihayet ve sigarasını yaktı ama aynı anda şiddetli bir öksürük aldı katili. Daha içine çektiği ilk dumanla beraber ciğerleri yanmaya başlamıştı. Masaya tutundu, ayağıyla hafifçe kısa bir zaman önce Nihâl'in oturduğu iskemleyi çekerek üzerine çöktü. Oturmak başının dönmesini durdurmamıştı ama biraz rahatlamıştı. Oluk gibi kanayan yaralı kolu sanki protezmiş gibi kımıldamadan yanından sarkıyordu. Dudaklarının arasından galiz bir küfür savurdu, sonra yerde yatan Samim'e baktı yeniden. Olanları kabullenemiyordu bir türlü.
229
"Ulan bok çuvalı!" diye hırladı. "Bu işi nasıl basardın? Nasıl bıçakladın beni?"
Samim yattığı yerden sırıttı.
"Bu kez kaçamayacaksın manyak. Burada geberip gideceksin. Sonun geldi artık."
"Yanılıyorsun... Beni bıçakladın ama kazanan yine benim. Az sonra kalkıp seni geberteceğim. O geveze dilini koparacağım. Hançerimi pis, şişko göbeğine daldırıp bir baştan öbür başa kadar kadar keseceğim. Giderken kapıyı açık bırakacağım ve o mundar kediler gelip barsaklarını çiğ çiğ yiyecekler."
Sırıtıyordu Katil.
Samim ürperdi. Manyak haklı da olabilirdi. Bilinci gittikçe zayıflıyordu zaten ve adamın son söylediklerini anlamakta zorlanmıştı. Boşlukta uçuyor gibiydi, gövdesinin ne durumda olduğunu, oturduğunu mu yoksa yattığını mı, yüzüstü mü, sırtüstü mü olduğunu bilmediği bir boşlukta ağırlıksızdı sanki. Koku ve tat duygusu da yoktu. Hiçbir şey duymuyordu. Omzundaki kahredici bıçak yarasının acısını da. Ne sıcağı, ne soğuğu, ne ağırlığı hissedebiliyordu. Dünyası kararmaya başlamıştı. Gözlerinin önünü boğuk bir sis tabakası kaplamıştı şimdi. Yer ve zaman kavramını da yitirmişti. Kendinden geçmek üzereydi. Görebildiği tek şey evrenin sonsuzluğuna kadar uzanan karanlıktı. Sıcacık yuvasında maç seyrettiği odasından çok uzaklaşmıştı.
Katil'i göremiyordu artık.
Sadece içinde bulunduğu boşlukta bir ayak sesi duydu. Bir de tam kalbi hizasında yağlı etlerini delen soğuk bir metalin canını yakan acısını. Dudakları arasından boğuk bir inilti çıktı. Bu Samim Vardar'ın son nefesi olmuştu...
***
230
8
Ersel'i komodinin üzerine bıraktığı cep telefonunun melodili zili uyandırdı. Uykulu gözkapaklarını açtı. Mesleki bir alışkanlıkla hemen telefonuna uzandı önce ama hemen sonra izinli olduğunu hatırlayıp durakladı. Dün gece geç saatlerde yatağa girdiğinden ve yeterince uykusunu alamadığından vakti tayin edememişti. Kapalı perdelerin ardından içeri dolan kış gününün aydınlığı yine de zamanın epey ilerlediğinin işaretiydi.
Telefon hâlâ çalmaya'devam ediyordu.
Ersel umursamadan uyumaya devam etmek istedi ama havada kalan kolu sonunda telefonu kavrayıp, isteksizce ekranda beliren numaraya bir göz attı. Görünen numara Hâ-le'nin cep telefonunun numarasıydı. Bir türlü açamadı. Dün ayrılırken otomobildeki öpüşmeleri geldi aklına. Genç kızın yumuşak dudakları, önce şevk ve istekle tatlı tatlı öpüşmeleri, sonra birden kendini geri çekmesi...
Acaba neden arıyordu? Pişman mı olmuştu yoksa? Buluşmak mı istiyordu, belki de yarım kalan yaklaşmalarını bir
231
daha yaşamak, bıraktıkları yerden devam mı etmek niyetindeydi?
Telefonu açtı.
"Evet?"
"Merhaba Ersel."
Kızın sesi, pişmanlık ve nedametten çok heyecan doluydu sanki. Ersel emin olmak için hafif buruk bir tonla sordu.
"Ne var? Ne oldu?"
"Haberin yok mu? "

"Neden?"
"Dün gece yeni bir cinayet işlenmiş."
"Kedici mi yine?"
"Evet. Gazeteye, seni aramalarını söylemiştim. Haber vermediler mi?"
"Beni kimse aramadı."
Ersel yatağın içinde doğruldu. Garip bir ruh haleti içindeydi, telefonda Hâle'nin numarasını görünce bambaşka bir şey ummuş, kızın farklı bir nedenle aradığını sanmıştı. Oysa yeni bir cinayetin haberini iletiyordu. Kuruyan boğa-zıyla homurdandı.
"Vaka nerede olmuş?" diye sordu.
"Kızıltoprak'ta."
"Yine karşı tarafta ha?"
"Evet. Orta yaşlı bir çifti öldürmüş bu kez."
Ersel isteksizce sordu.
"Neredesin sen?"
"Karşıya geçiyorum."
"Yanında kim var?"
"Fotoğrafçı Kerem. Sen de gelecek misin?"
"Bana adresi ver." 232
Hâle'nin verdiği adresi başucundaki ufak bloknota kaydetti. Sonra yataktan fırlayıp duşa koştu...
Kerem Soylu olay yerinde fotoğraflar çekerken Hâle de biraz çekingen adımlarla Muavini Okan'la konuşan Başko-miser Ekrem'in yanına yaklaştı. Ekrem artık genç kıza diğer gazetecilerden biraz farklı davranıyordu. Gülümsedi.
"işte, ballandıra ballandıra yazacağınız yeni bir vaka daha size" dedi. "Sanırım yine polisin aczinden dem vurursunuz."
Hâle de gülümsedi.
"Haksızlık etmeyin Başkomiserim. En azından bizim gazete o konuda tek satır yazmıyor. Polisin başarısızlığı hususunda hiçbir şey kaleme almadık şimdiye kadar."
"Ersel nerede? Onu göremedim."
"Yolda olmalı. Geliyor. Bize söyleyeceğiniz özel bir şey var mı?"
"Üzgünüm ama yok."
"Yani her zamanki gibi."
"Öyle..."
"Kızmayın Başkomiserim ama, polis bu katili ne zaman yakalayacak?"
Ekrem omuzlarını silkti, mütebessim bir şekilde mırıldandı.
"Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Keşke biri de bana bu sualin cevabını verse."
Genç kız ilgiyle Başkomiseri süzdü. Yüzünde alaycı ifadenin yanında bu kez henüz basına açıklanmamış bir gizi saklıyormuş gibi ifade yakalamıştı. Sırf laf olsun diye sordu.
233
"Katil artık girdiği evlerde çifte cinayet işliyor. Evin tüm sakinlerini öldürüyor. Ne diyorsunuz buna?"
"Yorum yok."
"Bir de cinayetlerin arası daha da kısalmaya başladı. Bugün ya da yarın yeni bir cinayet daha bekliyor musunuz?"
"Dedim ya, yorum yok."
"Ama polisin bir beyanda bulunması lazım. En azından halkı rahatlatmak için bazı ipuçları ele geçirildiğini, çok yakın tarihte suçlunun yakalanacağı filan gibi. Böyle bir beyanınız da olmayacak mı?"
"İstediğinizi yazabilirsiniz. Basın hürdür."
Hâle ısrar etti.
"Orası öyle de, biz yine de polisten rahatlatıcı ve ümit verici beyanlar bekliyoruz. Halkın beklentisi de bu yolda."
"inanın benimki de" dedi Ekrem.
Başkomiser zeki biri olabilirdi ama Hâle onun yüzünü incelerken bu kez yeni bir şeyler öğrendiğini en azından bazı ipuçları ele geçirdiğini sezinledi. Her zaman soğuk ve mesafeli duran adam, bu defa hafif şaka yollu ve sevinçli görünüyordu. Ama Hâle onun konuşmayacağını anlayınca yanından ayrılıp polis şeridiyle ayrılmış bölümde fotoğraflar çeken Kerem'in yanma gitti.
"Ne haber? İlginç bir şeyler gördün mü?"
Kerem homurdandı.
"Odalara sokmuyorlar. Bu defa resim çekme özgürlüğümüzü kısıtladılar. Ancak birer kare çekebildim, adeta bizi sepetlediler dışarıya. Neler oluyor, pek anlayamadım ama salon kan gölüne dönmüş."
Hâle, Kerem'i bırakıp yeniden daireye girdi. Nihal'in ce-
234

sedinin bulunduğu yatak odasının başında da, salonun kapısı önünde de resmi elbiseli iki polis duruyordu. Genç kız salonun önünde durarak içeriye bir daha baktı. Manzarayı daha önce de görmüştü ama bir şeyi gözden kaçırıp kaçır-madığmı anlamak için tüm dikkatiyle salonu yeniden bakışlarıyla inceledi. Başkomiser'in neşeli görünmesini hatırladı tekrar, bu kez polisin ilginç bir şey yakaladığına inandı ama ne olduğunu henüz çözememişti. Gerçekten de yerler kan içindeydi. Yemek masasının üzerindeki eşyalar zemine devrilmiş, yemek artıkları kuruyarak halının üstüne yapışmıştı.
Acaba odalara neden gazetecileri ve televizyoncuları almıyorlardı? Polisin sakladığı bir şey mi vardı? Tam bunları düşünürken arkasında tanıdık bir ses duydu.
"Yeni bir şey var mı?"
Ersel'di bu. Hemen arkadaşına dönüp heyecanla mırıldandı.
"Var sanırım ama polis içeriye girmemizi engelliyor. Ayrıca arkadaşın Ekrem de bugün pek keyifli. Onu gördün mü?"
"Başı biraz kalabalık. Daha sonra konuşurum, müsait bir zamanda."
Ersel başını içeri uzatıp bakmak istedi. Ama kapıdaki nöbetçi memur onu engelleyerek, "Lütfen" dedi. "içeri girmek yasak."
Ersel hiç itiraz etmedi. Dönüp binadan dışarıya çıktı. Hâle biraz da hayal kırıklığına uğramıştı. Arkadaşının kendine olan ilgisiz ve lakayıt tutumu gözünden kaçmamıştı. Artık alıştığı o sıcak ve sevecen davranışlarından eser yoktu. Soğuk, sıradan, herhangi bir meslekdaşı gibi davranıyordu kendisine. Sebebini tahmin edebiliyordu, yüreğinde hafif bir eziklik hissetti ama bozuntuya vermeden, hiçbir şey anlamamış gibi peşinden yürüdü.
235
Bahçeye çıktıklarında dış kapının önünde Başkomise-rin, basın mensuplarına resmi açıklama yaptığını gördüler Hâle dinlemek için kalabalığın arasına karışacağı sırada Ersel onu kolundan yakaladı. Biraz haşin bir edayla, "Yürü benim arabaya gidelim" dedi.
Hâle itiraz etti.
"Açıklamayı dinlemeyecek misin?"
"Gerek var mı? Hep aynı nakarat. Bana lazım olan bilgi Başkomiser'in burada açıklamadıkları. Ben onları duymak istiyorum."
"İyi de, nasıl?"
"Ekrem'in ağzından tabii."
"Sana söyleyecek mi bakalım?"
"Söyleyecektir."
"Bu kadar emin olma. Arkadaş olabilirsiniz ama unutma ki farklı taraflardasınız. Ve Başkomiser gazetecilerden pek hoşlanmıyor."
"Doğru ama ben göreceğimi gördüm."
Hâle inanmaz gibi arkadaşını süzdü.
"Ne gördün?"
"Bu olayın diğerlerinden farklı olan yanını."
Genç kız şaka ile homurdandı.
"Atıyorsun... Polis memuru seni içeri sokmadı bile. Bizden farklı ne görebilirsin ki?"
"Ama unuttuğun bir şey var."
"Neymiş o?"
"Tecrübem."
Hâle tebessüm etti. "Biraz abartmıyor musun?"
"Az sonra anlarsın."
Ersel susmuştu. Genç kız ısrar etti.
236
"Şunu söyle de biz de hemen anlayalım."
"Bu kez katil yaralanmış. Senin için yeterli mi bu gözle-
O"
mim;
Hâle şaşkın şaşkın arkadaşına baktı.
"Nasıl tespit ettin bunu?" diye sordu.
"Dedim ya, tecrübemle."
Genç kız burun kıvırarak mırıldandı. "Kusura bakma ama bana atıyorsun gibi geldi." Ersel karşılık vermedi. Oturduğu yerde apartmanın kapısı önündeki basın açıklamasının bitmesini beklemeye başladı. Hâle de fazla ısrar etmemişti fakat içine de çoktan bir kuşku düşmüştü. Acaba Er-sel'in iddiası gerçek olabilirmiydi?
Genç kız, Başkomiser'in açıklamalarını kısa tuttuğunu bilirdi; nitekim az sonra kalabalığın arasından sıyrılarak Muavini Okan'la makam otomobiline doğru ilerlediklerini gördüler. Ersel, "Hadi, gel benimle" dedi. İkisi de arabalarından çıkarak Ekrem'e yetişmeye çalıştılar.

Başkomiser, onların geldiğini görünce beklemiş, arabasına binmemişti. Takılır gibi sordu. "Ne o, artık polisin açıklamalarına itibar etmiyor musunuz? Basın mensupları içinde zat-ı âlilerini göremedim."
"Bırak şimdi laf yetiştirmeyi. Yeni bir şey buldun mu?"
"Yeni bir şey mi? Ne bulacağız ki? Tipik bir kedi katili vakası daha. Kedinin leşini soruyorsan, yatak odasındaydı. Bu kez hayvancağızın başını kesmiş namussuz."
Ersel sakin bir şekilde mırıldandı.
"Ben görmedim. Başka?"
"Hepsi o kadar."
"Kadına tecavüz edilmiş mi?"
"Hayır. Bu kez tecavüz yok."
"Daha başka? Anlatacağın daha başka bir şey yok mu?"
Ekrem ters ters arkadaşına baktı.
237
"Yahu daha ne söylememi istiyorsun ki?"
Ersel sırıttı.
"Seni dinleyen basın mensuplarına açıklamadığın en önemli noktayı."
Başkomiser'in yüzü gölgelenir gibi oldu, huzursuzca gözlerini kısarak Ersel'i süzdü.
"Neymiş o?"
"Bırak şimdi numarayı. Bu olaylar başladığından beri, senin tarafını tuttum, bir gazeteci olarak Emniyet güçleri hakkında kırıcı, dokunucu, tek satır kaleme almadık. Teşekkürün böyle mi olmalı?"
Hâle'nin bakışları tenis maçındaki bir izleyici gibi bir Ekrem'e bir de Ersel gidiyordu. Bir yandan da Ersel'in arkadaşını sıkıştırmasının sonucunu merak ediyordu.
Başkomiser anlamazmış gibi davrandı.
"Ne yani, bir de yaldızlı teşekkür mü bekliyorsun?"
"Hayır sadece bana bu vakadaki önemli sonucu anlatmanı bekliyorum. Yoksa anlaşmamızı tek taraflı bozmak kararında mısın? Söyle de ben de ona göre davranayım."
"Ne demek istiyorsun yahu?"
"Neden katilin bu defa yaralandığını söylemekten kaçınıyorsun?"
Ekrem'in yüzü sarardı birden.
Hâle büyük bir heyecanla Başkomiser'in ne cevap vereceğini bekliyordu.
"Katilin yaralandığını da nereden çıkardın?" diye homurdandı Ekrem.
"Sen bilirsin. Elde ettiğin sonuçları benle paylaşmazsan, ben de kafama göre bir senaryo yaratır ve ilginç bir hikâye olarak yarın gazetemde okumanı sağlarım."
238
Başkomiser'in keyfi kaçmıştı. Birkaç saniye kararsız
kaldı.
"Buna şantaj derler" diye homurdandı.
"Takdir senin. Bilirsin işim söz konusu olduğunda kimsenin gözünün yaşına bakmam. Hatta çok takdir ettiğim bir dostum da olsa."
Hâle, Ersel'in gözleminin haklı olduğunu Başkomiser'in bozulmasından anlamıştı ama arkadaşının nasıl bu sonuca vardığını hâlâ çözememişti.
"Tamam" diye homurdandı Ekrem. "Salonda katille maktul arasında bir boğuşma olmuş ve tahminimize göre katil de yaralanmış. Peki ama bunu nasıl anladın?"
"Çok basit. Memurlarınız bizi içeriye sokmadılar ama bir ara başımı uzatıp salona şöyle bir baktım. Bu kanıya varmam için de gördüklerim yetti."
"Ne gördün ki?"
"Yan duvarda kanlı beş parmak izi. Belli ki yaralanmış biri salondan çıkarken duvara kanlı eliyle yaslanmış."
"Eee, ölen Samim Vardar'in izleri olamaz mı?"
"O zaman ölen adamın da ellerinde kan izi olması gerekirdi. Oysa karşı duvarın dibine kıvrılmış cesedin ellerine baktım. Kanlı değildj. Kısacası o izler maktule ait olamazdı, o zaman izlerin sahibi katil olmalıydı. Bu kadar basit."
Başkomiser yüzünü buruşturdu.
"Sakın bunu gazetene yazayım deme. Sonra külahları değişiriz, bilmiş ol."
"Yazmam ama sen de bana daha fazla bilgi ver."
"Ne öğrenmek istiyorsun yine?"
"Herhalde dün gece bütün hastanelerin âcil servislerine yapılan müracaatları inceletiyorsun, değil mi?"
"Evet. Hastane polislerinin ve servis doktorlarının bilgilerine başvurduk."
239
"Sonuç?"

"Henüz önemli bir şey elde edemedik. Dün gece Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne intikal eden iki bıçaklama olayı var. Onları inceletiyorum şimdi. Onun dışında kayda değer bir tespit yok."
İkisi de susup düşünmeye başladılar. Sessizliği Ersel bozdu.
"Bence o manyak hastaneye gitmemiştir."
"Haklı olabilirsin. Lakin kanımca esaslı bir yara almış, çok kan kaybettiği belli. Yaralandığı bıçağı salonda bulduk. Ev sahibi ona sofradaki ekmek bıçağıyla saldırmış. Ama evin giriş çıkışında kan izleri bulamadık."
Ersel düşünceli bir şekilde başını kaşıdı.
"Evde kendisi ilk müdahaleyi yapmış olabilir mi? İçerde kanlı bez, yaraya tampon yapılmış havlu filan ele geçti mi?"
Ekrem olumsuzca başını salladı.
"Hayır. Katil o haliyle uzaklaşmış olmalı."
"Hastaneye değil de özel bir doktora gitmiş olması ihtimali de mevcut. Araştırıyor musun?"
"Tabii o olasılığı da gözardı etmedik. Ayrıca ihbarlar da bekliyoruz."
Ersel anlıyorum dercesine başını salladı. Başka bir şey de sormadı ama arkadaşına yumuşak ve sevecen bir nazar fırlattı.
"Yeni bir şey öğrenirsen, hemen bana bildir" dedi.
Ersel arabasını çevre yolundan Boğaz Köprüsü'ne doğru sürüyordu. Trafik oldukça yoğun olduğundan sık sık dur-

ırıak zorunda kalıyorlardı. Bir ara Hâle mahcup bir tavırla oıırıldandı.
"Galiba senden özür dilemeliyim."
"Neden?"
"Az evvel palavra sıktığını düşündüğümden. Bir bakışta gördüklerini ben henüz anlayamayacak kadar acemiymişim meğer. Bunu kabul etmek zorundayım."
Genç kız göz ucuyla Ersel'e baktı.
Ersel konuşmadan ileriye bakıyordu. Sesini de çıkarmamıştı.
"Bir şey demeyecek misin?"
"Ne söylememi bekliyorsun?
Hâle omuzlarını silkti.
"Ne bileyim, henüz meslekte toy olduğumu, ilerde daha tecrübeme kazanacağımı filan gibi şeyler."
"Doğru ama sen yetenekli bir kızsın, kısa zamanda çok şey öğreneceğine inanıyorum."
"Teşekkür ederim. Ama hiç de neşeli görünmüyorsun, oysa Başkomiseri fena sıkıştırdın ve onu itirafa zorladın."
Ersel hafifçe gülümsedi.
"Öyle mi sanıyorsun?"
Genç kız afallamıştı. Şaşırarak tekrar arkadaşını süzdü.
"Öyle değil mi yani? Ekrem Bey'in nasıl da istemeyerek konuşmaya zorlandığına şahit oldum. Bu başarı değil mi?"
"Yanılıyorsun Hâle."
"Anlamadım? Ne yanılması? Konuştuklarınızın hepsini duydum."
"Ben tecrübeli bir gazeteciyim ama o da kurt bir polistir."
"Ne demek şimdi bu?"
"Anlamı çok basit. Hâlâ benden gizlediği bir şey var. Aslına bakılırsa onu konuşturamadım."

"Neden böyle düşünüyorsun?"
Ersel sinirli bir şekilde güldü yeniden.
"Benim gözlemlerimi deneyimli bir gazeteci de hemen yapabilirdi. Hele bu meslekte biraz eskiyse. Yani düşündüğün gibi büyük bir tespit değildi yaptığım. Ekrem'in konuşmasını ve bir şeyler anlatmasını bekledim ama beni atlatmaya çalıştı. Onu iyi tanırım, bulduğu, ama ne basına ne de bize açıklamadığı bir ipucu olmalı."
"Ne mesela?"
"Henüz bilmiyorum."
Hâle keyfi kaçarak düşünmeye başlamıştı.
"Yani sence, katili buldu mu? Ya da kimliğini saptayacak önemli bir şey mi ele geçirdiğini sanıyorsun?"
"Henüz katili bulduğunu ve yakaladığını sanmıyorum. Öyle olsa bunu basından saklamazdı ama katil hakkında eseslı bir şey ele geçirdiğinden eminim."
"Sizinki tuhaf bir dostluk" diye mırıldandı genç kız.
"Neden?"

"Birbirinize destek mi oluyorsunuz, yoksa köstek mi, belli değil. Hiçbir şey anlamadım ben bu arkadaşlıktan, doğrusu."
Ersel bıyık altından gülümsedi ama konuyu değiştirerek kıza sordu.
"Seni nereye götüreyim? Gazeteye mi?"
"Evet, lütfen" diye karşılık verdi Hâle. "Haberi kaleme alıp Tarık Bey'in masasına yetiştirmeliyim öğleye kadar."
***
Gazeteye gelinceye kadar, havadan sudan konuştular. 242
Bir daha ne Kedi Katil'inden ne de ikisinin de konuşmaya can attıkları aralarındaki ilişkiden dem vurdular. Aslında Hâle o konunun üstüne gitmek, henüz bir türlü tahlil edemediği duygularını Ersel'e anlatmaya çalışmak istiyordu. Ne var ki, ne söyleyeceğini bilmiyordu hâlâ. Onu istediğini, sevişmeye can attığını fakat içinde bunu engelleyen anlamsız bir yargının beynini zorladığını nasıl açıklayabilirdi? Durumu ifade edecek uygun kelimeler seçemiyordu bir türlü. İçine düştüğü komik durumu bir kere daha yaşamak istemiyordu.
Yol boyunca hep Ersel'in konuya temas etmesini beklemişti; Ersel değinse, her şeye rağmen artık hazır olduğunu açıklayacaktı ama sanki o da kendisinden bir hamle bekler gibi hiç açmıyordu konuyu.
Nihayet gazeteye geldiler. Genç adam arabayı otoparka sokmadan ana girişin önünde durdurmuştu. Hâle, Ersel'in içeriye girmeyeceğini anlamıştı. Ona yakınlığını ve içinde taşan duygularını belli etmek için bir jest yapmak, en azından dün arabanın içinde yarım kalan ateşli öpücüğüne karşılık vermek istiyordu ama burası hiç de müsait değildi. Tam ana girişin önünde durmuşlardı ve kapıdaki görevliler arabanın içini rahatlıkla görebilirlerdi.
"Hadi bakalım, geldik. Sana iyi çalışmalar. Yazını döktür, her zamanki gibi mükemmel bir haber olsun" dedi Ersel.
"İçeri girmeyecek misin?"
"Unuttun mu, ben izinliyim. Neden gireyim?"
"Belki yazacağım yazıyı okumak istersin diye düşündüm."
"Hiç gerek yok. Başaracağından eminim. Tabii katilin yaralandığı konusunda herhangi bir açıklama yapmazsın henüz."
243
Hâle'nin niyeti Ersel'in arabayı daima tenha olan otoparka sokması idi. Kararını vermişti, orada sarılıp ona ateşli bir öpücük verecekti.
"Hadi bu soğuk havada beni girişe kadar yürütme, sok şu arabayı içeri de arkadaki otopark kapısından gireyim içeri. Bugün soğuktan dondum zaten."
Ersel itiraz etmedi.
Kapıdaki korumaları selamlayarak içeri girdiler. Ersel arabayı gazlayarak otoparka doğru sürdü. Günün o saatinde otopark hayli kalabalıktı. Yer bulmak için aranmayan Ersel arabayı giriş kapısına yaklaştırdı.
Burası Hâle'nin niyetini gerçekleştirmek için hiç de uygun sayılmazdı; o kapıdan her an biri otoparka çıkabilirdi, ama başka şansı kalmamıştı artık. Ersel arabayı durdurur durdurmaz, genç kız aniden onun boynuna sarılıverdi. Böyle bir davranış beklemeyen Ersel irkilmişti birden. Lakin ateşli dudakları ağzını kaplayınca bir anda her şeyi unuttu ve aynı şiddetle Hâle'ye karşılık vermeye başladı.
Genç kız uçuyordu adeta.
Sevgi ve ihtiras dudaklarında toplanmıştı. O an dünyaya aldırdığı yoktu. O vaziyette ne kadar kaldıklarını hiç anlayamadı. Neden sonra, mutluluk, huzur ve tüm bedenini kaplayan ateş dalgasıyla kendine gelerek zoraki bir şekilde kendini Ersel'in kollarından kurtarıp arabadan fırladı. Bir daha da arkasını dönüp sevgilisine bakamadı.
Çocukça da olsa, yaptığından utanıyordu şimdi.
Servisinin bulunduğu kata çıkmak için asansöre bindiğinde dizleri titriyordu...
***
244
S
Katil gözlerini araladığında, bulunduğu yeri ve yatağı yadırgadı. Burası annesinin yatak odasıydı. Tüm perdeler çekili olduğu için oda hemen hemen kapkaranlıktı. Ona rağmen yatağın önündeki sallanan hezeran koltukta annesinin oturup feri kaçmış galeriyle kendisine baktığını görünce korkuyla gerildi. Dün gece başına gelenleri hatırladı. Kolundaki acı bütün şiddetiyle devam ediyordu. Doğrulmak istedi ama yüzünün derisi buruş buruş olmuş kadının otoriter sesiyle irkildi.
"Kımıldama."
İki kardeş daima onun emirlerine riayet etmeye alışmışlardı.
Onun istekleri asla tartışılmazdı. Annesi kımıldamamasını söylüyorsa, başka bir şey yapamazdı. Başını yeniden yumuşak yastığa bıraktı.
Vücudu ateşler içinde yanıyordu. Alnında boncuk boncuk soğuk terler oluşmuştu. Buna rağmen içindeki eziklik ve endişeyle son gayretini harcayarak fısıldadı.

245
"Çok üzgünüm anne... Bu başıma gelmemeliydi... Ama dün gece bir şanssızlık yaşadım... Beklenmedik bir saldırıya uğradım. 0 bok torbası şişko bana bıçağını salladı...
Yaşlı kadının kaşları çatılmıştı.
"Dikkatli konuş. Ağzını bozma... Karşında annen var."
"Affedersin, özür dilerim. Kabalaşmak istemedim, o kelimeler ağzımdan kaçtı."
"Neyse bunu sonra tartışırız. Şimdi dinlenmeye çalış. Çok kan kaybetmişsin."
"Sen üzülme anne. Bilirsin, iki oğlun da sağlamdır, çabuk toparlanırız. Yarın hiçbir şeyim kalmaz."
Katil biraz rahatlar gibi oldu.
En büyük endişesi dün geceki başarısızlığını annesinin nasıl yorumlayacağı idi. Ama algıladığı kadarıyla annesi fazla kızgın görünmüyordu. Bu da hayra alametti. Annesinin kızgınlığı en büyük korkusuydu. Yine de kesin emin olamazdı, ateşler içinde yandığının farkındaydı. Hatta bir an halü-sünasyon görüp görmediğini düşündü. Başarısızlığa asla tahammülü olmayan annesi acaba sonunda bu denli anlayışlı mı davranacaktı? Yaralanmıştı ama görevini de yerine getirmişti. O mundar kediyi de, sahipleri olan o aşağılık, pis karı kocayı da öldürmüştü. Daha ne yapabilirdi ki? Asıl onlardan biri hayatta kalsaydı annesi o zaman gerçekten kızardı.
Bu düşüncelerle boğuşurken, ateşin etkisiyle yine kendinden geçti, gözleri kapandı.
Yaşlı kadın onun derin bir uykuya daldığından emin olduktan sonra dizlerine dayadığı gümüş saplı bastonuna dayanarak sallanan koltuğundan kalktı. Büyük oğlunun artık akşama kadar uyanmayacağından emindi. Dinlenmesi gerekiyordu.
Ayağa kalkınca bir süre dikleşmeye çalıştı. Bastonuna yaslanıp hafif felçli sol ayağını sürte sürte odasından dışarı-
246
ya çıktı. Koridorda ilerledi. Sonra başka bir kapının önünde durup seslendi.
"Vural!"
İçerden güm güm ayak sesleri geldi.
Kapı ardına kadar açıldı.
Eşikte bir doksanın üzerinde, iriyarı sırtında pijamala-rıyla bir dev belirdi.
"Evet, anne?"
"Çok şükür, ağabeyin tehlikeyi atlattı. Kendine geldi."
Aptal görünümlü devin suratında şaşkın bir ifade oluştu. Sevinçli haberi güç idrak etmiş gibi neden sonra sırıttı.
"Bu iyi haber, değil mi anne?"
"Evet, Vural, iyi haber."
"Ağabeyimle yine eskisi gibi avlanmaya devam edeceğiz, öyle değil mi?"
Yaşlı kadın buruşuk suratını daha da korkunçlaştıran bir ifade ile sırıttı. Güldüğü zaman göz hizasından başlayıp, üst dudağına kadar inen eski bir yara izi çok belirginleşiyor-du. Geri zekâlı küçük oğlu, annesinin gülümsemesine pek alışık olmadığından qnce ürktü. Bir gaf yapıp yapmadığını düşündü. Çünkü annesi onun davranışlarına sık sık kızar, bağırırdı. Ama bu defa sorusuyla bir gaf yaptığını sanmıyordu, çünkü annesi de verdiği haberin iyi olduğunu söylemişti, gülmesinde bir sakınca olamazdı.
"İyi, iyi anne..." diye homurdandı.
Sesi sessiz evin içinde gök gürültüsü gibi yankılar yapıyordu.
Yaşlı kadın dev oğluna acıyarak baktı, sonra duygularını belli etmeyerek uzanıp yanağını okşadı. Aslında oğullarını çok severdi, özellikle de bu geri zekâlı olanını. Ama onla-
247
ra olan düşkünlüğünü açığa vurmak, yüz göz olmak istemezdi; çünkü sevgi insan iradesinin bir zaafıydı ve zaaf her zaman otoritenin düşmanıydı. Bunca yıldır onlara ancak üstün otoritesiyle dilediği şekilde yön vermiş, tahakkümüyle ruh ve düşüncelerini şekillendirmişti.
"Hadi, odana gir ve dinlen" dedi oğluna.
Dev çıplak ayaklarının üzerinde pijamasının üstünü çekiştirdi, annesinin ne dediğini iyi anlamak için tüm dikkatini sarf etti, sonra başını sallayarak odasının kapısını usul usul kapattı.
Yaşlı kadın ayağını sürte sürte koridorun dibindeki mutfağa doğru ilerledi. Kızı Sahire dönmüş olmalıydı. Mutfağın ışığı yanıyordu.
içini mutlak bir öfke kapladı.
Sözünü geçiremediği tek insandı Sahire.
"Pis fahişe! Orospunun dölü!" diye mırıldandı içinden. Kızından nefret ederdi. Bastonunun ucuyla aralık kapıyı itti. Yanılmamıştı tabii, kızı buzdolabından yine atıştıracak bir şeyler çıkarmakla meşguldü.
Geldiğini duymamış olmalıydı, hoş duysa da umursamazdı ya...
Gözlerini kısıp kızına baktı. Sahire buzdolabından bir parça salam, kaşar peyniri, hardal, turşu ve bir şişe kola çıkarmıştı. Kendisine sandöviç hazırlıyordu. Evde olduğu her dakika tıkınırdı. Yaşlı kadın onun bu kadar yemesine rağmen, nasıl olup da duba gibi şişmanlamadığına hep hayret ederdi.

"Yine tıkmıyor musun?" diye homurdandı.
Sahire pervasızca karşılık vermişti.
"Sana ne, keyif benim değil mi?"
Yaşlı kadın yılan gibi tısladı.
"Şıllık!"
248
Kız hemen karşılık vermişti. "Cadı!"
"Senden nefret ediyorum."
"Ben de senden."
"Ne zaman çekip gideceksin bu evden?"
"Sen geberdikten sonra."
Yaşlı kadın yutkundu.
Sahire onun hayattaki tek açığı, başa çıkamadığı tek insandı. Yine de elinde olmadan mırıldandı. "Ağabeyin dün gece yaralı döndü eve."
Kız hiç oralı olmamıştı. Sandöviçini ısırırken keyifle sordu.
"Hangisi? Büyük manyak mı, küçük manyak mı?"
"Cemal'im..."
"Haaa, anladım. Akıllı geçinen sapığın... Beter olsun. Ne umuyorsun ki, önünde sonunda belasını bulacak tabii..."
"Laflarına dikkat etsene. Onlar senin öz be öz kardeşlerin."
Kız başını iki yana salladı.
"Bundan her zaman şüphe etmişimdir, belki de bu senin hep benden sakladığın sırrın olabilir. Muhtemelen beni akıllı birinden peydahladın. Ben senin kocanın çocuğu olamam, imkân yok. Yoksa o genetik bozukluk ben de de gözükürdü."
"Rezil! Sussana... iğrendiriyorsun beni."
"Asıl ben senden tiksiniyorum. Kim bilir hangi kapı arkasında biriyle düzüşürken bana hamile kaldın. Ama tohumunu taşıdığım adam sapına kadar akıllıymış. Bak, ben de hiç anormallik yok."
"Yeter artık. Orospu..."
249
"Haa bak, senden aldığım tek şey o işte. Orospuluk... Ama sen o işi de yüzüne gözüne bulaştırmışsın. Genç yaşta, belini düzeltemeden üç çocukla bok gibi ortada kalmışsın. Geçirdiğin ve hayatının kaymasına sebep olan o gece de cabası..."
Yaşlı kadın Sahire'yi susturamayacağını biliyordu.
"Kes artık!" diye kükredi. Ama Sahire'nin ancak kendi isterse susacağını da gayet iyi biliyordu. Onu nefretle süzmeye devam etti. Neyse ki kızı da hızla atıştırmaya, ağzındaki lokmaları keyifle yutmaya çalışıyordu.
Sahire sarı saçlı, beyaz ve pürüzsüz tenli, çini mavisi gözlü, ince kaşlı, çıkık elmacık kemikli, kısa ve dümdüz burunlu, ruj gerektirmeyen kırmızı dudaklı, bembeyaz dişliydi. Zayıftı ama göğüsleri çok iriydi. Tırnakları hep bakımlı ve manikürlüydü. Yaşlı kadın zaman zaman onu kıskanırdı da. Gençliğinde de asla onun kadar güzel ve bakımlı olamamıştı. Bazen kendisi de kızının babasının kimliğinden şüpheye düştüğü olmuştu. Oğullarının ayyaş kocasından olduğuna hiç kuşkusu yoktu ama Sahire'nin bir zamanlar birlikte olduğu sarışın bahriye zabitinden olduğu fikrine onun da aklı yatardı. Çünkü o bahriye subayına gerçekten çok benzerdi Sahire.
Yaşlı kadın bastonuna dayanarak masaya yaklaştı ve is-kemlerlerden birine çöktü.
"Ne o, şimdi de lokmalarımı mı sayacaksın?" diye mırıldandı kız.
"Ziftin pekini ye... Niye lokmalarını sayacakmışım?"
Sahire anlamlı bir şekilde annesine baktı.
"Yine ne istiyorsun? Para mı?"
Yaşlı kadın ezik bir şekilde susup önüne baktı. Bu anlardan nefret ediyordu ama yapacağı bir şey de yoktu.
"Para, değil mi?"
250
ORHAN KEMAİ.. İLHALKKÖTÖPHAHuöî
P Yaşlı kadın kahır içinde mırıldandı. "Söyledim, ağabeyin hasta... Biraz paraya ihtiyacımız var. Ona bakım gerek."
"Bana ne? O sapıklara ben mi bakmak zorundayım? ikisi de kazık kadar herifler. Biraz da onlar çalışsın."
Yaşlı kadın yavaş yavaş alttan almaya, nefret dolu sesini yumuşatmaya başlamıştı.
"Biliyorsun, onların ikisi de hasta. Çalışamazlar."
"Boş versene sen... Vural'a amenna, onu bir akıl hastanesine kapatmalı, ama ya Volkan? Onun bir boku yok. Biri doğuştan sapık, diğeri sonradan olma. Hem üstelik iğrenç isteklerin uğruna sen onları bu yola ittin. Onları eğittin, üzerlerinde baskı ve otorite kurdun. Zaten biraz babaları ayyaş Rıfat'a çekmişlerdi, yani

kafadan hafif kontaktılar, sen de genç yaşta bu hale düşünce hayattan intikamını evlatlarından çıkardın. Onları kana alıştırdın. Asıl hasta ruhlu, sapık olan sensin."
Yaşlı kadın yeniden gerilmeye başlamıştı.
Evin tek gelir kaynağı olan kızına mahkûm oluşu çileden çıkarıyordu. Dayanamadı, ağzından yine hakaret dolu kelimeler döküldü.
"Orospu... Seni gidi yılan seni..."
"Asıl yılanın başı' sensin. Hepimizi sen bu yola soktun. Yalan mı? Artık içerdeki kan emerek yaşayan o iki sapığa bakacak değilim. Bundan sonra benden para yardımını unut. Basıp gideceğim bu evden. Ne haliniz varsa görün. Yetti be!"
Sahire bardağındaki kolanın artakalanını da içerek, hışımla yerinden fırladı. Annesinin yanından geçerek mutfaktan çıktı. Geriye sadece parfüm kokusunu bırakmıştı.
Yaşlı kadın taş kesilmiş gibi iskemlesinde hareketsiz kaldı.
251
Yapacağı pek bir şey yoktu. Uzun zamandır kızı üzerindeki otoritesini kaybetmişti. Sahire evin tek maddi kaynağı olduğunu idrak ettiğinden beri isyana başlamış ve kendisini iplemez olmuştu. Gerçeklerin yüzüne vurulması yaşlı kadını çökertmişti. Tabii ki, Sahire'nin ilk isyanı değildi bu, sık sık, her vesile ile ana-kız münakaşa ediyorlardı ama Sahire şimdi evi terk etme tehditinde bulunuyordu.
Ne yapabilirdi şimdi?
Yaşamın idamesi için paraya ihtiyaçları vardı ve bu parayı sadece Sahire bedenini satarak sağlıyordu...
Yaşlı kadın da bastonuna tutunarak mutfaktan çıktı.
***
Vural oda kapısını aralayıp koridora baktı.
Mutfaktan akseden gürültülü konuşmalar kesilmişti. Yine annesiyle küçük kız kardeşi münakaşa ediyor olmalıydılar. Hep yaparlardı bunu.
Kendi evinde son derece ürkekti koca dev... Annesinden ödü kopardı. Onun için yaşam ancak sokağa çıktığı zaman başlardı. Yalnız veya ağabeyiyle beraber, hiç fark etmezdi; yeter ki bu korku dolu evden uzak olsun.
Annesi niye kızmıştı acaba?
Bir de Sahire'nin annesine nasıl o kadar dikleştiği garibine giderdi. Aklının çözemediği tek şey kız kardeşinin cesaretiydi. Onun farklı olduğunu sezinliyor ama o gücü ner-den aldığını anlayamıyordu.
Sahire tuhaf bir kızdı.
Kız kardeşi kendisiyle hiç konuşmazdı. Hep yüzüne tuhaf tuhaf bakardı. Bazen gülümsediğine şahit olurdu ama
252
nedenini anlamazdı. Annesini kızdırdığı zamanlar Sahi-re'den nefrette ederdi.
Çıplak ayaklarının ucuna basa basa koridorda birkaç adım attı. Aslında ne yapacağını bilmiyor, sadece o duyduğu seslerin nedenini merak ediyordu. Ağabeyi Volkan yaralı olmasa ona sorardı. Volkan kendisi gibi değildi, o her şeyi bilir, sıkılmadan üşenmeden konuşur, açıklamalarda bulunurdu. Gerçi onun anlattıklarını da her zaman anlamazdı, ama önemli de değildi, ağabeyi kendisini sever ve kollardı.
Sahire'nin odasının kapısı önünde durdu.
İçeriye girip ona az önceki münakaşanın sebebini sormak istedi. Ana kız neden bağırışıyorlardı acaba? Annesine bunun sebebini sormaya cesareti yoktu, Sahire de nasıl olsa söylemez, kendisiyle konuşmazdı, ama dün geceden beri evde bir şeylerin ters gittiğini sezinliyordu.
Annesinin odasına kapıyı vurmadan asla giremezdi ama kız kardeşinin kapısını usulca aralayıp içeri süzüldü. Sahire onu görmüş ama hiç oralı olmamıştı. Zaten olsa ne fark ederdi, kız kardeşi hiç konuşmazdı ki.
Sahire odasında kırmızı, avuç içi kadar küçük bir kilot-la dolaşıyordu. Soyunuyor mu yoksa giyiniyor mu anlayamadı Vural. Başka erkekler kız kardeşini çekici bulabilirlerdi, teni süt beyazı, göğüsleri dolgundu. Vural'a zayıf görünen kol ve bacakları zarif ve erotik olabilirdi ama kendisi çocukluğundan beri sekse karşı çok uzak olduğu için onların çekiciliğini ölçecek durumda değildi.
Vural onun çıplaklığını hiç yadırgamadı. Zaten Sahire evin içinde annesinin ve Volkan'ın söylenmelerine karşın, çoğu zaman böyle yarı çıplak dolaşır, hatta onlarla alay ederek hiç umursamazdı. Şimdi de küçük ağabeyinin kapının önünde dikilip durmasını hiç iplememişti. Ama Sahire'nin ilk defa konuşması onu şaşırtmıştı.
253
"Ne o manyak, yoksa beni mi dikizliyorsun? Sapıklığın yeni bir boyut mu kazandı?"
Sahire'nin ne demek istediğini pek anlamamıştı. Ama onunla konuşması hoşuna gitmiş, hatta sevindirmişti bile. Şuursuzca gülümsedi.
"Seni dikizlemiyorum" dedi.
"Eee, niye geldin öyleyse? Yoksa seni o cadı mı gönderdi arkamdan?"
"Cadı mı? O da kim?"

"Kim olacak? Anan... Seni peydahlayan asıl orospu..."
Vural'ın yüzü ekşimişti.
"Sahire! Ayıp, çok ayıp! Annem duymasın."
"Duysa ne yazar? Eskiden size yaptığı gibi beni de kırbaçlayacağını mı sanıyorsun?"
Eski günleri anımsayan dev korkuyla irkildi. Annesinin elinde bastonuyla her an odaya gireceğini sandı. Hatta bir an hemen kardeşinin odasından çıkmayı düşündü. Ama annesi gelmiyordu, korkacak bir şey yoktu. Tüm cesaretini toplayıp sordu.
"Az evvel seslerinizi duydum. İkiniz de bağırıyordu-nuz."
"Bağırıyorsak sana ne? Neden soruyorsun?"
Susmak zorunda kaldı dev. Neden sorduğunu bilmiyordu ki... Yüzü sarardı.
Sahire sutyeninin kopçalarını arkadan iliklerken kardeşine baktı.
"Yoksa seni yanıma Cadı mı yolladı?"
Vural hemen itiraza kalkıştı.
"Hayır hayır... Ben kendim geldim."
"Neden? Ne istiyorsun? Para mı?" 254
"Yoo, bir şey istediğim yok."
Genç kadın ilk defa ağabeyinin yüzüne üzülerek baktı. İçinde hafif bir acıma hissi oluştu. Ne Volkan'ın ne de Vural'ın aslında bir günahları yoktu. Onlar feleğin sillesini yemiş doğuştan sapık yaratıklardı. Herhalde ayyaş bir babanın dejenere genlerini taşıyorlardı. Sahire'nin bu konulara aklı pek ermezdi ama annesinin doğuştan ruhen hasta iki oğlunu daha da dejenere hale soktuğunu, baskı ve şiddet ile bazı sapık temayüllere ittiğini iyi biliyordu.
Vural'ın kendisine hep komik gelen iri ve ablak suratını inceledi bir süre. Onun gülümsemesi abisine de sirayet etmişti, anlamadan gülümsüyordu şimdi.
"Sana biraz para vereyim mi?"
"I ıh, istemem."
"Niye? Kendine istediğin bir şeyi alırsın."
"Benim paraya ihtiyacım yok ki... Annem Volkan'a veriyor."
Mini eteğini giyerken Sahire, zavallı koca dev diye, düşündü içinden. SonA ilk defa meraka kapılarak kardeşine yaklaştı biraz. Ne kadar iri olursa olsun ondan hiç çekinmezdi, asıl domuz ve kötü niyetli olan Volkan'dan huylanır-dı.
"Vural, söylesene bana" dedi.
"Neyi? "
"Neden insanları öldürüp kanlarını içiyorsunuz?"
Dev sualin saçmalığı karşısında saf saf kardeşine bakmıştı.
"O bir ihtiyaç" dedi.
"Saçmalama... insanlar kan içmez. Ayrıca insanların öyle bir ihtiyacı da yoktur."
"Asıl sen bilmiyorsun, vardır."
"Seni kan içmeye Cadı alıştırdı, değil mi?"
255
Cadı kelimesini duyunca, dev yine ürkerek kapının olduğu yana baktı. Nedense annesinin o kelimeyi duymasından korkuyordu.
"Sus... Sus, Sahire... Annem duyarsa çok kötü olur."
Sahire gevrek bir kahkaha attı.
"Yoksa seni yine kırbaçlar mı?"
"Yanılıyorsun... 0 artık bizleri kırbaçlamıyor."
Genç kadın omuzlarını silkti.
"Herhalde sizleri muma çevirdiğindendir."
"Muma mı? O da ne demek?"
"Boş ver Vural. Bugün seninle çok konuştuk sayılır. Hadi artık git odamdan" dedi.
Dev emir almış bir robot gibi geri döndü kapıya yöneldi. Ama tam çıkacağı sırada durup tekrar kardeşine baktı.
"Sahire" diye fısıldadı.
Genç kadın kendisine çok uzun gelen bu sohbeti kısa kesmek ve onu başından savmak istercesine homurdandı.
"Yine ne var?"
Dev aklı karışmış gibi yüzündeki şaşkın ifadeyle sordu.
"Sahi Sahire, insanlar kan içmez mi?"
"içmez tabii, koca oğlan."
"Öyleyse biz niye içiyoruz? Neden o insanları ve kedileri öldürüyoruz?"
Kız bir an durakladı.

"Sen bu soruyu Cadı anana sor. Cevabı da o versin..."
"Soramam ki..."
"Kızar diye mi korkuyorsun?"
Dev tam bir teslimiyetle başını salladı.
"Evet."
256
Sahire çantasını alıp kapıdan çıkarken, "Öyleyse sittin sene nedenini öğrenemezsin" diye homurdandı...
***
Gecenin karanlığı etrafa çökerken Vural yatağının içinde bağdaş kurmuş öylece düşünüyordu. Gelişmemiş zekâsı hâlâ kız kardeşinin söylediği şeye aklının kabul edebileceği bir cevap arıyordu. Çok önemliydi bu; gerçekten insanlar kan emmez miydi? O halde o ve ağabeyi neden kan emiyorlardı? Bu bir ihtiyaç değil miydi?
Aklı iyice karışmıştı. Sahire'nin bu iddiasında sanki bir hakikat payı vardı; nitekim annesi ve kız kardeşi şimdiye kadar kimsenin kanını emmemişlerdi, ya da o hiç görmemişti. Bir an bu durumu annesine sormayı düşündü ama cesaret edemedi, ya kızarsa diye korktu. Keşke Volkan dün gece ya-ralanmasaydı; o iyi bir ağabeydi, sorduğu her soruya karşılık verir, ona yol gösterirdi. Gerçi onun da bazen kendisine kızdığı olurdu ama yihe de iyiydi. Dün gece ona acımıştı. Sokakta onun evden çıkmasını beklerken hiç böyle bir neticenin olacağını beklemiyordu. Bütün kolu kan içindeydi ve ayakta duracak hali yoktu. Hemen yardımına koşmuş eve kadar kucağında taşımıştı. Keşke kan emme sırası dün gece kendisinde olsaydı; ağabeyine bıçak saplayan o adamı paramparça ederdi.
Hemen odasına dönmedi.
Annesinin oda kapısını aralayıp, yatakta yatan Volkan'a baktı. Derin bir uykudaydı şimdi. Elinde olmadan ürperdi. Ya Volkan o yataktan kalkmazsa ne olacaktı? Onsuz kan emmeye, avlanmaya nasıl gidebilirdi?...
***
Korku Evi/Fİ7
257
4
Sahire, bar-amerikan'da oturan orta yaşlı, kalantor görünümlü adamı gözüne kestirmişti. Böyleleri, bu saatte genellikle gönül eğlendirmek, günlük maceralar aramak sevdasıyla gelirlerdi buralara. Adamın fıldır fıldır etrafı kesen bakışlarından anlamıştı. Hemen adamın yakınındaki tabureye oturdu, barmene buzlu bir viski söyledi. Tabureye tırmanırken de mini eteğinin iyice yukarıya kaymasına itina etti.
Orta yaşlı adamın bakışları hemen üzerine çevrilmişti. Bu gibi hallerde ilgisiz görünmek şarttı. Pas vermemek, alaka göstermemek, daima erkeğin dikkatini çekerdi. Adamdan yana hiç bakmadı; az sonra vesile yaratıp nasıl olsa konuşmaya gireceğini biliyordu. Yanılmadı da, daha barmen viski bardağını önüne bırakıp başka bir müşteriye seğirtirken adam girizgâhı yapmıştı bile.
"Berbat bir hava, değil mi Hanımefendi?" demişti.
Sahire sanki soru kendisine mi sorulduğunu anlamak istercesine dönüp adamı süzmüştü ilgisiz nazarlarla.
258
"Evet, öyle" dedi iç gıcıklayıcı bir ses tonuyla. Sonra çantasından sigara paketini çıkardı. Genelde bundan sonraki safhada adamın uzanıp samimi bir jestle sigarasını yakmaya kalkışması gerekecekti. Nitekim hemen bir çakmak alevinin önünde parladığını gördü.
"Teşekkür ederim."
"Galiba siz de benim gibi yalnızsınız."
Belli ki adam hızlıydı. Fazla oyalanmadan bar önü sohbetine hemen girmişti. Daha sonraki etapta birkaç kadeh içki ikramı olacak ve daha sonra da geceyi birlikte geçirip ge-çiremeyeceklerini soracaktı.
Her şey Sahire'nin umduğu gibi gidiyordu.
Adamın ikram ettiği ikinci kadeh içki sırasında sohbet koyulaşmıştı. Pek çok erkek gibi fazla konuşkan, hatta geveze biriydi orta yaşlı adam. Elli yaşlarında filan olmalıydı, saçları alnı hizasında açılmış, sırtı hafif kamburlaşmıştı. Zayıf ve oldukça kısa boyluydu.
Gazeteci olduğunu söylemişti. Müşterilerinin işi Sahi-re'yi hiç ilgilendirmezdi-, önemli olan tek şey, onlara verdiğinin karşılığını ödeyecek güçte olmaları şartıydı. Gerçekten de çok konuşuyordu gazeteci. Konudan konuya atlıyor ve hiç susmuyordu. Bu da önemli değildi Sahire için, hatta bir bakıma işine de geliyordu. Bazı müşterileri, hele bu konular da yeterince tecrübeli olmayanları, nihai teklifi yapana kadar epey zorlanırlardı. Zaten Sahire'nin, adamın anlattıklarını pek dinlediği yoktu, çoğu zaman gülümsemekle yetiniyor ve asıl teklifi ne zaman yapacağını bekliyordu. Kendini Şahap Akalın diye tanıtmıştı, tabii Sahire'de ona meslek hayatında kullandığı Betül takma adını vermişti.
Sahire birden adamın söylediği son cümlelerle irkildi ve elinde olmadan kulak kabarttı. O ana kadar adamın söylediklerini canı gönülden dinlemiyordu. Ama şimdi ilk defa
259

adam alkolün verdiği rahatlıkla, onu çok ilgilendiren bir konuya yüzündeki sırnaşık ifadeyle girivermişti birden.
"Bu tam bir vahşet valla!" demişti. "O kedi katilini aşmalı. Hem de ibret-i âlem için, değil mi? Herif manyağın teki."
Sahire yahut şu andaki adıyla Betül gazetecinin, hasta kardeşlerinden bahsettiğini işitince gayri ihtiyari ilgilenmişti. Başını kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı.
"Sahi," diye mırıldandı. "Ben de gazetelerde okuyorum. Nedir o meselenin aslı, adam, öldürdüklerinin kanını içiyor-muş, doğru mu?"
Gazeteci Şahap nihayet kadının ilgi duyduğu bir konuyu yakalayınca sevinmişti, zira hangi konuyu açsa ya kısa kelimelerle geçiştiriyor ya da gülümsemekle yetiniyordu hep.
"Doğru tabii " diye kasıldı.
Kadının ilgisi devam ediyordu. Şahap hemen üsteledi.
"Herif tam bir vampir. Önce kurbanlarının kanını emiyor sonra da onları öldürüyormuş. Şimdiye kadar tam altı ayrı vaka yaşandı."
"Siz kurbanları gördünüz mü?"
Şahap omuzlarını silkti.
"Ben bir spor yazarıyım. Öyle işlerle meşgul olmam. Ama haber servisinde çalışan gençlerle konuştum konuyu."
"Yine de sıradan vatandaşlardan fazla şey bilirsiniz. Anlatsanıza."
Gazateci böbürlenir gibi kasıldı.
"Dedim ya tam bir manyakla karşı karşıyayız ve polis basarız kaldı. Ciddi hiçbir ipucu ele geçiremediler şimdiye kadar. Adam manyak filan ama bana sorarsanız son derece zeki."
260
Sahire şaşırmış gibi adamı süzdü yeniden. Ama herhangi bir yorumda bulunmadı. İki kardeşini zeki diye vasıflandırmasına çok şaşırmıştı.
"Zeki olduğundan emin misiniz?"
"Hiç şüphem yok. Zaten ruhsal dengesizlik gösteren böyle tipler halk arasında yanlış tanınır, aslında bunlar inanılmaz ileri zekâ düzeyindedirler; ne var ki saplantıları onları kusursuz suç işlemeye sevk eder."
"Bu tipleri iyi tanıyor gibi konuşuyorsunuz."
Şahap sırıtmaya devam etti.
"Haklısınız iyi tanırım. Adam hem sadist hem de cinsel yönden dengesiz biri olmalı."
Sahire de hafifçe gülümsedi.
"Bu hükme nereden vardınız?"
"Kurbanlarından birine tecavüz etmiş. Hem de defaat-le."
"Hangisine?" diye sordu Sahire.
Şahap birkaç saniye düşündü.
"Gayrettepe'de öldürdüğü kadına. O memure olana."
Sahire içinden, aptal adam, senin dünyadan haberin yok diye, geçirdi. Sonra alay eder gibi mırıldandı.
"Ama gazete haberlerinden öğrendiğime göre başka kadınları da öldürmüş, değil mi?"
"Evet."
"Onlara da tecavüz etmiş mi?"
Gazeteci bir an durakladı.
"Emin değilim, ama hepsine tecavüz etmemiş galiba."
"O halde sizin nazariyeniz pek tutarlı değil. Adam manyak olabilir ama sırf kadınlara saldıran biri de değil sanırım."
Şahap hafif bozulmuştu.
"Mümkün" diye fısıldadı ama kadının ileri sürdüğü nok-
261
tada haklı olabileceği ihtimaline biraz bozulmuştu. Onu küçümseyen nazarla süzdü.
"Sizin böyle şeylere pek aklınız ermez" demek küstahlığında bulundu.
Sahire'nin ise birden tepesi atmıştı. Ne de olsa söz konusu olan insanlar kardeşleriydi, adamın gerçeklerden ne kadar uzakta olduğunu yüzüne vurmak istercesine mırıldandı.
"Bence polis büyük bir yanılgı içinde."
"Yanılgı mı? Ne yanılgısı?"
"Ya cinayetleri işleyen katil tek kişi değilse?"
Şahap dudaklarına götürdüğü içki kadehini yarı yolda bıraktı.
"Anlamadım? Nasıl yani? Ortada birden fazla katil olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" diye mırıldandı
Sahire keyifle gülümsemişti.
"Olamaz mı?"
Düşünceli nazarlarla kadına dönüp bir daha baktı gazeteci.

"Bilmiyorum" diye fısıldadı sonra. "Teorik olarak mümkün herhalde. Sizi böyle düşünmeye sevk eden nedir?"
Aslında Sahire'nin niyeti işgüzarlık etmek değildi. Ama gazeteciyi ukala bulmuştu, sanki her haltı bilir gibi ahkâm kesiyordu. Biraz daha konuşmakta sakınca görmedi.
"Bu cinayetler benim de ilgimi çekti. Gazeteleri dikkatle okuyorum. Bana kalırsa ortada iki katil var. İkisinin de ruhsal dengeleri bozuk. Ama belirli bir niyetle hareket ediyorlar."
"Öldürdüklerinin kanını emerek mi?"
262
Kadının olumsuzca başını sallaması Şahap'ın merakını artırmıştı.
"Hayır" diye mırıldandı Sahire. "Galiba işin gizemi öldürülen kedilerde. Katilin veya katillerin neden kedileri öldürdüğünü hiç düşündünüz mü?"
Şahap içkisinden bir yudum daha aldı.
"Herhalde kedileri bir tür kartvizit olarak kullanıyor, yani bu cinayeti de ben işledim diye. Bir nevi meydan okuma, kimliğini tanıtma."
"Kime?"
Gazeteci yine omuzlarını silkti.
"Topluma tabii" diye homurdandı.
"Bence daha farklı bir şey olmalı."
"Nasıl?"
Sahire kısa bire süre düşünür gibi yaptı.
"Belki de ruhlarındaki bir ezikliğin, ya da içlerindeki bir nefretin dışa vurumu olabilir, yani hastalıklarının bir tezahürü. Bence polis asıl bu noktayı araştırmalı."
Sahire'nin bilgiççe konuşması gazetecinin ilgisini çekmişti.
"İyi de, bu açıklamanız katilin iki farklı kişi olduğunu açıklamıyor" dedi.
Genç kadın birden susmuştu. Daha fazla konuşmak istemedi bu konuda. Ayrıca o bu bara iş çıkarmak için gelmişti, oysa gazetecinin hâlâ geceyi birlikte geçirme konusunda bir yaklaşımı veya teklifi olmamıştı. Konuyu kapatmakta yarar vardı.
O susunca Şahap yeniden sordu.
"Sık sık gelir misiniz bu bara?"
"Evet, oldukça sık."
"Ben de öyle, ama sizi daha önceden hiç hatırlamıyorum."
263
Sahire heveslenmişti, adamın asıl konuya şimdi gireceğini sanmıştı. Oysa Şahap barmene el etmiş ve hesabını istemişti. Genç kadın adamın gideceğini anlayınca boşuna nefes tükettiğini sezinleyip bozuldu.
"Sizinle tanıştığıma sevindim. Sohbetiniz çok tatlıydı. Devam etmek isterdim ama ne yazık ki İnönü Stadına maça gitmek zorundayım. İş işte, anlarsınız."
Sahire içinden, lanet olsun, diye homurdandı. Ama bir yandan da gülümsemeyi becerdi. "Ben de sohbetinizden zevk aldım" dedi.
Kadına eliyle bir veda işareti yapan Şahap tabureden kaydı ve ağır ağır bardan çıktı. Daha maçın başlamasına bir saat vardı.
Basın tribünü her zamanki gibi kalabalıktı. Gazeteci arkadaşlarıyla selamlaşan, bazılarıyla konuşan Şahap kendisine oturacak bir yer buldu. Hemen yanında Haber Posta-sı'ndan Ersel Çakmak vardı. Ersel spor muhabiri değildi, ama tam bir futbol hastasıydı, ayrıca Haber Postası'nda beş sene kadar birlikte çalışmışlardı.
Sarılıp öpüştüler. Bir süre havadan sudan konuştular. O sırada bardaki kadınla yaptığı sohbet ve kadının iddiası aklına geldi Şahap'ın. Ersel bu işin tam kaynağıydı, ondan iyisini bulamazdı, hemen aklına gelen konuyu ona sordu.
"Yahu Ersel, sana bir şey sormak istiyorum" dedi.
"Tabii Şahap ağabey, buyur sor. Bildiğim bir şeyse seve seve cevaplandırayım ama sakın maçın skorunu sorma, tahmin yapmak istemem."
264
"Yok be aslanım, maçla ilgili değil."
"Hayrola?"
"Sanırım tam bu işin uzmanını buldum. Sen piyasanın en iyi polis muhabirisin."
"Beni şımartıyorsun ağabey."
"Hadi tevazu gösterme, öyle olduğunu bilirim. Maça gelmeden evvel barda bir kadınla konuştum; aklımı karıştıran bir şey söyledi. Kafama takıldı, şimdi seni görünce sorayım dedim."
"Neymiş abi?"
"Şu Kedi Katil'i var ya, onunla ilgili."
Ersel irkilerek Şahap'a baktı. Lig maçının başlamasını beklerken bu yolda bir soruyu muhatap olacağını hiç ummamıştı.

"Evet?" diye mırıldandı.
"Sen bu işin içindesin, polisle daimi irtibat halindesin-dir; acaba bu cinayetleri hep aynı kişi mi işliyor, ne dersin?"
Bu nazik sual Erael'i şaşırtmıştı. Şimdiye kadar basında hiç kimsenin aklına gelmeyen ve hiçbir gazetecinin mevzu etmediği bir noktaydı. İrkildi ama bunu belli etmedi. Hatta kendini toparlayıp gülümsemeyi başardı.
"Bunu da neredeki çıkardın abi?" diye mırıldandı.
"Ben çıkarmadım yahu? Bardaki kadın söyledi."
"Kim o kadın, bizim meslekten mi?"
"Yok be canım. Sıradan bir kadın işte. Hatta bana hafif yollu, o biçim gibi geldi."
"Nasıl yani?"
"Anla be oğlum. Yani müşteri arıyordu sanırım. Bu gece maç olmasaydı belki benim garsoniyere atardım. Çok da sıkı bir parçaydı ha..."
İddia Ersel'e ilginç gelmişti. Fazla ilgilendiğini belli etmek istemedi.
265
"Yok be abi, olur mu hiç? Nerden çıkarmış bunu? Bir manyak yetmiyor mu? Ama kadın niye öyle düşünmüş, sordun mu?"
"Sormasına sordum da..."
"Eee?"
Dudaklarını büzdü Şahap, sonra mırıldandı.
"Cevap vermedi."
"Çok doğal, çünkü bu saçma bir iddia."
"Önce bana da öyle geldi, kadını hafife aldım ama şimdi düşünüyorum da..."
"Neyi abi?"
Şahap yine bir an durakladı.
"Yahu tuhaf bir şey söyledi bana. Hatırladığım kadarıyla tecevüzle ilgili, yani öldürülen kadınlardan birine tecavüzle. Kafam dumanlıydı biraz, iki kadeh viski içmiştim, ezcümle kadına tecavüz edenle, diğer cinayetleri işleyenlerin farklı olduğu yönünde birtakım laflar. Kafama takıldı. Sen ne düşünüyorsun, böyle bir ihtimal olabilir mi?"
"Hiç sanmam abi."
"Polis ne düşünüyor?"
Ersel heyecanını belli etmemeye çalıştı.
"Bu konuda kuşkuları yok. Hep aynı adamın peşindeler."
Şahap mırıldandı.
"Garip bir kadındı. Yollu mollu, ama zeki bir kadın olduğuna bahse girerim. Kafası çalışıyordu."
"Hangi barda rastladın?"
"Cihangir'deki Rosto'da. Sık sık gelirim dedi ama ben de oranım müdavimi olduğum halde çıkaramadım kadını."
"Sence bu konuda bir şeyler biliyor mu?"
266
"Yok canım, onunki sadece bir tahmin. Ne bilebilir ki?"
"Doğru ama keşke ben de bir konuşsaydım kadınla."
"Meraklıysan, yarın akşam git konuş. Belki yine gelir."
"Adı neydi?"
Şahap hatırlamaya çalıştı.
"Betül'dü galiba. Ya da onun gibi bir şey."
"Biraz tarif edebilir misin?"
Şahap sırıttı.
"Ne o, bakıyorum kadının iddiası dikkatini çekti galiba?"
"Abi sen de gazetecesin, anlarsın. Her taşın altındaki bilgiyi kurcalamak lazımdır. Hiç ummadığın taş baş yarar derler."
"Öyle."
"Şunu bana biraz tarif etsene."
Şahap kadını gözünde canlandırmaya çalıştı.
"Valla, sarışın bir fıstıktı. Boyama mı, doğuştan mı bilmiyorum. Kısacık bir etek vardı üstünde, bacakları da enfesti, sütun gibi."
"Başka?"
Şahap birden hatırlamış gibi homurdandı.
"Haa, bir de dudağının üstünde ufak siyah bir ben vardı."

Ersel daha fazla kurcalamayı kesti. Nedense içinde önemli birini bulduğuna dair bir his belirmişti. Hiç önemli olmayabilirdi ama pek çok karmaşık ve grift muammaların bazen hiç umulmayan, böyle basit kişilerle birden aydınlandığına çokça şahit olmuştu. Konuyu değiştirdi maça döndü.
Ama kafasına koymuştu. Yarın akşam Rosto bara gidecekti.
267
Kadınla kendisi de konuşmak istiyordu...
ilgisini maça fazla veremedi, ilk devre boyunca aklı hep o konuya takılmıştı. Bir yandan da düşünüyordu; gerçi kadının iddiası pek önemli görünmüyordu, ortada birden fazla katilin bulunduğunu tahmin etmek ya da tasavvur etmek herkesin aklına gelebilecek bir şeydi; ne var ki Ersel içgüdülerine fazlasıyla önem veren biriydi ve şimdi içindeki his bu kadınla mutlaka konuşması gerektiğini söylüyordu.
Devre arasında yerinden kalktı. Daha fazla duramayacağını anlamıştı. Saatine bir baktı, 19.45 di. Şahap en azından iki, iki buçuk saat evvel kadınla konuşmuş olmalıydı. Bara giderse kadını muhtemelen bulamayacağını düşündü, ya da Şahap'ın dediği gibi müşteri aramaya gelen biriyse, o barda muhtemelen aradığını çoktan bulmuş olmalıydı. Ama gitmezse bir türlü rahatlamayacağını biliyordu; ayrıca yarın akşamı beklerse, kadını bulacağının da bir garantisi yoktu.
Stattan çıktı, arabasına atlayarak Cihangir'in yolunu tuttu. Rosto bara daha önce de bir iki kere gitmişti, bulmakta zorlanmadı. Arabasını park edip bara girdi. Aslında buradan pek hoşlanmazdı; daha ziyade entel takımının takıldığı, bir sürü tanınmış kişinin sık sık uğradığı bir mekândı. İçerisi kesif sigara dumanıyla kaplıydı, havalandırma berbat olduğundan Ersel yüzünü ekşitti. Sigara içmediği için dumanına da katlanamazdı. Bar fazla büyük bir yer değildi. Erken sayılacak bir saat olmasına rağmen bütün masalar doluydu. Loş ortamda önce bar-amerikan'a doğru ilerledi genç gazeteci. Kadını bulacağını pek sanmıyordu, telaşla bir göz attı. Ama az sonra taburelerde oturan iki kadın gördü. Birisi siyah elbiseler giymiş, kırkın üstünde çirkin bir kadındı. Şa-
268
hap'm tam bir fıstık diye nitelendirdiği kadın bu olamazdı. Ötekine bakınca bir an heyecandan nefesi duracak gibi oldu. Bu Şahap'ın tarifine uyuyordu. Uzunca boylu, mini etekli bir sarışındı. Tek başınaydı ve hâlâ barda oturuyordu. Şayet müşteri arayan hafif yollu biriyse, şimdiye kadar neden birini bulamadığına şaştı. Emin olmak için bar-amerikan'a biraz daha yaklaştı. Emin olmak için kadının yüzündeki beni arayacaktı.
Kadının yanındaki tabureler doluydu. Yanına oturamazdı. Ama kadın tahminler hilafına yanındakilerle sohbete dalmamıştı, tek başınaydı ve bankonun üzerindeki viski bardağıyla oynarken sigarasını tellendiriyordu. Tam kadının arkasına geçti, sonra iki taburenin arasına girerek, o da barmenden bir viski istedi. Genç kadın hemen yanı başındaki sesi duyunca hafifçe başını çevirip sesin sahibine baktı. Kısa bir an göz göze gelince, Ersel en baştan çıkarıcı tebes-sümüyle gülümsedi. Tamamen medeni bir davranış olarak, aynı mekânı paylaşan ihsanların yakın ve sıcak ilgisiyle.
Sahire'nin de birden yanında beliren yakışıklı adama gözleri takılmıştı. Ersel cezbedici havasının yararını görüyordu bir kere daha. Kadınların hoşlarına giden fiziğini ve özellikle de yüz hatlarının cazibesini bilirdi. Kadının gözlerinin içine bakarak tebessümünü sürdürdü.
"Kusura bakmayın" diye fısıldadı. "Burası bu akşam çok kalabalık."
Kadın hayli alkollü olmalıydı. Yüzünde gevşemiş bir ifade vardı. Bakışlarını Ersel'in gözlerinden hemen çekmedi. Başını salladı sadece. Barmen viskini getirmeye seğirtince o hemen devam etti.
"Burası her zaman böyle oluyor zaten. Ben genellikle az ilerdeki Kum Kum'a takılırım ama bu gece orası da pek kalabalıktı" dedi.
269
Sahire, "Öyle mi?" diye mırıldandı.
Ersel kadının üst dudağının üzerindeki beni görmüştü şimdi. Artık şüphesi kalmamıştı; Şahap'ın Kedi Katili hakkında sohbet ettiği kadın buydu.
Beklemeye devam etti. Ama bu arada iki tabure arasına biraz daha girmişti. Gerçi kadın onunla fazla ilgilenmiş görünmüyordu ama Ersel kadın-erkek ilişkilerinde çok deneyimli bir insandı ve genç kadının aldırmaz görünmesine rağmen yakışıklılığından hoşlandığını hemen anlamıştı. Tecrübeli diye, düşündü. Hemen yüz vermeyen, kendisini ağırdan satan biriydi. Erkekten hamle bekliyordu.
Ersel atağa geçti.
"Buraya sık gelir misiniz?"
Sanki eline geçen fırsatı değerlendirmek isteyen, kadınla sohbete hevesli bir çapkın havasına bürünmekti niyeti.
"Bazı bazı" dedi Sahire.
Ersel bir an tereddüte düştü. Genç kadın fazla konuşmaya hevesli görünmüyordu. Acaba Şahap ağabey yanılmış mıydı? Hafif yollu bir tip olduğu havasından ve aşırı makyajından belli oluyordu ama bu meslek mensubu için hiç de işveli sayılmazdı. Ayrıca sohbete girmek isteğini de soğuk karşılamış gibiydi.
Bu defa daha cüretkâr bir hamle yaptı Ersel.
"Harika bir parfümünüz var. Çok çekici. Channel mi?"

Sahire ilk defa gülümsedi.
"Hayır. Wings."
"Bu kokuyu ilk defa duyuyorum. Ama cidden nefis."
"Teşekkür ederim."
"Sizi rahatsız etmiyorum, değil mi?"
Genç kadın müstehzi bir edayla dudak kıvırdı.
"Niye rahatsız edeceksiniz ki? Barlarda bu tip konuşmalar ve yaklaşmalar olağan sayılır. Öyle değil mi?"
270
Ersel başını salladı.
"Haklısınız. Ama yine de bir an kuşkuya düştüm."
"Ne kuşkusu?"
"Ne bileyim, sizin gibi bu denli güzel bir kadının barda yalnız oturması garibime gitti de ondan. Muhtemelen birisini bekliyorsunuzdur."
"Hayır, kimseyi beklediğim yok. Sadece içkimi içiyorum."
"işte bu harika. Öyle ise sizinle sohbet edebiliriz."
Sahire omuzlarını silkti.
"Benim için mahsuru yok."
"Adım Ersel Çakmak. Ya sizinki?"
"Betül."
En içten edasıyla gülümsedi Ersel.
"Betül ha? En sevdiğim kadın adlarından biridir. Mânâsını bilmem ama bu ismi her işittiğimde ben de sıcacık, yumuşacık genç bir kadın hayali yaratır beynimde. Çocukluğumdan kalma bir şe)| Size bir sır verebilir miyim?"
Ersel büyük bir ifşaatta bulunacakmış gibi kadına biraz daha yaklaşmıştı.
"Verin bakalım" dedi Sahire.
"ilk okulda âşık olduğum kızın adı da Betül'dü. Bilirsiniz, hani ilk aşkın o büyüsünü yudumladığımız zamanlardan kalma bir hayranlık."
Sahire ölçülü bir kahkaha attı.
"Herhalde beni o ufak kıza da benzetmediniz, değil mi?" Ersel şaşırmış gibi kıza baktı yeniden. "Ne yalan söyleyeyim, beynimde anısı kalmış o küçük Betül, buradaki muhteşem Betül'ün eline su bile dökemez." "Siz hem çapkın hem de tatlı bir yalancısınız."
271
Ersel bu iddiayı kabul etmiş gibi başını önüne eğdi.
"Kısmen doğru " dedi.
"Doğru olan yanı nedir?"
"İsterseniz önce yalan olan yanını açıklayayım. İlkokulda o isimde bir kız arkadaşım yoktu. Ama olsa bile herhalde asla sizin kadar güzel olamazdı. Siz gerçekten insanın başını döndürecek kadar güzel bir kadınsınız."
"Yalan bile olsa, teşekkür ederim, iltifat ediyorsunuz. Ağzınız da iyi laf yapıyor."
"Ama bu, kesinlikle yalan değil. Bara girer girmez etkinizde kaldım."
Sahire sırıttı. Bu gece nedense müşteri bulmakta bir hayli zorlanmıştı ama bu genç istediğinden de âlâya benziyordu. Üstelik müthiş de yakışıklıydı. Gerçi müşterilerinin fiziksel özellikleri onu ilgilendirmezdi ama yanındaki adamın cazibesi de inkâr edilemezdi hani.
"Anlıyorum" diye mırıldandı Sahire. "Niyetiniz apaçık ortada. Bu sohbeti daha ileri götürmek ve sonucunu yatakta noktalamak istiyorsunuz, değil mi?"
Aklınca erkeğin niyetini çabuklaştırmak istemişti.
İçinden yoo, diye homurdandı Ersel. Asla böyle bir niyeti yoktu. Fahişelerle yatağa girmekten nefret ederdi. Para karşılığı sevişmek ona göre bir şey değildi. Ama aklından geçenleri şu an kadına açıklayamazdı tabii. Sırıttı.
"Neden olmasın? Çok hoş bir kadınsınız" dedi.
Sahire rahat bir nefes aldı. Bu gece bu üçüncü denemesiydi. İlk olarak o mendebur gazateci ile laflamış, ardından uzun süre iş çıkar diye artist bozuntusu bir herifle vakit geçirmişti. Onun da çenesi pek düşüktü, televizyon dizilerinden birinde ufak bir role çıktığı halde kendisini çok popüler bir star diye tanıtmıştı. Fakat meteliksizin teki olmalıydı,
272
sonra ısmarladığı içkinin bile parasını ödemeden tuvalete diye yerinden kalkmış ama bir daha dönmemişti.
"Siz de çok havalı biri adamsınız" dedi Sahire.
"Yatakta daha da iyiyimdir" diye fısıldadı Ersel.
"Bakalım, göreceğiz."
Kıkırdayarak genç adamı süzüyordu.

"Nereye gideceğiz?"
"Düzgün bir otele tabii."
Ersel homurdandı. "Ama benim karnım aç. Ya sizin? Önce bir yerde yemek yemeye ne dersiniz?"
Kadın hiç itiraz etmemişti.
"Olabilir."
"Hadi çıkalım artık buradan."
Kadın tabureden indi, işveli adımlarla öne geçip yürümeye başladı. Ersel de onu arkasından takip ediyordu. Genç gazeteci bu girişiminin ne derecede isabetli olduğu hakkında hâlâ şüpheleri vardı. Belki de çok aptalca bir iş yapıyordu, sıradan bk fahişenin bir meslektaşına ettiği laflardan netice çıkarmaya kalkışmak pek akıl kârı değildi. Ama içinden yükselen o önsezinin etkisindeydi hâlâ.
«
Önsezileri şimdiye kadar onu hiç yanıltmamıştı. Be-tül'ü gördüğü andan itibaren içinde elektriklenme gibi titreşimler almıştı ve bu titreşimlerin kadının cinsel cazibesiyle uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktu.
Elmadağ'daki Pub Divan'a girmişlerdi. Ersel yanındaki kadına çaktırmadan aceleyle etrafa bir göz atıp tanıdık bir sima bulunup bulunmadığına baktı. Gerçi çapkınlığı cümle

âlemin dilindeydi ama yine de etrafta hafifliği hemen anlaşılan bir kadınla görünmek istemiyordu. Neyse ki tanıdık kimseye rastlamamıştı ve bu saatte pub pek de kalabalık sayılmazdı zaten. Masaya oturur oturmaz Sahire senlibenli olarak sordu. Ersel'in kaliteli ve yanındaki kadın bir fahişe de olsa, saygısız davranmayacağını anlamıştı.
"Ne iş yaparsın sen?"
Ersel önünde sonunda böyle bir soruyla karşılaşacağını biliyordu.
"Doktorum" dedi.
"Öyle mi? Uzmanlığın nedir?"
"Asabiye mütehassısıyım."
Gülmüştü kadın. İşi şakaya boğarak mırıldandı.
"Yani deli doktorusun."
Ersek yalancıktan kaşlarını çatınca Sahire devam etti. "Sinirlenme canım, halk arasında asabiyecilere öyle derler."
Ne de olsa babası da doktordu, küçüklüğünden kalma ve bazı çocukların yaşadığı gibi baba mesleğine de her zaman ilgi duymuştu. Gazeteciliğe atılınca da karşılaştığı vakalar ve çok sayıdaki suçlu tipler onu biraz da kriminoloji eğitimine itmişti. Gerçi bu konuda lisansiye değildi ama bir kriminolog kadar bilgi sahibi olduğunu iddia edebilirdi.
Yemeklerini beklerlerken garsonun getirdiği biralarından birer yudum aldılar. Ersel hâlâ önsezisinin etkisiyle konuya nereden ve nasıl gireceğini düşünüyordu. Şahap'tan sonra aynı konuyu açması kadının dikkatini çekebileceği için temkinli davranmalıydı. Ama bu kez şansı yaver gitti.
Sahire, "Çok ilginç " demişti bira bardağını masaya bırakırken.
"Nedir ilginç olan?"
"Bu akşam Rostoda bir gazeteciyle sohbet ettim. Hani şu gazetelere manşet olan Kedi Katili var ya, onun hakkında."

Bir an nefesi kesilir gibi oldu Ersel'in. Kadın konuyu kendiliğinden açıyordu. Hiç bozuntuya vermeden pek ilgi-lenmiyormuş gibi davranıp mırıldandı.
"Eee, gazateci ne anlattı sana?"
"Pek fazla bir şey değil. Katilin bir ruh hastası olduğunu. Bu kadarını hepimiz tahmin edebiliyoruz zaten. Yani yeni bir şey söylemedi. Ya sen ne düşünüyorsun?"
Ersel güldü. "Hekim olarak mı, yoksa sıradan bir vatandaş olarak mı?"
Sahire'nin gözleri ışıldadı.
"Tabii bir hekim olarak vereceğin cevap beni daha fazla tatmin eder."
"Ne yazık ki doktor olarak fazla bir şey söyleyemem, çünkü o kişiyi veya katiller birden fazla ise onları tıbbi muayeneden geçirmem lazım. Bir hekim hastayı muayene etmeden kesin bir şey söyleyemez. Ama sıradan bir vatandaş olarak fikrimi soruyorsan..."
Sahire, Ersel'in lafını kesti.
"Dur bir dakika."
Genç gazeteci katil veya katiller kelimelerini tabii ki bilinçli olarak söylemişti. Lafı kesilince merak etmiş gibi kadının yüzüne baktı.
"Katillerin birden fazla olabileceğini söyledin galiba yanılıyor muyum?"
"Bence bu bir olasılık, emin değilim tabii, ama olabilir."
Sahire ilgilenmiş gibi sordu hemen.

"Neden böyle düşünüyorsun? Gazeteler hep aynı kişiden, yani sapık bir katilin varlığından bahsediyor. Ben hiçbir gazetede ileri sürdüğün ihtimalden söz edildiğini görmedim."
275
"Ben bir ilim adamıyım, olasılıkları daima bilimin ışığında düşünürüm. Gazate haberlerine bağlı kalarak ve tamamen haricen işlenen cinayetleri okudum. Bence aralarında bazı farklar var. Mesela katil kedileri kesiyor ve kanını emiyor, ama bazı vakalarda kediler sadece öldürüldükleriyle kalıyor ve kanları emilmiyor. Ayrıca bir vakada katil kadına tecavüz ediyor, ama ondan çok daha körpe ve güzel bir kadını öldürdüğü halde ona tecavüz etmiyor. Bu bana ister istemez ortada iki ayrı ruh hastası olduğu fikrini veriyor."
Sahire bir an düşündü.
"Çok ilginç" diye mırıldandı. "Ben de buna benzer şeyler düşündüm ama konuştuğum o gazeteci fikrimi kabul etmedi."
"Sen de mi ortada birden fazla katil olduğunu düşünüyorsun?"
"Evet."
"Peki seni böyle düşünmeye iten sebep ne?"
Genç kadın bocaladı birden. Sonra kekeleyerek konuştu.
"Benimki sadece bir tahmin, seninki gibi ilmi gerekçelere dayalı şeyler değil."
Ersel kadının bu konudaki merakını özellikle saklamaya çalıştığını hemen anlamıştı. İşe çıkan bir fahişenin yemek sırasında konuşacağı son şey, herhalde cinayet nedenleri olabilirdi. Kadın bu konuda hâlâ bir şeyler öğrenmeye çalışıyorsa bunun özel bir nedeni olmalıydı. Ersel bilgiç bir edayla devam etti.
"Bir hekim olarak katilin tipi ve eşkali hakkında yeterince bilgim olsaydı daha da gerçeğe yakın tahminlerde bulunabilirdim."
"Nasıl yani?"
"Kısacası hastayı görmem lazım. Bu da iki safhada olur; bedeni muayenede suçlunun fizik hususiyetleri, geçirdiği
276
çeşitli hastalıklar tespit edilir. Gelişmedeki gerilemeler, pre-kosite halleri incelenir. İkinci etapta ise psişiyatrik muayene yapılır, psikanaliz metotlarından istifade edilir. Akıl hastalıkları hekiminin, suçlu ile konuşması en geniş yeri işgal eder. Bu muayenede özellikle suçlunun tecavüzkârlık derecesi ve bunun sebebinin anlaşılması lazımdır. Tabii bunda suçlunun sosyal ve kültürel standartlarının bilinmesi de çok önemlidir."
Sahire'nin yüzü gerginleşiyordu.
Kadının birden suratı asılmıştı. Düşünceli bir şekilde mırıldandı.
"Doktor" dedi. "Bu akıl hastalığında soyaçekimin de rolü olur mu? Bu konuda öyle bir şeyler işitmiştim de."
Ersel hiç tereddüt etmeden cevapladı.
"Kesinlikle. Neden sordun, yoksa öyle tanıdığın biri mi var?"
Sahire hemen cevapladı.
"Yok canım. Sadece merak ettim, o kadar. Yani demek istiyorsun ki baba kafadan çatlaksa, çocukları öyle olur, değil mi?"
«
Ersel gülümsedi.
"Yok canım, o kadar da değil. Ama hastalıklarında soyaçekimin etkisi olur. Bu tıbben saptanmıştır."
Sahire bir an durakladı.
"Başka hastalıkların da rolü olur mu?"
"Olur, tabii. Mesela frengi."
Kadın merakla sormuştu.
"Frengi mi?"
"Evet. Genellikle cinsel birleşmelerle bulaşan, tedavi edilmezse inme, körlük, delilik gibi sonuçlara kadar varan,
277
döle de geçerek vücutça ve akılca sakat bir soyun yetişmesine yol açan hastalıktır."
Sahire'nin iyice keyfi kaçmıştı.
Cadı'nın kocası frengili olabilirdi, diye düşündü. Doktorun söylediklerine uyuyordu mükemmelen. Yıllar evvel, cadıya inme inmişti, iki oğlu da akıl hastasıydı zaten. İster istemez ürperdi. Belki Cadı da frengiliydi. O zaman bu hastalık kendisine de bulaşmış olabilirdi. Ürkerek sordu.
"Anneden de çocuklarına geçer mi?"
"Şayet anne frengiliyse, tabii."
"Peki... hastalığın tezahürleri ne kadar zamanda meydana çıkar?"
Bu kadarını Ersel de bilemezdi, ne de olsa bir doktor değildi.
Uydurmaya karar verdi.
"Bu belli olmaz. Bazan arazlar yıllar sonra da ortaya çıkabilir."
"Yaaa..."

Tam o sırada garson sipariş ettikleri yemekleri masaya getirmişti. Ersel, devamlı kadını süzüyordu. Betül diye tanıdığı Sahire'nin yüzünün bembeyaz kesildiğini hissetti. Kadın korkmuştu. Belki ailesinde bir frengili vardı; ondan bu sualleri soruyordu ama Ersel'in önsezileri nedense şimdi önemli bir noktaya geldiğini söylüyordu. Tamamen bilinç-sizceydi ama karşısındaki fahişenin Kedi Katilleriyle bir ilişkisi olduğuna daha fazla inanmaya başlamıştı o an.
Kadın durgun ve isteksiz bir şekilde tabağındaki eti kesmeye çalışıyordu. Böyle bir ikilinin arasında konunun artık tamamıyla kapanması gerekirdi ama Sahire ansızın yeni bir soru yönelterek aklının hâlâ o konuda olduğunu gösterdi.
"Diyelim ki bir frengilinin iki çocuğu var; ikisinde de hastalığın şiddeti aynı mı olur?"
278
"Bu hususta da kesin bir şey söylenemez. Farklılık arz edebilir kuşkusuz."
"Yani biri doğuştan geri zekâlı, diğeri ise ondan çok daha farklı, aslen hasta ve saldırgan ama dış görünümüyle normal insanlardan farksız olabilir, öyle mi?"
Ersel için tek çare onaylamaktı.
"Tabii, olabilir. Mümkün bu" dedi.
Şimdi gözlerinde hafif bir hüzün vardı Sahire'nin. ilk defa bir doktorla bu konuyu konuşmuş ama ne yazık ki istediklerini tam olarak soramamıştı. Daha fazlasına cesaret edemiyor, karşısındaki müşterinin şüphelenmesinden endişe ediyordu. Artık konuyu değiştirme zamanının geldiğini anladı.
Şimdi düşünme sırası Ersel'deydi.
Önce bu kadını bir bahane yaratarak başından savmak, sonrada gizlice onu takip ederek nerede oturduğunu öğrenmek istiyordu. Şanslı olduğunu kabul etmek zorundaydı, bu gece talihi ondan yanaydı.
Yine bir tesadüf ona bir kere daha yardımcı olacaktı, zi-
<
ra telefonu çalmaya başlamıştı. Ersel arayanın kim olduğunu anlamak için cep telefonunun ufak kadranına baktı. Hâ-le'nin numarası görünmüştü. Hemen telefonu açtı.
"Alo, ben Dr. Ersel" dedi.
Hattın öbür ucunda olan genç kız doktor kelimesine takılmıştı. Ama çabuk toparlandı.
"Benim Ersel, Hâle" diyebildi. "Biçimsiz zamanda mı rahatsız ettim."
Ersel hiç istifini bozmadan konuşmaya devam etti.
"Anlıyorum Şule Hanım. Estafurullah efendim" dedi.
279
"Görevim bu, derhal hastahaneye gidiyorum şimdi. Yola çıkar çıkmaz sizi haberdar ederim."
Hâle bu garip konuşmadan pek bir şey anlamamıştı ama az sonra Ersel'in kendisini arayacağını ve bir açıklamada bulunacağını sezinlemişti.
"Kapatayım öyleyse" diye mırıldandı.
Ersel telefonunu cebine sokarken yalancıktan üzgün bir edayla kadına baktı.
"Çok üzgünüm ama hemen gitmek zorundayım" diye mırıldandı. "Umarım takdir edersin, mesleğin azizliği işte."
Sahire şaşırarak, "Ama..." diye kekeledi.
"Merak etme. Yarın akşam aynı saatte seni Rosto barda bulurum, tamam mı?"
Cüzdanını çıkardı masanın üzerine yemek parasından çok daha fazlasını bırakarak pub'dan hızla çıktı...
280
Sokağın ayazı buz gibi geldi Ersel'e. Hafif hafif de yağmur çiseliyordu. Genç gazeteci Pub'ın çıkışı ile otelin ana çıkış kapısını rahatça görebileceği bir nokta ayarlayarak beklemeye başladı. Betül'ün ne zaman çıkacağını kestiremi-yordu; bir ihtimal mesleğini orada da sürdürecek, gözüne kestireceği yeni adamlar arayacaktı. Böyleleri için mahal pek fark etmezdi, ama Rosto bara dönmesi de mümkündü. Bakalım, bekleyip göreceğiz, diye homurdandı içinden Ersel.
Bu arada Hâle'ye telefon etmiş az evvel niçin aradığını sormuştu. Niyeti konuşmayı kısa kesmek, tüm dikkatini çıkış kapılarına vermekti. Şu anda Hâle'ye neyin peşinde olduğunu anlatmanın anlamı yoktu ama ona müteşekkirdi, telefonu ilaç gibi gelmiş, kendisini zor bir durumdan kurtarmıştı. Hâle ise kem küm etmiş neden aradığı hususunda esaslı bir şey söylememişti ama Ersel o sebebin genç kızın içinde gittikçe gelişen sevgiden kaynaklandığını anlayacak kadar deneyimliydi. Şu anda sırf önsezilerine dayanarak bir
281
fahişenin peşinde olmaktansa, sevdiği kızla sohbet etmeyi bin kere tercih ederdi. Fakat gazetecilik ruhu ve yılların kazandırdığı alışkanlık, önemli bir izin peşinde olduğunun kokusu, bunu engelliyordu. Konuşmayı kısa kesti, yarın görüşürüz diyerek telefonu kapattı. Genç kızın burulduğunu anlamıştı ama yapabileceği bir şey yoktu şimdilik.
Ersel'in bekleyişi uzadı.
Betül çıkmıyordu Pub'dan. Onu gözden kaçırması imkânsızdı, tüm dikkatini iki kapıya vermişti. Aklına çeşitli olasılıklar geliyordu. Hatta bir ara gözünü karartıp yeniden Pub'a dönmeyi, kadını aramayı dahi düşündü.

Ama bu planlarını berbat edebilirdi. Yarım saatten fazla beklemişti çiseleyen yağmur altında. Tam bir aksilik olduğuna karar verdiği anda Betül'ü gördü. Otelin anakapısından dışarıya çıkıyordu. Muhtemelen yeni bir müşteri bulurum ümidiyle lobide oyalanmıştı.
Ersel'in niyeti onu evine kadar izlemekti.
Saatine yeniden bir göz attı ve suratını buruşturdu. Henüz erken sayılırdı, hatta kadının asıl mesai saatleri yeni başlıyordu. Bu kadar erken eve dönmeyeceği kesindi. Ersel arabasını otelin önündeki parka bırakmıştı ama arabasını almamayı tercih etti.
Sahire dışarı yalnız çıkmıştı. Demek içerde de onun açısından kesat bir gece geçmiş, ağına kimseyi düşürememiş-ti. Çiseleyen yağmuru görünce bir an durup ne yapacağına karar verememiş gibi bekledi. Otelin kapıcısı araba isteyip istemediğini sormak için yanına yaklaşmıştı. Aralarında kısa bir konuşma oldu. Ersel, kadının taksiye bineceğini sandı ama yanıldığını anladı hemen. Betül'ün çiseleyen yağmura aldırmadan yürüdüğünü gördü.
Trafik ışıklarında beklemiş sonra Taksim istikametinde karşıya geçmişti.
282
Ersel yanına fazla yaklaşmadı. Araya on beş yirmi metre kadar bir mesafe koyarak arkasından gitti. Karşı kaldırıma geçen Betül, Taksim'e değil Continental Otel'i yönüne kıvrılmıştı. Galiba bu gece şansını otellerde deneyecek diye düşündü. Kadın hiç arkasına dönüp bakmıyordu ama Ersel de fazla yaklaşmayı göze alamadı. Kendisini görürse bütün planları suya düşerdi.
Sahire otele girmedi, hatta önünden geçerken başını çevirip içeriye bile bakmadı. Dümdüz yürüyüp geçti. Dört yolağzını geçip Mete Caddesi'ne saptı. Gözden kaybolunca Ersel adeta koşar adım arayı kapatarak kadını yeniden görebileceği kadar yaklaştı. Taksim Gezisi'nin yan duvarı hizasında ilerliyordu Betül.
O saatte, yalnız ve kısacık mini eteğiyle pek çok kişinin dikkatini çekecek vaziyetteydi; nitekim Mete Caddesi'nden aşağıya inen birkaç arabanın tam onun hizasına geldiklerinde yavaşlayarak kadına laf attıklarını veya teklifte bulunduklarını gördü. Ama hiçbiriyle ilgilenmemişti Betül. Anlaşılan, basit sokak fahişesi kategorisinde değil, diye düşündü Ersel. Acaba nereye gidiyordu? Bu saatte evine gideceğine hiç ihtimal vermiyordu. Bakalım, göreceğiz diye, homurdandı içinden.
Sahire Taksim Meydanı'na yaklaştığında birden kaldırım değiştirdi ve AKM'nin yan tarafındaki Bostancı istikâmetine giden minibüslerin kalktığı tarafa geçti. Anadolu yakasına gidecekti galiba, evi o tarafta olmalıydı. Verimsiz geçen bir geceyi noktalayacak anlaşılan, diye düşündü Ersel.
Sahire sıradaki minibüse atlamıştı bile. Ersel bir an ne yapacağını şaşırdı; o minibüse binemeyeceği aşikârdı, dönüp otelin önüne park ettiği arabasını da alamazdı, araç her
283
an dolup hareket edebilirdi. Çaresiz durağa fazla yaklaşmadan caddeden geçen taksilerden birine el etti. içine atladı ve şoföre, " Ağır ol, şu sıradaki minibüsün hareket etmesini bekleyeceğiz" diye söylendi. Şoför orta yaşlı, kalender bir adamdı. Bir süre kaçamak nazarlarla arabasına binen müşteriyi belli etmemeye çalışarak, hırlı mı hırsız mı, diye süzdü. Artık İstanbul'da geceleri taksi şoförleri de huzursuzdu, hiç umulmayan gasp, tehdit, yaralama vakaları oluyordu. Neden sonra şoför arabaya aldığı adamın bir tehlike teşkil etmeyeceğine kanaat getirdi; kendisiyle hiç meşgul olmuyordu. Başını çevirmiş, devamlı duraktaki minibüse bakıyordu. Sonra birden Ersel şoföre dönüp, "Şunu izle bakalım" dedi. "Fazla da yaklaşma, araya hep bir mesafe koy." Taksi, minibüsün peşine takıldı.
***
Minibüs Kızıltoprak'a gelince meydandaki trafik ışıklarını geçince durmuştu. Her gece hareketli ve kalabalık olan trafik, nedense o gece durgun ve anacadde neredeyse bomboştu, hem de vaktin erken sayılacağı bir saatte. Sahire duran araçtan çevik bir hareketle aşağıya atladı.
Minibüsün peşindeki taksinin içinde oturan Ersel şoföre, "Kenara çek aslanım, ineceğim" diye mırıldanmıştı. Hızla cüzdanından çıkardığı parayı öderken aceleyle arabadan fırladı. Şoför paranın üstünü ayarlayıp iade etmeye çalışırken, beklemeden kapıyı kapatıp kadının peşine takıldı. Bundan sonrası çok önemliydi, zira Betürün artık evine gittiğinden emindi. Gözden kaçırmadan onu izlemeli ve evini öğrenmeliydi.
içinden küfretti. Caddenin tenhalığı aleyhineydi, kadın başını çevirip çevresiyle ilgilenirse rahatlıkla boş kaldırımlarda kendisini görebilirdi. Neyse ki Betül başını önüne eğ-
284
miş, hızlı adımlarla trafik ışıklarının olduğu yaya geçidine doğru yürüyordu. Geçitin başında durup, ışıkların yeşile dönmesini bekledi. Aksi gibi araç trafiği de yoğun değildi.
Ersel fazla yaklaşamadı.
Gecenin karanlığı ve hızını artıran yağmurdan istifade etti. Nispeten geçite yakın bir dükkânın vitrini önünde durup bekleyerek ışıkların değişmesini bekledi.
Yeşil yanınca Sahire karşı kaldırıma geçmeye başlamıştı. Ersel birkaç saniye daha bekledi, sonra yeniden kırmızı ışığa yakalanmamak için koştu. Fazla hareket edip dikkat çekmek de istemiyordu. Genç kadın caddenin solundaki ilk sokak ağzına doğru yürüyordu. O yola saptı. Gözden kaybolunca, Ersel de hızlandı.

Gazeteci aslında bu havaliyi pek bilmezdi. Ama önsezilerinin kendisini pek yanıltmadığını bir kere daha anladı, doğru bir iz üzerinde olduğunu hissetti. Buraya çok kısa bir zaman önce öldürüten Nihal ve Samim Vardar çifti nedeniyle gelmişti. Cinayetin işlendiği apartman az ileride, tren köprüsünü geçtikten biraz sonraki sokaklardan birinin içindeydi. Demek Betül de buraya yakın bir yerde oturuyordu.
İçinde hafif bir ürperti hissetti Ersel.
Bu kez hedefe yaklaştığını düşünüyordu. Maçta gazeteci arkadaşı Şahap'la karşılaşması, hiç beklenmeyen bir sohbet, önemli bir bulguyu yakaladığı düşüncesinin beynine yerleşmesine sebebiyet vermişti. Tüm taşlar yerine oturuyordu. Kadının Pub'da yemek yerken sorduğu sualler, katilleri yakından tanıdığının deliliydi. Çekinmişti Betül; haklı olarak sorularını bir şey belli etmemek, üzerine şüphe çekmemek için üstü örtülü biçimde sormuştu.
Girdikleri yol gecenin bu saatinde tahmin ettiğinden de
285
tenhaydı. Trafik tek yönlüydü ve araçlar sadece arkalarından geliyordu. Nitekim hızla yaklaşan özel bir arabanın farları az ilerde yürüyen Betül'ün siluetini aydınlattı. Yol boş olduğundan kadın asfaltın üzerinde yürüyordu ama arkadan akseden arabanın ışıklarıyla dar kaldırımın üzerine çıktı. Başını çevirip arkaya bakmamıştı. Şimdi sol taraftaki bir ilkokulun duvarının dibinden ilerliyordu.
Araba gözden kaybolunca sokak eski karanlığına büründü. Ersel adımlarını kadının yürüyüşüne ayarlamıştı, mesafeyi kapatmamaya özen gösteriyordu. Az sonra tren köprüsünün altından geçerek hafif bir meyille sola döndüler. Burası bir dört yolağzıydı.
Ersel'in ürpertileri daha da arttı.
Son cinayet bu noktadan elli metre ilerde işlenmişti. Düz giden, sonu minibüs yoluna kadar açılan sokağın üzerindeki bir apartman katında. Betül'ün de aynı sokakta oturduğunu düşündü. Katilleri yakınen tanıyor olmalıydı. Bu fikir bile damarlarındaki kanın akışını hızlandırmaya yetmişti.
Fakat Ersel irkildi birden.
Betül, cinayetin işlendiği sokağa sapmamış, dört yolağ-zınm sağına isabet eden yola girmişti. Genç gazeteci tah-minlerindeki isabete öylesine şartlanmıştı ki, kadının beklemediği bir sokağa sapması onu şaşırtmıştı. Onu gözden kaybedince yeniden hızlandı. Gittiği yer herhalde çok yakınlarda olmalıydı. Hemen peşinden sokağa dalmadı. Köşedeki bakkal dükkânının duvarını siper alarak önce bir göz attı boş sokağa. Betül on metre kadar ilerde yürüyüşüne devam ediyordu. Yağmurdan kurtulmak için adımları hızlıydı.
Sonra birden sağ taraftaki bir bahçeye daldı. Ersel durmuş, beklemeyi tercih etmişti. O ana kadar izlemeyi başarıyla sürdürmüştü ama kadının, izlendiğinden haberi olma-
286
ması lazımdı. Onu sıradan bir fahişe olarak görmüyordu, kurt gibi zeki bir kadındı. Bu gece usturuplu sorularla ağzını aramıştı.
Bekledi uzun süre, yağmur altında ıslanmaya aldırmadan.
Yeterince vakit geçtiğine kani olduktan sonra yürümeye başladı. Kadının nereye girdiğini görmüştü. Şimdi orayı kontrol edecekti.
Bahçe içinde, iki katlı bir evdi burası. Eski ve köhne bir yapı. Çevresindeki apartmanlar arasında sırıtıyordu artık.
Her nasılsa yapsatçıların elinden kurtulmuş bir kagir bina. Belki de yüzölçümünün yetersizliğinden paçayı kurtarmıştı.
Ersel önünden geçerken dikkatle binayı inceledi. Sadece alt kattaki bir odanın penceresinden ışık sızıyordu dışarıya. Perdeler sıkı sıkıya kapalı olduğundan bir şey göremedi ama emin olduğuliusus kadının bu eve girdiğiydi. Evi geçip biraz ilerledi, sonra boş sokakta geri dönerek yeniden evin önünden geçti.
Pencereden akseden ışık hâlâ sönmemişti.
Yaşlı kadın gözlerindeki melül ifadeye rağmen sert ve mütehakkim ses tonuyla homurdandı. "Ağabeyinin durumu hiç iyi değil, ateşi bir türlü düşmüyor. Yarasının iltihaplanmasından korkuyorum. Artık benden çıktı, mutlaka bir doktorun görmesi lazım."
"Bana ne?" diye hırladı Sahire. "Onların sağlığı beni zerrece ırgalamıyor."
287
Yalan söylüyordu aslında. Onun nefreti sadece annesi-neydi. O iki geri zekâlının hiçbir kusurları yoktu. Sadece kaderlerinin kurbanıydılar. Küçük yaştan başlayarak onları bu hale Cadı sokmuştu. Dilediğince yoğurmuş, ruhlarına şekil vermiş, dayak ve korkuyla zaten yarım olan beyinlerine nüfuz etmişti. Kötülüğün başı bu kadındı. Adam öldürmelerinden ve kan içmelerinden tiksinirdi, ama ne çare ki buna küçük yaşta alıştırılmışlardı. Onlar sakat kadının topluma kin kusan organsal uzantılarıydı adeta.
Vural'a acırdı, o tam ümitsiz bir vakaydı. Asla düzelmeyeceğini de biliyordu. Ama yaralanan Volkan'ı hiç sevmezdi, hatta zaman zaman onun aklı başında normal bir insan olduğunu bile düşünürdü. Onun anormalliği çok farklıydı. Nöbete kapıldığı zamanlar hariç, çok düzgün konuşur, insanlarla arasındaki mesafeyi iyi ayarlar, uysal, görgülü ve cana yakın davranmayı çok iyi becerirdi. Sadece ilkokulu bitirmesine rağmen, eğitim açığını çok kitap okuyarak kapatmaya çalışırdı. Sahire bazen onun tıkandığına, okuduklarını

anlamakta zorluk çektiğine de şahit olmuştu. Volkan o zamanlar sinirlenerek, hemen kitabı elinden fırlatır, insanlardan kaçarcasına kendini sokağa atardı. O cidden farklıydı; ruh ve kafa yapısına uygun düşmeyen merakları da vardı. Müziğe ve pul koleksiyonuna düşkünlüğü gibi. Bunları ne kadar anlayarak yaptığını bilmiyordu ama gayet güzel bağlama çalardı. Enstürümanı çalmayı da kendi kendine öğrenmişti.
"Sen inkâr etsen de, o senin ağabeyin" dedi annesi.
"Şeytan görsün yüzünü... Onlar senin canavar tohumların."
"Anlamaya çalış Sahire... Bir doktora ihtiyacımız var."
"Hastaneye götür."
"Mümkün olsa götürürdüm tabii. Ama imkânsız. Bıçak
288
yarası olduğunu hemen anlarlar. Hastane polisi müdahale eder. Hastaneye gidemeyiz. Ama eve bir doktor çağırırsak bahane bulabiliriz. İki kardeş dövüştüler filan diyebiliriz."
Sahire nefretle annesini süzdü yeniden.
"Benim yardımıma muhtaçsın, değil mi?" diye hırladı gözlerinde zafer parıltılarıyla.
Yaşlı kadın kızının haset ve sevgiden yoksun davranışlarını çok iyi anlıyordu. Şimdi fırsat eline geçmiş, kendisini köşeye sıkıştırmış ve zaferinin hazzını çıkarmaya başlamıştı.
"Ne olursa olsun, biz bir aileyiz" dedi yaşlı kadın bastonuna tutunarak.
"Ne aile ama? iki manyak katil ile biri kokuşmuş diğeri hâlâ körpe iki orospunun meydana getirdiği bir tablo... Boş versene sen bu masalları. Beni mi kandıracaksın? Hepimizi sen mahvettin."
"Şimdi bunlar* tartışmanın sırası değil. Önce ağabeyini kurtarmalıyız. Durumu kötüye gidiyor, bir çare bulmalıyız."
Sahire mağrur ve dik nazarlarla kadını süzdü.
"Belki ölüm onun için paklık olur. Hayat mı onun sürdürdüğü?"
Yaşlı kadın gazaba gelerek bağırdı.
"Ağzından yel alsın... Nasıl bu kadar vicdansız olabiliyorsun, o senin kardeşin. Aynı kanı taşıyorsunuz."
Sahire sırıttı.
"Ben şüpheliyim. Kanımın yarısının senden geldiği kuşkusuz, ama diğer yarısının oğullarının frengili babasından aldığımdan çok kuşkuluyum."
Yaşlı kadın birden dikleşmiş, yüzü gerilmişti.
Suratında oluşan sert ve meraklı ifadeyle kızına baktı.
Korku Evi / F19
289
"Frengili mi dedin?"
Sahire bu olasılığı daha bu gece barda tanıştığı ve doktor olduğunu sandığı Ersel'den öğrenmişti. Hiç bozuntuya vermeden homurdandı.
"Tabii ya, ne sandın?"
Annesinin bütün gerginliğine rağmen yüzünün bembeyaz kesilmesinden tahmininin doğru olduğundan şimdi daha da emindi. Ne de olsa bunu bir doktordan işitmişti. Sahire o güne kadar ağabeylerinin hastalıklarının nedeni hakkında fazla fikir de yürütmemiş, geri zekâlılıklarının hep doğuştan geldiğini düşünmüştü.
Yaşlı kadın yutkundu.
"Kim söyledi sana bunu?" diye sordu.
Sahire hiç tereddüt etmeden karşılık verdi.
"Bilgisine güvendiğim biri."
"Kim?"
"Bir doktor."
Yaşlı kadın elindeki bastonu hırsla salladı.
"Seni rezil orospu seni! Yoksa onların durumunu bir doktora mı açıkladın?"
Annesi felçli ayağını sürüyerek üstüne doğru geliyordu. Bir an korkuya kapıldı kız. Daha önce de kendisini o bastonla dövdüğü olmuştu ama o hadise çok zaman evveldi. Ne olursa olsun, Cadı bunu bir daha tekrarlayamazdı. Artık şartlar değişmişti ve bu eve ekmek parasını o getiriyordu. Annesi bunu hatırlayacak ve el kaldıramayacak kadar zekiydi.
Nitekim birden durdu kadın.
Yüzündeki o haşin ifade kayboluverdi. Sinmiş, öfkesi geçmiş, feri kaçmış gözleri umutla ışıldar olmuştu.
"Doktor mu?" dedin diye kekeledi.
Sahire yaptığı hatayı anlamıştı. Bundan sonra az buçuk ne olacağını da. Susmak zorunda kaldı. Annesinin bundan
290
sonra ne söyleyeceğini, nasıl bir teklifte bulunacağını tahmin edebiliyordu.
"O doktor, müşterilerinden biri mi?" diye sordu.
Sahire burnunu havaya kaldırıp mağrur bir edayla mırıldandı.

"Evet."
Kadın yalvarır gibi ayağını sürterek kızına yaklaştı.
"Lütfen Sahire, sana yalvarıyorum. Onu buraya çağır... Oğluma baksın. Yoksa Volkan ölecek... Buna dayanamam..."
Bu imkânsız bir şeydi.
Sahire asla bunu yapamazdı. O yakışıklı adamı, bir sürü manyağın inine sokamazdı, mümkünü yoktu bunun. Sonra bu geceki sadece bir sohbetti, geçip gitmişti, yarın akşam söz vermesine rağmen muhtemelen Rosto bara gelmeyecekti de. Bir süre düşüncelere dalar gibi oldu, o genç doktordan hoşlanmıştı da ama o ani telefondan kuşkulandığını da itiraf etmeliydi; belki de arayan gerçekten hastası bile değildi, kendisini başından savmak için bahane de olabilirdi, zira yemek masasının üzerine garsona ödemesi için oldukça yüklü bir para bırakmıştı. Bir tür pişmanlık ifadesi gibi. Ama emin değildi, yanılmış da olabilirdi.
Annesinin sorusuyla yeniden kendine gelip düşüncelerinden sıyrıldı.
"Onu buraya getirecek misin Sahire?"
"Sana bir yararı olmaz."
"Neden?"
"Çünkü o bir asabiyeci, cerrah değil. Yaralı bir insanı tedavi edemez."
"Olsun, alt tarafı bir doktor. En azından bizden daha iyi anlar."
291
"Olmaz..."
"Gel kızım, gel ağabeyine bir bak. Durumunu sen de gör."
"Hayır, görmek istemiyorum."
Ama yaşlı kadın bir adım daha atmış ve kızını kolundan tutmuştu. O yarım haline rağmen sağlam olan kolu çok kuvvetliydi. Sahire önce direnmek istedi, ama yüreğinin bir yerinde her şeye rağmen bir sızlama hissetmişti. Yaşlı kadının çekiştirmelerine uyarak odasından çıktılar ve Volkan'ın yattığı odaya doğru ilerlediler.
Evin arka bahçesine bakan oda yarı karanlıktı. Sadece yatağın baş ucunda kırk mumluk bir masa lambası yanıyordu. Kolunu annesinin elinden kurtaran Sahire yatağa yaklaştı. Kardeşinin yüzü alı al, moru mordu. Ateşler içinde kıvrandığı belliydi. Dudakları gerilmiş ve çatlamıştı.
Genç kadın biraz korkarak biraz da acıyarak ağabeyine baktı.
Ve her şeye rağmen içinde bir sızlama hissetti.
292
n
Ersel için uzun bir gece olmuştu. Kızıltoprak'tan ayrıldıktan sonra Pub Divan'ın önüne bıraktığı arabasını almak için Elmadağ'a gitmiş sonra da Ataköy'e, evinin yoluna koyulmuştu. Yol boyunca akşamki olayı aklında çeşitli olasık-ları canlandırarak bir diha yaşamıştı. Betül'ün bu muammaya ışık tutacak iyi bir ipucu olduğuna inanıyordu. Ufak fahişenin bir şekilde bu işlerle ilgisi vardı. O iki manyağı tanıyordu, hatta onların cinayet işlediklerini bildiğinden de emindi; ama niye bunu sakladığını henüz çözememişti Ersel. Ortada böyle düşünmesi için bir yığın neden vardı, ilki, Betül'ün, arkadaşı Şahap'a Kedi Katilinin birden fazla kimse olabileceği yolundaki uyarışıydı. Acaba kadın bunu niye söylemek gereğini duymuştu? Bazı şeyler bildiğini ima için mi? Bu zayıf bir olasılıktı, şayet onları tanıyor ve kimliklerini gizli tutmak istiyorsa, kimsenin aklına gelmeyen bir olasılığı neden bir gazetecinin kulağına fısıldayarak basın âleminin kulağına kar suyu kaçıracaktı ki? Şahap'ı iyi tanırdı Ersel; özellikle de kendini beğenmiş havalarını, caka satma-
295
yi sevdiğini, insanlara biraz tepeden bakma alışkanlığını. Belki de kız, sırf onu bozmak, aslında hiçbir şey bilmediğini anlatmak için bu ihtimali fısıldamış olabilirdi. İkincisi, kızın oturduğu evin son cinayet mahalline yakınlığıydı. O iki sapığı semtten tanıyor olabilirdi. En azından böyle bir ihtimal kuvvetliydi. Gerçi Başkomiser Ekrem'in tüm işlenen cinayet bölgelerinde bu tür araştırmalar ve soruşturmalar yaptırdığından da adı gibi emindi. Ekrem tecrübeli ve mesleğinde başarılı bir polisti, mutlaka bu olasılığı o da düşünmüş ve maktullerin yakınları, komşuları, arkadaşları hatta çevredeki esnaflara kadar araştırmış olması gerekirdi. Üçüncü bir neden de Betül'ün ruh hastaları hakkındaki kaçamak sorularıydı. 0 sorular Ersel'in kuşkularını çok artırmıştı.
Evine yaklaşırken aklı hâlâ bu mesele ile meşguldü. Aslında hiç mesele etmemesi lazımdı ama onu düşündüren bir husus da, Betül'le geçirdiği saatleri Hâle'ye nasıl anlatacağı sorunuydu. Aslında ona hesap vermek mecburiyetinde değildi, kaldı ki bu ilişkiyi sadece görevi gereği yapıyordu, ama Hâle'nin nasıl bir tepki göstereceğini de henüz kestire-miyordu. Onu üzmek veya incitmek istemezdi kesinlikle, ama her kadın gibi ondan fazla anlayış da bekleyemezdi. Seven hiçbir kadın, sevdiği erkeğin görev gereği bile olsa, bir fahişeyle yakınlaşmasını istemezdi. Hâle, kendisini seviyordu; aralarında ciddi boyutta bir ilişkinin filizlendiğinin ikisi de farkındaydılar. Ersel şimdiye kadar hiçbir kadına bu denli ilgi göstermemişti.
Ona yalan söylemek istemiyordu, tüm başına gelenleri açıklamak, olacakları da anlatmak zorundaydı. Alt tarafı bu işi birlikte takip ediyorlardı.
Evine döndüğünde saat tam gece yarısını gösteriyordu. 296

Divan Otelinin önünde Betül'ün Pub'dan çıkmasını beklerken telefonda Hâle'ye seni sonra arar durumu açıklarım, demişti ama saatine bir baktı ve vaktin gece yarısını geçtiğini gördü. Hâle çoktan uyumuş olmalıydı, yarın sabah erkenden uyanıp gazetenin servis arabasına yetişecekti, bu saatte kızı uykusundan uyandırmak istemedi. Yarın sabah gazeteye de telefon ederdi. Hem öylesi çok daha iyi olurdu.
Soyundu, duşa girdi, sonra yatağının başına geldiğinde cep telefonunun çaldığını duydu. Hâle arıyordu.
"Merhaba hayatım. Sen hâlâ uyumadın mı?"
"Çok merak ediyorum, neler oluyor kuzum? Hani beni arayacaktın."
"Eve şimdi girdim. Bütün gece sokaklardaydım. Uyumuş olduğunu düşünerek rahatsız etmek istemedim. Yarın sabah arayacaktım seni."
"Gözümü kırpmadım. Hep senden haber bekledim. Ne oldu? Bir şey mi buldun?"
"Sanırım öyle." 4
"Anlatsana."
Ersel kısa bir an durakladı.
"Şey, sana biraz garip gelecek ama bir fahişe ile tanıştım."
"Ne? Bir fahişe rrçi? Yani bütün gece onunla birlikte miydin?"
"Öyle sayılır ama senin düşündüğün gibi değil tabii."
"Nasıl yani?"
Ersel tüm olanları, gazeteci Şahap Akalın'la maçta karşılaştığını andan itibaren yaşadıklarını, hiçbir noktayı atlamadan kıza nakletti. Hâle sözünü kesmeden onu dinlemişti. Ersel zaten kızın olayı anlayışla karşılayacağını, bunun görev gereği olduğunu kabul edeceğini düşünmüştü. Biraz fazla sessiz kalmıştı sadece. Açıklaması bittiğinde Hâle mırıldandı.
297
"Yarın ne yapacaksın?"
"Kızıltoprak'a gidip çevrede araştırma yapacağım."
"Ben de yanında olacak mıyım?"
Ersel aslına bakılırsa bu araştırmayı tek başına yapmak isterdi ama sevdiği kıza hayır diyemedi, nasıl istersen, demek zorunda kaldı.
"Herhalde akşam da şu Rosto Bar dediğin yere gideceksin, değil mi?"
Hâle'nin sesinde belli belirsiz gergin bir hava sezinle-mişti Ersel.
"Sanırım öyle olacak."
Hâle'nin telefonu kapatmadan sorduğu son sual çok manidardı.
"Nasıl bari, şu senin Tatlı Betül'ün hoş bir kadın mı?" deyivermişti...
Ertesi sabah Hâle'yi evinden alıp Kızıltoprak'a geçerlerken kızın yüzünde belli belirsiz sinirli bir hava vardı. Ersel inanamıyordu bir türlü; ona bütün içtenliğinle olayları anlatmıştı, karşısına hafifmeşrep bir kadının çıkmasında ne günahı olabilirdi? Alt tarafı onu kendisi bulmamış, olayların akışı nedeniyle karşılaşmışlardı. Daha da önemlisi Hâle'nin bu anlamsız davranışı, kendisine yapılmış bir haksızlıktı.
işin garip yanı o sabah bir şey daha fark etti ve içinden gülümsedi. Şu kadın milleti gerçekten bir tuhaftı. Hâle bu sabah her zamanki, rahat ve işe giderken giydiği spor giysilerden çok daha farklı şeyler geçirmişti sırtına.
Hâle evinden çıkıp arabaya yaklaşırken, Ersel şaşırmış-298
ti biraz. Sanki işe değil bir davete gider gibi süslenmişti. Daha sabahın onu olmasına rağmen hafif bir makyaj yapmış, ayağına uzun topuklu papuç giymişti. Pardösüsünün içinden dizlerinin hemen üstündeki dar siyah etekliğini görmüştü. Hatta onu her zaman blucin veya diğer kumaşlardan yapılmış pantolonlarla görmeye alışık olan Ersel, kız arabaya yaklaşırken bir süre gözlerini muntazam bacaklarından alamamıştı da.
Elinde olmadan direksiyon başında gülümsedi. Ama bunu kıza göstermemek için başını başka yöne çevirdi hemen. Bu kadın cinsinin vazgeçilmez karakteristiği de galiba; hepsi çok kıskançtı. Bu durum Ersel'e çok komik geldi. Hâle dişiliğini sergileme gereğini hissetmişti.
Uzanıp yan kapıyı açtı, onun şıklığını ve zarafetini fark etmemiş gibi davranarak, "Günaydın" dedi mütebessim bir çehreyle.
Hâle de tabii davranmaya çalışıyordu.
"Günaydın" diye karşılık verdi. Ama tecrübeli Ersel, ses tonundaki hafif buruk ifadeyi sezinlemekte müşkülat çekmemişti.
"Eee, nasılsın bakalım? Seni özledim."
"Ben de."
Sadece tek kelime... Hâle bozuktu ve aklınca belli etmemeye çalışıyordu.
"Gazeteye bugün gelmeyeceğini ve birlikte iz peşinde olduğumuzu haber verdin mi?"
"Hayır" dedi Hâle.
Yine tek kelime ve soğuk bir ses tonu kullanmıştı.
"Neden?"

"Biliyorsun, Haber Müdürü Tarık Bey seni tatilde sanıyor; onu arayıp birlikte bir fahişenin izinden koşacağız diyemezdim tabii."
299
"Peki işe gitmemeni nasıl açıkladın?"
"Bir yalan uydurdum. Yakınlarımdan biri vefat etti, cenazesine iştirak edeceğim dedim."
"Alemsin valla! Nasıl da yalan kıvırmışsın."
Hâle'den ses çıkmamıştı.
Ersel göz ucuyla genç kızı süzdü. İtiraf etmeliydi ki onun sergilediği bu kıskançlık anlamsızlığına rağmen, hoşuna gitmiş, gururunu okşamıştı. Sağ elini uzatıp Hâle'nin dizleri üzerinde duran elini avucunun içine almak istedi. Ama genç kız usulca elini çekti.
"Direksiyonu iki elinle kullan" dedi.
Ersel gülümseyerek fısıldadı.
"Bana bozuldun, değil mi?"
"Yoo... Niye bozulayım ki?"
"Dün gece bir fahişeyle buluştum diye."
"Çocukluk etme Ersel. O buluşma görevinin gereğiydi. Hem başka bir kadınla beraber oldun diye sana bozulmaya ne hakkım var? Bizim birbirimize karşı resmi bir sıfatımız yok ki."
Bu defa Ersel sinirli bir şekilde mırıldandı.
"Dur bakalım! Etap etep gidelim. Yanılmıyorsam az önce, beraber oldun dedin, yanlış mı işitmişim?"
"Hayır, doğru işitmişsin."
"Beraber olmaktan kasdin nedir? Yani onunla yattığımı mı düşünüyorsun?"
Hâle'nin başı dikleşti, nazarlarını önündeki yola çevirdi.
"Artık o kadarını bilemem" diye homurdandı. "Belli olmaz, görev gerektiriyorsa onu da yaparsın herhalde."
"Asıl senin yaptığın haksızlık. Günahımı alıyorsun. Sıra-
300
-fiHAN KEMAL..,
.HÂIK KÖTÛPtfAKfe*ı
dan bir sokak kadınıyla yatacağımı mı sanıyorsun?"
"Bilemiyorum. Erkeklere pek güven olmaz. Üstelik senin kötü bir şöhretin de var."
"Pes yani! Beni böyle bir ilişkiyle suçlayacaksan, diyecek lâfım yok."
"Her neyse, beni ilgilendirmez zaten" diye mırıldandı Hâle.
Ersel gülmemek için kendini güç tuttu ve gaz pedalını kökledi.
Kızıltoprak'a gidiyorlardı.
***
Semt bakkalı, asık suratlı, nadan biriydi. Onların müşteri olmadığını anlayınca soğuk ve ilgisiz davranmıştı. "Buralarda Betül adında birini tanımıyorum" diye kestirip attı. Çaresiz dışarıya çıktılar bakkaldan. Ersel ümidini kaybetmemişti. Yan taraftaki manava yönlendi bu defa. Adam, babacan tavırlı, kısa boylu, göbekli bir tipti. Bu defa sıradan bir müşteri gibi davrandı Ersel. Bir iki kilo portakal ve elma aldı adamdan. Sonra sokağı işaret ederek yumuşak bir sesle sordu.
"Yahu, burada bir hasta ziyaretine gidiyoruz ama adresi bilmiyoruz tam olarak. Siz Betül Hanım'ın evini biliyor musunuz?" diye sordu, "iki katlı kagir bir evmiş."
Manav kasketini itip kısa kesilmiş saçlarını kaşıdı.
"İki katlı kagir ev mi?"
"Evet, öyleymiş."
Adam düşünceli bir şekilde mırıldandı.
"Allah Allah! Az ilerde öyle bir ev var, biliyorum ama Betül Hanım dediğiniz kişiyi çıkaramadım. Yaşlı mı bu Hanım."
301
"Hayır, genç. Yirmi beşle otuz arası."
Manav biraz daha düşündü. "Bilemeyeceğim" diye söylendi sonra. Ama zaten bu sokakta söylediğiniz iki iki ev vardır. Hem de yan yana. Birinde tapudan emekli Fahir Bey oturur. Buranın en eskilerindendir. Onu tanırım. Siz en iyisi ona sorun, o mutlaka bilir."
Manavdan da ayrıldılar.
Biraz uzaklaşınca Hâle kısık sesle mırıldandı. "O fahişenin adının Betül olduğundan emin misin?"
"Ne bileyim, bana öyle söyledi" diye homurdandı Ersel.
"Uydurma bir ad olmalı. Rahat babayani bir adı vardır. Öyle kadınlar kendi isimlerini kullanmayıp daha hoş isimler bulurlar, mesela Betül gibi."
"Bu benim de aklıma geldi."
"Esnaf muhakkak o yüzden tanımıyor kadını. Ne yapacağız şimdi? Herhalde o tapucuya gidip soramayız."
"Başka bir yol deneyeceğiz."

"Nasıl?"
"Sen gel benimle."
Geriye dönüp tren köprüsünün sol tarafında kalan ufak bir pastaneye girdiler, içerde kimsecikler yoktu. Ersel kasanın arkasında duran adama yaklaştı.
Kırmızı yanakları, gaga burnuyla adamın Karadenizli olduğu ayan beyan belliydi.
"Selamünaleyküm hemşerim" dedi Ersel.
"Aleykümselam. Buyurun ne arzu etmiştiniz?"
"Size birilerini soracaktık."
Pastacı ilgilenmiş gibi sordu. "Kimi?"
"Sorunda burada ya... Ailenin ne adını biliyoruz, ne de tam adreslerini. Şu ilerdeki sokakta oturuyorlarmış. Sokağı
302
bulduk ama kapı numarasını bilmiyoruz. Bırakılacak bir emanetimiz vardı da. Bizim için de tam bir angarya."
Pastacı iyi bir insana benziyordu. Dudaklarını büzüp bir süre düşündü.
"Bütün bildiğiniz bu kadar mı?"
Ersel yeni bir taktik deneyecekti. "Bunlar üç kişiymiş-ler" diye mırıldandı, "iki erkek bir kız. Erkeklerden biri çok iriyarıymış. Kocaman biri."
Tahmine dayalı palavra sıkıyordu genç gazeteci. Belki de o fahişe kesinlikle sapık kedi katilleriyle oturmuyordu ama yapacağı başka şey kalmamıştı.
Pastacının birden yüzü aydınlandı. Gülmeye başladı. Suratında hafif alaycı bir mânâ şekillenmişti. "Sakın aradıklarınız bizim Vural'lar olmasın?"
Ersel'le Hâle bakıştılar.
"Vural mı?" diye kekeledi Ersel.
"Evet... Çok iriyarı, biraz..." Pastacı Vural'ı vasıflandıracak kelime bulmakta zorlanıyor, ya da akhna gelen kelimeyi açıklamaktan çekiniyordu. Sıkılarak fısıldadı.
"Hani biraz geri zekâlı... Eblehimsidir..."
"Geri zekâlı mı?"
"Evet. Genellikle ağabeyiyle dolaşır, ama onun adını bilmem. "
"Şey..." diye mırıldandı Ersel. "Yoksa o da geri zekâlı mıdır?"
"Yo, yoo. O akıllı biridir. Merak etmeyin."
"Yanlarında bir de genç ve güzel bir kız kalıyormuş, doğru mu?"
Pastacının birden onlara bakışı değişmişti. Ama Ersel bu değişikliğin sorduğu son sualden olup olmadığını çıkaramadı. Pastacı, ırkına has bir şekilde sinirlenmişti.
303
"Hemşerim çok sual soruyorsun sen. Kimsin, yoksa polis filan mısın?"
"Ne polisi yahu? Sadece aradığı adresi bulmaya çalışan iki kardeşiz biz."
"İyi de hiç böyle arama görmedim ben. Ne doğru dürüst adres biliyorsunuz, ne de emanetinizi teslim edeceğiniz insanların adlarını. O kızı neye soruyorsun?"
Ersel şaşırmış numarası yaparak pastacıya baktı.
"Bir sakıncası mı var? Bir hata mı ettim?"
Pastacı birkaç saniye duraladı.
"Yok canım. Ne sakıncası olacak? Sadece o kadın, anlarsın ya..."
Ersel daha da şaşırmış gibi yaparak bön bön homurdandı.
"Anlamadım?"
"Yahu, onun çevrede kötü bir şöhreti vardır. Günahını almayayım ama kötü yola düşmüş diyorlar da..."
Ersel omuzlarını silkti.
"Bana ne yahu... Beni ne ilgilendirir, ben emanetimi teslim edip gideceğim."
"Tamam öyleyse. Sen herhalde onları arıyorsun. Yolun sağını takip et, tapucu Fahir Bey'in evinin yanı. Kapı numarası 45 olabilir."
Ersel acele etmedi.
"işittiğime göre kardeşlerden biri hastaymış, öyle mi?"
Pastacı saf saf sordu.
"Kafasından mı?"
"Yok değil, yaralanmış galiba. Kolundan... Trafik kazası mı geçirmiş, biriyle kavga mı etmiş nedir, öyle bir şey işittik."
304
"Benim haberim yok" dedi Karadenizli pastacı. "Bir iki gün evvel ikisini de gördüm, turp gibiydiler."
"Allah Allah! Yanlış mı duyduk acaba?"

Pastacı nihayet sıkılmışa benziyordu. Artık onlara biraz da kuşkuyla bakmaya başlamıştı. Sanki konuşacak başka bir şeyi kalmadığını göstermek ister gibi yazar kasanın arkasındaki iskemlesinden kalkmış, işlerine dönmüştü. Aksi gibi tam o sırada dükkâna genç bir çift de girmişti.
Ersel burada daha fazla kalmanın anlamsızlığını idrak ederek Hâle'yi kolundan çekerken pastacıya seslendi.
"Teşekkür ederim, hemşerim. Biz artık evi buluruz."
Adam cevap vermemişti.
i

Ersel, ingiliz tüvit'inden spor bir ceket giymiş, havacı mavisi gömleğine floş örgü kravat takmıştı Rosto bara giderken. Giyiminin spor görünümüne rağmen, yine de biraz ağırbaşlı olmasını tercih etmişti; ne de olsa bu gece bir doktor havası içinde olacaktı. Şayet dünkü fahişe bara gelirse tabii...
Aslında Ersel şehirde adetleri hızla fazlalaşan barlara fazla takılan biri değildi; ama gazeteci olduğundan, mesleği gereği her zaman ve her yerde bir tanıdığı ile karşılaşma riski vardı. Doktor rolü takınırken, gerçek mesleğini bilen biriyle karşılaşmak istemiyordu.
Bara erken gitti. Bar-amerikanı değil boş masalardan birini tercih etti. Saat henüz on sekiz sularıydı ve bar oldukça tenhaydı. Bir saat kadar masada oturdu. On dokuza doğru bar yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başlamıştı. Neyse ki etrafta tanıdık kimseyle karşılaşmamıştı henüz.
Fakat Betül ortalarda yoktu.
Ersel dikkatle kapıyı gözlüyordu.
306
Saat 19.30'da tam ümidini kesmeye başladığı sırada genç kadının içeriye girdiğini gördü. Yanakları al al olmuş ve heyecanlı görünüyordu Betül. Loş salona bir göz gezdirip bar- amerikana doğru yürüdü. Ersel'i fark etmemişti.
Gazeteci yerinden kalkarak seslendi.
Fahişe onu görünce hızla masaya doğru yöneldi.
"Beklettim sizi?"
"Çok sayılmaz. Hastaneden çıkınca doğru buraya gelmiştim."
Betül'de bariz bir çekingenlik vardı. Sanki açılmaya cesaret edemediği, sıkıntısını nasıl açıklayacağını bir türlü bilemediği bir sıkıntı. Çok gergin görünüyordu. Durumu Er-sel'in gözünden kaçmadığı için gazeteci sordu.
"Bir şey mi var? Bu akşam çok durgun görünüyorsun?"
Betül kısa bir an Ersel'in gözlerinin içine baktı.
"Belki sana garip gelecek ama senden bir ricam olacak."
Ersel kadının işleğini merak etmişti ama bozuntuya vermeden mırıldandı.
"Tabii. Söyle. Neymiş o rica?"
"Benim bir kardeşim var..."
"Eee?"
¦
Betül konuşmakta zorlanıyordu.
"Hasta... Evde yatıyor. Onu muayene etmeni istiyorum."
Ersel irkilmişti. Bu hiç beklemediği bir teklifti.
"Nesi var? Bir ruh hastası mı?"
Betül hemen, "Hayır" dedi. "Bir yaralanma vakası. Fazla atılgan ve pervasızdır. Sık sık kavga eder. Senin anlayacağın yaramazın tekidir. İki üç gece evvel sokakta biriyle dalaşmış, adamın biri kolundan bıçaklamış onu."
Ersel kayıtsız görünmeye çalışarak sordu.
"Neden hastaneye götürmediniz?"
307
"Annem yüzünden. Oğullarına çok düşkündür. Hele büyük oğluna. Şey, anla işte; ağabeyimin birkaç ufak sabıkası vardır. Hastaneye gidersek polis işe karışır diye korktu. Ne de olsa sabıkalı biri, suç üstünde kalır, hapise girer filan diye korktu. Özel ve güvenilir bir doktor görsün istiyor."
"iyi ama ben cerrah değilim. Onu bir cerrahın görmesi lazım."
"Biliyorum ama alt tarafı sen de bir doktorsun, tıp eğitimi almışsın. En azından ne yapılacağına, nasıl bir tedavi yöntemi gerektiğine karar verirsin."
Neticeye ulaşmak için harika bir teklifti bu. Yine de Ersel bir an yüzünü buruşturdu, meslek etiği galebe çalar gibi olmuştu. Doktor olmadığı halde, o kisveyle yaralı bir insana bakmak ve hatta sağlığı üzerine karar vermek zor ve mesu-liyetli bir işti. Sahire onun tereddütünü farklı yorumladı.
"Alt tarafı bir bıçak yarası. Nasıl olsa tıp fakültesinde okurken böyle şeyleri görmüşsündür" diye mırıldandı.
Fazla kararsız kalması şüphe uyandırabilirdi.

"Pekâlâ" diye fısıldadı Ersel. "Bakayım, bir defa. Hasta nerede?"
Sahire'nin yüzü ışıldadı.
"Kızıltoprak'ta. Hemen şimdi gidebilir miyiz?"
Ersel bir doktor gibi hareket etmek zorundaydı. Masadan kalktılar.
Ersel'in arabasına binmiş, karşı yakaya geçiyorlardı. Trafik bir hayli yoğundu. Yol boyunca fazla konuşmadılar. Boğaz Köprüsüne yaklaşırlarken bir ara Sahire cep telefonundan evi aramıştı. Ersel ilgisiz görünmeye çalışarak kadının konuşmasına kulak vermişti.
308
"Benim" demişti hattın öbür ucundakine. "Ağabeyime bir doktor getiriyorum, hazırlıklı ol. Yarım saate kadar or-dayız."
Ersel'in içini yeniden bir ürperti kaplamıştı.
Birkaç saniye düşündü. Hazırlıklı ol lafını kime etmişti acaba? Ne anlama geliyordu bu? Genç gazeteci artık katillerin yuvasına gittiğinden emindi. İçini hafif bir korku kapladı.
"Kime telefon ettin?" diye sordu.
"Anneme."
"Neden?"
Betül biraz şaşırmış gibi Ersel'i süzdü.
"Annem farklı bir insandır. Beni pek sevmez." Sonra yaptığı itiraftan utanıyormuş gibi nazarlarını kaçırdı. "Anla işte, yaptığım işten dolayı. Yaşlı ve biraz geri kafalıdır. Benim kazancıma muhtaç olması onu rahatsız eder."
"Anlıyorum" diye fısıldadı Ersel.
Kızı konuşturmanın tam zamanıydı.
"Ağabeyinin eve^ardımı dokunmaz mı?"
Sahire omuzlarını silkti.
"Yok canım... Aylağın tekidir o. Boş gezenin boş kalfası."
Ersel sesini çıkarmadı.
Köprü trafiğinde, biraz daha oyalandılar. Karşı yakaya geçtikten sonra trafik rahatladı, Ersel arabaya hız verdi. Bundan sonra olacaklardan çekiniyordu.
Kızıltoprak'taki tren köprüsünün altından geçerken kalbi duracak gibiydi. Daha bu sabah buradaki esnaflarla konuşmuştu.
Manavı, pastacıyı, asık suratlı ufak dükkân sahibini görecek gibi oldu. Ama hiçbirine rastlamadan, bahçe içindeki iki katlı kagir binanın önüne gelmişlerdi.
309
Betül, "Burası" diye mırıldandı.
Kapıyı yaşlı bir kadın açmıştı onlara. Ersel merakla kadına baktı. Yaşlı, zayıf ve uzun boyluydu. Sol tarafındaki inme hemen belli oluyordu. Kadın bastonuna tutunarak içeriye geçmeleri için yol verdi. Katı ve otoriter bir sesle, "Hoş geldiniz" demişti sadece. Ersel ise kadını başıyla selamlamakla yetinmişti.
"Hasta nerede?"
Betül, "Yukarıya çıkacağız" dedi.
Evin içi oldukça karanlıktı. Bulundukları antreyi aydınlatan yan taraftaki eski apliğin soluk ışığında evin üst katına giden ahşap merdivene doğru ilerlediler. Betül öne düşmüştü, Ersel onu takip ediyordu. Yaşlı kadın bacağını sürterek ağır yürüdüğünden biraz arkada kalmıştı. Yer muşambası kaplı merdivenleri ağır ağır çıktılar. Basamakların çoğul gıcırdıyordu. Yaralı katille karşılaşma anı yaklaştıkça Er-l sel'in heyecanı enikonu artmaya başlamıştı. Ağzının içi ku-* rumuş, sırtında soğuk ter tanecikleri belirmişti. Artık dönüşü olmayan bir yola girmişti çoktan.
Sahire koridorun solundaki odalardan birinin önünde durmuştu ama nedense kapıyı açmamış ve yaşlı kadının arkalarından yaklaşmasını beklemişti. Sahire'nin annesi bastonuna abanıp elinden geldiği kadar hızlı yürümeye çalışarak onlara yetişti. Bir iki adım kalınca da bu kez sevecen bir ses tonuyla mırıldandı.
"Hadi kızım, açsana kapıyı. Doktor Bey'i neden bekletiyorsun?"
Betül'ün hınçla yaşlı kadına bakışını yakalamıştı Ersel, ama yine görmezden geldi. Bu evde anormal şeyler döndü-
310
ğü gibi, insanların ilişkisi de pek tabii görünmüyordu. Betül kapıyı açtı ve doktorun içeri girmesini bekledi.
Bu oda da evin diğer bölümleri gibi adeta karanlıktı.
Sadece hastanın baş ucundaki ufak komodinin üzerinde ufak bir lamba yanıyordu. Ersel'in ilk dikkatini çeken şey burnuna çarpan limon kolonyası kokusu oldu. Eşyalar eski fakat temizdi. Büyük bir yatağın içinde orta boylu bir adam kalıp gibi yatıyordu.
Ersel tereddütle yatağa doğru yaklaştı.

Bir doktor gibi davranmayı becerebilirdi belki ama işin bundan sonrası vicdanı rahatsız etmeye başlamıştı. Yatağın içindeki kişi bir katil de olsa, yaralı ve muhtemelen ölümle pençeleşen bir insandı, oynadığı rol şimdi ağır gelmeye başlamıştı genç gazeteciye.
Bir an hareketsiz yatan adama baktı. Gözleri kapalı ve dalgındı. Ne yapacağını bilemedi. Yaşlı kadın yanına gelmiş ve usulca hastanın üzerindeki yorganı çekerek yaralı kolunu açığa çıkarmıştı. 4.
Ersel yatağın kenarına ilişti. Yaraya sadece bir göz attı. Yaranın üzerinde sadece bir sargı bezi vardı. Sargı bezini usulca kaldırdı. Bez hafiften yapışmıştı yaraya. Hastanın bir an yüzü gerilir gibi oldu, ama ne ağzından bir ses çıkmıştı, ne de kapalı gözleri açılmıştı.
Ersel hemen sargı bezini indirdi. Sonra arkasında duran iki kadına sordu.
"Ne zaman oldu bu vaka?"
Betül'den ses çıkmamıştı. Yaşlı kadının sesini duydu.
"Üç gece evvel."
"Hastanın ateşi yüksek. Hiç ölçtünüz mü?" Yine yaşlı kadın cevap verdi.
311
"Kırka kadar yükseldi ama az evvel derece koyduğumda otuz sekiz buçuktu."
"Hep dalgın mı yatıyor?"
"Evet, doktor."
"Herhangi bir ilaç kullandınız mı?"
"Yaraya sadece penisilin tozu döktüm."
"İyi etmişsiniz" diye mırıldandı Ersel. "Ama bu yetersiz. Kanımca derhal onu bir hastaneye kaldırmalısınız."
Yaşlı kadının sesi hemen dikleşmişti.
"Bu imkânsız doktor."
"Biliyorum, Betül yolda bana nedenini anlattı. Oğlunuzun sabıkası varmış ama âcil bir cerrah müdahalesi olmazsa çok daha vahim sonuçlar olabilir."
"Kan zehirlenmesi gibi mi?"
Ersel bilgiççe başını salladı. "Evet."
"Sizin yapabileceğiniz bir şey yok mu?"
"Üzgünüm ama bu benim ihtisasım değil. Hastayı mutlaka uzman bir hekimin görmesi lazım. Ne yapılacağına ancak o karar verebilir. Üstelik çok geç kalmışsınız."
Odayı derin bir sessizlik kapladı.
Yaşlı kadın karar veremiyordu. Yorganın ucunu yeniden örterek birkaç adım geri çekildi. "Bu imkânsız doktor" dedi. "Hastaneye gidemeyiz."
Ersel kadına dönüp homurdandı.
"Galiba beni iyi anlamadınız. Oğlunuza müdahale edilmezse hayati tehlike söz konusu. Oğlunuzu kaybedebilirsiniz."
Sahire bir annesine bir de Ersel'e bakıyordu.
Yaşlı kadın dokunaklı bir ses tonuyla konuştu.
"Zaten ben onu yıllar önce kaybettim doktor" dedi inlemeli bir sesle.
312
"Anne! Bu adam da kim?"
Ersel odanın sessizliğine bomba gibi düşen gürültüyü ve o garip sesin sahibini görmek için hızla başını oturduğu yatağın kenarından geriye çevirdi. Kapının eşiğinde insan azmanı bir dev duruyordu. Sesinin kontrolsüz tonu odanın içinde yankılar yaratmıştı ve Ersel elinde olmadan korkmuştu. Evin içinde, bu sabah Hâle ile araştırma yaparken Karadenizli pastacıdan dev cüsseli geri zekâlının da yaşadığını öğrenmişti ama onun varlığını birden arkasında hissetmek genç adamı korkutmuştu. Ona ürkerek bakarken, yaşlı kadın yine o otoriter sesiyle homurdandı. "Sen odana dön oğlum. Bu Bey doktor. Ağabeyine getirdik" dedi.
Vural yerinden kımıldamamıştı.
İri cüssesiyle kapı aralığını adeta örtüyordu. Bakışları donuk ve şaşkındı. Sanki evde yabancı birinin varlığı geri zekâlı adamı çok şaşırtmış gibiydi. Kalın dudakları yarı aralıktı ve gözlerinde inanılmaz bir hayret ifadesi taşıyordu.
Oğlunun hareketsiz kaldığını görünce yaşlı kadın dayandığı bastonunu ona doğru uzatarak tekrer homurdandı.
"Sana odana git dedim."
Kapı aralığında duran dev kararsız kaldı.
Annesinin ses tonundan ürkmüştü. Yaşlı kadının emirlerine karşı gelemeyeceğini çok iyi biliyordu, ona riayetsizlik edemezdi ama iyi çalışmayan beyni evin içinde bir tehlike sezinlemiş gibiydi. İlk defa annesinin emrine aldırmaz gibi söylendi.
"Niye geldi buraya? Volkan'a ne yapacak?"
"Sana odana git dedim. Duymadın mı beni?"

313
Kadının sesi öyle korkutucu çıkmıştı ki, Ersel elinde olmadan ana oğul arasındaki tartışmayı seyrediyordu. Bir ara gözleri Betül'e takıldı. Genç fahişenin yüzü de allak bullak olmuştu. Küçük kardeşinin annesinin emirlerine karşı çıkar gibi direnmesi, belli ki onun da alışık olmadığı bir durumdu.
Genç gazeteci tüm metanetini toplamaya çalıştı.
"Bırakın kalsın" dedi. "Anladığım kadarıyla ağabeyine bir kötülük edeceğimi sanıyor. Ben meslek hayatımda hep onun gibilerle karşılaşıyorum. Endişe etmeyin, benim asıl ihtisas saham onun gibiler."
Küçük odada yeniden bir sessizlik oluştu.
Vural tanımadığı yabancının ne demek istediğini pek anlamamıştı. Ama yabancının yüzündeki gülümseyen ifadeden sandığı gibi düşman olmadığını kavramakta gecikmedi. Şimdi saf bakışlarını odadakilerin üzerinde dolaştırıyordu. Ben ne yaptım ki demek istercesine...
Sahire ellerini yüzüne kapattı birden.
Doktor sandığı Ersel'in her şeyi kavradığını anlamıştı artık. Pub'daki yemekte ona sordukları birer birer aklına geldi. Doktor zeki bir adamdı, gördükleriyle dinlediklerini birleştirirse ailesinin tüm sırları ortaya çıkacaktı. Bu eve sıfatı ne olursa olsun, kimsenin gelemeyeceğini bin defa söylemişti o cadı'ya. Ama annesi yalvarmış yakarmış ve hasta oğluna bir doktor istemişti. Kaçınılmaz sonu o yaratmıştı.
Ersel hâlâ kapının eşiğinde hareketsiz duran dev'e bakıyordu. Sanki yataktaki yaralıdan ziyade geri zekâlı hasta onu cezbetmişti. Birden yaşlı kadının sesiyle toparlandı.
"Oğlumu siz iyileştirmek zorundasınız doktor."
Sesinde emredici bir eda vardı. Hatta bir tehdit havası. Ersel de durumun gittikçe kötüye gittiğini sezinliyordu. Şimdi tek isteği bu lanet evden bir an önce kurtulmaktı. Şa-
314
yet bunu becerirse her şeyi Başkomiser Ekrem'e anlatabilirdi artık.
"Fakat size söyledim" diye mırıldandı. "Bu bir cerrah işi. Benim saham değil, ama isterseniz size güvendiğim, ağzı sıkı bir operatör arkadaşımı getirebilirim. Yarın sabah, gelip oğlunuza bakabilir."
"Hayır, doktor. Onu sen iyileştireceksin."
"Neden anlamak istemiyorsunuz? Fakülte yıllarımdan beri ben bir yaralıyla meşgul olmadım, ne yapacağımı bilemem."
Yaşlı kadın husumetle Ersel'e baktı.
"Yine de bir doktorsun ve bizlerden iyi anlarsın. Ne gerekiyorsa Sahire alıp buraya getirir. İlaç mı, iğne mi, neşter mi, ne icap ediyorsa... Anladın mı beni?"
Ersel omuzlarını silkti.
"Bu adamın hastaneye gitmesi lazım. Bir hekim olarak size tavsiyem bu..."
Yaşlı kadının tiz sesi birden odada çınladı.
"Ne anlayışsız adamsın yahu! Kulakların işitmiyor mu? Onu sen iyileştirecek, sen ayağa kaldıracaksın. Başka şansın yok. Hâlâ anlamadın mı?"
c
Ersel donakalmıştı.
Çaresizlik içinde kadına bakmaya devam etti. Fena halde batağa saplanmıştı. Kadının ifadesindeki tehdit anlaşılmayacak şekilde değildi. Onu doktor sanıyor ve oğlunun iyileştireceğine inanıyordu. Artık doktor olmadığını açıklamak için de çok geç kalmıştı; bunun hiçbir yararı olmazdı, üstelik burası katiller eviydi ve bu gözü dönmüş sapıklar her an kendisini de öldürebilirlerdi. Her ne kadar biri kımıldaya-mayacak halde ise de, kapının eşiğinde duran devle müca-
315
dele şansı hiç yoktu. Bu yaşlı kadın çok kararlı görünüyordu ve gerekirse zorla alıkoyacağını açıkça itiraf etmişti.
Sapsarı bir çehreyle yutkundu Ersel.
Hastayı iyileştirmenin yolunu bilemezdi; ayrıca bunu basarsa bile sonra neler olacağı meçhuldü. Artık durumu kavradığını anlamışlardı, en azından Betül anlamıştı. Bu durumda onu asla serbest bırakmazlardı.
Ersel bir durum muhakemesi yapmaya çalıştı. Hızla aklından ne yapabileceğini geçirdi. Yaşlı kadının isteğini kabul etmiş gibi davranmak şimdilik tek çıkar yol görünüyordu; daha sonra olayların akışını bekleyecekti. Belki buradan firar etmenin bir çaresini bulabilirdi.
Soğukkanlı görünmeye çalışarak yeniden yatağın kenarına oturdu ve hastanın koluna bir daha baktı. Kısık sesle mırıldandı.
"Bu durumda hastayı ilaçla tedaviye mecburuz."
Yaşlı kadın biraz sakinleşmiş gibi ona yaklaştı.
"Yaz... Ne gerekiyorsa temin ederiz."
Ersel ümitsizce iki elini yana açarak hayıflanır gibi söylendi.
"Lanet olsun! Yanımda ne çantam var, ne de reçete kâğıtlarım. Nasıl ilaç yazabilirim?"
"Reçetesiz ilaç yazamaz mısın?"

Blöf yapmak zorundaydı. "Sülfamitli ilaçlar reçetesiz verilmez" dedi.
Kısa bir sessizlik oldu odada yine. Kadın blöfünü yutmuştu. Çaresizlik içinde etrafına bakındı. Bu duruma bir çözüm bulmalıydı.
"Çok mu gerekli?" diye inledi adeta.
"Tabii" diye sesini yükseltti Ersel. "Madem hastaneye gidemiyoruz, hiç olmazsa gerekli ilaçları temin etmeliyiz."
316
Yaşlı kadın yatakta yatan oğluna ümitsizce baktı sonra hırsla söylendi.
"Bir çaresini bulacağız."
"Nasıl? Bu saatte bütün eczaneler de kapalıdır. Yakında nöbetçi eczane var mı?"
"O kolay."
"Ama dedim ya, yanımda reçete kâğıdı yok."
"Bunu söyledin doktor. Ama eczaneye sen gideceksin. Durumun âcil olduğunu söyleyip, kimliğini göstererek gerekli ilaçları alacaksın. Reçete olmasa da eczacılar bir doktora itimat ederler."
Ersel'in birden gözleri ışıldadı.
Kurtuluş şansı olabilirdi. Ama sevincini belli etmek istemedi. Ne var ki ne kadar erken ümide kapıldığını az sonra anlayacaktı. Zira kadın onun gözlerindeki kurtuluş ümidini anlamış gibi homurdandı.
"Boşuna sevinme doktor. Küçük oğlum seninle gelecek. O emirlerimden hiç dışarı çıkmaz. Benim her isteğim onun için bir emirdir. ErAıfak bir yanlışını götürse seni öldürür, anlıyor musun?"
Gazeteci sapsart kesilmişti.
Yan gözle kapıdaki deve baktı. Ölüm lafını işitince sapığın dudaklarında garip ve alaycı bir gerilme olmuştu. İtiraza kalkışmanın hiçbir yararı yoktu. Aynı anda, "Durun!" diye bağırdı Sahire. Annesinin önüne geçmiş, onu sıkıca omuzlarından kavramıştı. "Olmaz, çok aptalca bir fikir bu... Yapamazsınız. Doktoru, bu geri zekâlı kardeşimle nasıl yalnız dışarıya salarsın? Onu rahatlıkla atlatır ve bütün planların bozulur."
Yaşlı kadın omuzlarını kızının pençelerinden kurtarmaya çalışırken bağırdı.
317
"Yoksa daha iyi bir fikrin mi var?"
Sahire hiç düşünmeden karşılık verdi.
"Var tabii. Eczaneye onunla ben gideyim?"
Kadının gözlerinde sanki şimşekler çakmıştı. Yılan gibi tısladı.
"ihanet ha? Demek kardeşlerini ve beni bir yabancıya satacaksın. Bu numaranı yuttacağımı mı sandın? Onu getirdiğine çoktan pişman olduğunu anladım. Pis şırfıntı! Zaten bula bula işe yaramayan bir doktor getirmişsin, şimdi de kaçmasına önayak olacaksın, değil mi? Soysuz orospu. O da gidip bizi polise ispiyonlayacak. Allah bilir, belki de her şeyi ona söylemişsindir de..."
Sahire de nefretle, "Cadı!" diye kükredi.
Aynı anda yaşlı kadın elindeki bastonu olanca şiddetiyle kızının kafasına doğru indirmişti. Sahire son bir gayretle darbeden kaçmaya çalıştı ama başaramadı ve siyah abanoz paston olanca şiddetiyle genç kadının omuzuna isabet etti. Sahire can acısıyla inleyerek dizlerinin üstüne çöktü.
Dev şaşkın bakışlarla olanları seyrediyordu hâlâ. Yerinden kımıldamamıştı. Ersel ise tam bir şaşkınlık içindeydi. Olanlara müdahele edemiyordu. Ama o an Betül'ün, en azından bu üçlü arasında kendisine en dost çıkanı olduğunu kavramıştı.
"Yapmayın" diye müdahale etti. "Bir doktor olarak size yardım etmek benim mesleki görevim. Şayet kaçacağım-dam şüphe ediyorsanız, en iyisi ilacı siz çıkıp alın. Herhalde buna da bir itirazınız olmaz."
Yaşlı kadın bastonunu Ersel'e çevirerek hırladı.
"Reçete ne olacak? Hani reçetesiz vermezlerdi?"
"Belli olmaz... Eczacının keyfine kalmış, gecenin bu saat-tinde gelen bir müşteriye belki de fazla müşkülat çıkarmaz."
Kadın birkaç saniye düşündü.
318
Genellikle mecbur kalmadığı takdirde tek başına sokağa çıkmazdı. Yürümekte zorlanıyordu ama şimdi sevgili oğlunun hayatı söz konusuydu. Düşünmesi fazla sürmedi.
"Yaz öyleyse, alelade bir kâğıda şu ilacın adını" diye homurdandı.
Ersel derin bir soluk alarak elini cebine attı. Gazetecilik mesleğinin doğal sonucu olarak daima yanında ufak bir bloknot ve kalem taşırdı. Kâğıda sülfamit ve antibiyotik diye yazdı. Bunların ilaç ismi olmadığını biliyordu, ama daha fazlasını beceremezdi zaten. Sonra kâğıdı katlayıp yaşlı kadına uzattı.
Katillerin annesi kâğıda bir göz atmış ama Ersel'e herhangi bir şey sormamıştı. Yalnız kapıdaki dev'e bakarak, "Ben dönünceye kadar, bunların ikisi de odadan dışarıya çıkmayacaklar, anladın mı?" dedi.
Dev bu gece evde olanlara hiçbir anlam veremiyordu. Her zamanki saflığıyla annesinin yüzüne bakıp, "Sahire de çıkmayacak mı? " diye sordu. O hiçbir zaman kız kardeşinin hareketlerine karışniazdı.
"Hayır. O da çıkmayacak" diye kükredi kadın.

Emir gayet açıktı, dev'in anlayacağı kadar açık ve net.
"Peki anne" diye fısıldadı.
Yaşlı kadın Ersel'e dönerek, "Doktor" diye homurdandı. "Üzerindeki cep telefonunu hemen bana ver."
İtiraz edecek hali yoktu Ersel'in. Telefonunu çıkarıp uzattı. Kadın telefonu alıp entarisinin cebine attı.
Sonra bastonuna dayanarak ağır ağır yürüdü ve oğlunun nöbet tuttuğu kapıdan geçerek odayı terk etti.
***
319
Vural bütün haşmetiyle kapıyı tutuyordu.
Ersel önce ona, sonra hâlâ yerde iki büklüm çökük vaziyette kalan genç kadına baktı. Baston darbesinden canı çok yanmış olmalıydı. Kendisini tuzağa düşürmüş olmasına rağmen, artık gerçek adının Sahire olduğunu öğrendiği kadına acıdı. Şayet buradan hâlâ bir kaçma şansı varsa bunun ancak onun vasıtasıyla mümkün olduğunu biliyordu. Yaşlı kadın yokken belki kardeşini oyalama imkânı doğabilirdi.
Gözlerini kapıda dikilen devden ayırmadan çömelerek Sahire'yi ayağa kaldırdı. Dev onun bu hareketine hiç müda-hele etmemişti.
"İyi misin?" diye sordu Sahire'ye.
Genç kızın gözleri yaşlıydı. Ama bu gözyaşlarının baston darbenin acısından değil, yaşadığı nedametten kaynaklandığını biliyordu.
"Çok üzgünüm, doktor" diye fısıldadı Sahire. "İnan böyle olmasını istemezdim. Size bir kastım yoktu. Fakat hislerime yenik düştüm. Ne de olsa bu iki zavallı benim kardeşlerim. İstesem de istemesem de aynı kanı taşıyoruz. Volkan'ın her şeye rağmen ölmesini istemedim."
"Korkma, kardeşin kurtulacak. Durumu o kadar ağır de-
ğil."
Sahire bu defa ürkerek Ersel'e bakmıştı.
"Galiba anlamıyorsun doktor, şimdi sizin durumunuz zor... O cadı... Yani annem..."
"Biliyorum. Konuşmana gerek yok. Bunu çok önceden anladım. Sen günahsızsın ve onlardan çok farklısın."
"Ama başınıza bu derdi ben açtım. Çok üzgünüm."
Ersel büyük bir metanetle gülümsemeyi başardı.
"Belki ikimiz de bir kurtuluş yolunu buluruz" diye fısıldadı...
320
§
Hâle huzursuzdu; iki de bir kolundaki saate bakıyor ve vakit ilerlediği halde hâlâ Ersel'den bir haber çıkmadığı için huylanıyordu. Telaşla bileğindeki saate bir daha baktı, gecenin on birine gelmiştLSıcak odalarında annesiyle birlikte televizyondaki dizi flimförinden birini seyrediyorlardı.
Hâle ayaklarını altına almış, diziyi seyreder gibi görünüyordu ama aklı fikri Ersel'deydi. Söz vermişti, fahişeyle görüştükten sonra neticeyi hemen kendisine telefonla bildirecekti. Ersel, beş buçuk altıda Rosto Bar denilen yere gideceğini kadının da oraya geleceğini söylemişti bu sabah.
İçinde hafif bir burkulma hissetti. Ne de olsa erkekti işte ve çapkınhğıyla ünlüydü; kim bilir, belki de ağız arama işi uzun sürmüş, sohbeti derinleştirmişler ve doğal olarak yatakta sonuçlandırmaya kalkmışlardı. Kadın ne de olsa bir fahişeydi; Ersel'le buluşmasının amacı oydu. Gittikçe sinirleniyordu Hâle. Erkeklerin para karşılığında kadınlarla yatmalarını bir türlü kabullenemez, bundan alınacak yapay zevki anlayamazdı.
Korku Evi / F 21
321
Elinde olmadan bir dah.a saatine kaydı gözleri.
Diziyi seyreden annesi kızındaki tedirginliği sezinlemiş gibi fısıldadı.
"Niye iki de bir saate bakıp duruyorsun kuzum?"
Hâle toparlandı. Kısa bir cevapla geçiştirdi soruyu.
"Gazeteden arayacaklardı da."
"Kim arayacak bu saatte?"
Annesi tatmin olmazsa ahret suallerine başlardı. Ona kısa bir karşılık vermek zorunda kaldı. "Birlikte takip ettiğimiz bir olay var da. Arkadaşım nöbette, onun araması gerekirdi, biraz geç kaldı da, merak ettim."
Yeniden diziye dalar gibi oldular. Ama Hâle takip edemiyordu ekrandaki filmi. Yoksa bir aksilik mi oldu, diye düşünmeye başladı. Ama ne olabilirdi ki? Alt tarafı barda yapılacak bir sohbetti bu. Tabii şayet sadece barda kalırsa...
Kaşları çatıldı genç kızın, suratı asıldı. Ersel'in bahanesi hazır olmalıydı, ne yapayım konuşturmak için samimiyeti ilerletmek zorundaydım, diye kendini savunabilirdi. Ama daha sonra bu kuşkusunun yersiz olduğunu düşünmeye başladı. Ersel çapkın olabilirdi ama istese eline geçen bu fırsatı dün gece de değerlendirebilirdi. Boşuna günahını almayayım diye akıl yürüttü. Biraz daha beklemeliydi. Bu sabah Kızıltoprak'ta birlikte yaptıkları soruşturmayı anımsadı. O ürküntü veren, insanda metruk hissi uyandıran bahçe içindeki kagir evi hatırladı. Orada sapık iki katil yaşıyordu. Ne aile ama, diye geçirdi aklından. Psikopat, sık sık cinayet işleyen iki erkek kardeş ve bir de fahişe bir kız kardeş. Tam bir ürküntü tablosu.

Cep telefonunu hemen yanı başına koymuştu. Her an çalmasını, Ersel'den bir haber gelmesini bekliyordu ama ses seda yoktu.
Huzursuzluğu gittikçe artıyordu.
322
Saat on ikiye on kala dayanamadı ve Ersel'i aradı. Arkadaşının telefonu kapalıydı. Hiç hoşuna gitmedi bu durum. Ersel telefonunu niye kapatmıştı acaba?
Keyif dakikalarının bozulmaması için mi?
Homurdanarak kapattı telefonu. Ama ok yaydan çıkmıştı artık. On dakika da bir Ersel'i aramaya başladı. Hat devamlı kapalıydı. Hiddetten morarıyordu Hâle. Dizi film çoktan bitmiş ve ana kız yatak odalarına çekilmişlerdi.
Ama Hâle bir türlü yatağa giremiyordu.
içinde tarifsiz bir huzursuzluk vardı...
Yaşlı kadın bastonuna dayanarak kapalı eczanenin demir kepenklerine yaklaştı. Işıklı panodaki nöbetçi eczanelerin listesine baktı. En yakın nöbetçi eczane Ziverbey'deydi. içinden homurdandı.foraya vasıtasız gidemezdi.
Gecenin o saatinde tenha sokaklarda boş taksi aramaya başladı. Bir araba önünde yavaşladı, ama o saatte yaşlı ve elindeki bastonla zor yürüyen bir müşteri olduğunu görünce hiç durmadan Hızlandı ve uzaklaştı.
Yaşlı kadın arkasından küfretti. Cehennemin öbür ucunda bile olsa o eczaneye erişecekti. Sevgili oğlunun hayatı söz konusuydu. Bekledi biraz. Daha sonra yaklaşan taksinin şoförü anlayışlı bir delikanlıydı.
"Buyur teyze" dedi. "Nereye gideceksin?"
"Ziverbey'e evlat. Nöbetçi eczaneye."
"Hadi bin anacığım. Bu saate niye sen sokağa çıkarsın ki, evinde başka kimse yok mu eczaneye gidecek?"
içinden, geveze, diye homurdandı Yaşlı Kadın. Şoförün
323
iyi niyetle söylendiğini biliyordu ama ona neydi? Kısaca "Yok" dedi.
Şoför dikiz aynasından ona acır gibi bakmıştı önce. Ama yüzündeki nemrut ve aksi ifadeyi görünce konuştuğuna pişman olmuş gibi susup arabayı verilen adrese sürmeye başladı.
Taksi nöbetçi eczanenin önünde durunca kadın, şoföre, "Beni bekle" dedi. "İlaçları alıp geri döneceğiz."
Şoför başını sallamakla yetindi. Arkasından ayağını sürterek yürüyen kadına baktı, bazı yaşlı insanlar bunun gibi acuze oluyorlardı, lanet ve aksi. Motoru stop edip beklemeye başladı.
Eczanede bir iki müşteri vardı. Orta yaşlı, saçları sarıya boyanmış, makyajlı kadın, yazar kasanın arkasına oturmuş ilaç bedellerini tahsil ediyor, kalfası olması gereken otuz yaşlarındaki sünepe bir oğlan da müşterilere hizmet veriyordu. Yaşlı kadın elindeki kâğıdı sırasını beklemeden kalfaya doğru uzattı.
"Evlat bana hemen şu ilaçları ver. Dışarda taksi bekliyor" dedi.
Kalfa hiç oralı olmadan, "Sıranızı bekleyin teyze" dedi. "Şimdi size de bakarım."
Kadının önündeki kalantor giyimli zat, kadına şöyle bir baktıktan sonra, "Benim acelem yok" diye mırıldandı.
"Hanımı bekletmiyelim."
Kalfa ikaz üzerine yaşlı kadının elindeki kâğıda uzandı. Kalantor zat yaptığı jest için hafifçe gülümsemiş ama kadın onun yüzüne bile bakmamıştı. Tek isteği bir an önce ilaçları alıp evine dönmekti. Bu arada kıtipiyoz kalfanın reçete proplemi yaratmasından huylanıyordu. Kalfa kâğıda bakınca kaşlarını çatmış, irkilmişti.
"Bu ne teyze?" dedi. "Burada ilaç ismi yazmıyor ki?"
324
Yaşlı kadın sertçe homurdandı. "Ya ne yazıyor?"
Kalfa ya sabır çekercesine başını salladı. Ona açıklama yapmayı gereksiz buldu, sonra hızlı adımlarla yazar kasanın arkasında oturan saçları boyalı eczacının yanına gitti, eğilerek kağıdı gösterip bir şeyler fısıldadı. Eczacı kadın gözlüklerinin üzerinden kısa bir süre yaşlı müşteriyi süzdü.
"Bunları size kim tavsiye etti teyze?" dedi.
Kadın dikleşerek söylendi.
"Kim olacak, doktorumuz tabii..."
"Ama..." dedi eczacı kadın sonra susarak kalfaya dönüp bir şeyler söyledi. Yaşlı kadın huylanmaya başlamıştı. Hâlâ reçetesiz ilaç istemesinin sorun yarattığını sanıyordu. O sırada başını sallayan kalfa yeniden kadına yaklaştı.
"Nesi var hastanızın?"
Katillerin annesi kısa bir tereddüt geçirdi.
"Kolunda yarası.
"Ne yarası?"
"Ne bileyim? Birisinle tartışmış işte."
"Haa, anladım" dedi kalfa. Sonra arkasındaki vitrinden iki ufak ilaç kutusu çıkararak plastik bir poşete koyup kadına uzattı.
Yaşlı kadın kendisini bekleyen taksiye doğru yürüdü...

Dev yerinden kıpırdamıyordu. Upuzun boyuyla kapının eşiğinde sütun gibi hareketsizdi. Ersel nazarlarını ondan alamamıştı. Yarı aydınlık odada sessiz, fakat tedirgin bir
-1 bekleyiş hüküm sürüyordu.
E *
325
r
Bir süre çıt çıkmadı.
Sahire burnunu çekti. Parmaklarının ucuyla yanaklarına süzülen gözyaşlarını sildi, içinden kendine lanetler okuyordu. Annesinin pisliklerine karışmaması lazımdı, ama onlara acımış ve yardıma kalkışmıştı. Şimdi de vicdan azabı çekiyordu, annesi sırlarının dışarıya çıkmasına kesinlikle izin vermezdi. Doktoru işi bittikten sonra oğullarından birine öldürteceği kesindi. Yeniden hıçkırmaya başladı.
Ersel, "Lütfen sakin olmaya çalış" diye fısıldadı Sahi-re'ye. "Buradan çıkmam için bana yardım et. Senin suçsuz ve bigünah olduğunu biliyorum. Ben de bir doktor olarak sana yardım eder ve savunurum. Zaten bunların ikisi de cezai ehliyete sahip olmayan hastalar ve mutlaka tedavi görmeleri lazım. Kabul et ki toplum içinde dolaşmaları son derece sakıncalı, ciddi bir tedaviye ihtiyaçları var."
"Biliyorum" diye kısık sesle konuştu Sahire. "Çok pişman oldum. Hata bende. Seni asla buraya getirmemeliydim."
"Boş ver, olan oldu. Şimdi de buradan çıkarmanın bir yolunu bul bana."
Kız umutsuzca başını salladı.
"Bu çok zor..."
"Neden?"
"Kapıda duran kardeşim... Seni asla bırakmaz. Robot gibidir o. Çok geri zekâlıdır ve asla annemin sözünden dışarı çıkmaz. Ondan ödleri kopar her ikisinin de."
Ersel durakladı.
"Yine de şansımızı denemeliyiz bir kere. Sen de biliyorsun annen döndükten sonra kaçma imkânım daha da azalacak."
"Evet, doğru" diye mırıldandı Sahire.
326
Henüz vakitleri vardı. Yaşlı kadın hemen dönemezdi, Ersel içinden nöbetçi eczane inşallah uzak bir yerdedir, diye geçirdi. Fakat sonra ürpermekten de kendini alamadı. Kadın muhtemelen yazdıklarının tam ilaç adı olmadığını eczacıdan öğrenecekti nasılsa. Doktor olmadığını anlarsa facia o zaman başlayacaktı asıl. Belki Sahire'nin yardım için gösterdiği iyi niyeti de kaybedecek ve küçük fahişeyi de aldattığından dolayı gazabını üstüne çekecekti. Ayrıca ona da ne oranda güvenebileceği henüz meçhuldü. Ailece sahip oldukları hastalığın onda da bir tezahürü olabilirdi.
"Vural senin sözünü dinler mi?"
Sahire omuzlarını silkti.
"Benim her iki ağabeyimle de temasım en az düzeydedir. Hele şu yatakta yatanla. Onu hiç sevmem. Tek kelime konuşmam."
"Ya şu kapıdaki devle?"
"O çocuk gibidir... Anlarsın işte... Bu senin sahan. Ona acırım da. Aslına bakılırsa o iyi bir insandır, uysaldır da. Asıl bela o yaşlı cadıdır. Kötülüğün kumkuması odur."
"Tahmin etmiştim zaten. Şimdi bir bir düşün. Buradan çıkmamız için bir formül ayarla. Annen gelmeden önce sokağa kapak atmalıyız."
Kız umutsuzca ayağa kalktı. Üstünü başını düzeltti.
"Bekle" diye fısıldadı. "Şansımı bir deneyeceğim."
Ersel de yeniden yatağın ucuna oturmuştu.
Sahire kapıya doğru yürüdü. Dev onu hemen durdurmuştu.
"Nereye?" diye sordu.
"Doktor biraz su istiyor."
"Olmaz."
"Ne demek olmaz? Su lazım..."
327
"Annemin emri var. Dışarı çıkmak yasak. Annem dönünce içer."
"Suyu kendine değil, Volkan'a verecek."
Dev saf saf söylendi.
"Ama Volkan su istemedi ki. O konuşmuyor."
Sahire terslendi.
"Aptal! O nasıl konuşur, baygın. Ama vücudu susuz kalmış. Doktor bu, o anlıyor."

Dev şaşırmış gibi kız kardeşine baktı. Bir an kararsız kalırmış gibi göründü. Sonra yine olumsuzca başını salladı.
"Olmaz!" diye mırıldandı. "Annem kimseyi bu odadan dışarı bırakma dedi. "
"Saçmalama. Burası benim de evim. istediğim yere girip çıkarım. Hem ben odama gitmek istiyorum. Sen ne karışıyorsun? Uyuyacağım."
Geri zekâlı dev aptallaşmış şekilde kardeşine bakıyordu. Böyle bir durum ilk defa başına geliyordu ve karar vermekte zorlanıyordu. Basit mantığı kız kardeşini haklı gösteriyordu. Sahire her zaman odasına gider uyurdu. Bu doktordan ona neydi? Fakat diğer yandan da annesinin verdiği emir beynini zorluyordu.
Ersel iki kardeş arasındaki konuşmayı sabırla izlemekteydi. Genç fahişenin neyin peşinde olduğunu anlamamıştı henüz. Ama herhalde bir bildiği vardı. Kapıdaki devin nazarlarının üzerine çevrildiğini görünce onu rahatlatmak istercesine ilgisiz görünmeye çalışarak bakışlarını başka yöne çevirdi.
Heyecandan kalbi duracak gibiydi.
Genç, sağlıklı ve güçlü kuvvetli bir insandı Ersel. Aklından bir an adamı itip dışarıya fırlayabilir miyim diye de dü-
328
sünmüştü ama devasa yapısı ve o hantal görünümüne rağmen ne denli güçlü olduğunu işlediği cinayetlerden biliyordu. Buna cesaret edemedi; en sağlıklı yol aklını kullanmaktı. Devin tek açığı geri zekâsıydı; nitekim kız kardeşi bile o yolu deniyordu.
Vural'ın yüzü hatları karman çorman oldu.
Dudakları büzüldü, kaşları çöktü. Bir eliyle kısacık kesilmiş saçlarını kaşıdı. Karar vermekte zorlanıyordu.
"Hadi çekil kapıdan" diye bağırınca Sahire usulca yana kaydı ve kardeşinin dışarıya çıkmasına izin verdi. Genç fahişe karanlık koridora fırlamış ve koşmaya başlamıştı. Az sonra koridorda sesler kayboldu. Ersel başka ses duymaz olmuştu.
Sahire nereye gitmişti acaba?
Belki sokak kapısından sokağa fırlayıp polisten imdat istemeye gitmiştir diye düşündü ama az sonra bu düşüncesinin pek de akıl kârı olmadığını kabullenmek zorunda kaldı. Kadın kendisine neden yardım etsindi ki? O bundan önce işlenen cinayetleri de biliyordu nasıl olsa; ama şimdiye kadar bu rezilliği durduracak en ufak bir girişimde bulunmamıştı. Ersel onun için bir hiçti, sıradan, barda rastladığı bir müşteri, hatta onunla yatmamıştı bile. Başka bir açıdan düşünülecek olursa, kız ailesinin gizlerini saklamak zorundaydı, çünkü en başından beri bu rezilliğe gırtlağına kadar batmıştı.
Ersel içinden küfürler etti.
Polisliğe özentisi bu kere başını iyice belaya sokmuştu. Acaba bu katiller evinden nasıl kurtulabilirim diye, kara kara düşünmeye başladı.
***
329
Saat yarıma geldiğinde Hâle hâlâ yatak odasında beş dakikada bir Ersel'i arıyordu. Hiç açılmıyordu telefonu. Devamlı kapalıydı.
Önceleri sinirlenmişti. Ersel'in o fahişeyle birlikte gönül eğlendirdiğini düşünüyordu, ama daha sonraları ciddi kaygular hissetmeye başladı. Böyle bir niyeti olsa bunu dün gece de değerlendirebilirdi. Oysa kendisine samimi bir şekilde itirafta bulunmuş, hatta yemek sırasında ettiği o telefonla kadını atlatıp peşine düştüğünü söylemişti.
Ona ne şekilde erişebileceğini düşündü. Evinin telefonunu de biliyordu, evinden aradı ama evi de cevap vermiyordu. Sonra aklına geldi, zayıf bir ihtimal de olsa, acaba gazeteye telefon etmiş midir diye, gazeteyi aradı. Santral Haber Servisi'ni bağladı. Nöbette Bülent ile Nuri vardı. Telefonuna Bülent çıkmıştı. Ciddi, dikkatli ve işini seven bir arkadaştı Bülent. Ona Ersel'in bu gece gazeteye herhangi bir mesaj bırakıp bırakmadığını sordu. Bülent, "Bir dakika bekle" diyerek soruşturdu. Verdiği cevap olumsuzdu, Ersel aramamıştı. Genç kız teşekkür edip telefonu kapattı.
Bir ara bilinmeyen numaralardan Rosto barın telefonunu öğrenip orayı da aramayı aklından geçirdi. Fakat saat bire yaklaşıyordu, yeni bir günün ilk saatine girmişlerdi. Ersel'in o saate kadar barda kalmasının imkânı yoktu, vazgeçti.
Ama endişesi gittikçe artmaya başlamıştı.
Acaba Ersel hangi cehennemdeydi?
***
Dakikalar geçiyordu. Şimdi Kızıltoprak'taki evde inanılmaz bir sessizlik vardı.
330
Ara sıra yataktaki hastanın inlemesinden başka tek ses işitilmiyordu. Ersel göz ucuyla kapıdaki dev'e baktı yeniden. Hiç kımıldamıyordu adam, heykel kadar hareketsizdi. Onu masaldaki Âlâattin'in sihirli lambasından çıkan cine benzetti. O müthiş iriliğine rağmen yüzü saf ve çocuksuydu. Sırtında komik bir pijama vardı. Kalın, boyuna çizgili, pazen bir pijama. Hazır alınmadığı belliydi, muhakkak evden yapılmıştı. Piyasada satılan,

standart ölçülere sığamayacak kadar iriydi dev. Pijamanın düğmelerini boğazına kadar ilikle-mişti. Soğuk bir kış gününde olmalarına rağmen, terliksiz, çorapsız, yalın ayak duruyordu kapının eşiğinde.
Ersel artık Sahire'den de ümidi kesmişti. Yardım niyeti olsa şimdiye kadar bir yolunu bulur ortaya çıkardı ama genç fahişe geri dönmemişti. Körle yatan şaşı kalkar diye, düşündü. Ondan yardım ummması hataydı. Kendi başının çaresine bakacaktı artık.
"Adın ne senin?" diye sordu dev'e.
Böyle bir anda sualin yersizliğini idrak edemeyecek kadar geriydi dev. İsteği sadece onunla yakınlaşmaya çalışmaktı Ersel'in.
Vural gök gürültüsünü andıran sesiyle homurdandı.
"Kes sesini, konuşma!"
"Neden?"
"Annem yabancılarla konuşmamı istemez."
"Ama ben yabancı değilim ki, doktorum. Buraya ağabeyini iyi etmeye geldim. Beni kız kardeşin getirdi. Yabancı sayılmam. Ağabeyinin iyileşmesini, yataktan kalkmasını istemez misin? Yine birlikte sokağa çıkarsınız."
Dev garip garip Ersel'e baktı.
Konuşmak istediği belli oluyordu. Fakat cesaret edemiyordu bir türlü. Başını çevirip karanlık koridora baktı, kim-

se olup olmadığını anlamak istercesine. Sonra evin sessizliğinden cesaret almış gibi homurdandı.
"Volkan iyileşecek mi?"
"İyileşecek tabii. Yarın ayağa kalkar, merak etme."
"iyi öyleyse..."
Yine bir sessizlik oldu.
"Kaç yaşındasın sen?" diye sordu Ersel.
"Bilmiyorum."
"insan yaşını bilmez mi hiç? Hadi söyle?"
"Bilmiyorum dedim ya."
"Hiç okula gittin mi sen?"
"Okula mı? Gitmedim."
"Yani okuma yazma bilmiyorsun, öyle mi?"
Dev önce cevap vermedi. Sonra hızlı hızlı söylendi.
"Volkan gitti ama."
"Kaçıncı sınıfa kadar?"
"Ne? Onu bilmiyorum. Hem sana ne? Niye soruyorsun?"
"Seninle arkadaş olmak için."
"Ben seninle arkadaş olmak istemiyorum."
"Neden ama? Ben istiyorum."
"Benim arkadaşım var."
"Kim?"
"Volkan var ya..."
"O arkadaşın değil, kardeşin."
"Ne fark eder? Ha arkadaş ha kardeş..."
"Fark etmez olur mu? insan kardeşiyle her istediğini yapamaz. O senin ağabeyin, pek çok isteğine mâni oluyordur, değil mi?"
Dev yeniden garip garip Ersel'e baktı.

"Nereden biliyorsun sen?" diye homurdandı o gür sesiyle. Ama bu kez sesinde tehdit ve korkutucu ton yoktu.
Bilgiççe başını salladı Ersel.
"Bilirim ben. Benim de bir ağabeyim vardı. Her işime karışırdı. Paylar, azarlar, hatta beni döverdi de. Volkan da seni döver mi?"
"Dövmez."
"Ama zaman zaman azarlar, çıkışır. Öyle değil mi?"
Dudaklarını büktü dev.
"Bazen."
"Oysa bir arkadaşın olsa bunu yapmazdı."
"Yapmaz mıydı?"
"Yapmazdı tabii."
Vural kalın ve küt parmaklarıyla kısa saçlarını kaşıdı.
"Ne yapardı peki?"

"Pek çok şey. Mesela sen arkadaşım olsan beraber gidip içki içerdik."
"içki mi? Bira mı yani?"
"Bira, şarap veya rakı."
Dev dişlerini göstererek gülümsedi. Dişleri sapsarıydı.
"Bir kere Volkan da bana bira içirdi."
"Beğendin mi birayı?"
"Hayır."
"Neden?"
"İnsanın başını döndürüyor. Annem öğrenince çok kızmıştı."
Ersel yavaş yavaş dev'in yanına yaklaşıyordu. Aralarındaki mesafe iyice azalmıştı. Ersel'in boyu 1.80 olmasına rağmen onun ancak omuzlarına kadar gelebiliyordu.
"Eh, bira sevmiyorsan biz de tavşan yakalar onun kanını içeriz. Hiç tavşan kanı içtin mi sen?"
Vural yine hayretle gazeteciye bakmıştı.
333
"Tavşan mı?"
"Evet... Hoş bir tadı vardır. Kedi kanından daha lezzetlidir."
Kedi lafını işitmek dev'de beklenmedik bir etki yaratmıştı. Yüzündeki o yumuşak ifade birden kayboldu. Gözlerinde şimşekler çaktı aniden.
"Sen nereden biliyorsun?"
"içtim de ondan."
"Yalan söylüyorsun. "
"Neden yalan söyliyeyim ki? Arkadaşlar birbirlerine yalan söylemezler."
"Ama sen söylüyorsun."
"Nereden çıkardın yalan söylediğimi?"
"Çünkü kan içildiği söylenmez. Bunu yabancılara söylersen, annen kızar."
"Benimki kızmaz."
"Yalan... Dayak yersin sonra annenden."
"Sana bunu annen mi öğretti?"
Vural başını salladı.
"Tabii, ne sanıyorsun?"
"Kedilerin kanını içmeni de o mu öğretti?"
Dev yine başını sallamıştı.
"Volkan da kedi kanı içer mi?"
"İçer..."
"Ya annen? O da kedi kanı sever mi?"
Ersel, Vural'ın yüz ifadesini takip edemez olmuştu adeta. Her soru koca devde farklı uyarılar yaratıyordu sanki. Bazen saf ve uysal bir çocuk gibi gülümsüyor, bazen de id-rakta zorluk çektiğinde vahşi bir hayvan gibi dudakları gerilip gözlerinden ateş saçıyordu.
334
"Neden soruyorsun?" diye gürledi aniden.
"Hiç, merak ettim sadece."
"Sen bizim dostumuz olsan bilirdin. Sen arkadaş değil-sın.
"Ama olmak istiyorum."
"Yalancı... Sen yalan söylüyorsun."
"Hayır, söylemiyorum."
Tam o sırada Ersel aşağıdan akseden bir sesle irkildi. Bir kapı kapanmıştı sanki. Önce bunun Sahire olduğunu düşündü. Fahişeden ümidini kesmişti ama yine de belli olmazdı. Belki durumun kaçınılmazlığını anlayan kadın son anda gerçekten polisten imdat istemenin, en azından kendisini kurtarmak için bir çözüm olduğunu anlamış olabilirdi. Az evvel burada döktüğü gözyaşlarının samimi olduğuna inanmak istedi. Fakat az sonra bütün ümitlerinin sona erdiğini duyumsadı. Zira üst kata çıkan merdivenlerde yaşlı kadının kullandığı siyah abanoz bastonun basamakları tırmanırken çıkardığı gürültüleri duymuştu. Ersel geçen zamanın değerlendirmesini yapamayacak kadar heyecanlıydı. Felçli kadının bu kadar çabuk sürede nöbetçi eczaneyi bulup döneceğini tahmin edememişti.
Nutku tutulmuş gibi birkaç adım geriledi.
Yaşlı kadın geri dönmüştü. Kuşkusu yoktu. Bir an foyasının ortaya çıkacağını düşündü. İlaçları alamamışsa, yapacağı bir şey kalmamıştı artık. Dev, kapının aralığından, yaklaşan annesine baktı. Bastonun yere vuran sesleri şimdi daha iyi duyuluyordu.
335
4

Gözüne uyku girmiyordu Hâle'nin. Işığını söndürmüş yatağın içinde dönüp duruyordu, içinden yükselen bir his bu gece anormal bir durumun vuku bulduğunu söylüyordu genç kıza. Ersel mutlaka kendisini arardı; bugün ondan ayrılırken yaptıkları son konuşmada, o fahişenin ağzından tatmin edici bir şey öğrenirsem, mutlaka seni haberdar ederim demişti. Ne kadar merak içinde olduğunu biliyordu. Fakat hâlâ aramamıştı.
Baş ucundaki lambayı yaktı. Saate baktı. Gecenin üçü olmuştu.
Korkarak eli komodinin üzerindeki telefona gitti yeniden. Bir kere daha arayacaktı Ersel'i. Numaraları tuşladı. Cep telefonu yine kapalı çıkmıştı. Bu defa evini aradı. Zil acı acı ötüyordu ama açan yoktu.
Gecenin bu saatinde ne yapabilirim, diye düşündü. Artık aklına kötü şeyler gelmeye başlamıştı. Şayet Ersel'in faraziyesi doğru ise, o fahişe de mükemmelen katil kardeşlerin yardakçısı olabilirdi. Bu sabah Kızıltoprak'taki pastacı-

nm tarifleri ne yazık ki Ersel'in savını haklı çıkaracak nitelikteydi.
Hâle üstündeki yorganı atarak yataktan fırladı.
Bir şeyler yapması gerekiyordu ama ne? Tek başına gecenin bu saatinde Kızıltoprak'taki o eve gidemezdi. Gitse bile ne öğrenecekti? Hiçbir sıfatı olmadan o eve giremezdi ya. Hem Ersel'in orada olduğu ne malumdu?
Geceliğinin içinde titriyordu sinirden.
Bir an Başkomiser Ekrem'e telefon edip ondan yardım istemeyi düşündü. Ne de olsa o polisti ve duruma müdahale edebilir, en azından Ersel'i bulmanın yolunu bilirdi. Ama Başkomiseri aramakta da zorlanıyordu, içindeki bütün endişeye rağmen son anda kendini frenledi. Ya yanılıyorsa, ya Ersel işi unutmuş o fahişeyle bir gece geçirmeye kalkışmış-sa ne olacaktı? İşin içinde bir de Başkomisere rezil olmak vardı. Ayrıca Başkomiser'e müracaat ederse bu konuda öğrendikleri her şeyi anlatmak zorundaydı, şayet Ersel gerçek anlamda bir tehlikede/değilse, belki bu davranışına fena halde kızabilirdi de. Ne'de olsa aralarında Başkomiserle tatlı bir rekabet mevcuttu.
Kararsızlıktan kıvranıyordu genç kız. Tam bir şaşkınlık girdabına kapılmıştı. Bir yanda hoşlandığı adama - şayet tehlike de ise - yardım edememenin perişanlığı, diğer yanda da bir türlü beyninden silip atamadığı sıradan bir fahişe ile geçirebileceği gecenin ruhundaki ezikliği vardı.
Oda penceresinin önüne gitti. Perdeleri aralayıp gecenin karanlığında bomboş sokaklara baktı. Acaba şu anda neredeydi Ersel?
Adi bir kadının koynunda mı, yoksa ıssız bir sokağın soğuk kaldırımlarında cansız mı yatıyordu? Elinde olmadan ürperdi.
Başkomiseri aramaya gururu mâni oluyordu. Ama teh-

like ihtimalini düşündükçe de beyni törpüleniyordu sanki.
Bir şeyler yapması gerekiyordu. Bu kararsızlıkla daha fazla duramayacağını anlamıştı artık. Usul usul giyinmeye başladı.
Kızıltoprak'taki o eve gidecekti...
Sokaklar o saatte bomboştu.
Hâle evlerinin az ilerisindeki telefonlu taksi durağına doğru ilerledi. Evden çıkmadan önce annesine gazeteden âcil bir iş için aradıklarını, hemen gazeteye gitmesini gerektiğini bildiren bir not yazıp salondaki masanın üzerine bırakmıştı. Annesi bu durumlara alışıktı; gerçekten de görevi gereği, saate bağlı olmaksızın gazeteye çağrıldığı olurdu. Kâğıdın altına da seni bu saatte uyandırmak istemedim, diye bir not düşmüştü.
Taksi durağında üç nöbetçi araba vardı.
Hâle sıradaki arabaya yaklaştı. Durakta çalışan şoförlerden bazılarını tanırdı. Zira servisi kaçırdığı zamanlar bu taksi durağından arabayla gazeteye gitmek zorunda kalırdı. Nöbetçi şoför de onu tanımıştı. Arabaya atlarken, "Günaydın abla" demişti. "Gazeteye mi?"
"Yok, Kızıltoprak'a."
Uyku sersemliğini üzerinden atmaya çalışan şoför, "Hayrola abla? Gecenin bu saatinde ne işin var orada?" diye sordu.
Hâle konuşmaya hiç istekli değildi.
"Vazife işte, ne yaparsın. Nereye gönderirlerse, oraya gitmek zorundayız."
"Senin bu işin de zor be abla! Kendine daha rahat bir iş bulamadın mı?"

Şoför bu minval üzere bir şeyler de daha mırıldanmıştı ama artık genç kızın onu dinlediği yoktu. Bakışlarını dışarının karanlığına vermiş, içindeki endişeyle dalgınlaşmıştı. Şoför de fazla muhabbete girmemişti zaten. Taksi boş yollarda adeta uçuyordu.
Hâle tam tren köprüsünün altında taksiden indi. Şoförün suratındaki hafif şaşkınlığı yakalamıştı. Galiba o olay yeri kalabalığı bekliyordu. Gazetecilerin, televizyon kameramanlarının akın ettiği, insanların kaynaştığı

bir yer. Oysa müşterisi inin cinin top oynadığı tenha bir mahalde inmişti arabasından. Ama fazla da ilgilenmedi; arabasını geri manevra ile döndürüp gazladı.
Genç kız o gözden uzaklaşıncaya kadar yerinden kımıl-damamıştı. Ürküntüyle etrafına bakındı. Dört yolağzı bomboştu. Sokakta uğuldiiyan rüzgârın sesi yansıyordu sadece. Sokak lambalarından başka, hiçbir evde ışık yanmıyordu. Buz gibi bir korku damarlarında dolaştı. Bir an yerinden kı-mıldayamadı. Taksinin içindeyken, belki de şoförün varlığından, bu korkuyu içinde hissetmemişti, ama şimdi sabaha karşı, soğuk kış gecesinde ve ıssız bir sokakta yapayal-nızlık kâbus gibi içine çökmüştü. İlk defa yaptığının anlamsızlığını kavrar gibi oldu.
Gecenin bu saatinde burada ne işi vardı?
Daha Ersel'in o evde olduğunu dahi bilmiyordu. Bir an için arkadaşının o evde olduğunu kabul etse bile tek başına ne yapabilirdi?
Sert esen rüzgâr yüzünü yaladı. Sokağın ortasında daha fazla duramazdı. Ağır ağır ilerlemeye başladı. Daha bu sabah Ersel'le bu sokakta araştırma yapmışlardı ama o sırada
339
içinde hiçbir korku hissetmemişti. Her taraf gün ışığıyla aydınlık ve etraf insanlarla doluydu; en önemlisi ise kendisini her türlü tehlikeden koruyabilecek bir erkek vardı yanında. Oysa şimdi yapayalnızdı, içindeki korkunun gecenin karanlığından kaynaklandığını hissetti.
Ayaklarını sürükleyerek o kagir evin bulunduğu sokağa saptı. Yol hafif meyilliydi. Attığı her adımda Hâle'nin hissettiği ürküntü biraz daha artıyordu.
Uzaktan o evi gördü. Gerçekten de hayaletli bir eve benziyor, diye düşündü. Sokağın içinde ev hemen diğer binaların yanında sırıtıyordu. Çevresi yapsatçıların inşa ettikleri sıradan apartmanlarla kaplı olduğu halde, o uğursuz bina, bahçe içinde, unutulmuş, tek başına kalmış bir görünümdeydi.
Ürkek adımlarla biraz daha ilerledi.
Eve yaklaşıyordu. Evi gündüz gözüyle de görmüştü ama şimdi nedense karanlığın etkisiyle sanki o bahçe çok daha büyük ve bakımsız görünmüştü gözüne. Taşları yerinden fırlamış, yer yer çatlamış, alçak bahçe duvarının içindeki topraklardan yabani otlar fışkırmıştı. Son derece bakımsızdı bahçe. Hemen yakında sokak lambası da olmadığından, eski kagir ev ve otların bürüdüğü bahçe kapkara gölgeler içinde kalıyordu.
Evin cephesi haliyle sokağa bakıyordu. Burayı sabahleyin de görmüştü ama asıl ürkütücü yanını şimdi fark ediyordu, sanki koskocaman, köhne bir enkazdı. En az elli senelik olmalıydı, belki de daha eski. Dış sıva boyaları çatlamış, gerçek rengi kaybolmuştu. Zaman içinde çatıdan pek çok kiremit uçup gitmiş olmalıydı. Saçak süslemelerinin bir kısmı kopmuş, yerinde sallanıyordu. Ama alt kat pencerelerinin
340
pancurları sıkı sıkıya örtülüydü. Tahtalar kahverengini andıran bir karalığa dönüşmüş, güneşin ve yağmurların etkisiyle solmuş, sulardan leke leke olmuştu.
Hâle nefesini tutarak eve bakmaya devam etti. Tüm eski ve köhne haline rağmen harabe havası yoktu. Önce onu yılların yıprattığı bir enkaz gibi görmüştü ama her nasılsa canlıydı bu ev. Hatta insanı korkutacak kadar canlıydı. Eğer bir eve insanca duygular yakıştırılabilse, bu ev için ancak öfkeli denilebilirdi. Çok öfkeli. Kudurmuş...
Gecenin gölgesine sığınıp evden akseden herhangi bir ışık aradı önce.
Zifiri karanlıktı. Dışarıya sızan en ufak bir ışık yoktu. Katilleri barındıran kagir bina, sahipleri gibi derin bir uykuda olmalıydı. Hiçbir hayat emaresi görünmüyordu.
Buraya neden geldim sanki, diye hayıflanmaya başladı genç kız. Ne bulacağını umuyordu ki? Ersel hayati bir tehlikede olmayıp, o fahişe ile gecesini değerlendirmeye kalkmış olsa bile, herhalde bu zevkini katillerin yuvasında tatmine kalkışmazdı. Bu son derece saçma ve mantıksız olurdu. Böyle bir düşünceye çocuklar bile gülerdi. Yavaş yavaş kendine kızmaya başladı. Neden bu kadar anlamsız bir işe kalkışmıştı ki? Geriye dönüp caddeye kadar yürümeyi, sonra Bağdat Caddesi'n-den bir vasıta çevirerek evine gitmeyi düşündüğü anda birden irkildi. Köhne evin üst kat pencerelerinden birinde belli belirsiz bir ışık görür gibi olmuştu. Sanki örtülü ahşap pancurlardan hafif bir ışık sızıyordu. Hâle emin olamadı, acaba o ışık yeni mi yanmıştı, yoksa daimi yanık mı duruyordu? Belki de heyecan ve gerginlikten atlamış, gözünden kaçırmıştı.
Durdu, o ışığın aksettiği pencereyi dikkatle izlemeye başladı.
341
Sokak o denli tenhaydı ki, gecenin bu vaktinde sokağa girdiğinden beri ne bir vasıta geçmişti ne de bir yaya. Sanki kâinatın boşluğunda tek başına gibi hissediyordu kendini. Görülme endişesi yoktu. Yerine mıhlanıp kaldı.
O odada neden ışık yanıyordu acaba?
Kimin odasıydı orası? Fahişenin mi? Ersel orada olabilir miydi? Hayır, diye mırıldandı içinden. Önceleri çok saçma sapan şeyler düşünmüştü, ama bu kâbus dolu evin önüne geldikten sonra Ersel'in asla kendi isteğiyle burada kalacağına ihtimal veremezdi.
Gerisi de önemli değildi zaten.

O sadece sevdiği, hoşlandığı adamın hayatından, başına gelebilecek bir kazadan endişe etmişti; hepsi o kadardı. Hele bir sabah olsun, Ersel'le irtibat kursun, bunun hesabını soracak, çektiği azap ve üzüntü dolu saatlerin bedelini o zaman ona ödetecekti. Telefonunu devamlı kapalı tutmasının, bütün bir gece kendisini aramamasının şayet çok geçerli bir nedeni yoksa bunun faturası Ersel'e pahalıya oturacaktı.
Geriye döndü. Bu kez hızlı adımlarla sokağa geçip tren köprüsünün altına doğru ilerledi. Bir an önce caddeye varmak, kendini gecenin karanlığından kurtaracak bir taksi bulmak zorundaydı artık. Bu gece çok anlamsız bir maceraya kalkıştığına inanıyordu. Erkekler böyleydi işte; basit bir telefon, durumu açıklayan kısa bir izahat, bütün meseleyi halledecekken Ersel bunu çok görmüştü. Ben bir salağım, diye söylendi içinden. Ersel'i diğer erkeklerden çok farklı sanmıştı, ama onun da diğerlerinden hiç farkı yoktu. Bencil ve düşüncesizdi.
342
***
Ersel, kapının eşiğinde beliren yaşlı kadını ürpererek süzdü. Bastonu kavradığı elinde ufak bir plastik poşet taşıyordu. Demek ilaçları almıştı, içinden anlayışlı eczacıya şükran duydu, ama yine de eczanede neler olduğunu merak ediyordu; antibiyotik ve sülfamitli ilaçların reçeteye tabi olup olmadıkları hakkında bir fikri de yoktu. Neyse ki eczanelerimizde bu sorun fazla yaşanmıyor, diye düşündü.
Odaya ümitle giren kadının yüzü birden gölgelendi. Kaşları çatılarak sert sert dev'e baktı. Sonra hışımla sordu.
"Sahire nerede?"
"Odasına gitti anne."
"Seni geri zekâlı seni! Sana o bu odadan çıkmayacak demedim mi?"
"Ama burası onunda eviymiş, uyuyacakmış... Bana öyle söyledi. Doğru, değil mi?"
Dev korkudan sapsarı kesilmişti.
Ersel, o iri cüsseli adamın anasından neden bu kadar korktuğunu anlayamıyordu bir türlü. Yaşlı kadın ilaç poşetini yere fırlatıp Vural'ı iterek odadan çıktı yine. Ersel odada yine iki katille baş başa kalmıştı. Kadının koridordaki ayak seslerini duyuyordu. Sonra koridorun nihayetindeki bir kapının açıldığını duydu. Genç gazeteci kulaklarını dikmiş olacakları beklemeye başlamıştı. Anladığı kadarıyla evde garip bir kutuplaşma vardı. Yaşlı kadınla, kızının arası iyi değildi; fahişenin bu gidişata isyan ettiği, karşı çıktığı belliydi ama nedense çemberi kırıp onlardan kopamamıştı. Bu gece bile yaptıklarının nedametini çekiyor, ama kendisini kurtarmaya yanaşmıyordu.
Oda sessizdi.
Az sonra koridorun sonundaki Sahire'nin odasından
343
bağırmalar, yüksek sesli konuşmalar aksetmeye başladı. Ana kız birbirlerini yiyorlardı ama Ersel net olarak kullanılan kelimeleri duyamıyordu.
Ersel dost gibi görünerek Vural'a sordu. Hatta gülümsemeyi bile başarmıştı.
"Neler oluyor orada?"
"Annem kızdı" dedi dev. "Kızınca çok kötü olur."
"Kız kardeşini de döver mi?"
Vural sanki çok zor bir sualle karşılaşmış gibi yüzünü gözünü oynattı.
"Bilmiyorum" dedi. "Belki de döver."
Ersel, fahişenin gerçek adının Sahire olduğunu öğrenmişti artık.
"Annenin Sahire'yi dövdüğünü hiç gördün mü?"
Dev cevap veremedi. Hatırlamıyordu çünkü. Ama bilinçsizce sinirlenmeye başlamıştı; fark ettiği tek şey bu yabancının eve geldiğinden beri sakin düzenlerinin bozulduğuydu. Annesi bir şeylere kızıyordu, Sahire sebebini bilmediği şeylere ağlıyordu ve kendisi bir türlü odasına gideme-den bu kapının önünde beklemek zorunda kalıyordu. Bütün bunlara bu lanet doktor sebebiyet vermişti.
"Kes sesini!" diye gürledi birden.
Bağırırken boynunun damarları inanılmaz bir şekilde kabarmıştı. Korkan Ersel hemen susmayı yeğledi. Sapığı kızdırmanın hiçbir yararı yoktu.
"Peki arkadaşım, bağırma... Sustum, işte" dedi.
Odanın içinde hareketsiz ve sessiz kalırken gözleri yataktaki yaralıya gitti. İki kardeşin de normal insanların çok ötesinde oldukları açıkça belliydi; neyse ki o yaralı ve hasta diye geçirdi aklından. O da sağlıklı ve ayakta olsaydı için-
344
de bulunduğu şartlar asıl o zaman tam bir facia olacaktı. Bu iki canavarın bir araya geldikleri zaman ne denli bir tehlike yarattıklarını asıl o zaman görmeliydi. Kesin olan şuydu; yaralı Volkan çok daha tehlikeliydi zira dış görünümünden onun geri zekâlı olduğunu anlamak pek mümkün olmuyordu. Ersel zaten bunun sınırlarını çizmeye ve derecesini takdire de yetkili değildi, bu gerçek bir doktorun alanıydı hem de uzman bir psikiyatrın. Karadenizli pastacının anlattıklarını hatırladı, Volkan sözde bu koca dev'i gezdiren, onu

dolaştıran ağabey rolündeydi. Ama zevk için insanları ve kedilerini öldüren iki sapıktan normal diye bahsetmenin imkânı yoktu. Daha doğrusu bu evdeki herkesin akli dengesinden şüphe etmek gerekirdi, burası tam açık bir tımarhaneydi.
Buradan kaçmanın bir yolu olmalıydı, mutlaka olmalıydı. Aksi halde o yaşlı kadın kendisini kesinlikle yaşatmazdı. Çünkü sırlarını öğrendiğini biliyordu artık. Tek beklediği oğlunu iyileştirmesiydi. Sabırlı ve soğukkanlı ol diye, kendi kendine telkinde bulundu. Hâlâ bir avantajı vardı. Gerçek kimliğini bilmiyor ve onü doktor sanıyorlardı. En azından Volkan iyileşinceye kadar ona bir kötülük yapmazlardı. Yaşamı Volkan'ın iyileşme süreciyle orantılıydı. Büyük ağabey kendine gelince onun da işi bitik demekti. Tabii o zamana kadar bir yolunu bulup kaçmayı başaramazsa. Sırtını soğuk terler kapladı birden. Gerçekte yaralının durumu neydi acaba? Gördüğü kadarıyla kolunda derin bir bıçak yarası vardı. Hesaba göre üç gece önce olmuştu ama böyle bir bıçak yarasından dolayı neden bir türlü kendisine gelemiyordu hasta? Yaranın öldürücü nitelikte olmadığını sanmıştı ama bu konuda bilgisizdi, acaba yara bilmediği bir komplikasyona yol açmış ve hastanın durumunu ölümcül bir hale getirmiş olabilir miydi? Adam ateşler içinde ve devamlı dalgındı.
345
Sakat kadının bastonunun tahta zeminde çıkardığı tak takları duydu. Hastanın odasına dönüyordu. Düşüncelerinden sıyrılıp bakışlarını kapıya çevirdi. Eşikte önce Sahire göründü. Ağlamış, yüzü gözü şişmişti. Henüz temizlenmemiş makyajı yanaklarına sarkıp bulaşmıştı. Yaşlı kadın sağlam koluyla onu içeriye itti.
Sahire sarsılarak odaya girdi. Ersel'e bakmamak için gayret sarfediyordu. Genç gazeteci yeni bir ümide kapıldı; annesi ona düşman olduğuna göre acaba fahişeden yararlanma şansı hâlâ mevcut muydu? Meşhur terane aklına geldi. Düşmanımın düşmanı benim dostum olur, derlerdi. Ama ona fazla güvenemeyeceği fikri yeniden baskın çıktı Ersel'in beyninde. Sahire'nin böyle bir düşüncesi olsaydı, odadan çıktıktan sonra en azından telefon eder, polis çağırır, birilerinden yardım isterdi annesi eczaneye gittiğinde.
Ona güvenemezdi...
Yaşlı kadın yanına yaklaşınca bastonuyla yerde duran ilaç paketlerini işaret etti.
"İşte, doktor... İstediğin ilaçları getirdim. Hadi, oğlumu iyileştir. Bundan sonrası sana kalmış bir mesele. Ve sakın aklından çıkarma, oğlumu ayağa kaldıramazsan bu senin de sonun olur."
Donakalmıştı Ersel. Bunun kurusıkı bir tehdit olmadığını biliyordu.
Şaşkın şaşkın kadına baktı. Yapacağı bir şey yoktu. Yerde duran ilaç kutusuna eğilmeden önce ayrı ayrı hepsinin yüzünü inceledi. Dev her şeyden habersiz sakindi. Sahire devamlı Ersel'e bakmaktan kaçınıyordu. Az evvel annesiyle odasında yaptığı tartışmadan yenik çıktığı belliydi. Yaşlı ka-
346
din ise mağrur ve huzurluydu. Oğlunun kurtulacağına inanıyordu artık.
Ersel'den ses çıkmadı. Eğilip yerdeki poşeti aldı. Tam bir yabancı gibi ilaç kutularına baktı önce. Biri yaraya ekilecek toz, diğeri de yutulacak haptı.
"Bana biraz su getirin" diye fısıldadı.
Yaşlı kadın başıyla Sahire'ye bir işaret yaptı. Sahire bu kez gayet uysal bir şekilde, hiç itiraz etmeden odadan çıktı. Yine çıt çıkmıyordu loş odada.
Sessiz bekleyiş devam etti.
Ersel yine bir ümide kapılmıştı. Acaba bu defa kız kaçar mı diye, düşündü. Son defa odaya girdiğinde yüzüne utançtan bakamamasından yine ümitlenmişti. Yaşadığı ortamdan nefret ettiği belliydi ama bir türlü manevi baskılardan sıyrı-lamıyordu anlaşılan. Az sonra yine yanıldığını anladı zira koridorda dönen Sahire'nin ayak seslerini duydu. Tepeleme doldurulmuş bir sürahi ve bardakla dönmüştü fahişe. Bardağa su doldurup Ersel uzattı, sürahiyi de itina ile yatağın baş ucundaki komodinin üzerine koydu.
İnanılmaz, garip bir bekleyiş vardı sanki odada. Ersel'in elinde sihirli bir değnek varmış da, ilaçları verince yaralı birden şifaya kavuşacakmış gibi, gözlerini açıp, gülümseyip yatağın içinde doğrulmasını bekliyorlardı sanki. Bunların hepsi çıldırmış diye geçirdi içinden. Sonra yavaşça yatağa yaklaşıp bir eliyle yaralı katilin ensesinden tutarak hafifçe doğrulttu. Hafif bir inleme geldi Volkan'dan. Gözkapakları belli belirsiz titredi.
Odadakiler kutsal bir merasim gibi dikkatle izliyorlardı onu.
Ersel su dolu bardağı yaralının dudaklarına değdirdi. Volkan insiyaki bir hareketle dudaklarını araladı, susamıştı. Bardakdaki suyu gözlerini açmadan içmeye başladı, fakat
347
tam beceremiyor, sular dudaklarının kenarından atletine dökülüyordu. Dudakları hâlâ aralıktı. Ersel parmakları arasındaki ilacı dilinin üzerine bırakıp bardağı tekrar uzattı. Hapı yuttu Volkan ama yutarken de yüzü gerildi, sanki boğazı acımış gibi yüzünde ekşi bir ifade oluştu.
Gazeteci rahat bir nefes aldı.
İlk vartayı atlatmıştı.
Elini boynundan çekip hastanın yeniden uzanmasını sağladı. Sonra acemi hareketlerle yeniden yaralı kolunun üzerindeki gazlı bezi çözdü ve yaraya yeniden bir göz attı. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama yaranın derin olduğu çok belliydi. Aklı ermemesine rağmen bu yaraya muhtemelen dikiş atılması, en

azından bir operatör tarafından müdahale edilmesi gerektiğini düşündü. Yara böyle tozlarla iyileşecek cinsten bir şeye benzemiyordu. İşini bitirdi, sargı bezini değiştirdi. Geriye dönüp kendisini izleyenlere baktı.
Yaşlı kadın merakla sormuştu yeniden. "İyileşecek mi doktor?" "Bakalım, bekleyip göreceğiz."
Cadı kadının gözlerinde hiddet belirtileri oluştu.
"Ne demek bakalım? Oğlumu iyileştirmek zorundasın doktor."
Ersel derin bir soluk aldı.
"Ben elimden geleni yapıyorum. Ama size söyledim, bu hastayı bir operatörün görmesi lazım."
Yaşlı kadın da homurdandı.
"Ben de sana söyledim doktor. Hastaneyi ve operatörü unut. Onu sen iyileştireceksin."
"Anlamaya çalışın lütfen. Ben operatör değilim. Beni
348
tehditle burada bulundurmanız anlamsız; sorun yaralı oğlunuzu iyileştirmekse size güvendiğim bir operatör arkadaşımı çağırayım. Ağzı sıkıdır, konuşmaz ama en azından oğlunuzu kurtarır. Lütfen bu teklifimi iyi düşünün."
Yaşlı kadın kısa bir an Ersel'in gözlerinin içine baktı. Ne derece doğru söylediğini anlamak için feri kaçmış bakışlarını yüzüne çevirmişti. Bastonuna dayanarak iyice gazeteciye yaklaştı. Ersel onun ince mor dudaklarının arasından yüzüne çarpan soğuk nefesini ve ağzından çıkan tatsız kokuyu hissediyordu.
"Gerekirse bunu daha sonra düşüneceğim doktor. Ama önce sen elinden geleni yapmalı ve oğlumu iyileştirmeye çalışmalısın. Ayrıca senin de iyi niyetli olduğundan ciddi şüphelerim var."
"Ne demek istiyorsunuz?"
"Numara yapmayı bırak artık doktor... Oğullarımın kim olduğunu anladın. Sakın bana yalan söylemeye ve inkâra kalkışma. Kızım aptalın, teki, hatta oğlarımdan da daha geri zekâlı, sana çok abuk stıbuk sualler sormuş ve şüphelenmene yol açmış."
Ersel kısa bir muhakeme yürüttü.
inkâr etmenin yararı yoktu. En iyisi kadının huyuna gitmekti. Anladığı kadarıyla bu evin ana yöneticisi bu yaşlı kadındı; diğerleri onun elindeki birer piyondu. Kadını ikna edebilir, onun güvenini kazanırsa avantajlı duruma geçebilirdi.
"Bakın ben bir hekimim. Öğrendiklerim..."
"Kes tıraşı doktor. Senden bir açıklama beklemiyorum. Ayrıca bu konuyu şenlen tartışacak da değilim. Sen sadece senden istediğimi yerine getirmeye bak. Hepsi o kadar."
Ersel tam ağzını açacakken yataktan inlemeli bir ses yükseldi.
349
"Anne!... Neredeyim ben?"
Bütün gözler yatağa çevrilmişti. Volkan ilk defa konuşuyordu...
350
AÎ4
£fci
r-_ «. f«
Hâle caddeye varamadı. Birden ürpererek yerine mıhlandı kaldı genç kız. Son anda kaldırımın karanlıklarında gözüne takılan ve ona aşina gelen bir görüntü beyninde yer etmişti. Bir an bunun hafızasının bir oyunu olup olmadığından kuşkulandı. Emin olamadı, ama dönüp o gördüğünü incelemezse asla rahat edemeyeceğini de biliyordu. Aksi halde buraya kadar gecenin bu vaktinde gelmesinin ne anlamı kalırdı?
Caddeye inen yolun başına kadar gelmişti. Durup arkasında uzanan karanlık sokağa baktı yeniden. Yanılmış mıydı acaba? Karar veremiyordu bir türlü. Kagir evi incelerken daha ziyade evle meşgul olmuş, kaldırım kenarına sıralanan arabalarla pek ilgilenmemişti. Ama tam dönmeye karar verdiği sırada evin önündeki bir arabanın plaka numarasına gözü takılmıştı, itiraf etmeliydi ki o an plakanın neden dikkatini çektiğini kavrayamamıştı ama şimdi içine bir kurt düşmüştü. O ufak Sedan galiba Ersel'in arabasıydı. Beynini zorlayıp Ersel'in plaka numarasını anımsamaya çalıştı, ama
351
nafile, bir yararı olmadı. Genellikle böyle ufak tefek şeylere dikkat ederdi fakat Ersel'in yanındayken devamlı heyecanlı olduğundan nedense arabanın plaka numarasına bakmamış, pek dikkat etmemişti. Yanılmıyorsa son iki rakkam 7'ydi. Zaten aklını çelen, onu birden uyandıranda buydu. Kagir evin yakınında kaldırım kenarına park eden arabalardan birinde gördüğü çifte 7. Yine de onu uyaran bir şey vardı. Plaka numarasını bilmese de arabayı tanırdı, kaç kere binmişti. Hiç olmazsa dikiz aynasına takılı ufak çıplak zenci bebekten tanırdı.
Geri dönmeden içinin rahat etmeyeceğini anladı.
Mutlaka incelemeliydi o arabayı. Kararını verdi hızlı adımlarla geri dönüp yürümeye başladı. Sokak yine ıssızdı. Geldiğinden beri bir tek Allanın kulu geçmemişti yoldan. Adımlarını hızlandırdı. Ayaklarında spor lastik ayakkabıları vardı, sessiz fakat soluk soluğa ilerliyordu. Eve yaklaşırken sağ kaldırıma park etmiş

arabaların birer birer plakalarına bakmaya başladı. Çifte yedili arabayı nerede gördüğünü tam hatırlayamıyordu.
Birden gördü ufak kırmızı Sedan'ı.
Rengi tutuyordu ve plaka numarasının sonunda iki de 7 vardı. Nefesini zor tuttu Hâle. Arabaya yaklaşıp içine baktı. Sokak lambalarının yetersiz ışığında dikiz aynasına asılı ufak zenci bebeği gördü. Artık hiç kuşkusu kalmamıştı.
Bu Ersel'in arabasıydı.
Birden kanının donduğunu hissetti. Ersel katillerin evde olmalıydı gecenin bu saatinde. Saçma sapan kuşkulara kapılmasının anlamı kalmamıştı artık. Çapkın ve karşısına çıkan fırsatları değerlendirmeye kalkan biri de olsa, iki geri zekâlı katilin bulunduğu evde o fahişeyle gönül eğlendirmeyecek kadar akıllı biriydi Ersel.
Durumda bir anormallik vardı.
352
Ersel'in anlattıklarını hızla beyninde bir kere daha değerlendirmeye aldı. Kadına kendisini ben doktorum diye tanıttığını hatırladı. Zayıf bir olasılıktı ama acaba o lanet fahişe yaralı kardeşini muayene için Ersel'i bu eve getirmiş olabilir miydi?
Ersel'in - şayet fahişe böyle teklifte bulunmuşsa - hayır diyeceğini hiç sanmıyordu.
Arkadaşının o eve girmek için çok şey feda edeceğinden emindi. Orası katillerin yuvasıydı ve bir gazeteci olarak şüpheleri ancak içerde ölümle noktalanabilirdi. Ersel bu çılgınlığı yapmış olsa bile neden evden çıkmamıştı? Saat sabahın beşine geliyordu.
Yüreği deli gibi çarpmaya başlamıştı genç kızın. Bunun tek bir anlamı vardı; arkadaşı tehlikede olmalıydı. Belki de foyası meydan çıkmıştı ve...
Daha sonrasını düşünmek bile istemedi.
Sapır sapır titremeye başlamıştı. Yapacağı tek şey vardı ve hiç tereddüt etmeden çantasını açıp telefonunu çıkardı.
Her ne olursa olsun Başkomiser Ekrem Pamir'i arayacaktı...
***
Yaşlı kadının gözleri yaşardı. Oğlu konuşmuştu ve bu hayra alametti, oğlu iyileşecekti. Volkan'm sesini duyan Dev'in bile yüzünde gülücük hasıl olmuştu. Başını yerden kaldırmayan Sahire yatağa yaklaşmış, ağabeyine bakmıştı.
Yaralıdaki bu toparlanma kuşkusuz az evvel yuttuğu ilaçtan değildi. Ayrıca buna toparlanma demek de ne dere-
353
Korku Evi / F23
ce doğru olurdu o da meçhuldü, zira yaralı hâlâ ateşler içinde yanıyordu, sayıklamış da olabilirdi. Duruma kuşkuyla bakan tek kişi Ersel'di.
"Doktor galiba ilaç iyi geldi" dedi yaşlı kadın, ümit ve gözlerinde parıltıyla.
"Hayır " diye karşılık verdi Ersel. "Hayır mı? Ama oğlum ilk defa konuştu." "ilaçtan değil. İlacın etkili maddesi daha kanına bile karışmadı. En azından altı saat beklememiz lazım. Bu çırpınma, sayıklama sadece. Yüksek ateşten. Bilinç kapalı, şuur yerinde değil. Daha beklememiz lazım."
Yaşlı kadının gözlerindeki sevinç gölgelenir gibi oldu. Suratı asılıp, somurtarak doktor sandığı gazeteciyi süzdü. "Emin misin?"
"Tabii. Altı saat sonra bir hap daha yuttur malıyız." Ersel bileğindeki saate bir göz attı. Tam 23'ü gösteriyordu. "Yani sabahın beşinde" diye mırıldandı. Odada yeni bir sessizlik oluşmuştu. Yaşlı kadın yaklaşıp Volkan'ın alnına avucunu yapıştırarak oğlunun ateşine baktı; hakikaten vücudu hâlâ ateşler içindeydi. Doktor haklı galiba, diye düşündü. Sonra, "Bekleriz" diye fısıldadı. "Başka yapacak bir şey yok."
"Evet, şimdilik öyle. Bekleyeceğiz." Odada sadece yaşlı kadının hazeran sallanan koltuğu vardı; ona da kimse oturmuyordu. Sahire'ye dönerek, "Dok-tor'a bir iskemle getir" diye homurdandı kadın.
Fahişe isteksizce dışarı çıktı odadan. Sahire dönünceye kadar kimse konuşmamıştı. Gergin bir bekleyiş vardı. Az sonra Sahire eski bir sandalyeyle dönüp sandalyeyi yatağın kenarına bıraktı. Yaşlı kadın, "Otur doktor " diye söylendi emredici bir ses tonuyla.
Ersel hiç itiraz etmeden oturdu.
354
"Sabaha kadar uzun bir bekleyiş olacak. Ve sen oğlumu iyileştireceksin doktor. Beni anlıyorsun, değil mi?"
Gerçekten de uzun bir bekleyiş olacaktı ama asıl mesele ondan sonra başlayacaktı. Bu ilaçlarla yaralı katilin kendine gelmeyeceğinden kesin emindi Ersel, tabii Tanrı'nın bir lütfü olmazsa.
Yaşlı kadın da sallanan iskemlesine oturmuş bastonunu eline almıştı.
Dik dik Ersel'e bakıyordu hâlâ.
Yüzündeki ifadeyi kavrayamadı gazeteci. Onun için bir ümitti ve oğlunun sıhhatini, iyileşmesini tamamen ona bağlamıştı, sanki bir doktordan ziyade Tanrısal bir şifa umar gibiydi. Yaklaşık on dakika kadar kimse konuşmadı.

Ersel'in aklı iyice karışmıştı. Ne yapabileceğini düşünüyordu hâlâ. Esaslı bir çare bulamazsa buradan kurtuluş şansı hemen hemenJıiç yoktu. Yaralı iyileşse bile elini kolunu sallaya sallaya buradan gitmesine asla izin vermeyeceklerdi, çünkü onların bütün sırlarını öğrendiğini biliyorlardı artık.
Sessizliği yine yaşlı kadın bozdu. "Nerede oturuyorsun doktor?" "Ataköy'de." "Uzakmış."
Kadını onaylarmış gibi bir jest yaptı genç gazeteci.
"Evli misin?"
Böyle bir sual hiç beklemiyordu Ersel. Bir an ne cevap vereceğini bilemedi, sonra aklına gelen yeni bir ümitle fısıldadı.
"Evet, evliyim."
Yaşlı kadın sırıtmıştı.
355
"Ama parmağında alyans görmüyorum."
"Şey..." diye kekeledi. Bir gerekçe göstermeliydi. Ama daha ağzını açmadan yaşlı cadı mırıldandı.
"Siz erkekler hep böylesinizdir zaten. Alyans çapkınlık için bazen bir mâni olur, değil mi? Haksız mıyım?"
Gülümsemek zorunda kaldı Ersel onu onaylar gibi.
"Çocuğun var mı?"
"Yok, efendim."
Kısa cevabının sonundaki efendim kelimesi sanki kadına saygı duyuyormuş gibi bir hava yaratmıştı. Bunu kadının kendisine bakışlarından çıkardı.
"Sahire ile nerede tanıştın?"
Ersel bu soruların nedenini pek anlamamıştı, belki önündeki uzun gecenin daha rahat geçmesi, onu oyalamak için yöneltilmiş sorular gibi geldi.
"Cihangir'deki bir barda."
"Öyle mi?"
"Evet, efendim."
Sırıttı kadın tekrar.
"Niyetin onunla hoşça bir gece geçirmekti, değil mi?"
Hafifçe kızardı Ersel. Bunları niye soruyordu acaba?
Sessizce başını sallamak zorunda kaldı.
"Onun bir orospu olduğunu anladın tabii."
Sahire'nin tiz sesi odayı kapladı.
"Anne!"
Kadın sert bir şekilde kükredi.
"Sen kes sesini, pis fahişe!"
Ersel, yeni bir ağız dalaşının başlayacağını sanmıştı ama olmadı. Kadının kükremesi karşısında Sahire sinmişti bu defa.
Ersel ikisine de kaçamak birer bakış fırlattı.
356
"Soruma cevap ver Doktor. Ona fahişe olduğu için yaklaştın, değil mi?"
"Şey... efendim... Ben..."
"Açık konuş Doktor."
Ersel mırıldandı. "Evet, efendim."
"Onunla yattın mı?"
"Hayır, hayır... Kesinlikle yatmadım."
Yaşlı kadın iğrenç bir şekilde gülümsedi.
"Ama yatmak istedin?"
Başka ne cevap verebilirdi ki? Kısa bir an düşündü, sonra başını salladı.
"Evet, istedim."
"Oğlumu iyileştirirsen bu arzunu gerçekleştirmene izin vereceğim. Sana son bir ihsan olacak benden."
Ersel kulaklarına inanamadı. Bu evdeki herkes üşütük-tü. Ama gazetecinin asıl ürpermesine sebebiyet veren şey, son ihsan lafı olmuştu. Sanki idama mahkûm bir mücrimin son isteğinin yerine getirilmesi gibi. Silkinen Ersel hemen karşı koydu.
"Hayır, efendim. Artık bunu yapamam. Ama benim sizden başka bir ricam olacak."
Kadının kaşları çatılmıştı.
"Söyle" dedi. "Mümkün bir şey ise yerine getiririm."
Ersel beyninde oluşan fikri gerçekleştirmek için harekete geçti.
"Bu gece hastanede nöbetim vardı. Acaba bir telefon edip gelemeyeceğimi bildirebilir miyim? Geçen hafta da nöbetimi bir bahaneyle atlatmıştım. Başhekimin bunu öğrenmemesi lazım."
Yaşlı kadın kendisinden hiç beklenmeyen bir kahkaha attı.
"Ciddi misin? Benden istediğin bu mu?"

357
"Evet, efendim."
"inanamıyorum. Bu kadar masumane bir istek mi?"
"Bunun neresi masumane? İşime son verebilirler."
Kadın hâlâ gülüyordu.
"Hangi hastanede çalışıyorsun doktor?"
Ersel hiç duraklamadan karşılık verdi.
"Şişli Etfal'de."
Yaşlı kadın gülümsemesini birden kesti. Gözlerinde kuşkulu ve haince parıltılar hasıl oldu. Gözlerini kısarak fısıldadı.
"Telefonda içinde bulunduğun durumu açıklayacak bir mesaj göndermeyeceğinden nasıl emin olabilirim?"
"Siz yanımdasınız. Öyle bir şey duyarsanız hemen telefonu elimden alırsınız. Bu kadar basit."
"Olmaz doktor. Bunu unut."
"Fakat..."
"Unut dedim. Tartışmak istemiyorum."
Ersel susmak zorunda kaldı. Aslında hastane diye Başkomiser Ekrem'e telefon edecek, işi çıktığını, nöbete gelemeyeceğini ve uygun bir dille karısı Hâle'ye durumu bildirmesini söyleyecekti. Ekrem'in kurt gibi zeki olduğunu bilirdi, telefonu alır almaz Hâle'yi arar ve meseleyi çözerdi. Hâle de ona her şeyi anlatırdı.
Ama ne yazık ki yaşlı cadı bu teşebbüsünü de akim bırakmıştı.
"En azından karıma bir telefon edeyim. Beni çok merak edecektir."
Yaşlı kadın bir kahkaha daha attı.
"Seni daha zeki sanmıştım doktor, ama değilmişsin. Az önce bu gece nöbetçi olduğunu söylemiştin; karın niye me-
358
rak etsin ki, nasıl olsa eve gelmeyeceğini biliyor olmalı. Aklınca dolaplar çevirmeye mi uğraşıyorsun?"
Kadının iddiası mantıklıydı ama Ersel hemen itiraz etti.
"Nöbetçi olduğum geceler beni hastaneden de arar. Bulamayınca heyecana kapılacaktır. Endişelenir, hatta polise bile başvurabilir."
"Böyle laflara karnım tok doktor. Bu gece kaçamak yapmaya kararlıydın, Sahire'ye kanıp hastasını muayeneye geldin ama herhalde sonra tek durmayacak ve bulduğun kadını bir yere atacaktın, değil mi? Sen planını önceden hazırlamış olmalısın. Eh, ne yapalım, şimdi de bozulan planına katlanmak zorundasın."
Yaşlı cadının kararlı olduğunu, telefon ettirmeyeceğini anlamıştı Ersel. Fazla ısrarı anlamsız buldu. Yeni bir firar yolu ya da durumu dışarıya haber vermenin çarelerini düşünmeliydi şimdi. Susmayı yeğledi.
Bir ara uykusu gelmiş gibi esnedi. Saatine bakmadı ama vakit gece yarısına yaklaşıyor olmalıydı. Yaşlı kadın esnediğini görmüştü.
"Uykun mu geldi doktor?"
"Hayır" dedi Ersel. "Uykum yok."
Gerçekten de yoktu. Bu şartlar altında nasıl uykusu gelebilirdi, bütün sinirleri gerilmiş, tüm dikkatini kurtuluş çareleri bulmaya odaklamıştı.
"Ama esniyorsun " dedi kadın.
"Gerginlikten" diye homurdandı gazeteci. "Sinirlerim yıprantı."
"Ruh doktorunun ha?"
Bu defa Ersel sertçe söylendi.
"Olamaz mı? Ben de insanım ve burada tehdit altındayım."
"Bak bu doğru doktor."
359
"Beni burada daha ne kadar tutacaksınız?"
"Söyledim ya, oğlum iyileşinceye kadar."
"Ya sonra?"
"Sonra serbest kalacaksın."
"Yalan... Yalan söylüyorsun..."
"Neden böyle düşünüyorsun doktor?"
"Beni kandıramazsınız. Beni burada zorla alakoymanın suç olduğunu hepiniz biliyorsunuz; serbest kalırsam polise gideceğimi de tahmin etmişsinizdir. Beni buradan asla salıvermeyeceksiniz. Boşuna kandırmaya çalışmayın."
Yaşlı kadın ağır ağır başını salladı.
"Haklısın doktor. Seni bırakamam. Aslında sana hiçbir husumetim yok, ama ne yazık ki şartlar öyle gerektiyor. Çünkü her şeyi anladığını biliyorum. Bu aslında doğrudan seni ilgilendiren bir şey değildi lakin artık sen de bu sırrın bir parçası oldun. Seni öldürmek zorundayız."
Yaşlı kadın gerçeği ilk defa yüzüne karşı söylüyordu.

En korkunç yanı ise yüzündeki soğukkanlı ifadeydi. Sanki çok tabii bir şeyden bahsediyormuşçasma rahat ve sakindi.
Elinde olmadan titredi Ersel.
İdam kararı çoktan verilmişti.
"Siz hepiniz hastasınız" diye kükredi. "Topunuz."
Kadında en ufak bir hareket olmamıştı. Sanki aralarında böyle bir konuşma geçmemiş gibi gayet rahat Ersel'i seyrediyordu. Genç adam yavaş yavaş sakinliğini kaybetmeye başlamıştı, elinde olmadan ayağa fırlayarak bağırdı.
"Kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz? Önünde sonunda yakayı ele vereceksiniz. Polis çok yakında bu evi basacaktır. Hiç şansınız yok."
360
"Öyle mi doktor? Bunu da nereden çıkardınız?"
"Çünkü polis çok şey biliyor ve sizi kıskıvrak yakalayacak delillere sahip."
Yaşlı kadın gülümsedi.
"Boşuna çeneni yorma delikanlı. Polis hiçbir şey bilmiyor. Tek bildiği olsa olsa büyük oğlumun son seferinde yaralandığı. Ama izini bulamayacaklar, çünkü o iyileşinceye kadar sabredeceğiz."
"Yanılıyorsunuz, hem de çok yanılıyorsunuz. Polis, düşündüğünüzden fazla şey biliyor ve yakında neticeye varacak."
"Böyle palavralarına kanacağımı mı sandın? Polis ne bilebilir ki?"
Ersel belki de en büyük hatasını o an yaptı. Birden boş bulunarak kükredi.
"Büyük oğlunun pul meraklısı olduğunu dahi biliyor. Sonunuz çok yakın."
Hatasını anlamış çjfbi hemen sustu ama kelimeler ağzından dökülmüştü artık. Yaşlı kadının kendisine çevrili gözbebeklerinin inatlaştığını, yanağının sarktığını, ince mor dudaklarının nefretle gerildiğini gördü. Şimdi sesi bıçak kadar sivri ve delici çıkmıştı.
"Sen oğlumun pul meraklısı olduğunu nereden biliyorsun? Kim söyledi sana bunu?"
Ersel yutkundu.
Boğazı kurumuştu ve o an söyleyecek bir şey bulamadı.
Yaşlı kadın nazarlarını kızına çevirmişti bu sefer.
"Sahire bunu ona sen mi söyledin?"
Ersel göz ucuyla Sahire'ye baktı. Fahişenin suratındaki şaşkınlık öyle bilirgindi ki yerinden fırlamış o da düşmanca adımlarla gazeteciye yaklaşmıştı. Yaşlı kadın kızına bir da-
361
ha soru yöneltmeyi lüzumsuz buldu. Zira kızın şaşkınlığından bu konuyu ağzından kaçırmadığını hemen anlamıştı.
"Kimsin sen?" diye gürledi. "Yoksa polis misin?"
"Hayır hayır," diye inledi Ersel. "Polis filan değilim."
Dev kapının eşiğinde hâlâ kımıldamadan duruyordu ama Sahire hiddetle kendisine yaklaşıyordu. Yaşlı kadın da sallanan koltuğundan bastonuna tutanarak ayağa kalkmıştı. Ersel iki kadından da korkmuyordu ama kapıdaki dev işe karışırsa hapı yuttuğunun resmiydi çünkü o insafsızca adam öldüren bir sapıktı.
Ersel kendisini savunmak ister gibi alelacele mırıldandı.
"Bir polis dostumdan duydum. Katillerden biri pul me-raklısıymış."
Sahire tiz sesiyle bağırdı.
"Polisin bunu bilmesine imkân yok."
"Var" dedi Ersel hemen. "Gayrettepe'de işlenen cinayette katil cebinden bir pul ve kartvizit düşürmüş. O zaman da pul meraklısı olduğunu anlamışlar."
Sahire şaşkın şaşkın annesine baktı. Ne diyeceğini bilemedi.
Korkmuş görünüyordu.
Yaşlı kadın ise parlayacağına sakinleşti. Elini uzatıp kızına susmasını işaret etti, sonra kuşkulu nazarlarla yatakta hareketsiz yatan oğluna baktı. Gerçek cevabın onda saklı olduğunu biliyordu, ama ne yazık ki oğlu buna cevap verecek halde değildi.
Birkaç saniye düşündü. Sonra karamsar bir şekilde homurdandı.
"Masken düştü delikanlı. Artık bana yutturamazsın. Sen
362
doktor filan değilsin. Oyun burada bitti. Şimdi açıkça itiraf et, yoksa seni kendi ellerimle ben öldürürüm. Sen doktor değilsin, değil mi?"
Gerçeği söyleyemezdi Ersel.
Doktor olmadığını söylemek, polis olduğunu söylemek kadar sakıncalıydı. Çıkar bir yol bulamıyordu, çaresizlik içinde çevresindekilerin yüzlerine bakındı. Söyleyecek bir şey bulamadı.
Yaşlı kadın kapıdaki dev'e dönerek, "Şunun üstünü ara" dedi.

Vural kendisine emredileni anlamayarak annesine bakmaya devam ediyordu. Kadın bu sefer olanca gücüyle bağırdı.
"Soy şu herifi!"
Dev hışımla Ersel'in üzerine yürümüştü. Genç gazeteci kendini korumak amacıyla kaçmak istedi ama ufak odada kaçacak bir yer yoktu zaten. Vural'ın çelik bir mengeneden farksız elleri bir çırpıda kollarını hareketsiz kılmıştı. Dev'in ne denli güçlü olduğunu şimdi daha iyi anlamıştı, onunla mücadeleye kalkması anlamsızdı, ne yaparsa yapsın onu alt etmesinin mümkünü yoktu. Karşı koymadı.
Ama dev ancak ya anladığı, ya da daha evvel yaptığı şeyleri tekrar edebiliyordu. Ersel'i yakaladıktan sonra tuhaf tuhaf annesine bakmaya başladı yine. Yaşlı kadın bu defa Sahire'ye dönerek, "Şunun üstünü başını ara, cüzdanına bak, kimliğini araştır" dedi.
Fahişenin de gözlerindeki kızgınlık ifadesi devam ediyordu. Ersel bu öfkenin aldatılmaktan ve dün geceden beri oyuna getirilmekten olduğunu anlamıştı. Sahire çabuk hareketlerle önce ceketinin ceplerine baktı, sonra pantolonunun arka cebindeki cüzdanını bularak çekip çıkardı. Cüzdanın içini yatağın baş ucundaki komodinin üstüne boşalttı.
363
Paralar ve kredi kartlarıyla pek ilgilenmedi ama sonra basın kartını bularak annesine uzattı.
"Haklıymışsın. Bu herif doktor değil, gazeteciymiş" diye söylendi.
"Gazeteci mi?"
Yaşlı kadının yüzü bembeyaz kesilmişti. Birkaç saniye hiç kımıldamadan öylece kaldı.
"Ne yapacağız şimdi?"diye sordu Sahire.
Kadından hiç ses çıkmamıştı. Kendisine uzatılan basın kartına da dokunmamıştı. Yaşlı kadının sessizliği adeta fahişeyi paniğe sürüklemişti. Sesini yükselterek sordu yeniden.
"Sana ne yapacağımızı sordum. Bir şeyler söylesene. Başımız iyice dertte demektir. Bu herifin buraya geldiğini mutlaka bilen birileri vardır."
Yaşlı kadın taş kesilmiş, heykel kadar sessizleşmişti.
Neden sonra dudakları kıpırdadı. "Bekleyeceğiz" dedi.
"Çıldırdın mı sen? Neyi bekleyeceğiz? Bundan haber çıkmayınca mutlaka peşinden başkaları da gelecektir. Muhtemelen polis de..."
"Evet, mümkündür."
"Eee?"
"Telaşlanma Sahire... Önce düşünmeliyim."
"Ne düşüneceksin artık? Mahvolduk. Baksana, basının eline düşmüşüz. Herif Volkan'ın pul meraklısı olduğunu dahi biliyor."
Kadın cevap vermedi kızına.
Gözleri boş bir noktaya sabitlenmişti. Sahire hiddetle söylendi.
"Bu belayı başımıza sen sardın. Volkan'ı bir doktora gösteremezdik ama kurtulması için eve bir doktor getirme-
364
miz şart diye tutturdun, işte sonucu. Şimdi hepimiz yandık. Ne halt edeceğiz?"
Yaşlı kadın bağırdı.
"Kes sesini Sahire... Görüyorsun düşünüyorum."
Fahişe susmak zorunda kaldı. Ama sinirden kudurmuş gibiydi; aslında ne ruh hastası iki kardeşini, ne de onları sapık davranışlara iten annesini düşünüyordu. Onun endişesi, polisin bu cinayet kumpanyasında kendisini de şerik olarak görmesi korkusuydu. Gerçi o hiçbir cinayete fiilen karışmamıştı ama işlenen suçlardan haberi vardı ve bu kadarı bile okka altına gitmesi için yetecekti. Şimdi biraz kendisine de kızıyordu; bu ana kadar onun doktorluğundan hiç şüphe etmemişti.
Annesinin konuşmaya başlamasıyla irkildi, ne dediğini anlamaya çalıştı.
"Sizi birlikte gören oldu mu hiç?"
"Ne bileyim?" diye homurdandı fahişe.
"İyi düşün." ^
Sahire dün geceyi ve bu geceyi anımsamaya çalıştı.
"Rosto Bar'da ve dün gece yemek yediğimiz Pub'da gören olmuştur belki."
"Hatırlamaya çalış.",
Sahire kendini zorladı.
"Yanımıza kimse gelmedi ama dün akşam bu ite birisi telefon etti. O da bir hastam aradı hemen gitmeliyim diye yanımdam kaçtı. Belli ki o parolah bir telefondu. Hem önemli mi, mutlaka çalıştığı gazetede durumu rapor ettiği birileri vardır. Bana kalırsa bu herif polisle de temasta, başka türlü Volkan'ın pul biriktirdiğini nasıl bilebilir?"
Yaşlı kadın başını salladı. "Tamam."
"Ne tamam?"

"Bunu hemen aşağıya bodruma götürün."
365
"Ne faydası olur ki? Polis baskın yaparsa her tarafı didik didik arar."
"Aptallaşma... Kömürlüğe değil tabii, daha da altına."
Sahire gözleri irileşerek annesine baktı.
"Ben oraya inemem" diye inledi.
Sessizce konuşmaları dinleyen Ersel, fahişenin annesinin bu isteği karşısında neden korktuğunu bir türlü anlamamıştı...
***
366
a
Beyninde kunt bir zonklama, kol ve sırtında ağrılar vardı genç gazetecinin. Hafif hafif inildiyordu. Dev'in kafasına inen yumruğu o kadar sertti ki, kendisine balyozla vurulduğu hissine kapılmış ve^o an da kendinden geçmişti. Daha sonrasını hatırlayamıyordu. Yarı baygın ve gözlerinin kapalı olduğunu düşündü, zira her taraf kapkaranlıktı.
Zifiri bir karanlık.
Ancak gözlerin kap'alı olmasıyla hissedilen cinsten bir şey. Ama Ersel çektiği acılara rağmen kirpiklerinin açılıp kapandığını buna rağmen hiçbir şey göremediğini fark etti.
Simsiyahtı her taraf.
Ödü koptu. Gözlerinin açık olduğuna inanamadı. İlk aklına gelen şey, kafasına inen darbeyle göz sinirlerinin zedelendiği ve kör olduğuydu.
Yüzükoyun sert bir zeminde yattığını neden sonra fark etti. Elleri soğuk, nemli ve sanki yosun tutmuş bir yüzeye değiyordu. Yanağı da ıslaktı.
369
Korku Evi / F24
Korkudan bağırmak istedi ama hançeresinden ses çıkmadı.
Gerçekten kör mü olmuştu, yoksa bulunduğu yer çok mu karanlıktı? Devamlı gözlerini kırpıştırıp durdu. Hâlâ bir şey göremiyordu. Ama diğer duyularının yerinde olduğunu, acı hissettiğini, genzine dayanılmaz bir pis kokunun dolduğunu, üşüdüğünü fark etti.
Neden sonra Dev'den o yumruğu kafasına yemeden az öıce yaşlı kadının, onu bodruma atın, dediğini anımsadı. Burası bodrum olmalıydı. Fakat ne kapı görebiliyordu, ne de az da olsa ışık sızacak bir pencere. Her bodrumun bir girişi olurdu. Bu ne biçim bir yerdi?
Nitekim gözleri yavaş yavaş çevresindeki karanlığa alışıyordu galiba. Az da olsa hafif farklı karaltılar seçiyordu etrafında.
Avuçlarını yere dayayıp dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı. Başardı da ama kolları titriyor, ayağa kalkmakta zorlanıyordu. Bakışlarını karanlıkta hareketsiz duran, seçe-mediği garip ve hareketsiz şekillere çevirdi.
"Kim var orada?" diye inledi.
Sorusu garip bir şekilde yankılanmış ama cevap veren olmamıştı. Ersel tüm gücünü toplayarak ayağa kalktı fakat kalktığına da pişman oldu, zira başı sert, taş bir yere çarpmıştı. Ne olduğunu anlayamadı, başını tutarak eğildi. Sonra kafasına çarpan şeyin ne olduğunu anlamak için diğer elini yukarıya kaldırdı. Eli betona değmişti.
Durumu kavrayamadı önce.
Bodrum tavanı bu kadar alçak olamazdı. Tavan kendi boyundan bile daha kısaydı.
İçindeki ürperti arttı, yüreğinin ta derinliklerinde deh-
370
şet dolu bir korkunun ilk titreşimlerini aldı. İnanmak istemedi ama sanki burası özel yapılmış bir mezardı.
Aklına ilk gelen mezar düşüncesi olmuştu.
iliklerine kadar titriyordu. Benliğini kaplayan korkuyu yenemezse, kendisini buraya tıkan manyaklar gibi o da çıldırabilirdi.
Dizleri kırık, yarı eğik bir halde öylece durup bekledi.
Hâlâ yaşıyordu ama canlı canlı gömüldüğünü anlamak çok feciydi.
Ersel ağlamayacak kadar metin biriydi ama içinde bulunduğu şartların zorluğu tüm direncini kırmıştı. Her an paniğe kapılır, şuurunu kaybedebilirdi. "Allahım, neredeyim ben?" diye inlerken nazarları az ilerdeki hafif beyazımsı parıltılar veren o garip şekillere takıldı yeniden. Yoksa karşısında biri mi vardı? •*
Şimdi gözleri karanlığa biraz daha uyum sağlamıştı ama her yan hâlâ çok karanlıktı.
Yaşadığı paniğin beyninde yarattığı tehlikeye rağmen bir yandan da diri diri kapatıldığı' mezarın boyutlarını keşfetmek gibi bir heyecana kapılmıştı. Başını yeniden bir yere çarpmamak için eğilerek ileriye doğru birkaç adım attı.
Bir, iki, üç, beş, yedi... İlerliyordu hâlâ...

Burası tahmin ettiği kadar küçük değildi. Biraz sevinir gibi oldu. Başını kaldırmak istedi, yine tavana değdi kafası. Demek tavan hep alçaktı.
Karanlıkta yansıyan o beyaz şekillere yaklaşmıştı.
Durdu ve baktı.
O beyaz nesneler, ayaklarının uçundaydı. Yerde, he-
371
men zeminin üstünde. Ama ne olduklarını anlayamıyordu hâlâ.
Önce onlara dokunmak istedi. Ama nedense sonra korktu ve eğilmedi yere.
Bekledi. Bulunduğu ortama uyum sağlamak için biraz daha beklemeliydi. Belki gözleri ilerde daha iyi görme şansı tanıyabilirdi kendine.
Koku!...
Dayanılmaz bir koku vardı burda. Pis, mundar, çürük et kokusu gibi bir şey. Sanki iyi duyamıyormuş gibi birkaç defa daha kokladı. Sonra asıl tehlikenin havasızlıktan kaynaklandığını acı acı anladı.
Burada solumak için yeterli hava yoktu.
Daha şimdiden ciğerleri yanıyormuş gibi zorlanıyordu. Doğru, diye düşündü; buranın ne penceresi vardı, ne de kapısı...
Ama az sonra mantığı yanıldığını ispatladı ona. Şayet buranın kapısı bacası yoksa, nasıl tıkmışlardı kendisini buraya? Mutlaka bir giriş olmalıydı ve zifiri karanlık nedeniyle o kapıyı bulamıyordu henüz. Hava çok akışkan bir şeydi, kapı varsa, mutlaka aralıklarından sızan bir akım da olurdu.
Yerinden kımıldamadı. Öylece durmaya devam etti. 0 beyaz nesneler hâlâ ayaklarının ucunda hareketsizdiler. Botunun ucunla hafifçe dokundu onlara korkarak. Sanki bir kıpırdama olacak bilinmeyen nesneler üstüne sıçrayacakmış gibi ürktü.
Gerçekten de bir hareket oldu. Yosunlu zeminden sesler geldi. Bir şeyler devrilirmişçesine gürültü koptu. Ne olduğunu anlamadı Ersel.
Korkarak geri sıçradı.
O beyaz nesneler dağılmış, yerlere saçılmıştı. Bir kısmı
372
yuvarlandı, sonra mezarın içindeki korkunç sessizlik avdet etti... Gözlerini yerden alamadı; irili ufaklı, kısa uzun sert bir şeylere benziyorlardı. Sonunda dayanamadı, ne olduklarını anlamak için eğildi bir tanesini eline aldı. Gerçekten de sert bir şeydi. Dış yüzeyi hafif kaygan ve nemliydi. Görebilmek için biraz daha yüzüne yaklaştırdı.
Diğer elini de cismin yüzeyinde dolaştırdı.
Ne olduğunu anlamıştı sonunda. Bu bir kemikti... insan kemiği...
Muhtemelen bir kaburga veya bacak kemiği...
Dehşete kapılan Ersel kemiği elinden fırlatıp bir çığlık attı. Burası gerçekten bir mezardı. Hasta kardeşlerin belki de daha evvel işledikleri cinayetlerde cesetleri ortadan kaldırıp sakladıkları bir yer...
***
"Korkmayın" diyordu/yaşlı kadın. "Bu badireyi de atlatırız. Telaşa kapılmanın anlamı yok. Şimdi Volkan'ın pul defterlerini de yok edin."
Sahire'nin hâlâ gözleri yaşlıydı.
"Nafile!" diye homurdandı. "Hepimizin başını yaktın. Artık kurtuluşumuz yok. Az sonra burası polisler ve gazetecilerle dolacaktır."
Yaşlı kadın umulmayacak kadar sakindi.
"Boşuna panik yapma. Henüz ortada hiçbir şey yok. O gazeteci nasılsa bir şeyler öğrenmiş ama durumu polise bil-dirseydi çoktan basılmıştık. Şanslıymışız ki zamanında farkına vardık ve kalleşçe oyunu bozduk. Her şey düzelecek."
Ama Sahire annesine inanmıyordu artık. Olumsuzca başını iki yana salladı.
"Çok iyimsersin. Anlamıyorsun hâlâ... Gazeteci susar
373
mı hiç? Mutlaka bildiklerini birilerine açmıştır, öğrendiklerini arkadaşlarıyla paylaşmıştır. Herif ortadan kaybolunca yer yerinden oynayacak, herkes onu aramaya başlayacaktır. Polis onu aramaya başlayınca da er geç izimizi bulacaklardır."
"iyi de, nasıl? Burayı kaç kişi biliyor ki?"
"Bunu bilemeyiz. Gazetecilerin çenesi düşük olur. Belki polisin elinde de sapık oğullarının bıraktığı ip uçları vardır."
Yaşlı kadın cesurdu.
"Yanılıyorsun" diye homurdandı. "Bu herifleri ben de senin kadar tanırım. Zaferlerini neticeye varıncaya kadar kimseyle paylaşmak istemezler. Doğru, izimizi nasıl bulduğunu henüz bilmiyorum ama bir tesadüf de olabilir. Ya da anlattığın gibi senin sorduğun suallerden şüphelenip seninle samimiyeti artırmış ve işin aslını öğrenmeye kalkışmış olabilir."

"Saçmalıyorsun. Volkan'ın pul merakını bilmesi de tesadüf mü? Onu nereden öğrendi peki?"
"Sen bahsettin mi?"
"Hayır."
"Saat kaç?"
"Gecenin üçü oldu."
"Telaşlanma. Daha düşünecek zamanımız var. Polis bilse mutlaka baskın yapardı dedim. Bak, saat gecenin üçü olmuş ama hâlâ gelen giden yok. Bence onun buraya geldiğini kimse bilmiyor."
Sahire aniden aklına gelmiş gibi kükredi. "Lanet olsun unuttuk!" "Neyi?"
"Arabasını. Akşam geldiğimizde arabasını bizim kapının önüne park etmişti."
374
Yaşlı kadının yüzü yeniden asılmış, yüzünü korkunçlaş-tıran yara izi sanki daha belirgin bir hal almış, hafiften pem-beleşmişti. Çok sinirlendiği zaman genellikle böyle olurdu.
"Allah kahretsin!" diye homurdandı. "Bu aklıma gelmemişti."
"Ne yapacağız şimdi? O arabayı ortadan kaldırmak lazım."
"Kaldıracağız."
"iyi de nasıl? Bizler araba kullanmayı bilmeyiz ki."
Yaşlı kadının buruşuk eli farkında olmadan suratındaki yaraya gitti. Parmağının ucunu yara izine bastırarak baştan aşağıya dolaştırdı.
"Bir yolunu bulacağız."
"Sen kafayı yemişsin. Kimseden yardım isteyemeyiz. Sokaktan bir şoför bile çevirsek..."
"Aptallaşma Sahire. Öyle yapmayacağız tabii."
"Ya ne yapacağız?"
Yaşlı kadın gülümsedi.
"Arabayı sahibi kullanacak tabii."
Sahire irileşen gözleriyle annesine baktı...
Başkomiser Ekrem Pamir baş ucundaki cep telefonunun uykusunu bölen sesiyle gözlerini açtı. Her taraf kapkaranlıktı daha. Ama mesleği gereği böyle vakitli vakitsiz telefonların gelmesine alışık olduğundan yanında derin uykuya dalmış karısının uyanmasına mahal vermemek için hemen el yordamıyla telefonuna uzandı. Açıp kısık sesle "Alo" dedi.
Telaşla konuşan bir kadın sesi işitmişti. Uyku sersemi önce ne dediğini pek anlaymadı, ama kadın özürler dileye-
375
rek bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Hızlı ve kelimeleri yutarak konuşuyordu, ayrıca bir şeylerden korkuyormuş gibi sesi çok kısıktı.
Ekrem karısını unutup gürledi.
"Alo! Sesinizi duyamıyorum. Kimle görüşüyorum?"
Karşısındakinin sesi biraz daha netleşmişti şimdi.
"Başkomiser'im, ben Hâle Dinçtürk."
"Kim?"
"Hâle... Gazeteci Hâle... Ersel'in arkadaşı."
Sesin sahibini o zaman tanımıştı Ekrem. Hızla komodinin üstündeki ufak gece lambasını yakıp saate baktı. Beşe geliyordu nerdeyse. Kız bu saatte telefon ettiğine göre fevkalade bir durum olmalıydı. Hemen sordu.
"Ne oldu?"
"Rahatsız ettiğim için üzgünüm Başkomiser'im, ama galiba Ersel kaçırıldı."
"Kaçırıldı mı? Kim kaçırdı?"
"Yardımınıza ihtiyacım var Başkomiser'im. Hayatı tehlikede olabilir."
"Sen ne olduğunu anlat bana."
Konuşmaları duyan Ekrem'in karısı da uyanmış, yatağın içinde doğrularak kocasının konuşmasını dinliyordu. Meraklanarak kocasını dürttü hatta, "Kim kaçırılmış?" diye fısıldayarak sordu. Ama kocasının yüzündeki ciddi ifadeyi görünce önemli bir şey olduğunu anlayarak hemen sustu.
Ekrem mesleki bir alışkanlıkla hem telefonda konuşuyor hem de giyinmeye çalışıyordu. Kocası daha ziyade anlatılanları dinlemekle meşguldü. Sadece bir ara, "Sen adresi ver bana" dedi. "Tamam yarım saate varmaz, tren köprüsünün altında olurum. Sakın bir yere ayrılma."
376
Telefonu kapatmıştı Başkomiser.
Ekrem giyinmeye devam ederken karısı mahmur bir edayla sordu yeniden.
"Ne olmuş Ekrem?"
"Ersel'i kaçırmışlar" diyebildi.
Kadıncağızın ağzından hayretle karışık hafif bir çığlık yükselmişti.
iki dakika sonra Ekrem Pamir özel arabasını çılgın gibi boş yollarda Kızıltoprak'a doğru sürüyordu...

377
Sahire inanmaz gibi şaşkın şaşkın annesine baktı. "Ne yani, şimdi de aynı külfete katlanıp herifi diri diri soktuğumuz o korkunç yerden dışarı mı çıkaracağız?" diye sordu.
"Başka çaremiz var mı?"
"O yerin üstünü kapatmak saatlerimizi aldı. Şimdi de açmaya kalkarsak gün ağarır, neredeyse sabah olacak."
"Sen söylediğimi yap. O araba kapının önünde kalamaz."
Yaşlı kadın hepsinden daha kararlı görünüyordu. "Yürü" diye kızını kolundan çekiştirdi. Koridora çıkınca "Vural!" diye seslendi.
Dev yatak odasından çıkıp annesine baktı ürkerek.
"Sırtına elbiseni giy. Acele et, hadi" dedi annesi.
Vural nedenini sormadan hemen odasına döndü. Giyinmeye başlamıştı bile.
Sahire hâlâ titriyordu. Annesinin aklından neler geçirdiği hakkında da bir fikri yoktu.
378
"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye mırıldandı dişlerinin arasından.
"Yaptığın pisliği temizlemeyi."
Fahişenin tahammülü kalmamıştı artık. Gergin bir zembereğin boşalması gibi birden parladı. "Bütün hata senin pis cadı. Buraya doktor çağırmak senin fikrindi. Bak, neler oldu sonunda. Yine hepimizin başını nara yaktın. Kurtulamayacağız."
"Kes sesini. Tartışmanın sırası değil şimdi. Bunu daha sonra yaparız. Sen de akıllı davranıp gerçek bir doktor ge-tirseydin eve. Bula bula sahte bir doktor getirdin, hem de bir gazeteciyi. Suçu üsteme yıkmaya kalkma. Hata bende ki, sana güvendim."
Sahire nefretle annesine bakıyordu.
"Ne vicdansız, ne korkunç bir insanmışsın sen. Sana anne demeye bile dilim varmıyor. Hayata küskünlüğünün ceremesini bizlere ödetiyorsun. Başına gelen o kaza nedeniyle tüm insanlardan nefret âtmişsin. Hayata küsmüşsün, bunu anlayabilirim ama evlatlarından ne istedin? Volkan da, Vural da, ben de masum birer çocuktuk. Bir kedi yüzünü paraladı, güzelliğini mahvetti, orospuluğunu tüketti diye, hepimize kedilerden nefreti aşıladın. Ahilerimi kedileri öl-dürtmeyi, daha çocuk yaşta kan emmeyi öğrettin. Zavallı hayvanlar öldükçe sanki sen huzura kavuşuyordun. Asıl acınacak hasta sensin. Hayatına giren herkes seni terk etti, bir tek bizler kaldık. İki oğlunu esir aldın, sapık yetiştirdin. Tek hükmünü geçiremediğin çocuğun bendim, elimden geldiğince direndim ama olmadı. Daha on beş yaşındayken, beni sarhoş edip elin herifine peşkeş çektiğin o geceyi unutamam asla. Senden nefret ediyorum."
Hâlâ koridordaydılar.
379
Yaşlı kadın birden elindeki bastonun ucunu kaldırarak kızının gırtlağına dayadı.
Yüzünün yaralı kısmı sarkmış, gözleri uykusuzluktan kan çanağına dönmüştü.
"Sana çeneni kapatmanı söyledim. Bunları sonra konuşuruz. Diliyorsan bu evden çekip gidebilirsin. Artık seni durduracak değilim. Ama son olarak bize yardım etmek zorundasın; doktor diye eve getirdiğin bu pisliği temizleyinceye kadar."
Sahire soluk soluğa annesini süzdü.
Böyle bir şey ilk defa ağzından çıkıyordu. Ona inanmakta zorlanıyordu genç fahişe.
Sessizce çirkin yüzüne bakmaya devam etti.
"İnanayım mı sana?" dedi.
"Evet, artık senden destek istemeyeceğim. Oğullarımla başımın çaresine bakacağım."
Sahire hâlâ kuşkuluydu.
"Nasıl bakacaksın? Oğulların gittikçe ipin ucunu kaçırdılar. Dengeleri iyice bozuldu, iki üç gecede bir avlanmaya çıkıyorlar, bu işin böyle devam edemeyeceğini senin de anlaman gerekirdi. Nitekim o akıllı sandığın büyük oğlun az kaldı postunu deldiriyordu. Daha ne olacağı da henüz meçhul ya..."
Yaşlı kadın bastonuyla kızını tehdit etmesine rağmen sesi yumuşamıştı.
"Sahire, lütfen... Bu senden son isteğim. Bu beladan kurtulmamız lazım bir an evvel. Ondan sonra ne istersen onu yaparsın, dilersen bizleri terk de edebilirsin. Ama unutma ki bu gece bir polis baskınına uğrarsak, o herifi buraya getirdiğin için, seni de suç ortağı diye içeriye tıkarlar. Yana-caksak, bari ailemden biri kurtulsun."
380
Fahişe tüm hiddetine rağmen gülümsedi.
"Ailenden biri ha? Meğer ne kadar da aileni düşünür-müşsün? Gözlerimi yaşarttın."
Ama Sahire bir yandan da düşünüyordu. Cadı haklıydı. Bu gece bir baskın olursa hepsi yakayı ele vereceklerdi. Yapacağı savunmanın, polise vereceği ifadenin, o cinayetlerde hiçbir dahlinin olmadığı yolundaki beyanlarının, sonucu değiştirmeyeceğini biliyordu.

"Tamam" diye mırıldandı. "Sana son bir kere daha yardım edeceğim. Ama şunu kafana iyice sok. Yarın sabah gün doğar doğmaz beni burada göremeyeceksin bir daha."
Yaşlı kadın başını sallayarak, bastonunun ucunu kızının boynundan çekti.
***
Hep beraber alt kattaki borduma inmişlerdi. Önden giden Sahire, merdiven başındaki elektrik düğmesini çevirdi. Arkasından gelen dev'in af ağıya inmesi için yol verdi. Annesi bastonuna dayanarak en arkadan ve felçli bacağını zorlayarak iniyordu basamakları.
Sahire oldum olası bu bodrumdan ve altında yıllar önce inşa edilmiş özel bölümden korkardı. Orası insanların bazen ölü bazen de diri diri gömüldüğü bir yerdi. Öğrendiğinde ufaktı, çocuktu; çok korkmuştu ama o yıllarda o da annesine karşı çıkamadığı için bu korkunç sırrı kabullenmek, içine sindirmek zorunda kalmıştı. Alt bölümden, bodruma sızan o koku felaketti, ne yaparlarsa yapsınlar bir türlü engel olamıyorlardı, çürümüş insan kokusunun bodruma yayılmasından. Bu iş için anneleri tarafından eğitilmiş iki kardeşi sık sık o bölüme iner koku giderici ilaç sıkarlardı.
Bodruma iner inmez, artık burnunda çocukluğundan

beri yer eden o kokuyu yeniden duydu Sahire. Gerçi uzun zamandan beri artık oraya kimseyi gömmüyorlardı, belki on seneden beri, lakin o koku hiç çıkmıyordu fahişenin genzinden.
Yaşlı kadın oğluna dönüp, "O adamı çıkaracağız. Mezarın üzerindeki kömürleri kürekle ve çabuk ol Vural" dedi sert sesiyle.
Dev yerden küreği aldı, az evvel özel bölümün kapağını kapattığı bölümü yeniden meydana çıkarmak için eskiden kalma kömürleri küreklemeye başladı. Hiçbir zaman annesinden, aldığı kararların nedenlerini sormazdı.
Zamanla yarış halindeydiler. Gün doğmadan gazeteciyi çıkarmak zorundaydılar.
***
Hâle için bekleyiş çok uzun sürdü. Heyecandan titriyordu. Yapacağı başka hiçbir şey kalmadığı için Başkomiseri aramıştı. Yaptığının isabetli olduğuna Başkomiser'in hemen yanına geliyorum demesinden anlamıştı.
Vakit geçmek bilmiyordu.
Kış geceleri uzun sürdüğünden hâlâ etraf zifiri karanlıktı. Buluşma mahalli olarak bildirdiği tren köprüsünün altında sabırla beklemeye devam etti genç kız. Bu geceyi yaşamım boyunca unutmayacağım diye düşünüyordu, ama o an tek isteği, Ersel'e sağ salim kavuşmaktı. Arkadaşının hayatından ciddi olarak endişeleniyordu artık. O katiller kimliğini öğrenmişlerse kesinlikle onu yaşatmazlar, diye hayıflanıyordu. Belki de Başkomiseri aramakta çok geç kalmıştı. Keşke onu daha evvel arasaydım diye söylenirken cadde yönünden akseden otomobil farını gördü, sevince kapıldı. Bomboş yolda bir araba hızla yaklaşıyordu. Fakat hiç durmadı, hızla yanından gelip geçti.

Beklemenin verdiği gerginlik kızı hayal kırıklığına uğrattı. Başkomiseri arayalı daha on dakika bile olmamıştı. Bu kadar kısa zamanda randevu mahalline yetişmesi imkânsızdı zaten. Aynı anda yolda hızlı adımlarla yürüyen bir adam belirmişti. Buraya geldiğinden beri sokakta rastladığı ilk canlıydı bu. Adam da hızlı adımlarla yürüyordu. Kızın yanından geçip gitti, sadece sabahın karanlığında neden yolun ortasında bekliyor, diye tuhaf tuhaf yüzüne bakmıştı. Ama az sonra yaklaşan beyaz bir polis otomobilini görünce sevinçten yüreği ağzına geldi. Başkomiser geldi diye düşündü.
***
Ekrem çılgın gibi araba sürüyordu.
Bu arada arabasındaki polis telsiziyle birkaç yere emirler vermekte de gecikmemişti. Önce arabasından Kadıköy yakasındaki nöbetçi birimleri arayarak ekiplerin söz konusu yerde toplanmalarını \fe bir baskın düzenleyeceklerini bildirdi. Köprü altında bekleyen gazeteciyi güvence altına almalarını, fakat kendisi gelinceye kadar mecbur kalmadıkça bir eyleme kalkışmamalarını emretmişti. Sonra Muavini Okan Temiz'i arayıp hemen vaka mahalline gelmesini istedi.
Neyse ki o saatlerde Anadolu yakasına giden yol bomboştu. Arabasının hız ibresi 150 kilometreyi gösteriyordu. Ekrem ayağını gaz pedalından çekmedi. Bu işten biraz da kendisini sorumlu tutuyordu. Ersel'i bir kardeş gibi severdi ve bu işe bulaşmasında biraz da kendi payı olmuştu. Ersel'e Kedi Katili'nin bir değil iki kişi olduğunu kulağına fısıldadığı andan itibaren, onun gazetecilik damarının kabaracağını ve bir polis gibi meselenin üzerine gideceğini hesaba katması

gerekirdi. Bu onun ilk vakası değildi, kafayı bir şeye taktı mı, sonuna kadar gideceğini bilirdi.
Fenerbahçe Stadı'nın önüne geldiğinde hızını biraz düşürdü. Bağdat Caddesi'nden gelen yolla, Fenerbahçe'ye giden cadde kavşağındaki benzin istasyonunun bulunduğu yerden geri dönerek arabasını tekrar kökledi. Artık gelmiş sayılırdı. Şimdi sağdaki Pamukbank'ın olduğu sokağa sapacaktı. Hedefe erişmişti artık.

Hâle şaşkın şaşkın arabadan inen polisler baktı. Başko-miser aralarında yoktu.
Az sonra sokağın başında bir polis otosu daha gözüktü ve hızla yanlarına yaklaştı. Hâle rahatlamıştı artık. Bu rahat-layış sadece kendi açısındandı, gecenin ürkütücü karanlığında ıssız sokaklarda yalnızlıktan ve beklemekten kurtulmuştu artık, ama aklı fikri henüz ne olduğu bilinmeyen sev-gilisindeydi. Onu ilk defa sevgilim diye düşündüğünü yüreği burkularak hissetti genç kız.
Polis arabalarından inen resmi giysili iki memur, yanına yaklaşmış, "Gazeteci Hâle Hanım siz misiniz?" diye sormuşlardı.
Hâle, "Benim" diyebildi.
"Rahat olun artık güvendesiniz."
"Ama arkadaşım tehlikede. O Kedi Katillerinin evinde."
"Biliyoruz Hâle Hanım. Başkomiser bildirdi. Ama harekete geçmeden evvel kendisinin gelmesini bekleyeceğiz. Rahat olun, gereken yapılacaktır."
Sustu genç kız. Ama heyecandan devamlı dudaklarını

ısırıyor, çaresizlik içinde etrafına bakınıp duruyordu. Henüz gün doğmamıştı fakat doğu ufkunda ufak ufak aydınlanmalar başlıyordu. Karanlık az sonra dağılacak yerini yeni bir günün ilk ışıklarına bırakacaktı.
Tam o sırada caddenin başından yola yeni bir araba saptı. Hâle de diğer polislerle birlikte bakışlarını yaklaşan arabaya çevirdi. Genç kız arabadan telaşla atlayan Ekrem'i görünce yanına koştu. Artık güveni yerine gelmişti.
Başkomiser, "Her şeyi en başından anlatın bana" diye mırıldandı. Hâle de tüm bildiklerini Ekrem'e özetledi. Dikkatle kızı dinleyen Ekrem, "Tamam" diye mırıldandı. "Evi basacağız." Sonra yanındaki polislere dönerek, "Takviye kuvvet istiyorum" diye söylendi. "Sokağı iki başından kesin. Araba giriş çıkışlarını durdurun. Baskın sırasında yolu yaya trafiğine de kesin. Beş altı kişi benimle gelsin. Bu genç hanım arabaların içinde bekleyecek ve acele edin."
Hâle itiraz etmek, o da baskın sırasında onların yanında olmak istiyordu ama Ekrem'in yüzündeki sert ve tartışılmaz nitelikteki ifadeyi görünce susmak zorunda kaldı. Polislerden biri kızı kolundan tutarak polis arabasına doğru götürürken diğeri de takviye güç istemek için telsizine doğru koşuyordu.
4
***
Dev kanter içinde kalmıştı.
Bir iki saat evvel üstünü örttüğü gizli bölmeyi kapatan kömürleri şimdi de açmak için kürek sallıyordu. Ne var ki, bundan hiç şikâyetçi değildi. Daha doğrusu, bunu akıl edemiyordu.
Soluk almadan çalışıyordu Vural.
Saf ve çocuksu suratını ter kaplamıştı. Bordum katının

sessizliğini küreğin beton üzerine her değişinde çıkan madeni sürtünme sesi bozuyordu sadece. Yaşlı kadın dikkatle oğlunu seyrediyordu. Az sonra kömürlerin altında kalan taş kapak meydana çıkacaktı.
Onlardan birkaç adım geride duran Sahire homurdandı.
"Söyle şuna, biraz daha elini çabuk tutsun. Neredeyse güneş doğacak" dedi. "Gün ışırsa işimiz çok güçleşecek."
Yaşlı kadın sesini çıkarmadı.
Dev yapılı oğlunun elinden geldiğince hızlı kürek salladığını görüyordu. İki güçlü amele bile onun yaptığını bu hızla gerçekleştiremezdi. Ayrıca gıkı bile çıkmıyordu.
Az sonra kapağın bir ucu görünmüştü.
Sahire yaklaşamadı oraya ama kardeşinin az sonra o acı kuvvetiyle kapağı kaldıracağından emindi artık. Tabii aradan geçen zamanda gazeteci hâlâ ölmediyse, diye düşündü. Merakını yenemediği için annesine fısıldadı.
"Havasızlıktan gebermiş olabilir mi?"
"Saçmalama. Bıraksak orada daha on gün yaşardı. Ama buna fırsatı olmayacak."
Fahişe elinde olmadan yeniden titredi. Bunun başka izahı yoktu, inkâra çalışmanın bir yararı da; bu defa işlenen cinayete fiilen o da iştirak etmiş oluyordu. Bıçak saplamak veya boyun kırmak şart değildi, o eylemleri nasıl olsa iki hasta kardeşi mükemmelen yapıyorlardı, lakin bu defa bilgisi tahtındaki vakayı polise bildirmemek veya olacakları önlememek suretiyle sorumluydu. Ele geçerlerse suça iştirakten hüküm giyecekti.
Sahire'nin midesi bulunmaya başladı.
Ne çareki yapacağı fazla bir şey yoktu. Artık dönüşü ol-

mayan bir yola girmişti. Tek dileği buradan kurtulur kurtulmaz bu evi terk etmekti; hatta evi değil, belki şehiri bile bırakıp gidecekti, neresi olursa olsun...

Gürültüler aksediyordu tepesinde Ersel'in. Bir süre karanlığın içinde duyduğu seslerin ne olduğunu tahmine çalıştı, ama çıkaramadı. Sesler sanki çok derinden geliyordu. Dikkatini çeken şey bir metalin taşa sürtünür gibi çıkardığı ritmik ve biteviye gürültüydü. Buraya nasıl getirildiği hakkında da bilgisi yoktu. Zira o dev başına yumruğu indirince kendinden geçmiş ve bayılmıştı. Ne kadar baygın kaldığı hakkında da bilgisi yoktu. Neden sonra fosforlu saatini hatırlayıp baktı. Fosforu hâlâ parıldıyordu ve saat ikiyi on geçiyordu ama saatinin durmuş olduğunu gördü. Kadranın üstündeki cam da kırılmıştı.
Bir yandan tepeden akseden sesleri dinlerken, diğer yandan da düşünmeye çalışıyordu, acaba kaç saatten beri buradaydı? Bütün vücudu ağrı ve sızılar içindeydi. Adelele-ri sızlıyor, başı zonkluyordu. Başındaki ağrının devin sert yumruğundan kaynaklandığını anlamıştı fakat vücudundaki sızıların sebebini kestiremfyordu, sonra onun gerekçesini de buldu. Herhalde dev beni acımasızca yukardan buraya fırlattı, diye düşündü. Sert zemine çakılınca hurdaya dönmüş olmalıydı. İlk defa aklına gelmiş gibi vücudumda herhangi bir kırık, çatlak var mı diye kendini kontrol etti. Galiba yoktu.
Kolları bacakları beyninin verdiği komutları rahatlıkla yerine getiriyordu. Göğüs kafesini yokladı. Kaburgalarında da kırık çıkık yoktu. Olsa bile pek önemli görünmüyordu. Bulunduğu yerde tam dik duramadığına göre diri diri kapa-

tıldığı bu mezarın yüksekliği bir seksenden kısa olmalıydı, bir buçuk metre veya bir altmış. Eh, bu yükseklikten aşağıya atıldığına göre vücudundaki sızıların sebebini keşfetmek pek zor değildi.
Genç gazeteciyi en ürküten şey kapıldığı panikti. Bulduğu kemiklerin eski katledilmiş insan cesetlerine ait olduğunu anlamıştı artık ve bu içinde, önüne geçilmez bir korku yaratmıştı. Buradan kurtulma şansı olamazdı.
Zaman kavramını kesinlikle yitirmişti Ersel. Baygınlık süresini de bilmiyordu. Zayıf da olsa tek ümidi Hâle'ydL Ama onun da, bu evde hapsedildiği hakkında bilgisi yoktu. Yine de Hâle'ye güveniyordu, zeki ve becerikli bir kızdı o. Geldiği evi - bu sabah Hâle'ye göstermişti - mutlaka bir yolunu bulur ve tahmin ederdi başına gelenleri.
Tavandaki gürültüler gittikçe artıyordu.
Yeni bir şüphe beynini kapladı. Yoksa kendisini o evin dışında başka bir yere mi gömmüşlerdi? Baygın olduğu için bunu bilmesi olanaksızdı.
Metin olmaya çalıştı. Kulaklarını dikti, artan gürültüleri dinlemeye devam etti. Kim vardı acaba tepesinde? Bu gürültüler neydi? Yoksa birileri kendisini mi arıyorlardı?
Bir an ümide kapıldı.
Fikir mantıklı geldi; öyle ya, o manyaklar kendisini buraya gömdüklerine göre şimdi niye çıkarmaya çalışsınlardı
ki?
Az evvel eline gelen kemiği hızlı hızlı tepesindeki beton tavana vurmaya başladı. Çıkan ses kulaklarında uğulduyor-du ama acaba yukardakiler çıkardığı sesleri duyabiliyorlar mıydı? Çünkü tepesindeki gürültüler gittikçe yoğunlaşmaya başlamıştı. Can havliyle vurmaya devam etti.

***
"Bir ses var. Siz de duyuyor musunuz?" diye söylendi Sahire.
Yaşlı kadın kızının bahsettiği sesi duymaya çalıştı. Sonra, "Yok öyle bir şey" diye homurdandı sertçe. "Vehim seninki, olmayan sesleri duyuyorsun."
Sahire ikna olmamıştı.
"Duyuyorum... Dinle, bak."
Yaşlı kadın yine kulak kabarttı ama duyamamıştı.
"Uyduruyorsun."
"İyi dinleyin... Sessiz olursanız siz de duyarsınız."
Kadın huylanmıştı. Kulağına pek güveni yoktu. Bastonuyla hiç durmadan kürek sallayan oğlunu dürttü. Kan ter içindeki dev soluk soluğa annesine baktı ne istediğini anlamak istercesine.
Yaşlı kadın, "Dur biraz" dedi.
Vural kürek sallamayı bırakmıştı. Bön bön annesine bakmaya devam etti. Kadın-Tıafifçe sararmıştı; derinden de olsa belli belirsiz bir sesi o da duyar gibi olmuştu, ama sesin nereden geldiğini çıkaramamıştı. Hemen kızına dönüp söylendi.
"Koş yukarıya bak bakafım. Kapıda birileri mi var? Işıkları yakma, perdelerin arkasından kendini göstermeden sokağı kontrol et."
Sahire'nin endişesi daha da artmıştı. Fakat ne olursa olsun bu korkunç mekândan uzaklaşmak için hızla merdivenlere koştu ve bordumdan çıkarak alt kata girdi. Tedbir olarak zaten katların ışıklarını yakmamışlardı. Evde sadece yatakta yatan ağabeyinin baş ucundaki gece lambası yanıyordu.
Sahire alt kattaki pek kullanılmayan odalardan birine

dalarak camın önüne gitti. Işığı yakmamıştı. Dışardaki pan-curlar kapalıydı yine de aralıktan sokağı görebiliyordu. Genç fahişe nefesini keserek perdeyi araladı ve sokağa baktı.
Sokakta kimsecikler yoktu ve hâlâ etraf kapkaranlıktı. Ama Sahire bununla yetinmedi, bir koşu üst kata fırladı. Üst kat pencerelerinde pancur yoktu, buradan sokağı daha rahat görebilirdi. Yaklaştı ve tekrar sokağa baktı.
Bomboştu.
Acaba ben mi yanıldım, diye düşündü. Kuşkuyu çekecek hiçbir hareket yoktu dışarda, ama bir türlü tatmin olmamıştı. Bu defa arka bahçeye bakan kendi yatak odasına daldı.
Hâlâ içinde bir kurt vardı. Bodrum konumu itibariyle arka bahçeye daha yakındı. Yine perdeyi araladı, lakin gecenin bu saatinde arka bahçe sokak ışıklarını almadığından zifiri karanlıktı. Önce hiçbir şey göremedi; tam rahatlarmış gibi tuttuğu soluğunu bırakacakken birden belli belirsiz bir gölgenin sanki bahçedeki ağaçlar arasında kımıldadığını, yer değiştirir gibi hareket ettiğin hissetti. Emin olamadı ama bakışlarını da oradan alamadı. Yanılıyor muyum diye, dikkat kesildi. Bu defa koyu karanlıktan başka bir şey göremedi.
Polis memuru, Başkomiser Ekrem'in karşısına hazırol vaziyetinde dikilerek, "Sokak başları tutuldu, efendim" dedi. "Araç ve yaya trafiğini kestik. Takviye güçler geldi. Biz harekâta hazırız."
390
Ekrem, memurları toplayarak ne yapacaklarını birer birer anlatmaya başladı. Açıklamaları sona erdiğinde, "Sorusu olan var mı?" diye sorarak hepsinin yüzlerine baktı. Aslında kendi ekibiyle çalışmayı yeğlerdi ama ne yazık ki ekibinin olay mahalline intikalini bekleyecek zamanı yoktu. Bir an önce Muavini Okan Temiz'in yetişmesini diliyordu ama Okan da Karagümrük'te oturuyordu ve onun gelişini bekleyecek zamanı yoktu.
"Hadi öyleyse delikanlılar" diye mırıldandı. "Şansınız açık olsun."
Polis memurları talimat üzerine birer ikişer dağıldılar, iki memur arka bahçeyi kontrol edecek ve muhtemel sanıkların arkadan firar etmelerini engelleyecekti, iki memur evin ön tarafında mevzilenecek, Ekrem de yanındaki diğer üç memurla eve girecekti.
Az sonra bütün ekip baskını gerçekleştirmek üzere görev mahallerine dağıldılar. Bahçeye giren iki polis bakımsız otlar arasından hızla geçerek birer ağaç arkasına gizlendiler. •*-.
Sahire'nin arka bahçede gördüğü gölge, aslında polis memurlarından birinin ağacı kendine siper alırken yaptığı hareketti. Ama genç fahişe tüm dikkatine ve kuşkusuna rağmen bahçede birinin saklandığını net görememişti.
***
Sahire odasında bir süre daha bekledi ve bahçeyi incelemeye devam etti. Sonra da yanıldığına hükmetti. Hiçbir hareket yoktu. Her şey sakin ve olağandı. Sonunda aşağıya, annesinin ve kardeşinin yanına dönmeye karar verdi.
Odasından çıktı ve koridorda ilerlemeye başladı. Tam o sırada içinden gelen bir dürtü, hasta ağabeyine bir kere da-
391
ha bakmayı söylüyordu. Alt kata inen merdivenin başında kısa bir an durdu, geri döndü ve Volkan'ın yattığı odanın kapısına ilerledi.
Kapı yarı aralıktı. Hafifçe itip içeriye baktı.
Yaralı kardeşi bir iki kere öksürdü ama gözlerini açmadı.
Volkan bıraktıkları şekilde uyuyordu. Ateşi hâlâ yüksek olmalıydı. Her şeye rağmen içinde hafif bir burukluk hissetti. Muhtemelen büyük ağabeyini bu son görüşü olacaktı. En az annesi kadar ondan da nefret ederdi. Sonra omuzlarını silkerek kapı aralığını eski hale getirdi; baş ucundaki ufak masa lambasının ışığı karanlık koridoru az da olsa aydınlatıyordu, koridorun tamamen karanlıkta kalmaması için kapıyı kapatmadı.
Bir iki adım attı, tekrar durdu.
Onu durduran şey duyduğu sesti. Hafif bir gürültü... Bir tahta sesi; daha doğrusu tahtaya vurulan sert bir darbe gibi kulağının yabancısı olduğu bir ses.
Sesin nereden geldiğini anlayamadı.
Yoksa Volkan'ın odasından mı gelmişti? Ateşli ve ihti-laçh bir hasta çırpınabilirdi, meraka kapıldı. Usul usul geri dönerek yeniden aralıktan yatağa baktı.
Volkan uyumaya devam ediyordu ve kolları yatağın üzerindeydi. Dönmesi, kollarını bir yere çarpması söz konusu olamazdı.
Ama bir ses duymuştu, bundan emindi.
Kararsız bir şekilde beklemeye devam etti, belki bir başka ses daha duyarım diye. Çok beklemeden o ikinci sesi de duydu. Bu seferki daha hafifti ama kesindi. Sesi tanımlamaya çalıştı. Sanki kısa süreli bir sürtünmeydi. Kısa fakat metalik...
392
Yüreği deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Evde bir anormallik vardı. Alışık olmadığı sesler duyuyordu. Sahire'yi en büyük yanılgıya düşüren şey ise işte tam o anda oldu. Evin sessizliği içinde yakın olan camiden okunan sabah ezanının nağmeleri kulaklarında yankılanmaya başlamıştı.
Rahat bir nefes aldı genç fahişe.
Duyduğu seslerin nereden geldiğini anlamıştı artık. Güveni arttı, yoluna devam ederek basamakları inmeye başladı. Alt kata indiğinde artık sabah olduğunu ve kendisini kurtuluşa götürecek yeni bir günün başladığına inanıyordu. Şimdi biraz daha acele etmeli, hem kapının önündeki arabadan, hem de sahibinden kurtulmalıydılar. Önlerinde çok az bir zaman kalmıştı. Az sonra gecenin karanlığı bitecek ve yeni bir günün ilk ışıkları etrafı aydınalatacaktı. Çok geç bile kaldıklarını düşünerek alt kata indi.
$
Çok pis ve ağır kokuyordu Ersel'in kapatıldığı yer. Havasızlıktan da boğulur gibiydi ama içindeki direnme azmi son gücüne kadar dayanmasını söylüyordu. Dakikalar ilerledikçe biraz daha kendini dinler olmuştu; başının ağrıması artmış, iki büklüm duruştan bedenine sızılar girer olmuştu. Önleyemediği bir şey de hiç eksilmeyen mide bulantısıydı.
Elindeki kemikle gömülü olduğu yerin tavanına vurmaya devam ediyordu. Çıkan sesin yukardan duyulup duyulmadığı hakkında bir fikri yoktu ama yukarıdaki sesler nasıl aşağıya aksediyorsa, kendi çıkardığı sesin de yukardan duyulması gerekirdi.
Çektiği acılara rağmen boş durma zamanı değildi. Hayatta kalması güçlü iradesini sonuna kadar sürdürmesine bağlıydı. Artık inanmaya başlamıştı. Yukarda da kendisini kurtarma yolunda bir faaliyet vardı. Bunlar katil ailenin fertleri olamazdı, deminki düşüncesinde yanılmadığından emindi; az evvel tıktıkları yerden çıkarmaları için bir neden
394
olamazdı. Kendisini diri diri ölüme terk etmişti onlar. Çıkarmaları için hiçbir neden yoktu ve onlar için bir tehlikeydi.
Gücü tükenmeye başlamıştı artık.
Bu havasız ortamda enerji sarf etmek, varlığını, yaşadığını duyurmak için devamlı elindeki kemikle tavan betonuna vurmak azalan gücünü daha da tüketmişti. Kollarında sancılar hissediyor, güçten düşüyordu.
Kısa bir an durup alnında biriken terleri sildi. Tepesinde güçlenen seslere kulak verdi yeniden. Sanki bir kürek sesiydi işittiği.
Kemikle yeniden vurmaya başladı.
Can havli denen şey bu olmalıydı, insanın yaşama bağlılığının, hayatta kalma direncinin, son kertedeki coşkusu. Bu yaşta, içi yaşama şevkiyle doluyken ölmek istemiyordu.
Galiba fazla enerji sarf ederek, yetersiz havayı da tüketmişti. Ciğerleri yanmaya başlamıştı. Ağzı açık, soluyup duruyordu. Yeterince nefes alamamak içindeki korkuyu kırbaçladı, paniğin eşiğine gildi.
Her geçen saniye hareketleri daha da ağırlaşıyordu. Gözleri karanlığa uyum sağladığı için kapalı mezarını şimdi daha iyi görebiliyor fakat ürpertici manzaraya bakamıyordu. Etraf insan kemikleri,-kurukafalarla doluydu. Sonunda dayanamadı ve kusmaya başladı. Acı bir safra akıyordu ağzından. Kusmak, durumunu daha da zorlaştırmış, derin derin nefes alma ihtiyacı doğurmuştu. Ama nefes alamadığı gibi vücudunda yeni yeni başlayan kramplar ve kasılmalar hissediyordu.
Önce konuşan insan seslerini duydu.
O da bağırmak, yaşadığını belirtmek istedi onlara fakat sesi çıkmıyordu. Elindeki kemiği bıraktı veya kemik elinden düştü. Bunu hiçbir zaman anlayamadı. Kusmayla beraber baş dönmesi de şiddetlenmişti. Artık iki büklüm de duramı-
395
yordu. Yere kaydı ve yosun tutmuş, nemli betonun üzerine yığıldı.
Kendinden geçmek üzere olduğunu duyumsuyordu.
Direncini tek artıran şey ise, birden kapkaranlık mezarının zeminine akseden ince bir aydınlık oldu.
Ufak bir çizgi... Yaklaşık kırk santimlik ince bir hat...
Yukardan süzülen bir ışık...
Son bir gayretle başını kaldırıp ışığın nereden aksettiğini görmeye çalıştı. Tam bulunduğu yerin tepesinde ışığı sızdıran ufacık bir aralık hasıl olmuştu. Muhtemelen bir kapak aralığı...
Havaya, soluklanmaya ihtiyacı vardı.
Dizlerinin üzerinde kalkıp, yine iki büklüm vaziyette ağzını aralayarak dudaklarını tepesindeki ışık sızan çatlağa dayadı. Karanlıkta mesafeyi ayarlayamadığı için önce dudakları tavanın pis ve yosun tutmuş sathına değdi. İğrençti ama nefes alabilmek, ihtiyacı olan temiz havayı ciğerlerine çekmek için kaçmadı. Sanki az da olsa çatlakdan içeriye hava sızıyordu. Var gücüyle havayı ciğerlerine çekmeye çalıştı. Ne var ki, az sonra öksürmeye başlamıştı; önce bunun oksijen yetersizliğinden ciğerlerinin bir reaksiyonu olduğunu düşündüyse de, kısa bir zaman sonra ağzına dolan ufak birtakım yabancı parçalardan olduğunu anladı. Dilinin üstüne, dişlerinin arasına bir şeyler kaçıyordu. Gayri ihtiyari ağzına dolan şeyleri tükürmek istedi. Bu arada o ufak

parçaların bir kısmı dişleri tarafından kırılmış, dili tadını almış ve belli belirsiz kokular da duymuştu. İnanamadı ama bu kömüre benziyordu. Ufak, kömür tozu parçacıkları...
O zaman meseleyi kavrar gibi oldu; yukardan duyduğu ve kürek sesine benzettiği gürültüleri değerlendirdi, birileri
396
galiba tepesine depolanan kömür stoğunu kaldırmaya çalışıyordu. Tüm gücünü toparlayarak bağırdı.
"Yaşıyorum... Buradayım..." diye bağırdı.
Kurtuluş ümidinin artması içine yeni bir şevk ve direnç vermişti. Hem sonra ufak mezarına tepeden akseden ince ışık hatları da artmaya başlamıştı. O zaman tam tepesinde, bire bir ebadında kare şeklinde bir kapağın var olduğunu gördü.
***
Hâle polis otosunun içinde tırnaklarını kemirmekle meşguldü. Hayatında karabasanlarla geçirdiği ilk gece olmuştu bu. ilk ve son olması için Tann'ya dua etti. Gözyaşlarını tutamıyordu artık. Yanakları gözpınarlarından süzülen yaşlarla sırılsıklam olmuştu. Tek dileği Başkomiser'in, Er-sel'i kurtarmasıydı.
Ersel, sadece bir iş arakadaşı değildi. Bu gece beynindeki tüm soruların aydınlanmasına, gerçek duygularının ortaya çıkmasına da önayak olmuştu. Artık içinde hiçbir şüphe kalmamıştı. Onu seviyordu, hatta sırılsıklam âşıktı. Aslında bunu, Ersel'in Ataköy'deki evinde, sıcak şömine alevinin yarattığı atmosferde Julio Iglesias'ın yumuşacık sesiyle dans ederlerken anlamış ama aptalca bir egoizmle kendini sevdiği adama vermekten kaçınmıştı. Çok pişmandı. O an asırlar gibi uzak geliyordu şimdi, sanki bir daha erişilmesi ve yaşanması mümkün olmayacak gibi.
Üzüntüyle titredi. Galiba silkinmesine ve daldığı âlemden uzaklaşmasına Başkomiser Ekrem'in başına diktiği polis memuru neden olmuştu. Adam onun perişan halini görünce, dayanamamış mırıldanmıştı.
"Endişelenmeyin gazeteci Hanım" demişti. "Arkadaşınızı mutlaka kurtarıp sağ salim getireceğiz. Polise güvenin."
397
Adama cevap verememişti genç kız. Ama memur onu teselli etmek için konuşmaya devam etmişti.
"Aynı gazetede mi çalışıyorsunuz?" Başını sallamakla yetinmişti Hâle. "Herhalde eski bir arkadaşınız?" Genç kız kendisinin bile şaşırdığı bir cevap vermişti. "Arkadaşım değil, sevgilim" demişti. Sabahın ilk alacakaranlığında polis memurunun yüzünde oluşan şaşkınlığa bakmadı bile Hâle.
***
Sahire rahatlamıştı artık.
Güvendeydiler ve sabah ezanı okunuyordu. Etrafta hiçbir tehlike ve şüpheyi çekecek bir faaliyet yoktu. Annesi haklı çıkmıştı. Onun gaipten duyduğu sesler, korkunun beyninde yarattığı, evhamdan işittiğini sandığı hayali gürültülerdi. Tek yapılacak şey o gazeteciyi arabasına tıkıp buradan uzaklaştırmaktı. Annesi mutlaka yine bir öldürme planı tasarlamış olmalıydı. Vural her zamanki alışkanlığıyla bu işi hallederdi. Şimdi Sahire'nin tek korkusu gün ağarmadan bu son işi de görünmeden çözmeleriydi.
Alt katta bodruma inen merdivenlere doğru ilerledi.
Dev kardeşi herhalde mezarın üzerindeki kömürleri kaldırmayı bitirmiş olmalıydı...
***
Ekrem önde olmak üzere arkasındaki iki polisle, gölge-398
ler altında bahçeye süzülüp kagir evin metruk görüntüsü veren alt kat pencerelerine doğru ilerlediler. Sokağın o saatte bomboş olması harekâtı kolaylaştırıyordu. Başkomiser evin önüne geldiğinde, sadece üst kattaki bir odada ufak bir lambanın dışarıya akseden ışığını görmüştü. Bu saatte evde uyanık biri varsa o da üst katta olmalıydı.
Sol taraftaki alt kat penceresi yere bir hayli yakındı ve kapalı duran tahta pancuru tek bir çekişte yerinden söküp çıkarmak kolay görünüyordu. Bina yılların bakımsızlığını ve ihmalini çok açık bir şekilde gösteriyordu. Eve sessizce girmenin tek yolu burasıydı, henüz içeride neyle karşılaşacakları hakkında bir fikri yoktu. Arkasındaki polise, eliyle, karşısına geçmesini ve birlikte pancura asılacaklarını işaretle gösterdi. Memur ne istediğini anlamıştı, başıyla onay verdi ve ikisi birlikte aynı anda, rezeleri paslanmış, hafifçe sarkmış pancura asılarak çektiler. Çok hafif bir çatırdı çıktı ve menteşeleri yarım yamalak tutan vidalar yerinden oynadı, ikinci teşebbüste pancur jürinden çıkmıştı.
Pancuru duvara dayarlarken Ekrem başını kaldırıp karanlık odaya şöyle bir göz attı.
Karanlık odada hiçbir şey görünmüyordu. Başkomise-rin fazla beklemeye tahammülü yoktu. Camda iri bir çatlak vardı ve pencere pek sağlam görünmüyordu. Eliyle içeriye doğru sıkıca itti camın pervazını. İki parçalı kanat rahatlıkla açılmıştı. Ahşabın birbirine sürtünmesinde çıkan hafif bir sesin, içerdekiler tarafından duyulmadığını düşünüyordu o an.
Omzundaki kılıfından tabancasını çekerek çevik bir hareketle içeriye sıçradı. Girişleri çok kolay olmuştu. Sırayla diğer polisler de peşinden eve girdiler. Bir süre hareketsiz kalıp etrafı dinlediler. Evin içinden garip birtakım sesler geliyordu. Önce bunun ne olduğunu pek çıkaramadılar.
399

Ama evde gecenin bu saatinde uyumayan birilerinin olduğunu anlamışlardı artık.
Sabah ezanının sesini de o an duydular. Ezan sesi, duydukları o biteviye gürültüyü bastırmıştı. Başkomiser Ekrem odanın karanlığına gözleri uyum sağlayınca açık duran oda kapısına doğru ilerledi ama hemen koridora fırlamadı. Durup bekledi.
Bir ayak sesi işitmişti.
Merdivenlerden, biri iniyordu. Topuklu bir terliğin basamaklarda çıkardığı seslerdi bunlar. Yaklaşanın bir kadın olduğuna hükmetti.
Ama neden karanlıkta iniyordu kadın ve kendi evinde neden ışık yakmıyordu? Arkasındaki memurlara sessiz olmalarını işaret etti.
Ayak sesinden başka evde çıt çıkmıyordu şimdi.
Ağzına dolan kömür parçalarını tüküren Ersel ümitle üstündeki kapağa bakıyordu. Kapağın açılacağını ve kurtarılacağını anlamıştı artık. Gözleri şevkle parıldadı ve beton kapak aralığından içine çekebildiği hava ile beklemeye devam etti.
Bu cehennemden kurtulmasına az kalmıştı.
Nitekim tepesindeki kapak gürültüyle yerinden oynadı. Kalın beton kapak açılırken bir parçası omzuna çarpmıştı. Diri diri gömüldüğü mezarın içine birden ışık doldu. Bu kez de aydınlığa uyum sağlamak için gözlerini kapattı Ersel. Sonra da heyecanla gözlerini kırpıştırmaya başladı genç gazeteci. Kurtarıcılarına teşekkür etmek, onlara minnetle sa-

rılmak istiyordu. İlk defa tam dik olarak doğruldu, baş hizası kapak boşluğundan dışarıya uzandı.
Gözlerini araladı fakat gördüğü manzara karşısında donakaldı.
Yetersiz ve çıplak bir ampulün aydınlattığı bir bodrumdu burası, ama asıl ürkütücü manzara tam karşısında duran dev adam ve acuze kadındı. Tablonun tek eksiği, kendisini buraya getiren fahişeydi.
Bunlar asla onun kurtarıcısı olamazlardı.
Dili tutulmuş halde onlara bakakaldı.
"Hadi, çek çıkar şunu, şu bok çukurundan" diye kükre-di yaşlı kadın.
Ersel henüz kendine gelememiş, ne olduğunu anlayamamıştı ki, Dev'in bir vinç kadar güçlü kollarının omuzlarına yapıştığını ve ayaklarını yerden keserek mezardan çıkardığını hissetti. Sonra o iri pençeler birden boşalmış ve Ersel ağır bir yük gibi kömürlerin yığıldığı betonun üzerine yüzükoyun serilmişti. 4
Yaşlı kadın onunla ilgilenmiyordu bile. Bastonuna dayanarak bodruma inen merdivenlere yürürken bir yandan da homurdanıyordu.
"Nerede kaldı bu orospu? Ne haltlar karıştırıyor yukarıda?" diye sesleniyordu.
Tam merdiven başına gelince yukarıya bakıp bağırdı.
"Sahire hangi cehennemdesin?"
Ersel bitkin vaziyette yerde yatıyordu hâlâ. İçindeki kurtulma sevinci bir anda yok olmuştu. Gerçi o karanlık mezar çukurundan çıkmıştı ama şimdi hayatta kalabilmek için o mezarı bile tercih zorunda kalabilirdi. Bu kesinlikle bir kurtuluş olamazdı. Yarım yamalak çalışan, sersemlemiş beyniyle yattığı yerde durum muhakemesi yapmaya başladı. Neden çıkarmışlardı acaba kendisini o mezardan? Ne is-

teyebilirlerdi daha? Orada bıraksalar ölümü kaçınılmaz olurdu.
Bakışları hemen yanı başında duran acayip irilikteki dev'e kaydı. Yüzünü görebilmek için boynunu adeta tavana çevirmişti. Dev kan ter içindeydi.
Yorgun görünüyordu.
Ersel yeniden başını eğdi. Bu defa nazarları az ilerisinde kömürlerin üzerinde duran iri küreğe takıldı. Onu eline bir geçirebilse, belki de mükemmel bir savunma silahı olarak kullanabilirdi. Fakat bundan da pek emin olamadı. Öylesine yorgun ve bitkin hissediyordu ki kendini, halsizlikten ayağa kalkacak, hatta kımıldayacak dermanı kalmamıştı. Kaderine teslim olmuş gibi hareketsiz kalmayı yeğledi. Her şey olacağına varacaktı, içindeki yaşama şevkinin o an tükendiğini anladı.
Düşüncelerinden yaşlı kadının tiz sesiyle sıyrıldı yeniden. Kadın bir kere daha kızına bağırmıştı. "Lanet karı, neden cevap vermiyorsun? Duymuyor musun beni?"
Ersel ne dolaplar çevrildiğini anlamamıştı hâlâ. Fakat yaşlı kadının telaşlı ve sinirli halinden bir fevkaladelik bulunduğunu sezinler gibi oldu. Onu, diri diri gömdükleri yerden çıkarmışlardı. Bunun mutlaka önemli bir nedeni olmalıydı.
Acuze kadın oğluna bakarak söylendi.
"Sen şu ite dikkat et. Ben yukarı çıkıp Sahire'ye bakacağım. Yoksa kaçtı mı orospu?"
O merdivenleri aksak ayağıyla tırmanırken, Ersel dirsekleri üzerinde doğrulmaya çalıştı...

Sahire bodrum katına doğru ilerlerken birden arkasından bir elin ağzını kapatmasıyla yerinden sıçradı. Atmaya çalıştığı çığlık boğazında düğümlendi. Korkudan dehşete kapılmıştı. Kulaklarına fısıltı halinde gelen sesi duyunca da her şeyin o anda bittiğini anlamakta gecikmedi.
"Polis!" demişti fısıltı. " Sakın bağırmaya ve kımıldamaya teşebbüs etme. Tutuklusunuz."
Donakaldı genç fahişe.
Demek o duyduğu gürültüler gerçek ve evi basan polislerin çıkardığı seslerdi. Hiç karşı koymaya kalkışmadı. Kaderini kabullenmek zorundaydı artık.
Ağzını örten eller çelik kadar güçlüydü. Sesini çıkarmadı ama gözyaşları seller gibi yanağından akmaya başladı. Arkasındaki polis onu usulca karanlık odaya çekerken yine fısıltı halinde konuşmaya devam ediyordu.
"Yalnız kafanı sallayarak cevap ver. Gazeteci Ersel hayatta mı?"
Sahire tasdik anlamında^aşını salladı.
"Onu nerede tutuyorsunuz?"
Genç fahişenin karşı koymaya hiç niyeti yoktu ama bu soruya başını sallayarak cevap veremezdi. Başkomiser'in ağzını kapatan elini çözmek için elini onun ellerine götürdü, ağzını örten güçlü elden kurtulmak istedi ama bunun mümkünü yoktu. Çaresizlik içinde parmağıyla alt katı işaret etti.
"Bodrumda mı?"
Kız tekrar başını sallamıştı.
"Yanında kaç kişi var?"
Sahire eliyle iki işareti yaptı.
"Silahlılar mı?"
Bu defa başını olumsuzca iki yanına sallamıştı.
Başkomiser hiddetle fısıldadı. "Bana bak, yalan söylü-yorsan seni perişan ederim."
403
Kız korkudan sesini çıkaramamıştı.
Dizlerinin bağı çözülen Sahire yere yuvarlanmak üzereydi. Ekrem yanındaki polise dönüp, "Şunun ağzını tıkayın, bağırmasın" diye mırıldandı. Arkadaki memur hemen kızı susturacak şekilde kavrarken diğeri de bileklerine kelepçeleri geçirmişti.
işte tam o sırada bodrum çıkışının başlangıcından yaşlı kadının sesini işittiler.
"Sahire! Sahire hangi cehennemdesin?..."
***
Karanlık odadaki polisler hiç kımıldamadılar. Aşağıdaki iki kişiden birinin daha kadın olduğunu ve kendiliğinden yanlarına geldiğini anlamışlardı.
Sadece beklediler.
Ekrem karanlıkta yaklaşan seslerde bir gariplik olduğunu sezinlemişti. Normal adımların dışında biteviye akseden bir gürültü, yere çarparak çıkarılan bir ses vardı. Başkomi-ser önce kadının ağır bir şey taşıdığını sandı ama az sonra o gürültünün kullanılan bir bastondan geldiğini anladı.
Yaşlı kadını yakalamak hiç de zor olmamıştı. Kadın da direnmemişti zaten. Polislerden biri elindeki fenerle kadınların yüzünü görebilmek için suratlarını aydınlattı. Genç olanı perişan bir şekilde salya sümük ağlıyordu. Ama yaralı yüzlü yaşlı kadın onlara meydan okurcasına, mağrur, dik, küçümseyen ve nefret dolu nazarlarla bakıyordu. Polislerin hepsi irkilmişlerdi. Kedi katillerinin evinde sadece iki kadınla karşılaşmak onları şaşırtmıştı.
Yaşlı kadın kötü kötü kızını süzerek homurdandı.
"Yoksa bunlara sen mi haber verdin şıllık?"
Ağzı hâlâ polis memurunun eliyle örtülü olan Sahire
404
güçlükle anlaşılan şekilde boğuk boğuk isyan etti. "Hepimizin başını sen yaktın yaşlı cadı" diye bağırmaya çalıştı.
Ekrem odada daha fazla oyalanmadı. Yanına iki memur alarak usul usul karanlık koridora süzüldü. Bodruma inen merdivenlerin kapısı iki parmak kadar aralıktı ve o aralıktan karanlık koridora zayıf da olsa bir ışık sızıyordu. Kapıyı ancak geçecek kadar araladılar sonra yıldırım hızıyla merdivenleri indiler.
Başkomiser, "Polis! Kımıldamayın, tutuklusunuz" diye bağırdı.
Ersel'i canlı görmek Ekrem'i sevindirmişti. Arkadaşı yerdeki kömür yığınının üzerinde yatıyordu hâlâ. Polis lafını duyduğu anda canlanarak o yana bakmıştı. Ama Ekrem yanında duran adamın iri cüssesini görünce irkilmekten kendini alamadı. Demek kedi katili denen adamlardan biri buydu. Gözleri ötekini de aradı fakat bulamadı.
Dev şaşkın bir şekilde bodruma dalan üç yabancıya bakıyordu şimdi. Evinde yabtıncı kişileri görmeye alışık olmadığından bu gerçek bir şaşkınlıktı, idrak ettiği tek şey bu insanların burada olmamaları gerektiğiydi. Üstelik bunlardan ikisi ağabeyi Volkan'ın nefret ettiği polis üniforması giymişlerdi.
Bön bön yüzlerine bakmaya devam etti.

Ekrem de elindeki silahı devasa adamın üstüne doğrultmuştu. Yüzüne bakar bakmaz onun geri zekâlı biri olduğunu da anlamıştı hemen.
"Ellerini yukarı kaldır" diye gürledi.
Dev hiç kımıldamadı.
Başkomiser emrini tekrarladı.
Devde yine hareket yoktu.
405
Yanındaki polislerden birine dönerek, "Şunun elini kelepçele" diye homurdandı. "Ama dikkat et."
Polis memuru biraz ürkerek Vural'a yaklaştı. Ömrü hayatında hiç bu kadar iri bir insan görmemişti. Belindeki kayıştan çıkardığı kelepçeyi geri zekâlının bileklerine geçirmek için yaklaştı. 0 ana kadar hareketsiz duran dev hantal vücudundan hiç beklenmeyen bir hızla polisi bir anda kavrayıp ayaklarını yerden kesti. Polis ne olduğunu anlayamamıştı bile. Bir anda kendini havada uçarken buldu. Vural polisi kavradığı gibi az ilerdeki iki yabancının üstlerine fırlatmıştı ve bu işi o kadar hızlı gerçekleştirmişti ki, Ekrem ve diğer memur ne olduklarını anlayamadılar. Hızla havada uçan polisin bedeninin kendilerine çarpmasıyla birlikte hep beraber bodrumun zeminine yuvarlandılar.
Bunca yıllık deneyimli Başkomiser bile böyle bir saldırı beklemiyordu. Ekrem'in elindeki silah yere düşmüştü. Havada uçan polisin dizi diğer memurun tam yüzüne isabet etmiş ve külçe gibi yere serilmişti.
Ekrem hemen toparlanıp düşürdüğü silahını almaya çalıştı. Gerekirse ateş edecekti; böyle geri zekâlı görünen insanların genellikle davranışlarında da yavaşlık ve ağırlık olduğu yargısı böylece çökmüş oluyordu. Karşısındaki dev fiziksel görünümüne hiç uymayacak kadar atik ve çevikti.
Ama Ekrem silahına erişemedi.
Vural yine hiç beklenmedik bir hamle yaparak koşmuş ve yerdeki tabancayı tekmeleyerek Başkomiserin ulaşamayacağı bir noktaya itmişti. Ekrem yerden doğrulmaya çalıştı, fakat aynı anda inanılmaz güçlü iki pençenin boynuna sarılarak ayaklarını yerden kestiğini fark etti. Dev, Başkomise-ri bir kuş hafifliğiyle yükseltmişti.
Kömür yığınının üzerinde yatan Ersel gördüklerine ina-namıyordu. Gerçi o da devin acı kuvvetini tadanlardan bi-
406
riydi ama karşılaştığı manzara korkunçtu. Dev üstüne yönelik silaha rağmen bir anda üç polisi saf dışı bırakmayı başarmıştı. Polislerden biri zeminde baygın yatıyordu, havada uçan memur ise hâlâ fırlatışın tesirinden kurtulamamış, yerinden kalkmaya uğraşıyor ama beceremiyordu. Belki onun da bir yerinde kırık çıkık vardı. Ekrem ise boğazlanmak üzereydi. Acı güçlü dev, Ekrem'i ya boğacak ya da duvara kafasını çarpa çarpa öldürecekti. Zira havalandırdığı yükünü sakin adımlarla bodrumun duvarına doğru sürüklüyordu.
Ersel bir şeyler yapmak zorunda olduğunu geç de olsa kavradı. Dev bir ölüm makinesiydi ve onunla mücadele etmek adeta imkânsızdı. Eline bir tabanca geçirebilse hiç tereddüt etmeden ateşleyebilirdi. Ama silahlarına erişebileceği iki memur da şu anda bodrumun uzak bir köşesinde yerde yatıyorlardı. Ekrem'in tabancası ise loş bodrumda gözden kaybolmuştu.
Ersel, işte tam o sırada yanı başında duran küreği gördü. Ancak onu bir silah olarak kullanabilirdi. Tüm gücünü kullanarak ayağa kalktı, yerden küreği alarak devin arakasından yaklaştı. Kürekle vuracağı darbenin Vural'ı ne ölçüde yolundan alıkoyacağı hakkında bilgisi yoktu ama ne ya-zık ki yapabileceği başka bir şey de mevcut değildi. Küreği omzunun üzerinden geriye alıp, her an savurabilecek bir pozisyonda onlara sarsak adımlarla yaklaştı.
Hâlâ başı dönüyor, her an düşecek gibi hissediyordu kendini.
Sessiz olmayı akıl edemeyecek kadar zihni yorgundu. Neyse ki bodrumdaki inlemeler ve hırıltılar ayak seslerini biraz duyulmaz hale getirmişti. Şuuru gibi görüş gücü de bulanıktı. Yine de devin inanılmaz uzun boyuna rağmen havaya kaldırdığı Ekrem'in nefes darlığından moraran yüzü-
407
nü, çukurlarından fırlayacakmış gibi irileşen gözlerini görebiliyordu.
Küreğin metal kısmını olanca hızıyla devin başına salladı. Darbenin yeterli sertlikte olup olmadığını kestiremiyor-du, zira kollarında hiç takat kalmamıştı. Küreğin metal kısmının yan sivriliği Vural'ın başına isabet etti. Sıcak bir fışkı-rınm yüzüne sıçramasıyla irkildi Ersel.
Kandı bu. Vural'ın kanı.
Kürek tam yerine oturmuştu.
Dev'in önce sersemlediğini sonra yerinde sendeleyerek ellerinde tuttuğu Ekrem'i boş çuval gibi bıraktığını gördü. Arkadaşı kurtulmuştu.Tabii hâlâ yaşıyorsa. Zira o küt parmakların tazyikine hiçbir boyun dayanamazdı...
Fakat dev yıkılmamıştı.
Ersel dehşete kapılarak baktı. Bir boşluk hissediyordu kendinde. Neden sonra elindeki küreğin artık avuçlarının içinde olmadığını anladı. Kürek devin kafasına saplanmış olarak sarkıyordu. Manzara korkunçtu ama asıl daha da korkunç olanı Vural'ın geriye dönerek üzerine doğru yürümeye başlamasıydı.

Gözlerine inanamadı Ersel.
Dev hâlâ kafasındaki o kürekle yaklaşıyordu. Yüzünün bir kısmı baştan aşağıya, açık yaradan fışkıran kanla kızıla boyanmıştı. Bayılmamıştı.
Ersel çaresizlik içinde bir iki adım geri attı.
Dev üstüne doğru gelmeye devam ediyordu.
Geriye doğru, üçüncü dördüncü adım. Daha fazla geri-leyemeyeceğini biliyordu genç gazateci. Ondan sonra kapağı açık o lanet mezar çukuru vardı.
Büyülenmiş gibiydi Ersel.
408
Çaresizlikten dizlerinin bağı çözülmüştü. Başını çevirip arkasına baktı. Çukura bir adım kalmıştı.
Silah da o anda patladı.
Ersel silahın atıldığı noktaya başını çevirip baktı. Merdivenlerin son basamağında Ekrem'in Muavini Okan Temiz duruyordu...
4
istanbul'a kar genellikle kuzeydoğudan gelen havayla yağardı. Hâle, Ataköy'deki Ersel'in salonunun geniş camının perdelerini açarak lapa lapa yağan kar taneciklerinin düşüşünü seyre başladı. Tüm çevre bembeyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Bahçedeki koca çam ağaçlarının iri dalları, üzerindeki kar yığınıyla sallanıyordu.
Hâle çocuk gibi mutluydu.
Ersel'in mutfaktan seslenmesiyle başını kar manzarasından alıp salona çevirdi. Yemekler beş dakikaya kadar hazır, sofrayı kurabilirsin artık, diyordu sevgilisi, içindeki derin huzurla şöminedeki çatırdayarak yanan kütüklere baktı. Buraya ne zaman gelse Ersel'e şömineyi yaktırıyordu. O sıcaklığın verdiği rehavetle yerdeki halı üzerinde oynaşmak, koklaşıp sevişmek, en büyük hazzıydı.
Yüzünde mutluluk dolu bir tebessümle mutfağa ilerledi. Evde yemek yemeyi daima dışarda yemeye tercih ediyorlar-
di. Ersel gerçekten usta bir aşçıydı; ilerde üzerinden ağır bir yükün kalkacağına daha şimdiden inanıyordu genç kız.
Hafta sonuydu ve o gün öğle yemeğini birlikte yiyeceklerdi. Akşama da Başkomiser Ekrem'e, akşam yemeğine davetliydiler.
Sofraya oturduklarında Ersel, Hâle'yi uyardı.
"Fazla karnını doyurma" dedi. "Biliyorsun bu akşam yemeğe davetliyiz."
Genç kız şakacıktan itiraz etti.
"Nedenmiş o?"
"Ekrem'in karısı da çok güzel yemek yapar da ondan."
"Yaparsa yapsın. Kimse senin eline su dökemez. Sen yanlış meslek seçmişsin sevgilim. Yerinde olsam, hayatımı tehlikeye atarak gazetecilik yapacağıma uluslararası ünlü bir aşçı olurdum."
Ersel de gülerek karşılık verdi.
"Hiç işime gelmezdi bu."
"Neden?"
"Çünkü yaptığım yemekleri yemekten şişko bir kadın olurdun."
"Bak, bu doğru işte."
Yeniden gülüştüler. Sonra genç kız birden ciddileşerek sordu.
"O dev adamın durumu nasıl Ersel?"
"Daha hastanede. Kafasından ve bacağına yediği kurşundan ameliyata alındı. Yoğun bakımdan yeni çıkmış. Herhalde bir müddet daha yatar."
"Ya ağabeyi?"
"O kolundaki yarasından iyileşmiş. Şimdi Bakırköy'deki Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde gözetim altında." "Ne olacak akıbetleri?" "Ne bileyim?" "Ne demek ne bileyim? Sen her şeyi bilmez misin?"
"Bilemem tabii. Mesela beni ne kadar sevdiğini hâlâ çözemedim."
"Bırak şimdi şarlatanlığı da söyle; hapse atılacaklar mı?"
Ersel'in dudakları gerildi. Düşünceli bir şekilde mırıldandı.
"Bu hukuki bir sorun. Mahkemece cezai ehliyetleri yetersiz görülürse hapise girmekten kurtulurlar, ama kesin şifa buluncaya kadar da hastaneden çıkamazlar."
"Ya anneleri? O yaşlı kadın? O ne olacak?"
"Aynı şey onun için de geçerli. Asıl hasta o. Baksana olgun bir döneminde vahşi bir kedinin yüzünü pençe atarak güzelliğini bozmasından sonra yüzünde hasıl olan yara nedeniyle üşütmüş kadın ve hayata olan küskünlüğünü kedilerden ve onların sahiplerinden çıkarmaya başlamış. Bana göre tam bir ruh hastası. Çocuklarını da içindeki intikam hissinin tatmini için dejenere etmiş ve vasıta kılmış. İşittiklerim korkunç. Bir tek kızına sözünü geçirememiş."
Hâle manidar bir şekilde onu süzdü.
"Şu çok hoşuna giden fahişe mi?"

"Lütfen günahımı alma. Benim ağzımdan onu beğendiğime dair tek bir kelime çıkmadı. Haksızlık ediyorsun."
"Acaba mı?"
"Kesinlikle."
Genç gazeteci bunun aşka davet için hazırlanmış bir tuzak suali olduğunu anlamıştı.
Sofradan kalkıp kaset çalara Julio İglesias'ın kasetlerinden birini koydu. Bu kadife sesin Hâle'yi aşka çağıran en güçlü uyarıcı olduğunu çok iyi biliyordu. Şöminenin önündeki halının üzerine iki geniş yastık atarken sevgilisini de yanına çağırdı.
BİTTİ